

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

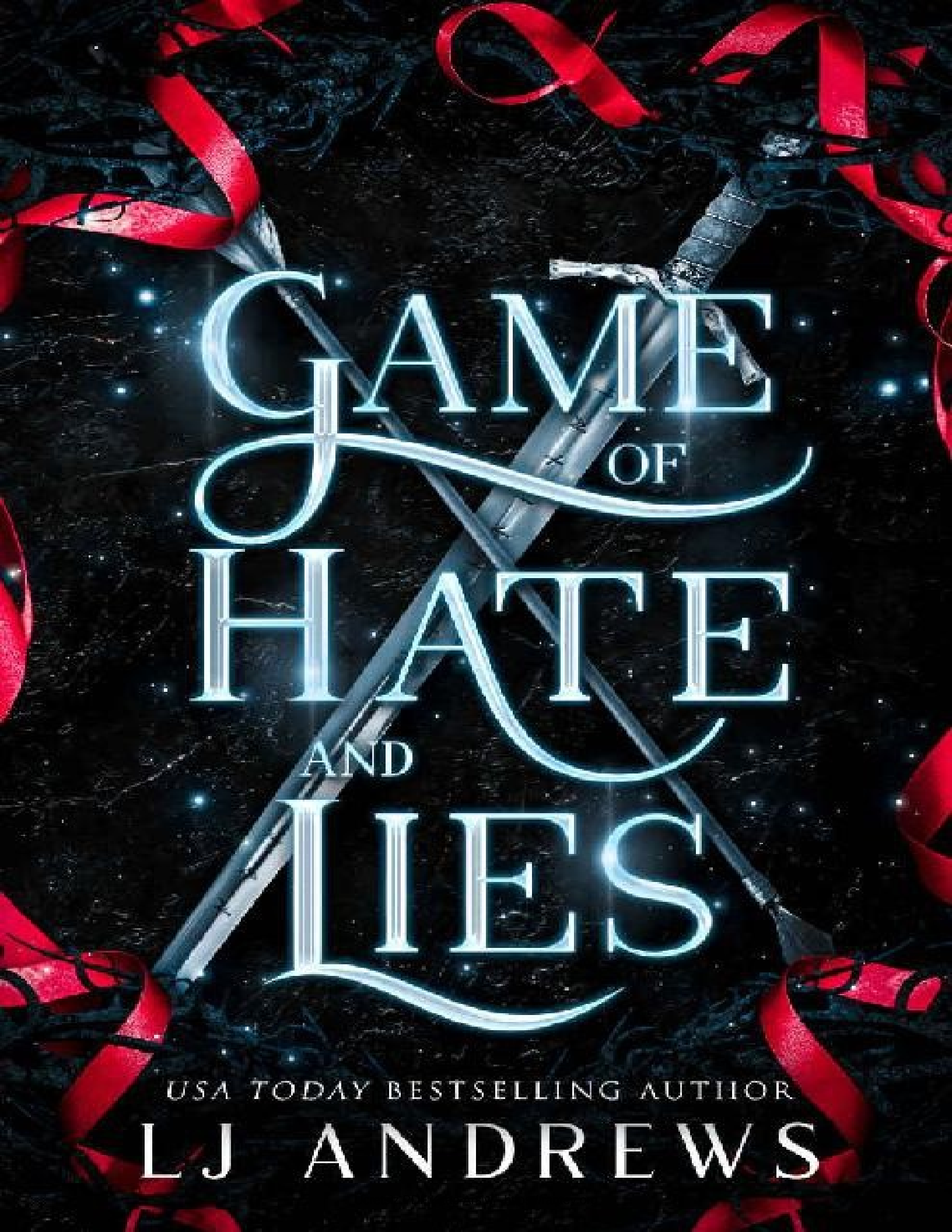
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

GAME OF HATE AND LIES

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
LJ ANDREWS

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

NEFRET VE YALAN OYUNU

hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bilgi depolama ve arşivleme dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanımı dışında, yazarın yazılı izni olmadan erişim sistemleri. Kapak Tasarımı:

Moonpress.co

Sara Sorensen ve Jennifer Murgia tarafından düzenlendi

Karakter Çizimi: <https://samaiya.com>

Haklarınız ve sorularınız için lütfen The Donald Maass Agency'deki menajer Katie Shea Boutillier'e buradan ulaşın: ksboutillier@maassagency.com Vellum

 ile oluşturuldu

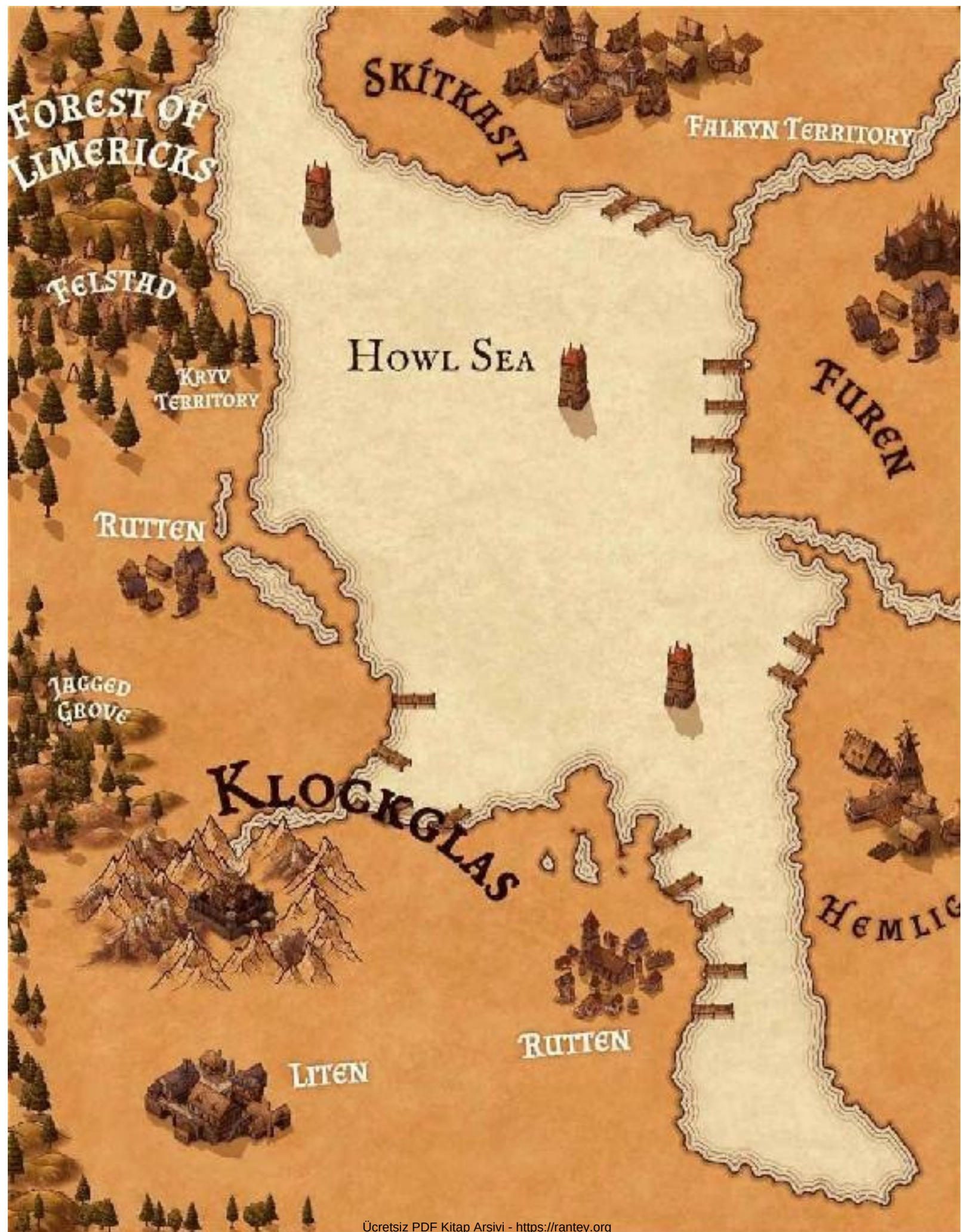
İÇİNDEKİLER

Geçmiş

1. [Hafıza Hırsızı](#)
2. [Hafıza Hırsızı](#)
3. [The Nightrender](#)
4. [Hafıza Hırsızı](#)
5. [The Nightrender](#)
6. [The Nightrender](#)
7. [Hafıza Hırsızı](#)
8. [The Nightrender](#)
9. [Hafıza Hırsızı](#)
10. [The Nightrender](#)
11. [Hafıza Hırsızı](#)
12. [The Nightrender](#)
13. [Hafıza Hırsızı](#)
14. [Hafıza Hırsızı](#)
15. [The Nightrender](#)
16. [Hafıza Hırsızı](#)
17. [Hafıza Hırsızı](#)
18. [Hafıza Hırsızı](#)
19. [The Nightrender](#)
20. [Hafıza Hırsızı](#)
21. [Hafıza Hırsızı](#)
22. [The Nightrender](#)
23. [The Nightrender](#)
24. [Hafıza Hırsızı](#)
25. [Hafıza Hırsızı](#)
26. [The Nightrender](#)
27. [Hafıza Hırsızı](#)
28. [The Nightrender](#)
29. [The Nightrender](#)
30. [Hafıza Hırsızı](#)
31. [Hafıza Hırsızı](#)
32. [The Nightrender](#)
33. [Hafıza Hırsızı](#)
34. [The Nightrender](#)

www.samaiya.com

Üz?x0T[< ITD

Masters of Illusion, power found in conscious thought.

MEDISKI KIND

Masters of healing, power found in natural healing

PROFETIK KIND

N1.tsLei nF s°:' r, t'n 'ri km n fi ii i si;fil... task.t-. at ii in: iiiT

ÎLIXISW IND

Masters of alchemy, power found in blood and herbs

R1rT£ R DUO

Masters of breaking bone, power found in pain

ANOMALI KIND

Masters of unknowns,
power found in emotion & combinations of Kinds

*Dedicated to those who love the
morally grey love interest.
Because you know if someone
hurts you and your love finds out...*

Run.

GEÇMİŞ

T Fakir bir oğlanla unutulmuş bir kızın, denizin ötesinde yaşayacakları yeni hayatları yüksek sesle hayal ettikleri geceler vardı. İyi kralların ve tanrıların sihirlerinin. Avlanmadıkları, korkmadıkları geceler.

Kahramanların hiç ölmediği ve acının var olmadığı türden masallar anlattılar.

O geceler, kızın oğlana bir kuzgun gibi yiğit ve kararlı olduğunu söylediği, oğlanın da kızın bir gül kadar güzel görüldüğünü söylediği gecelerdi. Çocuk onları yonttu, bir kuzgun ve bir gül, sonra kuzgunu kızın boynuna, gülü de kendi boynuna bağladı ve ona her zaman sırlarını saklayacağını söyledi. Her zaman.

O geceler, küçüklerin küçük olabildiği ve ilk aşkların güvenli, nazik ve arzulu olabildiği gecelerdi.

Ancak bu büyük maceralarda, aşk hikayelerinde ve geniş krallıklarda kimse kız ve erkek çocuklara hikayelerin nasıl sona erdiğini anlatmadı.

Hiç kimse kötü adamların onları parçalayacağını söylemedi.

Kimse bir katilin kalbini elinde tutan kişi için nasıl kaybolacağından bahsetmedi.

Ya da bir hırsızın bir gün nasıl gölgelerin kraliçesi olacağından.

HAFIZA HIRSIZI

M Sabah ışığı yüzümü ısıtıyordu ama dönüp günü selamlamak için hiçbir isteğim yoktu. Doğrusu, nefes almaya devam etmek gibi bir isteğim yoktu.

Masque av Aska'dan dolayı vücudum çürükler ve yaralarla ağrıyordu ama bu hiçbir şey değildi. göğsümü ikiye ayıran yavaş yanan acıyla karşılaştırıldığında. Gerçekten olanların şoku geçtiğinde, Kara Saray'a karşı cimri bir savaş ilan ettiğimde, sadece yürüme fikri bile çok büyük gelmeye başladı.

Hagen ve Gunnar beni Jagged Grove'un kenarındaki bir kulübeye sürükledikten sonra Niklas uyumama yardımcı olması için bana bir iksir verdi.

Rüyasız bir uyuşukluk içine girmiştım. Tanrılar adına, böyle bir durumda kalmayı diledim. Sabah çok acımasızdı, gerçeklik çok sertti.

İp karyolanın üzerinde yuvarlandım. Başka bir beden için yeterince yer vardı ama boştu. Yüzüm buruştu. Yanımda huzur içinde uyuyor olmalıydı. Her yer buz kesmişti. Avuç içimi çuval bezi yorganın üzerinde gezdirirken gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırdı, sanki dokunuşum boşluğu görmek istediğim yüzle, sarılmak istediğim sıcak bedenle doldurabilirmiş gibi boşluğu tuttum.

Kase, Lord Magnate Ivar'ın pençesindeydi.

Kimse bana bunun tam olarak ne anlama geldiğini söylemedi, ama tahmin etmek için fazla hayal gücüne gerek yoktu.

Hanna'nın sessizce hıçkırığa hıçkırığa ağlaması, Ash'in henüz kimseyle konuşmaması, Kase'nin işkence göreceğini anlamak için yeterli bir işaretti. Acımasızca öldürülecekti, çünkü yanlış zamanda lanet bir kalp kazanması ve bizi güvenliğe itmesi gerekiyordu.

Muhafızları katletmek için mesmerini kullanmalıydı.

Junius, eğer o anda kendisinden korkmamış olsalardı, onları korkuyla öldüremeyeceğine dair bana güvence verdi.

Kase'nin korku üzerindeki gücü zayıftı ve böyle acımasız oyunlar oynadığı için kadere lanet ettim.

Kapıya yumuşak bir vuruş geldi.

"Malin." Tova'nın sesi boğuktu. Kryv'in de benim gibi hıçkırığa hıçkırığa ağlayarak uyuduğuna şüphe yoktu.

"Uyanık mısın?"

Karşılığında mırıldanabildiğim tek şey "Ne yazık ki" oldu.

Bir tıkırtı ve menteşe gıcirtısı kulübenin sessizliğini bozdu. Tova'nın tüylü adımları döşeme tahtalarına sürtündü. Vücudunun ağırlığı karyolayı yerinden oynattığında ve Kase'yi uyurken görmek istediğim yere yayıldığında gözlerimi kapattım.

Omzunun üzerinde dönerek bana baktı. Kedi gözlerinin parlak yeşili cam gibiydi ve beyazları kızarmıştı.

"Bir sonraki adımı atıyoruz, Mal," diye fısıldadı. "Biz ... biz ... için savaşıyoruz." Sesi kesildi.

Güzel. Kryv sözünü bitirmesini istemedim, çünkü şu anda herhangi bir son düşünemiyordum.

Kase bitiremedi, bitiremedi.

"Ayakta duracak gücü kendimde bulamazken nasıl adım atabilirim?" Yumruklarım yırtık pırtık yorganın etrafında kıvrıldı ve burnumun altındaki kaba eteği çekti.

Tova omzumun üzerinden yatağın yanındaki küçük rafa uzandı ve iki şişeyi çıkardı. Biri kırmızı, diğeri siyahla işaretlenmişti. Siyah kapaklı şişeyi incelerken nabzım hızlandı.

"Daha bakmadın mı?"

Kırmızı kapaklı şişeyi alıp kalbime bastırdım, sonra başımı sallayarak siyah şişeyi parmaklarının arasından yavaşça aldım. "Hayır. Düşüncelerim başka yerdeydi."

"Evet, biliyorum, ama ya yardımcı olursa?"

Şişelere baktım. İki kemik tozu hatırası. Biri, sevdiğim adamın çocukluğundan beri beni koruduğu gerçeğini anlatıyordu. Diğeri, beni hayatta tutmak ve damarlarımdaki kanın sefil yükünden uzak tutmak için her şeyi riske atan kadının son anıydı.

Tüm bu dönemeçlerde üvey babam Jens Strom onları yakınında tuttu. Beni dünya ve Lord Magnate için bir hiç haline getirmeye çalıştı.

Belki de nedenlerini anlıyordum. Belki de ona kızmıştım. Bunun ne önemi vardı ki? Kase'nin bir kez daha Kara Saray'ın tutsağı olduğu acımasız gerçeğine geri dönmeyen bir düşüncelyi zorlukla döndürebiliyordum.

Ama Tova'nın söylediklerinde haklılık payı vardı. Hiç kimse kan bağının gerçekliğini annemden daha iyi bilemezdi. Eğer mesmerim hakkında daha fazla şey öğrenme şansım varsa, eğer bu bir şekilde Kase'yi bize geri getirmeye yardımcı olacaksa, yaşamaya devam etme isteğimi ortaya çıkarabilirdim. Bunu yapmak beni hırpalanmış ve kanlar içinde bıraksa bile.

"Haklısın," dedim boğuk bir fısıltıyla.

Tova bir dirseğine yaslandı, başının bir yarısında tuttuğu koyu renk bukleler omzunun üzerinden döküldü. "Seni yalnız bırakayım da gör-"

"Hayır." Elini tuttum. "Lütfen. Burada kal. Onunla yalnız kalmak istemiyorum."

Tova alt dudağını yaladı ve başını salladı.

Bir elimle onunkini kavrarken diğerk elimle şişenin kapağını açtım ve kenarını dudaklarıma götürdüm. İçindeki kemik tozunun küllü kuruluğu dilimin üzerine yerleşti. Uzun bir nefesle onu içime çektim. Bazıları anıyı yediğimi söylüyordu ama gerçekte sanki zihnime yerleşene kadar onu içime çekmiş gibiydim.

Tanıdık dumanlar kafatasımın içinde dönüyordu. Gölgeler katılaşıp, hiçbir şeyin soğuğu ateşin, yumuşak battaniyelerin ve bitki çaylarının sıcaklığıyla dolana kadar şekiller ve noktalar değişti.

Çok daha genç bir Jens'in yüzü görüş alanımı doldurdu. Annemin gözlerinden üvey babama baktığımı bilmek, tüylerimi diken diken etti. Tova'nın parmaklarını daha sıkı kavradım ve anı sessizlikten boğuk, zayıf seslere doğru sürüklenirken bekledim.

"Tanrılarla birlikte olduğumda, bir parça kemik, *Herr*. Tek gereken bu."

Jens'in çenesi titredi. O zamanlar elmacık kemiğinin üzerinde sadece bir rün vardı ve kafa derisindeki örgü, toprağın derinliklerindeki kırmızı kil gibi daha koyuydu. "Ben halledeceğim."

Bir rahatlama nefesi zihnimden kalbime doğru içimi ısıttı. Annem, Jens'in bu anları toz duman içinde bırakacağını bildiği için huzurluydu. Gözlerimin arkasında bir duygu sızısı yandı. Keşke yüzünü görebilseydim. Onu incelemek, onu kendim için hatırlamak.

"Sen . . . onu görünmez tutacaksın. Doğru şey onu çağırana kadar onu ondan uzak tut."

"Onu ne çağırana kadar?" Jens öne doğru eğildi. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum." "Dört

kraliçenin hikayesini duydunuz mu, *Herr*?"

"Leydim, ben-"

"Kader tarafından seçilmiş dört kraliçe." Annem güldü ama gülüşü öksürüğe dönüştü. Jens hemen bahşişe yardım etti

öksürüğü hafifleyene kadar ağzına bir bardak su verdi. Anıdaki yerimden, Jens'e doğru uzanan ince bir el seçtim.

"Nornlar ... dünyayı armağanlarla kutsadılar. Bencil insanlar onların ...

.. güç. Ama hediyelerin geri geleceği söyleniyor. O ... o bir kraliçe olabilir, *Herr*."

"Leydim, ben efsanelere ve masallara itibar etmem. Ben neyin gerçek olduğunu bilirim," dedi Jens. "Ve gerçek olan, kızınızın son gerçek varis olduğudur. Ne yapmamı istersiniz?"

Kafamın içine bir sis girdi. Annemin hayatı Öteki Dünya'da kaybolurken anılar da solmaya başladı. "Onu güvende tut, ta ki ... onu çağırana kadar. Yükselmesine yardım et."

"Leydim." Jens'in yüzünde sıkıntılı bir ifade vardı. "Bunun mümkün olup olmayacağını bilmiyorum. Halkınız katlediliyor, avlanıyor. Onu bundan uzak tutacağım. Onu ifşa etmek ölüm fermanı olur. O bilinmez olacak."

Annem titrek bir nefes verdi. "Gölgeler ve ışık. Sizce de olağanüstü bir denge değil mi, *Herr*?"

"Sanırım. Leydi Sig, dinlenmelisiniz."

"Onu karanlıkta taşıdım, orada tuttum. Belki de bu onun kaderinin bir işaretidir, çünkü onun yükseldiğini görüyorum.

. . gölgeler." Annem bu anıyı hatırlayarak uzun, ürpertici bir nefes aldı. "Gölgelerin kraliçesi, *Herr*. Merak ediyorum. Neden her yerde onları gördüğümü merak ediyorum. Norn'lardan bir hediye. Ben bu zevke erişemeyecekken onu görmek için bir şans."

"Onu gölgeler içinde mi görüyorsun?" Jens onun elini tutarak

fısıldadı. "Onu takip ediyorlar."

"Karanlığın laneti mi?"

Kendime ait olmasa da, annemin anısından oluşan yumuşak bir gülümseme yüzüne yayılırken yüzüm seğirdi.

"Hayır, *Herr*. Karanlık onun gücü olacak." Annem bir kez daha öksürdü. Islaktı, kokuşmuş mesmer kanının tadı duyularımı doldurdu. O ölüyordu. Sesi yumuşadı, esintideki bir fısıltıdan başka bir şey değildi. "Gölgelerin kraliçesi. Onu çağırdığında bizim olanı geri alacaktır. Yapmalı. O-"

Annem sessizleşince Jens öne doğru eğildi. "Leydim?"

Boğazımdan boğuk bir nefes geldi, ama bu benim değildi. "Gölgelerle birlikte yaşayacak. Ona onu sevdiğimizi söyle."

Küllü duman kafamın içine doldu, odanın sıcaklığı etrafında dönerek tenimi ürpertti.

Otlar ve çaylar artık orada değildi ve Jagged Grove'un nemli, dumanlı havası havayı kaplamıştı.

Tova'nın yüzü netleşene kadar dumanların arasından gözlerimi kırptırdım. Parlak gözleri benimkileri kırpmadan tutuyordu.

"Eee?"

"Sayıklıyordu ama ... benim gölgeler kraliçesi olduğumu ve karanlığın benim gücüm olacağını söyleyip duruyordu."

Kötü ve canavar olmam mı gerekiyordu?

Tova tek kaşını kaldırdı. "Pekâlâ. Bunu daha sonra anlamlandırabiliriz sanırım. Başka bir şey var mı?"

"Doğru zaman geldiğinde bir şeylerin beni çağıracağı konusunda ısrarcıydı. Jens'in beni Doğru ana kadar beni hayatta tutacak. Ne zaman?"

Tova'nın çenesi titredi. "Bilemiyorum ama... ya *görebiliyorsa*? Bu kadim hafıza işçilerinin bir yeteneği değil miydi? Olayları başlamadan önce görebiliyorlardı."

"Niklas görüşün yüzükten geldiğine inanıyor ama gerçekten görüp göremediklerini kimse kesin olarak bilmiyor. Her neyse, bu daha çok benim bir şey için seçildiğime inanmasıydı. Sanki kaderin benim için

Benim için bir plan. Sürekli dört kraliçeden bahsediyordu."

Tova omuz silkti. "Kraliçeler hakkında pek çok efsane ve mit vardır." "Ben hiç okumadım."

"Hiç şüphesiz Jens Strom bu tür şeyleri sizden sakladığı için."

Yeterince doğru. Jens, Hagen ve Bard'ın çocukken okuduğu masalları okumama izin vermedi. Samanlıkta Kase'yle birlikte uzak diyarları hayal etmek zorunda bırakıldım.

"Gölgelerden bahsetmesi ilginç," diye devam etti Tova. "Gölgelerin kralı olan biri varsa o da Kase'dir. Bu senin yolun olabilir. Onunla birlikte gölgeler içinde yaşamak."

Ulaşmaya çalışıyordu. Anlıyordum ve ben de aynı şeyi hissediyordum. Tanrılardan, Norn'lardan umutlanmamızı sağlayacak herhangi bir dürtme, bizi Nightrender'ı kurtarma yoluna sokacak herhangi bir şey, buna tüm benliğimle inanana kadar kafamda inşa ederdim.

"Söylediklerinin çoğunda ne demek istediğini bilmiyorum ama bu krallıkta benim de bir rolüm olduğuna inanıyor gibiydi." Dizlerimi göğsüme çektim. "Ama bunu nasıl yapacağım? Kendimi buzdan yapılmış gibi hissediyorum, her geçen an daha da soğuyorum."

Tova yorganı karıştırdı ve elimi tutarak zayıf bir şekilde sıktı. "Annenin inancı artık senin arkanda. Bundan güç al. Ama dahası da var. Buraya bir amaç için geldim. Çözölmene yardımcı olabilecek birini bulmuş olabilirim. En azından kısa bir süreliğine."

"Kim o?"

Tova doğrulup oturdu. "Gel de kendin gör. Hareket etmeye, yeni bir hava solumaya, belki bir şeyler yiyip içmeye ihtiyacın var."

Yaşamanızı sağlayacak temel şeyler."

"Onu tuttukları nemli hücrede böyle bir lüksü yok." Tova'yı sırtıma alarak yuvarlandım.

Sert bir iç geçirdi ve dirseğiyle kalçamı itti. "Ayağa kalk. Bükülebilirsin ama kırılmazsın. O sana güvenirken olmaz."

Kahretsin, kadın kalbe nasıl bıçak saplanacağını biliyordu.

Tova haklı olduğu için durum daha da kötüleşti. Kendimi harcayamazdım. Burada yatıp ölmek Kase'ye hiçbir yardımda bulunmazdı; kraliçenin yüzüğünü geri alma sorununu çözmezdi. Jens Strom'un bana söylediği doğruysa, o yüzük Doğu Krallığı'nın gerçek varisi olduğumu kanıtlayacaktı.

Bu berbat yerde kanayan bir ölüm cezası.

Ama eğer yüzüğü almak ve içinde yaşayan büyücünün kilidini açmak Kase Eriksson'u kurtaracaksa, bunu yapardım. İki kere düşünmezdim.

HAFIZA HIRSIZI

W Yavaş hareketlerle yorganın altından çıktım, bol bir tunik, dizleri delik bir pantolon ve deri ayakkabılar giyene kadar barakanın içinde süründüm. Kimin olduklarını bilmiyordum.

Tova bana başıyla onay verdi ve kapıyı açtı. Bizi Jagged Grove'un kenarındaki ateş çukuruna doğru götürürken parmaklarımı saçımdaki düğümlerin arasında dolaştırdım.

Tüm Kryv Loncası taşların ya da kütüklerin üzerinde oturuyordu. Hagen, Gunnar'ın yanına oturdu. Gün ışığında kardeşim daha sağlıklı görünüyordu. Belki oğluna kavuştuğu için, belki de hücrede geçirdiği onca zamandan sonra özgürlüğü soluduğu için.

Ash ve Hanna bir kütüğün üzerinde el ele tutuştular. Hanna, Ash'in uzun bir sopayla közleri dürtmesini izledi.

Çocuğun gözleri şişmiş ve solgun yüzünde kurumuş gözyaşı izleri vardı.

En küçük iki Kryv'i görünce kalbim parçalanmak istedi.

Gözlerimi kırpıştırarak çocuklardan uzaklaştım. Parçalanacak zaman yoktu. Tova'nın dediği gibi, eğilin ama kırılmayın. Henüz değil.

Raum, Ash ve Hanna'nın kütüğünün arkasında volta atıyordu. Yüzü kaşlarını çatmış, her adımda ellerini sallayıp duruyordu. Kryv'in geri kalanı ağır bir kasvetle alevlere bakıyordu. Hiç kimse konuşmadı.

Falkyn Loncası'ndan bazıları Kryv'lerin arasına dağıldı. Niklas ve Junie, Vali ve Lynx'e yakın oturuyordu. Falkyn Loncası lideri yorgun ve dağınık görünüyordu. Junius onun kulağının kıvrımını okşadı, diğer eli de bacağındaydı.

Belki de dokunuşunun gücü vardı. Kadın onu yatıştırdıkça Niklas karısına karşı daha da rahatlıyordu.

Tova ve ben görüş alanına girdiğimizde birkaç kişi gözlerini kaldırdı. Raum adımlarına yarım nefeslik bir ara verdikten sonra tekrar yürümeye başladı.

Hagen yana kaykıldı, yanındaki yeri okşarken yüzünde kırık bir gülümseme vardı.

Masque av Aska'dan kurtulmuş olmanın verdiği rahatlama ile bir tutsağın yerine bir başkasını koymanın verdiği acı arasında kalarak kardeşime yaslandım.

Çukurun karşısındaki hareketlilik dumanların arasından gözlerimi çekti.

Kalbim göğsümde durdu. Buraya ait olmayan tek yüzü fark etmemiştim. "Bu da ne böyle?"

"Luca Grym." Adam Fiske ve Isak'ın yanında oturduğu yerden kalktı. Uzun boyluydu, kılıç kullanacak kadar güçlü olduğu belliydi ve gözleri berrak bir yaz gökyüzünün rengindeydi.

Kardeşinin aksine, Lord Magnate'in ikinci oğlu kafa derisini rünlerle doldurmamış, bunun yerine boğazını sıra sıra sembollerle işaretlemişti. Çoğu kişi gibi kafasının kenarlarını tıraş etmekten vazgeçmişti.

Koyu renk saçları omuzlarına dökülmüş ve birkaç parçası deri bir şeritle geriye toplanmıştı.

Yumruklarım dizlerimin üstünde kenetlendi. "Burada ne yapıyorsun?"

"Sanırım seninle aynı şeyi."

Ayağa kalkarken damarlarımda bir öfke patlaması oldu. "Buraya Nightrender için gelmiyorsun. Eğer onu önemsiyor olsaydın, hoş karşılandığın sarayda olurdun. Onu *kurtarmak* için elinizden geleni yapardınız."

Luca irkilmedi; kaşlarını çatmadı. Hayır, piç sırttı. Sanki gülünç bir çocukmuşum gibi. "Burada ne yaptığımı sanıyorsunuz? Eğer benimle dışarıda dolaşmanın bu kadar basit olduğuna inanıyorsan babamın değerli Alver'i, o zaman Ivar'ın nasıl çalıştığını anlamıyorsunuz."

"Yani hiç uğraşmadan öylece oturup ona işkence edilmesine izin mi vereceksiniz?" Bağırdım. "Kryv bir keresinde bana seni dostları olarak gördüklerini söylemişti."

Ash gözlerini alevden ayırmadan, "Luca bir arkadaş," diye mırıldandı.

Luca çukurun etrafından dolaşarak bana doğru geldi, her adımda incelemesi daha da sertleşiyordu. "Ne istersen düşün Hafıza Hırsızı, ama bu insanlar benim için önemli olmasaydı burada olmazdım."

"Malin," dedi Tova. "Luca bir raporla geliyor. Kase'yi geri almak için ilk adımımız o, Kara Saray'daki gözlerimiz."

Buna inanmak istemedim ama kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak ağzımı kapattım.

Benim sessizliğim üzerine, Lord Magnate'in oğlu kolunun manşetini çekti ve ateş çukuruna baktı. "İnce bir çizgide yürüyorum, *dännisk* Strom. Benim rolüm, kayda değer hiçbir şey yapmayan beceriksiz ikinci oğul olmaktır, böylece dikkatler asla benim üzerime çekilmez. Ama artık seyirci olamam. Konu Nightrender'a gelince babam hiç risk almadı. Dün gece, korkarım bir *förvirringi* tamamladı."

"Kahretsin." Raum çömeldi, parmakları saçlarında.

Her bir Kryv, her bir Falkyn Luca'ya dehşetle bakarken yüzümden kan fişkırdı.

"Ne?" dedim. Gerçeği duymaktan korkarak söyledim. "Bu da ne demek oluyor?"

Luca bakışlarını tekrar bana çevirdi. "*Dännisk* Strom, senin gibi Ivar da kadim kraliyet soyundan gelen bir büyücüye sahip. Sen anıları alıyor ve paylaşıyorsun; babam ise onları değiştiriyor. Herhangi bir anıyı korkunç ya da görkemli bir şeye ya da görmeni istediği her şeye dönüştürebilir. Alvers'lerinin neden bu kadar sadık olduğunu sanıyorsun? Onlar sadece babamın onları sefaletten ve acıdan kurtaran lütfuna dair anılara sahipler."

Saçlarımın uçlarını çekti. "Kase biliyor muydu?"

Luca'nın ağzı gerildi. "Evet. Gerçi üvey baban *seni* daha iyi koruyacağını düşünerek çocukken bundan hiç bahsetmemek için dilini manipüle etti. Babamın büyücülüğünden hiç yüksek sesle bahsetmedi, sık sık bahseden bana bile. Bahsedebileceğinden şüpheliyim. Babam Kötücül'ünü kendi katına geri gönderdi."

"Ayrıldığımızdan bu yana geçen beş turda yokluğunu nasıl açıkladı?" Vali sordu, sesi şiddetle konuşur gibi karanlıktı.

Luca acı bir ifadeyle, "Şüphesiz başkalarının da zihinleri manipüle edildi ama çoğu için Kötü Niyetli Kara Saray'ı terk etmedi, sadece Ivar'ın emriyle başka bir yere gönderildi," dedi."

Tereddüt ettim. "Ve halk buna inanıyor mu?"

"Ayrıntılarla fazla ilgilendiklerini sanmıyorum." Luca kaşlarını çatı. "Ivar'ın korkunç Alvers'i onlara hizmet ettiği sürece hallerinden memnunlar. Benzer bir büyücü olsun ya da olmasın, yeraltındakiler dışında kimse onu Nightrender olarak tanımıyor. Kasaba halkı için o Kötücül'dür."

"Ve buna inanıyor mu?" Şaşkın ve kızgın bir şekilde sordum. Sesimdeki titremeyi gizleyemedim ve denemekten vazgeçtim.

"Öyle. Bildiğim kadarıyla Kase onun Klockglas'a yeni döndüğüne inanıyor. Masque av Aska'ya yapılan saldırı için tam zamanında. Ama gerçekte, onun manipülasyonu en önemli endişe kaynağı değil."

"Daha kötü ne olabilir ki?" Nefesler keskin ve kesik kesik geliyordu. Başım döndü. Gözlerimi yere kırıştırdım, kimseyle göz göze gelemedim.

"Senin Yeteneğinin aksine, Ivar'ın büyüü eski anıları geride bırakıyor ama onları karanlıkta hapsediyor. Ama bazı Alvers'lar değiştirilmiş düşüncelere direniyor." Luca ensesini ovuşturdu. "Sürekli bir çatışma içinde olduklarında, ... şey, pek çok Alvers'in kabuğuna çekildiğini gördüm.

"Ivar bir tür kukla ustasına dönüşüyor. Eğer direnirlerse, büyük maskaralığına daha da kapılana kadar onları çekebilir." Luca duraksadı. "Onları büyüünde boğdukça -her şeyi anlamıyorum ama yapılan büyüyle ilgili bir şey onları hasta ediyor ve zayıflatıyor. Deliriyorlar. Karşı koyanların çoğu ölüyor çünkü yaşama isteklerini kaybediyorlar."

"Ve manipülasyonla savaşacak biri varsa o da Kase'dir," diye mırıldandı Niklas, parmaklarını saçlarında gezdirirken.

"Aynen öyle." Luca kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Öyle olduğunu bilse de bilmesede savaşacak. Onu canlı canlı yemeye başlamadan önce çok zamanımız olmayacak."

Boğazımın arkasındaki safra kavruldu. "Yani . . . Kase'nin anıları-"

"Değiştim," diye araya girdi Luca. Ayaklarının üzerinde kıpırdandı ve Hanna ile Ash'e doğru hafifçe gülümsedi. "Şimdilik Kryv'i tanımayacak."

Hanna'nın gözleri yaşlarla doldu. Kız yüzünü kapattı ve Ash'in omzuna yaslandı, sıksa vücudu sessiz hıçkırıklarla titriyordu.

"Ama daha kötüsü," diye devam etti Luca yavaşça, "sensin, Malin

Strom." "Peki ya ben?" Sesim kuru bir törpüden başka bir şey değildi.

"Kase yakalandıktan sonra seni ele vermedi, bu yüzden babam bunu senin Nightrender için çok önemli olduğun anlamına aldı. Ivar, yüzünün şiddetli bir nefret uyandırmasını sağlamak için büyüüne özellikle dikkat etti."

Her bir kelime kör, sıcak bir bıçak ucu gibi ortama saplanıyordu. Titriyordum ve Hagen'in iri eli omzumu kavrayarak beni sabitlediğinde bunun farkına bile varmadım.

"Kase'nin benden nefret ettiğini mi söylüyorsun?"

"Sizden korkuyor, sizi küçümsüyor, sizi öldürmek istiyor - *förvirring* yatışana kadar küçümsemesinin ne kadar derin olacağını söyleyemem."

Nefes alamıyordum. Konuşmak için yeterli havayı toplayana kadar bir elimi göğsüme bastırdım. "O ... beni tanımıyor mu?"

"Hayır, *dännisk* Strom." Luca birkaç kalp atışı boyunca ellerini ovuşturdu, sonra bana yaklaştı. "Doğrusu, seni tanımamak sana küçük bir avantaj sağlayacak. Kimse, Kase bile, senin büyüünün neler yapabileceğinin farkında değil. Ivar senin bir hırsız olduğunu varsayıyor ama değil-" Luca boğazını temizledi ve bakışlarını parmaklarıma çevirdi. "Krallığın varisi değil."

Kamp ateşini sessizlik örtüyordu ama kafatasımın içinde kaos vardı. Düşünceler başladı ama son bulmadı. Nefret damarlarımda bir ateş gibi kaynıyordu. Var olmaktan vazgeçme isteği ile Kara Saray'ın kapılarını yakma isteğinin çarpışması şiddetli bir ürpertiyle bedenimi sardı.

Lord Magnate'in oğluna bir adım daha yaklaştım. "Sahte anıları çalabilir miyim?"

"Sanırım öyle. Geceyi kadim armağanlarla ilgili elimdeki her şeyi okuyarak geçirdim ve diğerlerini aldığınız gibi sahte bir anıyı da neden alamayacağınızı anlamıyorum."

Göğümde umut gibi bir şeyin titreşimi yandı. Kase'yi her kirli düşünceden arındırırdım. Kase'nin

Sorun, eğer Nightrender iç organlarımı kesmek istiyorsa, ağzımı onunkine değdirecek kadar yaklaşmanın zor olmasıydı.

Luca, "Sen ve Hagen bilmelisiniz ki üvey babanız yapılması gerekeni yaptı," dedi.

üze

rin Hagen kütüğünden kalktı, yüzünün her çizgisinde endişe okunuyordu. "Ne söyledi?"
de. "Bilinmeyen kadını -seni, Malin'i- gizemli bir lonca lideri yaptı. Hagen'ın tasarladığı kadının hırsızlarından biriyle hapisanede buluştuktan sonra saldırdı."

Hagen sanki böyle bir hikâye bekliyormuş gibi, "Böyle bir saldırıyı tasarlamam için ne sebep gösterdi?" diye sordu.

"Kuzeyli ailenizi serbest bırakmadığı için Jens'e karşı bir intikam eylemi. Satılacağını biliyormuşsun gibi gösterdi, bu yüzden sen ve bu hırsız kadın loncasını kiralayıp saldırmayı planladınız."

Başımı salladım. "Ama-"

Luca bir elini kaldırarak beni susturdu. "Hikaye daha da kötüleşiyor ve çok daha şiddetli bir hal alıyor. Jens'e göre, Hagen loncayı sadece maskeyi değil, Strom Hanesi'ni de yok etmek için tutmuş. Jens'in tek kızından başlayarak. Bu sabah Malin Strom'un ölü bulunduğu bildirildi. Strom Evi'nin samanlığında boğazı kesilmiş. Kötü kalpli üvey kardeşinin kiraladığı hırsızlar Masque av Aska'ya saldırmadan çok önce ölmüştü."

Yüzümdeki kan çekildi. "Bunu Jens mi söyledi? Neden gittiğimi söylesin ki?"

"Çünkü babam bir üvey kızı olduğunu biliyor, değil mi?" Luca tek kaşını kaldırdı. "Jens bunca dönem boyunca seni meçhul ve hiç kimse olarak tutmak için savaşmış olsa bile, Ivar senin varlığından haberdardı. Bu şekilde babamın Malin Strom'u Masque av Aska'da kardeşimi neredeyse yok eden kadınla ilişkilendirmek için hiçbir sebebi olmayacak."

Ivar'ın dikkatini benden uzaklaştırmak biraz mantıklıydı ama suçun büyük kısmını Hagen'ın üstleneceğini bilmek göğsümde hastalıklı bir düğüm oluşturdu. Tekrar yakalanırsa Skydguard onu yok ederdi.

"Kase Malin'in öldüğünü mü düşünüyor?" Hagen sordu. "O herkesten daha fazla perişan olurdu. Elbette bizimle geçirdiği çocukluğunu hatırlayacaktır."

Luca nasıl cevap vereceğinden emin değilmiş gibi ayaklarının üzerinde kaydı. "Dediğim gibi, *förvirring*'den beri o. . . . Strom Hanesi'ne ne kadar bağlı olduğunu bilmiyor gibi görünüyor. Samanlıktaki kızı hatırladığından bile şüpheliyim."

Soğuk taş gibiydim. Donmuş. Sertleşmiş. İçim bin bir parçaya bölünmüştü, dışım kıpırtısız ve metanetli kalırken çığlıklar atıyor ve temellerimden kopuyordum.

"Ama Kase onun yüzünü görürse ..." Hagen'in sözleri, bana zayıf bir jest yaparken kesildi.

"Hafızası değişmiş," dedi Niklas, sesinde bir parça kızgınlık vardı. "Hepiniz Luca'nın bize ne söylediğinin farkında değil misiniz? Gerçek anılar kalabilir ama örtülmüşler. Gömülmüş. Çarpıtılmış. İsteddiğiniz gibi bakın ama o hiçbirimizi tanımayacaktır. Malin sahte bir anıyı çalmayı deneyecek kadar bile yaklaşmadan onu katlederdi."

"Yani hiç umut yok." Kelimeler dişlerimin arasından alçak, tehlikeli bir törpüyle kayıyordu. Niklas'a dik dik baktım, Falkyn'e gerçekten kızgın değildim, daha çok Nightrender'a verdiği hayat için tüm krallığa karşı öldürücü bir öfke duyuyordum. "Yapılanın geri dönüşü yok, bu yüzden ona sırtımızı dönüyoruz."

"Kimse öyle demiyor Malin," dedi Niklas, sesi neredeyse benimki kadar hırçındı.

"Luca, neden ona sadece ne yapıldığını söylemiyorsun?" Raum sordu. "Eğer seni tanırsa, sana güvenecektir." "Bu kadar basit olamaz," diye mırıldandı Niklas, ruh hali her geçen an daha da kötüleşiyordu. "Ne yazık ki Niklas haklı," dedi Luca. "Korkarım Norn'lar ilk kutsamayı yaptıklarında Hafıza yetenekleri olan soylar özellikle acımasız bir eğilim içindeydi. Ivar'ın hafızasını kırma girişimi

Nightrender'a mesmer ile tuzağa düşürüldüğünü söyleyerek büyü yapmak tam tersi bir sonuç doğuracaktır. Bize inanmayacaktır ve gerçek anılarına dair oluşturduğu her türlü şüphe sadece *förvirring* büyüsunü *güçlendirir*.

"Eğer gidip ona bağırsak, Masque av Aska'ya saldırdığını söylersek, Ivar'ın onun zihnini manipüle ettiğini söylersek, korkarım bu onu sadece babama yaklaştırır ve bizi hain ve düşman olarak görmesine neden olur."

Hagen hayal kırıklığı içinde homurdandı. "Yani, büyük olasılıkla aklını yitirmeden önce kısıtlı bir süreyle karşı karşıyayız, ancak ona gerçeği söyleyemeyiz, yoksa bozulması imkânsız bir büyüün içinde kilitli kalacak."

Luca'nın çenesi titredi. "Karşı karşıya olduğumuz şey bu, evet. Sahte anıları çok güçlü ama okuduklarıma göre kırılabilirler. Bu bize biraz güven kazandırabilir, böylece Malin'in yaklaşmasına izin verebilir."

"Bunu nasıl yapacağız? Eğer bize -Malin'e- cinayetle bakıyorsa, nasıl yeterince yaklaşacağız?" Raum bitmek bilmeyen adımlarını hızlandırarak tersledi. Biri yaklaşırsa boğazını kesmeye hazır görünüyordu.

"Raum," Vali bir elini Raum'un omzuna attı ve sıktı. "İmkânsızdan kaçıyor muyuz?"

Raum'un gözünün altında bir kas seğirdi. Vali'nin karanlık bakışlarını en az beş nefes boyunca tuttukten sonra acı bir sırıtişla onu başından savdı. "Hayır, ama bunu yapmak için para alsak iyi olur. Ve bu sefer penge istemiyorum. Kan istiyorum."

"Güzel. Kryv ve Falkyn'lerin zekâlarının en çok parlayacağı yer burası," dedi Luca. "Orada olmalıyız," dedi Niklas, oturduğu yerden kalkıp volta atarak, "onu izlemek için, bakalım onunla etkileşime geçerek herhangi bir anıyı canlandırabiliriz."

Luca başını salladı. "Çok fazla ve dediğim gibi, bu-"

"Hayır, biliyorum," dedi Niklas. "Sık sık yaptığımız gibi bir rol oynayacağız. Kılık değiştirerek içeri girer, tanıdık olduklarını bilmesene bile tanıdık yüzlerle etkileşime girmesine izin veririz."

Luca bu fikri düşündü. "Yardıma olabilir. Ama rolünü oynamalısın. Lord Magnate tarafından kaçırıldığını fısıldamak yok."

"Bir sorun var," dedi Tova kısık bir sesle. "Hepimiz tanınabiliriz."

"Bir yolunu buluruz." Niklas elini umursamaz bir tavırla salladı. "Göz önünde saklanma konusunda amatör değiliz, Tov."

"Güzel," dedim. "O zaman beni içeri gönder ve-"

"Hayır," dedi Luca aniden. "Ivar'ın laneti seni hedef aldı, bu yüzden seni Kase'den saklamak neredeyse imkânsız. Muhtemelen Niklas ve Falkyn'lerin çoğu için de aynı şey söylenebilir."

"Neden?" Junius sordu.

Luca'nın çenesi gerildi. "Sana ihanet eden adamın seni babama ayrıntılı bir şekilde tarif etmiş olmasından bahsetmiyorum bile. İçeride bir plan ve açık bir yol olmadan, hemen tanınırsınız."

Niklas küfretti ama birkaç Kryv göndermenin yeterli olacağına ısrar etti. Ağzımdan bir şey çıkmıyordu ama içimden çığlık atıp öfkeleniyor, bir an önce Kase'nin yoluna atılmak için yanıp tutuşuyordum. Acıya dayanabilirdim; onu eve götürebilirdim.

"Yeni bir oyun ayaklarımızın altında dostlarım ve adımlarımızı planlamalıyız," dedi Luca tartışma yavaşladığında. "Ama bu plan sadece Nightrender'ı geri çalmak için değil. Bir krallığı çalacağız."

Bana baktığında bakışlarını yumuşattı. Yumuşak olmamasını diledim. Sertlik istiyordum. Pürüzlü, keskin bir öfke. Grym Hanesi'nden, hatta ondan nefret etmek için tüm sebepleri istiyordum. Belki de yardım ediyordu ama Ivar'ın oğlunu uzakta tutacak, güvenmeyecek ve dikkatle izleyecektim.

Luca alçak bir sesle devam etti. "Kase'nin bu olaydan gerçekten ne kadar etkilendiğini bilmek istiyorum."

gün batımı ya da yarının şafağı. Güzel bir anıyı gölgelemek ve onu berbat bir şeye dönüştürmek hiç de azımsanacak bir başarı değildir. Ama şimdilik dikkatli olun. Seni zihninde işaretlemiş."

Binlerce soru kafamı kurcaladı ama her biri karşısında sesimi kaybettim. Ivar ne kadar güçlüydü? Nasıl durdurulabilirdi? Kase'yi kurtarmaya gidersem, boğazımı kesmek isterse bu nasıl mümkün olabilirdi?

Tanrılar adına. Onun dokunuşuna hasret kalmıştım. O acımasız eller öldürüyor, çalıyor ve acı veriyordu. Ama bana, sessiz anlarda, hiç bu kadar nazik dokunmamıştı.

Sessiz kaldığımda Luca, "Keşke daha iyi haberler getirseydim," dedi.

Niklas ellerini çırpı. "Kaybedecek zamanımız yok. Luca, mesmer hakkında yazılı olarak verebileceğin her şeyi incelemem gerekecek." Falkyn loncasının lideri gözlerinde yeni bir vahşilikle bana baktı. "Tüm mesmerlerin zayıf noktaları vardır, yarattığı gücü çözmek için çekilecek bir ip. Hafıza büyüsü en güçlülerinden biri olabilir ama aynı zamanda güçlü kalmak için en büyük savaşları da verir."

"Anlamı ne?" Hagen sordu.

"Bir insanın kendi iradesi. Kase Malin'i sırayla korudu," dedi Niklas. "Bunu silmek kolay olmayacak."

"Ama ben onun düşmanıyım."

"Sahte bir anı, Malin. Luca'nın dediği gibi bunu sorgulamasını sağlayacağız." Niklas ellerini kalçalarına koymuş, gözlerini ateşe dikmişti. "Bir yolunu bulacağım."

Ateş çukurunun etrafında toplananlar Luca ile mırıldanıp planlar yaparken, ben ağaçların üzerinden yükselen güneşe bakıyordum.

Eğer iş iradeye kaldıysa, bu korkunç krallıkta hiç kimse Lord Magnate'e karşı gelmek için Nightrender'dan daha fazla iradeye sahip değildi.

Parmak uçlarımı dudaklarıma bastırdım, gözlerimi kapattım ve gözlerinin parlak gündeğümü altınını düşünmeye devam ettim. "Savaş, Kase. Savaş ve hazır ol. Sana ulaşmak için bu krallığı paramparça edeceğim."

NIGHTRENDER

T içimde bir nefret vardı.

Onun için. *Onun* için mi? Söyleyemezdim. Her soğuk şafakta aynı şey oluyordu. Alnımda ter, nabzımda bir hızlanma ve ciğerlerimde nefes almam zorlaşana kadar şiddetli bir basınç. Sadece tüm kargaşanın güneşin doğuşuyla birlikte kaybolması için.

Ama şehrin Uluma'nın kasvetli sisleriyle kaplandığı o anlarda, kaçamayacağım bir karanlığa hapsolmuştum. Beni çok az rahatlatan bir karanlık.

Öfkenin sıcak kıvılcımının nereden geldiğini bulmaya çalışmak yorucu olmaya başlamıştı. Sanki uyku berraklık getiriyordu, ancak uyandıgımda bu berraklık silinip gidiyordu.

Açık pencereden giren soğuk hava yüzümü yakıyordu. Bakışlarımı yuvarlak kule odasının saçaklarından ayırdım ve bakışlarımı gün doğumunun pusuna çevirdim.

Skydguard kulesinin üst odası, Kara Saray'ın diğer tüm odalarının üzerinde yükseliyordu. Lord Magnate burada en sevdiklerini saklardı. Hizmetlerini ve hayatlarını Grym soyu için feda edecek olan Alvers'ler.

Eve döndüğümde çok sevilen biriydim.

Denizaşırı bir yerde görev yaptıktan sonra. Kahretsin, zihnim kayıyordu ve bu kafama endişeli bir kan hücumuna neden oldu. Haftalar boyunca, maskeli balonun ötesinde bir geceyi zar zor hatırlayabildim ve düşüncelerimdeki deliklerin yayılmasını nasıl durduracağımı bilmiyordum.

Ben Kara Saray'ın kötü niyetlisiydim. Gözlerimin mürekkep karasına bir bakışıyla insanları korkutan karanlık bir Alver. Kırık bir zihin tarafından alışılagelmiş edilmeyecektim.

Varlığımı Lord Magnate'i ve onun Doğu bölgelerindeki en yüksek kanun olma konumunu savunmaya adanmıştım. Kalbimin her düzenli atışında bunu gerçek olarak biliyordum. O zaman neden gecenin gölgeleri geldiğinde onu bu kadar küçümsedim?

Rüyalarımda yüzü oradaydı, unutulmaz, güzel. Kara Saray'da böylesine ayrıcalıklı bir konuma layık olmadığımı hatırlatan acı verici bir hatırlatma. Veliht'a suikast düzenlemeye çalışan kadın kafamın içinde yaşarken kendime nasıl sadık diyebilirdim? En kirli düşüncelerimde.

Çalkantılı, sefil rüyalarla dolu bir gece daha.

Her zaman aynı şekilde başlarlar. Hırsız elimde, bölgeyi onun kurnazlığından ve şiddetinden kurtarmak için bir şans, ama onu bitirmek yerine, onu öperim. Sertçe. Açgözlülükle. Onu çırılçıplak soyuyorum. Ham ve yırtık pırtık olana, doyana ve nefes nefese kalana kadar birbirimizi pençeleriz.

Her geçen gece rüyalar daha canlı, daha korkunç hale geliyordu. Onunla hiç konuşmamış, ona hiç dokunmamış, sadece saldırmaya geldiği gece hayatta kalmış olmama rağmen bir kadın nasıl oluyor da zihnime bu kadar musallat olabiliyordu?

Boğazıma bir bıçak yemeyi hak ettim, onurlu bir yeri değil.

Onun yüzü zihnimi doldurduğunda, Ivar'ınki saf, sefil bir küçümsemeyle silinip gitti.

Karanlıkta, kılıcımı onun kalbine saplamak için binlerce yol hayal ettim. Gün ışığında suikastçı hala Kara Saray tarafından avlanıyordu ve Lord Magnate Ivar beni sefalet dolu bir hayattan kurtaran merhametli bir hayırseverdi.

Yorganı bacaklarımın üzerinden attım ve yatağın kenarına oturdum. Neden sorguladım ki? Halk altımda domuz sidiği içinde uyurken ben kaz tüyü bir yatağın üstünde uyuyordum. Kimsesiz çocuklar kompost kutularında kanlı elma çekirdekleri için yalvarırken ben Kara Saray'ın yemek odalarından beslendim.

Ama tanrılar -var olduklarından emin olmadığım tanrılar- bana eziyet ediyordu.

Odanın kapısı sert bir şekilde çalındı. "Kötü niyetli."

Sesle birlikte yatağın kenarındaki tutuşum sıkılaştı. Yakınımda durduğu düşüncesiyle öfkem alevlendi.

"Uyandım, Sabain."

Bana gerçek unvanım olan Kötü Niyetli diye hitap etti ama ona İyi Niyetli demeye dilim varmadı. Yanlış geliyordu. Lord Magnate'e olan ortak bağlılığımızda bile, Sabain Lura'nın içinde iyilikseverlikten başka bir şey olmayan bir karanlık vardı.

Sabain, "Leydi Magnate sizinle görüşmek istiyor, sonra da genç lordu aramak için araziye çıkacağız," dedi.

Çenem zonkladı. Leydi Magnate dün akşam yemeğinde, onunla yatak odasında buluşmam gerektiğini bildiren bir mesaj göndermişti. Midem rahatsız edici dalgalar halinde savruldu. O, bir erkeğin tanık olmadan karşısına alabileceği bir kadın değildi.

Ama Leydi Grym'i görmezden gelmek için parmaklarımın ucunu kesip bütün olarak yutabilirdim.

En azından Sabain bize Luca'yı aramak için bir bahane vermişti. Etrafta dolaştığına şüphe yoktu ama Sabain yüzüne karşı ona *genç lord* dediğinde orada olmayı umuyordum. Bu Luca'yı bir çıkıntıdan aşağı itmek için yeterli olurdu ve Sabain'in brân'ine gizlice çıban çıkarıcı bir iksir sokmanın yollarını planlayabilirdik.

Şemalar. Hileler. Manipülasyon. Bunların hepsi bana doğal geliyordu ve bundan nefret ediyordum. Bu tür şeyler beni Masque av Aska'ya saldıran hırsızlar ve onların ölümü arzulayan sefil güzellikteki lonca liderleriyle aynı lige koyuyordu.

"Kötü niyetli!"

"Lanet olsun, geliyorum Sabain!" Yataktan kalktım, başıma siyah bir tunik geçirdim ve üstüne koyu renk bir gambeson geçirdim.

Omzuma haşlanmış deriden bir baldrik geçirdim ve Kara Saray'ın avlusundaki koşuşturmaya baktım. Serfler ve bahçe bekçileri taşları çalı çırpıdan temizlemek için çalışıyordu. Budamışlar, kesmişler, kırpılmışlar ve süpürmüşlerdi.

Yıldız ışığında gümüş iplikle dokunmuş bir kurdele, aşağıdaki bir ağaç dalından dalgalanıyordu.

Masque av Aska sona ereli iki hafta olmamıştı ama festival gecesinden bu yana Klockglas'ta, tüm bölgelerde bir değişim yaşanmıştı. Ivar daha fazla güç kazanıyor, daha fazla söz sahibi oluyordu. Bazıları onun tahtta hak iddia etmeyi planladığından şüpheleniyordu. Çok uzun zamandır boştu ve şimdiden otorite olarak saygı görüyordu.

Lord Magnate'in taç için bir hamle yapması durumunda arkasında güçlü bir büyücünün gücüne ihtiyacı vardı.

Onu savunacak kişi ben olurdum.

Skydguard seax kılıcımı arkamda kınına soktum ve odayı terk ettim.

Sabain duvarın karşısında duruyordu. Giysileri gümüş ve altınla benimkine meydan okuyordu.

inci bir tunik ve gambeson üzerinde iplikler. Üzerindeki tek karanlık şey kemeri ve kılıcıydı. Siyah çelik bir kılıç.

Silahlı kıskandım ve cephanelikte bulduğu ve Ivar'ın onu kendi kullanımı için alması konusunda ısrar ettiği hikayesine inanmadım.

Böyle bir silah Lord Magnate'e ya da varislerinden birine verilirdi. Nasıl olduysa bu piç onu ele geçirmiş.

Sabain bana ters ters baktı. Boyu yarım baş daha uzundu ama vücudu dar ve inceydi. Kulaklarının ucunda hafif, sivri bir nokta vardı ve damarlarında biraz Fae kanı dolaştığından şüpheleniyordum. Bu onu daha güçlü ve daha hilekâr yapıyordu. Ondan biraz daha nefret etmeme neden oldu.

Boyu itibariyle korkutucu değildi. Benim yanımda en zayıf kişi olarak görülürdü.

Ama o gözler her zaman yıldız ışığı gibi soluk bir parıltıyla donanırdı. Gerçek doğasının karanlığını gizlemek için bir parça büyü.

"Uyuyakalmışsın," dedi Sabain, sesi yapmacık ve sertti.

"Belki de erken kalkmışsındır." Omuzlarımı geriye attım ve döner merdivene giden koridora baktım.

"Hanımefendiyi bekletmenin akıllıca olduğunu mu düşünüyorsun?" Alay etti, şüphesiz o çarpık kafasının içinde bir şeyler düşünüyordu.

"Saçlarını bu şekilde tutmanın akıllıca olduğunu düşünüyor musun?" Bir elimle başının üst kısmındaki kırılmış saçlarını okşadım. Alvers ve skydguard tarzında yaygın olan örgüler ve düğümler yoktu. "Seni biraz annenin bacaklarının arasından itilmiş bir bebek gibi gösteriyor."

Sırıtişımı gizlemek için hızımı artırdım ve onun bir adım önüne geçtim.

"Saygı göstermeniz akıllıca olur." Sabain adımlarını hızlandırdı ve dudaklarını kulağıma yaklaştırdı, sıcak nefesi boynumdaydı. "Lord Magnate'in arkasından hanımefendiyi yatırsan bile, her zaman korunmayacaksın. Kötü Niyetli. Saygı eksikliğinin hainlik sınırında olduğu düşünülebilir."

Keşke bu yerden ne kadar nefret ettiğimi bilseydi. İçindeki insanlardan. Nedenini açıklayamadığımı bir bilse, beni sorgusuz sualsiz Ivar'ın kılıcının üzerine atardı.

Kalın, cilalı bir kapının önünde durdum ve mandalı çevirdim. Kendini beğenmiş bir sırtışıla, içeri adım atmadan önce onunla yüzleştim. "Kıskançlık hiç yakışmıyor, Sabain. Leydi Magnate'in beni daha cazip bulmasına yardım edemem. Luca'ya biraz zamanım olabileceğini söyle. Dayanıklılığım mükemmeldir."

Karanlık bir şekilde kıkırdadım ve kapıyı suratına kapattım.

Sabain'e eziyet etmek, kafamdan atamadığım kaos ve gölgeler denizinde bir parça ışıktı.

Leydi Magnate'in odası her zaman çok fazla safran ve yanan adaçayı kokardı. Hayali tanrılar ve yıldızlarla konuşan kahinlere çok fazla güvenen batıl inançlı bir kadındı ve onlar da hanımefendiye başına gelecek tüm kasvetli şeyleri rapor ediyorlardı.

Bir lavabonun yanındaki üç ayaklı tabureye tünemiş olan kahinlerden biriydi. Siyah bir kukuletaya bürünmüştü, tek seçebildiğim sürmeli dudaklarıydı. Korkunç aptal alt dudağını yalayıp durduğu için dudakları nemli tükürüklerle parlıyordu. Sanki tuzağına düşmüş bir yemiş gibiydim.

Kahretsin, tüm bu cadı kâhinleri sırtımdan aşağı sert korku dikenleri gönderdi.

Ana odada küçük bir taş ocak vardı, zemin kaba kürk halılar ve ip kilimlerle kaplıydı. Hanımefendinin birkaç hasır bankı ve sandalyesi vardı, ancak ortada, ateşe bakan küçük, yükseltilmiş bir kürsü ve kanayan bir kraliçe gibi sahiplendiği gösterişli bir sandalye yaratmıştı.

Geldiğimi duyunca arkasını dönüp bana baktı. Britta Grym, Ivar'dan birkaç yaş daha gençti. Koyu renk saçları vardı ve kafasında birkaç tutam kır düşmüştü. Kadın

Luca'yla aynı keskin mavi gözlere sahipti ve bitmek bilmeyen endişe nöbetleri ve öfkesi olmasa çok güzel olabilirdi.

Kürsüsünün yanındaki bankta ince tunikler giymiş iki adam oturuyordu. Şüphesiz iki sevgilisi daha.

"Kötü niyetli," dedi biraz nefessiz kalarak. Parmaklarını şıklatarak aşıklara kendisini yalnız bırakmalarını işaret etti. Her biri kendi tarzında ona dokunarak ona uydular. Saçlarını okşadılar, parmak uçlarına bir öpücük kondurdular ama bana kıskançlıkla baktılar. Sanki onlara ait olan bir şey üzerinde hak iddia etmişim gibi.

Yalnız kaldığımızda, Leydi Magnate sevgilileri için bankı işaret etti. "Oturun."

Oturmak istemedim. İçimdeki her içgüdü Kara Saray'da benden talep edilen her şeye direniyordu. Huysuz bir çocuk ya da Sabain'in tercih ettiği gibi bir hain gibi. Yine de direnmeye çalıştıkça, gözlerimin köşelerinde siyah noktalar belirene kadar kafatasımı daha fazla acı kavradı.

Bankın kenarına oturdum, elim seax'ımın kabzasındaydı.

Britta uzun, gergin bir an boyunca beni inceledi. Dudaklarında bir gülümseme belirdi ve kulağımın kıvrımını okşadı. "Çok zorlu biri oldun, Kötücül."

Dokunuşu tenime saplanan bir bıçak gibiydi, keskin ve acı vericiydi. Tüm dikkatimi geri çekilmemeye verdim. Dikkatli hareketlerle uzaklaştım ve omuzlarımı ona doğru dikleştirdim. "Size hizmet etmek için ne yapabilirim leydim?"

"Birçok yol düşünebilirim." Ofladı pufladı. "Ama son isteğinizden bu yana fikrinizde bir değişiklik olmadığını varsayıyorum?"

Boğazım düğümlendi. "Saygısızlık etmek istemem ama yapamam. Lord Magnate benim efendimdir ve bu bir ihanet olur."

Leydi Magnate ile her buluşmamız, yatakta ona katılma isteğine dönüşüyordu. Hata yok, çoğu Sabain gibi inanıyor ve onunla yolumu bulduğumdan şüpheleniyordu. Bırakın yapsınlar. Gerçeği söylemek gerekirse, Ivar'ın reddetmemle hiçbir ilgisi yoktu, ama konu kadınlar olduğunda kusurlu olduğuma inanmaya başlamıştım.

Başka bir açıklamam yoktu.

Alvers birbiriyle zevk bulduğunda, skydguard evleri neşelendirmeye gittiğinde, hasta hissetmeden bir arzu bulamadım. Boğazını kesmek ve aynı nefeste öpmek istediğim kanayan bir hırsızın yüzünü görmeden.

Britta içini çekti ve sandalyesine daha derin oturdu. "Ne yazık ki seni buraya zevk için çağırmadım, Kötücül. Bu buluşmayı çok zor koşullar altında talep ettim. Ve size sağduyulu olmanızı emretmek zorundayım. Sana söyleyeceklerimin tek kelimesini bile birine anlatırsan, beni nasıl zorladığımı Lord Magnate'e bildiririm. Dediğiniz gibi, bana karşı çok az sevgi besliyor olabilir ama ben hala onunum. Bunu en yüksek derecede bir ihanet olarak görecektir."

Kanım dondu. Bu da ne böyle? Bu kadın her zaman bir baş belasıydı ama idare edilebilir biriydi.

Bir anda günümün en tehlikeli parçası haline gelmişti.

Boğazımı temizledim ve damarlarında dolaşan korkunun ekşi buzunu alıp gözlerimi kararttım. Gözünü korkutmak için, belki de kendi huzursuzluğumu gizlemek için, ama bir şey onu germişti ve bunu ona basit, hafif şeylerden yapılmadığımı sessizce hatırlatmak için kullandım. Korkuyu bükmek, onunla öldürmek için buradaydım.

Benimkini görünce gözleri büyüdü ama tehdidini geri almak için hiçbir hamle yapmadı.

"Grym Hanesi'nden birine ihanet edersem ..." Kelimeleri şekillendirmek için mücadele ederken bir yumruğum dizimin üzerinde kıvrıldı. Nefes almak ister gibi onlara ihanet etmek istiyordum. Ama Lord Magnate'in konumuna duyduğum saygıdan da kurtulamıyordum. "Size ihanet edersem, beni kesmeniz için size kendi kılıcımı sunarım, Leydi Magnate."

"Güzel." Koltuğunda kaykıldı ve bakışlarımı üzerinde tuttu. "Benim için iyi bir yol arkadaşı oldun."

en küçük oğlu."

"Benim için olduğu gibi," dedim.

"Evet." Boğazının arkasından bir ses çıkardı ve içi su ve yüzen çiçeklerle dolu kil bir kâseyi inceledi. "O bizden farklı. Doğal olarak, siyaset ve güç konularına pek ilgi duymadığı için ona dilediğini yapma özgürlüğü tanıyoruz."

Aslında Grym Hanesi Luca'ya çok az haber vermişti. Onlara karşı bir ordu toplayabilirdi ve onlar bunun geldiğini asla göremezlerdi.

Britta devam etti. "Oğlumun, ailesi bu topraklarda hüküm sürerken mutluluk içinde yaşamaya devam etmesine yardımcı olabilirsiniz." "Bunu yapamaması için bir sebep var mı Leydim?"

"Hayatlarımız yakında değişecek Kötü Niyetli ve bunun mümkün olduğunca acısız bir şekilde gerçekleşmesi için yardımına ihtiyacım var. Halk konusunda özel bir yeteneğiniz olduğu dikkatimden kaçmadı. Onlardan bilgi alma konusunda yani."

Çenem gerildi. Başkalarını kendi isteğim doğrultusunda manipüle etme eğilimimi fark ettiğini fark etmemiştim. Kurnazca davrandığımı sanıyordum. Skydguard kulelerindeki birkaç Alvers'in çarpık geçmişlerini öğrendim, böylece Lord Magnate'in Alvers'lerinin lideri olarak yükselişimde yolumdan çekildiler. Birkaç kasaba halkını, karılarına ve kocalarına oyun borçlarını, gizli sevgililerini söylemekle ya da ticaret masalarından fazladan penge aşırımla tehdit ettim.

Başkalarını eğmek, bükmek ve ezmek ikinci bir doğaydı. Bunun beni kötü mü yoksa bilge mi yaptığını anlamaya çalışarak zaman kaybetmedim.

"Eee?" Ben sustuğumda hanımefendi ısrar etti. "Haklı mıyım, yoksa bir karar hatası mı yaptım?"

"Bilgi edinmenin yollarını biliyorum, Leydi Magnate."

"Güzel. Çünkü sana söylemem gereken bir şey, bulman gereken bir yer ve ... alman gereken hayatlar var."

"Birini öldürmemi mi istiyorsun?"

"İki kişi," dedi. "Gelecekteki krallığımız Malevolent için büyük bir tehdit oluşturuyorlar."

"Gelecekteki krallık mı?"

Etekleriyle oynadı. "Size söyleyeceğim şey, yanlış kişilerin öğrenmesi durumunda bizi yok etme potansiyeline sahip. Anlıyor musun?"

"Anlıyorum. Kimseye söylemeyeceğim leydim."

Başını salladı ve beni buz gibi bakışlarıyla kilitlemeden önce birkaç nefes kucağına baktı. "Ivar ölüyor, Kötü Niyetli."

Kelimeler kötü bir hava akımı gibi aramızda asılı kaldı. Zehirli. Kokuşmuş.

"Bunu nasıl, nereden biliyorsun?" Ivar güçlü bir adamdı. Bir Hipnotik -en azından ben öyle sanıyordum- öyle büyük illüzyonlar yaratabiliyordu ki, halk onun söylediklerinin gerçek olduğuna inanıyordu. Gücüne tanık olmuştum ve henüz Öteki Dünya'nın onu çağırmasını gerektirecek kadar yaşlı değildi.

Kadın iç çekti. "Görünüşe göre aptal yanlış İksirciye güvenmiş. Kaltak onu yavaş yavaş zehirlemiş.

Etkileri ortaya çıktığında artık çok geçti. Kanı iç organlarını yok ediyor ve artık hiçbir iksir, hiçbir Mediski bunu durduramaz. Ivar, sen ve ben bunu bilen tek kişileriz. Oğullarımla bu konuda hiçbir şey konuşma."

Luca babasına karşı pek sevgi beslemiyordu ama Ivar hâlâ onun babasıydı. Geldiğini bilmediği bir darbe olabilirdi.

"Bunu bana neden anlattınız Leydim?"

"Çünkü Lord Magnate tanrıların salonuna girdiğinde, krallığın yeni bir yöneticiye ihtiyacı olacak. Bir krala. Ivar şimdiden eski savaşımlardan bu yana tahta ilk çıkışı düzenliyor. Doğal olarak, bu onur en büyük oğlum Niall'a verilecek."

"Bir kral mı? Ama bir kraliçenin kehanetleri-"

"Evet, eski efsanelerin ne dediğini biliyorum," dedi acı acı. "Niall olacak. Ivar ve ben Grym Hanesi'nin kraliyet hanesi olmasını sağlayacağız. Yine de bu kehanetler can sıkıcı; hanemizi zorlayan ve bizi zayıflatabilecek sırlar var. Bahçemizdeki çalılardan bizi kurtarmanı diliyorum."

Benzetmesini takip etmedim ama ensemdeki tüyler diken diken oldu. "Eğer Grym Hanesi'ne yönelik tehditler varsa, sizi onlardan kurtaracağım."

Pembe dudaklarında zalim bir sırıtış belirdi. "Bunu söylemeni umuyordum. Bilgi bulma konusundaki yeteneklerini kullan Kötücül, ödüllendirileceksin."

"Hangi bilgileri bulacağım?"

"Bir erkek ve genç bir kadının yeri. Tek bildiğim Hemlig bölgesinde bir yerde saklandıkları. Bu ikisi muhtemelen tahtta hak iddia edebilecek kana sahipler."

O zaman kehanetler doğruydı. Devam etmesini beklerken bir endişe dalgasıyla yutkundum.

"Onları bul, Kötücül. Ve bulduğunda," dedi, sesi alçak ve karanlıktı, "onları öldürmeni istiyorum."

HAFIZA HIRSIZI

"W Luca geri mi dönüyor?" İçi eski tahta şişelerle dolu ağır bir sandığın ucunu kaldırırken homurdandım. Kendimizi Kara Saray'ın kapılarından sadece beş boy uzağa koymak bir riskti. Ruse meyhanesine sığınmıştık; meyhaneci Dryck, Kryv Loncası'nın eski bir anlaşmacısıydı. Dostane bağlantılarından biriydi. Çok az ahlaki değerleri olan ve en ahlaksız anlaşmaları yapmaya eğilimli bir adamdı.

Kryv'in çalışmasını izlemekten hoşlandığından şüpheleniyordum.

Yine de, Lord Magnate'in Nightrender'ı hapsettiği ve onu Doğu halkına karşı bir silah olarak kullanacağı haberini iyi karşılamadı.

Dryck, dün gece geldiğimizden beri en az bir düzine kez, "O, yeraltının kanayan bir silahı," diye mırıldanmıştı.

Nightrender bir silah değildi. O benim kalbimin tamamıydı.

Dryck, loncaların Kara Saray ilçesinin sınırındaki birahanesinde kalmasına izin verdi, ancak bizden ağırlığımızı koymamızı bekledi.

Tova diğer ucu toplarken yüzünü buruşturdu. "Beşinci kez, saatin dolmasına yakın ayrılacak."

Dagny odanın diğer ucundan, kirli ön camı parlatmaya çalışırken kıs kıs güldü. Ona ters ters baktım ama bu gülümsemesini değiştirmede. Ash ve Hanna, Gunnar ve Hagen'in masa ve sandalyeleri kaldırmasına, bira ve kustumuk lekeli yerleri fırçalamasına yardım etti.

Her tarafa Kryv, bıçakları ve yayları sabun ve ovma için teslim etmişti.

Tova ve ben soluk soluğa sandığı birahane tezgahının arkasına bıraktık. Kalın bir toz bulutu ayak bileklerimizin etrafını sardı.

Tova omzunu uzattı, sonra da bana dik dik baktı. "Mal, senden oldukça hoşlanıyorum. Sadece sürgündeki bir kraliçe olduğun için değil -çünkü bu bile seni başlı başına büyüleyici kılıyor- lanet olası bir Kryv olduğun için. Ama tanrılara yemin ederim ki bana bir kez daha plan hakkında soru sorarsan dudaklarını dikip kapatabilirim."

Kaşlarımı çattım. "Bugün biraz gergin olduğum için beni bağışlayın. Bu hamle olmadan başka bir hamle yapamayız."

"Evet, biliyorum," dedi Tova. "Ama bu sinirle kendini hasta ediyorsun. Hazırlandık, yerimizi aldık ve o da görüş alanımızda."

Tereddüt ederek alt dudağımı ısırdım. "Onu görmekten, eskisi gibi olmayacağını bilmekten hiç korkuyor musun?" "Evet," dedi. "Ama düşündüğümüzden daha çok ona benzeyeceği umudunu da taşıyorum."

"İnatçı olmamak için fazla inatçı."

Tova bir kahkaha attı ama Niklas, Raum, Vali ve Luca ana salona girince kahkahası aniden kesildi. Niklas Luca'ya bir paket parşömen uzatırken Luca ve Niklas birbirlerine ileri geri mırıldandılar.

Raum başına geyik boynuzlu bir deri geçirmiş, göğsüne de skydguard derisi geçirmişti. Vali de hemen hemen aynı görünüyordu ama saçında boynuz yerine rune boncuklarıyla bağlanmış kuzgun tüyleri vardı.

Her iki Kryv de iksirle ıslatılmış maskeleri burunlarından ağızlarına doğru düzeltti. Tuhaf, hızla yapılan bir iksir ipleri kaplamıştı. Niklas maskeler yukarı çekildiğinde seslerini ve göz renklerini değiştireceğini açıkladı.

Niklas onlara maskeleri uzattığında Raum, "Yüzümüzü değiştirecek bir şeye ihtiyacımız var," diye mırıldandı.

"Demek tüm yüzünüzü değiştiren bir illüzyon iksirine ihtiyacınız var, ha? Kahretsin, bunu ben neden düşünemedim?" diye tersledi Niklas. "Başkalarının zihnindeki bütün bir yüzü değiştirecek kadar güçlü bir iksirin en az on dokuz gündeğumunun haşlanması, kaynatılması ve doğru miktarlarda ölçülmesi gerektiğini biliyor muydunuz? Ve eğer fark etmediysen, bu lanet ormanda sınırlı erzakla mahsur kaldık." "Sanırım Niklas'ın uyumaya ihtiyacı var," diye mırıldandı Raum Vali'ye.

Falkyn'in duyması için.

Niklas'ın gözleri vahşi bir alev gibi yanıyordu. "Evet, Niklas'ın uykuya ihtiyacı var! Ve siz piçlerin de yeterince hızlı *iksir* yapamadığı için şikâyet etmeyi bırakmanıza ihtiyacı var. Elimdeki kanla çalışıyorum."

Kimse ses değiştiren maskeler hakkında tek bir şikâyet kelimesi bile etmedi. Raum ve Vali'nin Kara Saray'da kendilerini en çok fark edecek olan düşmanlarından uzak durmaları yeterli olacaktı.

Bu yeterli olmalıydı.

Raum maskesini çenesinin altına düşürürken, "Neden o maskelerden birini kullanıp kendim gizlice giremediğimi hâlâ anlamıyorum," diye dudak büktüm.

Raum sırıttı. "Çok riskli, tatlım. Bütün saray senin gibi birini arıyor."

Verdiği güvence, maskeli balodan beri damarlarımda zonklayan endişeyi durdurmaya yetmedi. Nightrender'ın peşinden gitmeliydim, bir birahane boş boş durup diğerlerinin hamlelerini izlememeliydim.

Vali ve Raum'un arkasında, Inge onların kıyafetleriyle uğraşüyor, yamaları ve amblemleri vücutlarının tam yerlerine yerleştirmeye çalışıyordu.

"Kahretsin, kadın," diye tersledi Vali, ön kolunun üzerindeki koruyucuyu yeniden ayarlamaya çalıştığında.

"Sorun yok." Inge bir nefes alıp yüzündeki saçları üfledi ve yumruklarını kalçalarının üzerinde birleştirdi.

"B u r a d a k i herkes arasında en çok skydguard'ları tanıyorum. Kanama konusunda çok titizdirler. deri. Ya doğru yapın ya da gitmeyin."

Neredeyse gülümseme arzusu duyacaktım, neredeyse ses tonuna sırtıtaçaktım. Inge'nin yeni açan çiçekler kadar tatlı ve dikenli bir kırbaç kadar keskin bir dili vardı.

"Saygısızlık etmeyin." Hob basamağın kenarında tökezleyerek oturma odasına girdi. Karmakarışık siyah saçlarının üzerindeki yün şapkasını çekiştirdi ve Vali'ye ters ters bakmadan önce basamağa küftetti. "Neden bahsettiğini biliyor."

Vali gözlerini devirdi ama Inge'nin koruyucuyu düzgün bir şekilde ayarlayabilmesi için kolunu uzattı.

Raum'a gittim ve Raum ile Isak Masque av Aska'da muhafız kılığına girdikten sonra ele geçirdiğimiz çalıntı skydguard seax kılıçlarından birini ona uzattım.

"Onu görürseniz-"

"Biliyorum Mal," diye araya girdi Raum, bıçağı elimden alarak. "Onu kışkırtmak için elimden geleni yapacağım."

şüpheler."

"O sana yakın," diye fısıldadım. "Seninle çoktan konuştu."

Boğazımı sıkın kıskançlık damlalarını gizlemek için yanağımı ısırdım. Raum ve Vali yaklaşık on üç gün boyunca sarayda hava muhafızı olarak poz vermişlerdi. Eero ve Ivar'ın görüş alanından kaçmak için işaretlerini mükemmelleştirmişlerdi ama aynı zamanda Nightrender'la da birkaç konuşma yapmışlardı.

Onun yanında durabildikleri, onunla birlikte gülebildikleri, sadece ona bakabildikleri için onlardan biraz nefret etmekten kendimi alamadım.

"Mal," dedi Raum yumuşak bir sesle. "O ve ben çok yakınız ama onu geri getirecek kişi sen olacaksın. Bundan eminim. Senin de sıran gelecek."

Raum imkansız mesafeleri görebiliyordu ama adamın kalplerin içini de görebildiğinden emindim. Son iki hafta boyunca Kryv ve Falkyn'in, yani benden başka herkesin Kase'nin yoluna çıkmasını izlemiştim. Farkında olmasa bile.

Şöminenin üzerinde toz toplayan değersiz bir süs eşyası olurdum.

"Pekâlâ." Niklas'ın sesi bira odasından taşıdı. Herkes çalışmayı bıraktı ve Falkyn'le yüzleşti. Niklas uykusuz başlığını kaldırıp alnını kaşdı ve önce benimle göz göze geldi. "Geçmişe ilk çağrımızı yapmaya hazırız."

"Merak ediyor," dedi Luca. "Eziyet çekiyor. Ama doğal olarak Raum'a, Vali'ye bağlandı. Hatta çeşitli rolleriyle Lynx'e bile. Saraydaki herkesi varlığından korkuttuğundan bahsetmiyorum bile çünkü hâlâ onların en derin sırlarını ve korkularını öğrenmeyi başarıyor. Bunu herkese karşı kullanmaya başladı."

Gunnar kıkırdadı. "Hiçbir şey yapmazsak hafta sonuna kadar yine Nightrender olacak gibi görünüyor."

Luca sırtıttı ama içinde ağır bir hüznün vardı. "Keşke doğru olsaydı. İçgüdüleri hâlâ yerinde ama hâlâ kaybolmuş durumda ve Kara Saray'a sadık kalması gerektiğine korkunç bir şekilde inanıyor."

Niklas, "Bugün bu sadakati biraz olsun kırmak için ilk girişimimiz," dedi. "Hob, bu senin parlama anın."

Hob büyük boy kanvas ceketini düzeltti ve çenesini eğdi. Inge parmaklarını onunkilere geçirdi ve sanki bu son karşılaşmaları olacakmış gibi ona baktı. Sanırım Jakoby Hob için biraz risk vardı. Daha çok, Inge'nin skydguard kardeşlerinin Kara Saray'da mı devriye gezdiklerini yoksa aşağı Klockglas'ın kasabalarında mı kaldıklarını hâlâ bilmediğimiz için.

Hob gitmeye hazırlanırken Inge'in alnına bir öpücük kondurdu. Luca Dagny'ye bir bakış fırlattı, Dagny bakışlarını pencereden ayırmamaya ve adamın yanına yaklaşmamaya oldukça kararlı görünüyordu.

Hikâyelerini bilmiyordum ama Dagny'den gelen yoğun acı ve Luca'dan gelen özlem kanımı kaydattı. Kase için acı çekmeme neden oldu. Lanet bir büyü öyle söylediği için benden nefret etse bile, onu görmek, koklamak, sesini duymak için her şeyimi verirdim.

Hiç şüphe yok.

Luca Dagny'den vazgeçip kapıyı açarken Ash, "Sonuna kadar savaş," diye bağırdı.

"Hob," dedim yanından geçerken kolunu tutarak. Tüm gözler Luca'nın üzerindeyken işportacı arkadaşına ince katlanmış bir parşömen parçası uzattım. "Bugün ne planladığınızı bilmek isteyecektir."

Hob gözlerini parşömene dikti, sonra başını sallayarak parşömeni cebine koydu. "Ona ulaştırılmasını sağlayacağım. Sen de diğerlerine konuştuğunu söylemelisin."

"Henüz değil. Herkes için çok tehlikeli."

Hob bir omzunu dramatik bir şekilde silkti, sonra beni kızdırmak için küçümseyici bir selam verdi ve Luca'yı takip etti.

Onlar gittikten sonra uzun süre boş kapıya baktım. Bekledim. Tek yapabildiğim, Kase'nin onu seven samanlık kızının en ufak bir parçasını bile hatırlayıp hatırlamayacağını bilmek için beklemektir.

NİgHTRENDER

"Y Emin misin, Canute?" Genç serfi biraz isteksizce inceledim.

Çocuk sarayın zemin ekibinde görev yapıyordu ve son haftalarda onu en az beş kez kök mahzeninden çaldı. Anlaşmamıza göre en olgun kanlı elmaları o seçecekti ama kasabanın bel altı dünyası hakkındaki bilgisi benim olacaktı.

Elmasını iştahla ısırarak çocuk başıyla onayladı. "Evet, Kötücül." Kirli koluyla elmanın suyunu sildi ve çenesinde bir leke bıraktı. "Eğer Hemlig'i tanıyan zor birini anyorsan, bu o olacaktır."

"O bir dolandırıcı mı?"

Canute bir omzunu kaldırdı ve bir ısırık daha alana kadar omuz silkti. "Hiç yakalanmadı ama kurnaz parmakları olduğunu biliyorum. Ayrıca, o bir Fae. Doğal olarak kurnaz değiller mi?"

Çocuğun mantığına katılmamak mümkün değildi. Canute birkaç parça daha ikram ettikten sonra onu fazladan bir elmayla gönderdim ve sarayın ana katlarına geri döndüm.

Leydi Magnate'in odasından çıktığım anda aklım, hakkında çok az şey bildiği bu işaretleri bulmanın bir yolunu bulmak için çalışmaya başladı. Bu çok zor bir işti ve yetenekler listeme suikastçılığı da ekleme fikrinden pek hoşlanmamıştım ama onun çaresizliği beni ... merak içinde bırakmıştı.

Doğrusunu söylemek gerekirse, Hemlig'deki bu yeri Britta Grym'in iyiliği için mi yoksa kendi sorularımı tatmin etmek için mi bulmayı planladığımdan emin değildim.

"Tanrım, zamanı gelmişti." Sabain köşeyi döndüğünde içimden gelen inleme isteğiyle savaştım. Bana ters ters baktı. "Aramak için gerekçelerimiz var."

"Luca'dan iz yok mu?"

Sabain dişlerinin arasından havayı çekti, yüz ifadesinde bir hırıltı vardı. "*Genç lord* dün gecedan beri ortalıkta görünmüyor."

Birkaç nedenden dolayı Luca'ya genç lord demeyi reddettim. Birincisi, Sabain'i rahatsız ediyordu. İkincisi, eğer dersem Luca Grym dudağımyı patlatırdı. Üçüncüsü, Lord Magnate'in ikinci oğlu neredeyse yirmi beş yaşındaydı. Benden ve Sabain'den daha yaşlı.

"Ve sen onu aramaya gitmedin mi?" Leydi Magnate'in odasından ayrıldığımdan beri hâlâ tedirginlik içinde kıvranıyordum ve buradan başka bir yerde olmak istiyordum. Kendime, Leydi Magnate'e ve tüm bu sefil krallığa duyduğum nefret midemin çukurunda sönmekte olan korlar gibi yanarken adımlarımı hızlandırdım.

"Ben başka işlerle meşgulken sen ne yapıyordun?"

"Seni gözetim altında tutacağım."

"Senin hayali kurallarından biri, Sabain. Leydi Magnate zaten beni denetliyordu." Daha yakına eğildim, sesim kısıktı. "İyice."

Bu yalan, Sabain omzumu kavrayana kadar kaşlarını çatmasına değdi.

Bir anda gözlerim karardı. Öfkeden mi, korkudan mı, bilemedim. Aradaki farkı ayırt etme yeteneğimi kaybetmeye başlamıştım.

"Getir. Ellerini. Üzerimden." Her kelimeden zehir damlıyordu.

Sabain beni görmezden geldi. "Burayı kimin yönettiğini hatırlasan iyi edersin. Sen Lord Magnate'in onayını almak için tırnaklarıyla kazıyarak ilerlerken, ben zaten ona sahibim. Tek bir hata yaparsan Kötü Niyetli, seni bir sonraki maskeli baloda bir illüzyon çadırına atılmış, seni işaret edip alay eden küçüklerden bakır penge alırken görürüm."

Akıl sağlığımın bir parçası kayıp gitti. Öfke, nefret, korku, hepsi çarpıştı ve sonuçlarını düşünmeden hareketlerimi teşvik etti. Sabain'in bileğini omzumdan tuttum ve geriye doğru çektim. Hızlı bir hareketle adamı, kolu sırtının yukarısına doğru bükülmüş bir şekilde yere yatırdım. Bir elimle baldric'imdeki bıçağı açtım, bıçağı aşağıya doğru yuvarladım, sonra da boğazına dayadım.

"Aklını mı kaçırdın sen?" Sabain öksürdü, altın mesmerinin bir kısmı avuçlarını kapladı.

İçine öyle bir korku yayılmıştı ki, onu gölgelerle kolayca ezdim.

"Bana bir daha asla dokunma, Sabain." Dudaklarımı kulağına yaklaştırdım. "Sadakatim seni sindiremeyecek kadar derin değil. Anladın mı?"

"Asla değişmeyeceksin. Bunu biliyordum. Sen sokaklarımızda dolaşan alçak bir caniden başka bir şey değilsin."

Onu ittim ve beceriksiz bir aptal gibi kınlı siyah çelik kılıcı almak için çırpınışını izledim.

"Bırak onu, Sabain. İkimiz de biliyoruz ki kılıç konusunda usta değilsin." Yüzümde kendini beğenmiş bir sırıtişla gambesonumun önünü düzelttim. "Ve haklısın. Geceleri okuduğun o masallardaki kötü adamlar gibi karanlığı tercih ediyorum. Beni kışkırtma. Şimdi Luca'yı bulmama yardım et ya da beni rahat bırak, şehirde gitmem gereken bir yer var."

"Nerede?"

"Seni içermeyen bir yere." "Onsuz gitmene izin yok-"

"Evet," diye araya girdim. "Seni kanayan bir kuyruk olarak tutmam gerektiğini düşünüyor gibisin, ama bugün farklı. Bugün Leydi Magnate adına gidiyorum. Belki de onun kararlarına güvenmediğinizi ve özel meseleleriyle ilgilenmek için beni takip etmeniz gerektiğini ona açıklamak istersiniz."

Canute'un talimatına göre, fae'yi kavak koruluğunda bir yerde bulacaktım. Sinsi davranacaktı ama eğer çocuğun düşündüğü gibi bir alışkanlık yaratıyorsa, fae orada olacaktı. Damarlarımda garip bir heyecan dolaşıyordu. Entrikalar, hileler ve manipülasyon fikrinden zevk alıyordum. Tıpkı kanayan güzel hırsız gibi.

Sabain yumruklarını sıkı ama sarayın dış kapılarına doğru ilerlerken hiçbir şey söylemedi. Her adımında biraz sallanarak hareket ediyor ve sağ bacağına her kullandığında dudağındaki seğirmeyi gizlemek için büyük özen gösteriyordu.

"Bir Mediski'ye görünmelisin," dedim ona, gerçekten endişeli değildim ama belki de onsuz bir gün geçirmemi sağlardı. "Topallaman hakkında. Nereden geldiğini bana hiç söylemedin."

"Bu seni ilgilendirmez Kötü Niyetli."

Bizi Kara Saray'ın büyük salonuna götürürken kayıtsızca omuz silktilim. Burada Ivar konsey toplardı. Burada, sarayda onurlu bir pozisyon almak için gelen yeni Alvers'leri karşılardı. Bir zamanlar içinde kan varmış da sonra temizlenmiş gibi dibi parlak pembeye boyanmış taş bir kâseye göz ucuyla baktım. Onu görünce tüylerim diken diken oldu.

Nedenini bilmiyordum.

Kanayan odanın tamamı ensemdeki tüyleri diken diken etti. Çenemi sıktım ve dışarı çıkana kadar tedirginliğimi içime gömdüm.

Uluma'dan deniz rüzgârı esiyordu ama Kara Saray'ı çevreleyen tepeler havaya bir kat daha acılık katıyordu. Don mevsimi yaklaşırken, yakında kayalıklar kalın kürkler olmadan zorlukla tahammül edilebilir hale gelecekti.

"Sonra ona lanet paltomu teklif ettim." Tanıdık bir ses bahçelerin üzerinden yükseldi. "İçinde annemin kanayan yeşim bileziği vardı. Tanrım, hangisinin beni daha çok hayal kırıklığına uğrattığından emin değilim - en sevdiğim paltomun gitmiş olması mı, yoksa güzelliğin benden gerçekten istediği şeyi elde ettiğine göre bana bir şans daha vermeyecek olması mı?"

Son kapıda iki gürültülü gök muhafızı üçüncü bir adamla birlikte gülüyordu.

Omuzlarım rahatlayarak çöktü. Luca aralarında duruyordu, yataktan yuvarlanmış gibi görünüyordu. Tuniğinin kemerinin yarısı çözülmüştü, saçları dağınıktı ve akşam içkisinin etkisinden hâlâ kurtulamamış gibi sendeliyordu.

Luca çenesinde koyu bir kirli sakal bırakırdı ama sakalının ağabeyinin ve babasının gibi uzamasına asla izin vermezdi. Şüphesiz Ivar'ı tedirgin etmek için. Her iki kulağında da siyah, cilalı taştan yapılmış birer küpe vardı ve yüzü derisine kazınmış soylu rünlerinden arınmıştı.

Onun yerine boğazına ve boynuna rün çizgileri kazınmıştı. Bir tanesi sol çenesinin menteşesinden omzunun üstüne kadar uzanıyordu. Aynı dövme sağ tarafa da yapılmıştı ama boğazının ortasından aşağıya doğru çift sıra rün dövmesi vardı.

Derisini kalıcı olarak kardeşi ya da babasından farklı bir şekilde boyayarak sonsuza dek Grym Hanesi'nin dışlanmış olarak görülmek için ince bir girişim.

"Genç Lord," diye seslendi Sabain sesinde yeni bir neşeyle. Luca'nın ilgisini çekmek için can atması acınası bir durumdu. Bana karşı beslediği kızgınlığın yarısının Luca Grym'le bu kadar kolay anlaştığım için olduğuna dair çok az şüphem vardı.

Luca bize döndü ve sırtıttı. "Ah, en sevdiğim Alver."

Sabain'in gözleri parlayınca gözlerini oymak istedim. Ne kanayan bir aptal.

"Kötü niyetli, büyük bir geceyi kaçırdın." Luca iki skydguard'dan birkaç adım uzaklaşıp bize yaklaştı. "Bir gün o anlamsız sokağa çıkma yasağına itaat etmemeni sağlayacağım ve sen de bana katılacaksın."

Luca'nın söylediklerinden çok Sabain'in düşmüş suratı yüzünden güldüm. "Eğer beni de sizin gibi sendeletecekse, Lordum, pas geçeceğim."

"Kötücül'ün her zaman sokağa çıkma yasağı olacaktır," diye ekledi Sabain, kendini tutamazmış gibi. Luca homurdandı. "Oh, öyle mi? Geleceği görebiliyor musun, Sabain?"

"Genç Lord, bize Alver unvanlarımızla hitap etmeniz konusunda ısrar etmek zorundayım."

"Ve bu kadar yüksek sesle konuşmayı kesmen konusunda ısrar etmek zorundayım. Git bana başım için biraz ot getir Sabain." Luca şımarık bir asilzade gibi yapmacık bir tavırla konuştu.

Sabain kaşlarını çattı ama çenesini eğdi, sonra Luca'nın otları için pişirme kanatlarına doğru aceleyle yürüdü. Luca yalnız kaldığımızda bakışlarını tekrar bana çevirdi. "Bütün gece benim için üzöldün mü?"

"Hiç de değil," dedim. Kapıdaki iki muhafızın yanına döndük. İkisine de başımla selam verdim. "Raum. Vali."

İki muhafız başlarını sallayarak karşılık verdi, uniformalarını sanki tam olarak oturmamış gibi değiştirip ayarladılar. Rotasyonda yeniydiler ve ben bundan memnundum. Doğrusu, sevdiğim tek gök muhafızı onlardı.

Raum göz kırptı, gümüş gözleri büyüktü ve bir skydguard olmak için yeterince sertti. "Işığa adım atmanız ne güzel, Gölge Prens."

Başka biri olsa, bana böyle saçma bir isim taktığı için parmak kaldırabilirdim ama muhafızlarda içerideki kaosu sakinleştiren bir şey vardı.

"Sarhoş lord dışında bir sorun var mı?" Ben sordum. Vali sırtıttı. "Yok. Kapılar iğrenç derecede sessiz." "Evet," dedi Raum, "biraz hareket için neler vermezdim."

Luca, "Bugün çok aptalca davranıyorlar," dedi. "Ben sadece ticaret meydanına katılmak istiyorum." "Daha yeni döndün," dedim. "Şimdiden geri dönmek mi istiyorsun?"

"İçimde güzel bir şey alma isteği var." Luca içini çekti ve elini dramatik bir şekilde göğsüne bastırdı. "Tüm kalbimi elinde tutan kız için."

Kıkırdadım. "Ah, ama mesele şu ki neşeli kızlar penisinizden ve erkekliğinizden fazlasını beklemezler."

"Yine de gitmek istiyorum ve bu serseriler yalnız gitmeme izin vermiyorlar. Sanki küçük bir şeymişim gibi." "Akıllıca. Bir kez olsun," diye homurdandı Sabain'in sesi arkamızda.

Raum ve Vali bir anda yarım maskelerini çenelerine, kukuletalarını da başlarına geçirdiler.

"Bitkileriniz, Genç Lord," dedi Sabain ve Luca'ya içi keskin, zihin uyuşturan bitkilerle dolu bir bez parçası uzattı. "Muhafızlara kulak vermenizi ve asla refakatsiz kalmamanızı tavsiye ederim."

"Ah, övgülerine hasret kaldım, Yardımsever. Tüm sabah boyunca. Artık günüm gerçekten başlayabilir," diye homurdandı Raum. Sesi alçak ve keskindi. Bu farklıydı.

Ona tekrar baktığımda başımı eğdim. Gözlerindeki gümüş rengi safir mavisi gibi bir şeye dönüşmüştü. Bu delilikti. Elbette, onlar her zaman maviydi. Bir şeyler görüyordum, hata yoktu.

Luca bir kahkaha attı ve Vali'nin omzuna çarparak tökezledi.

Vali bana bakarak, "Onu bu halde oraya göndermeyi uygun bulmadık," dedi. Kahretsin, sesi de farklı geliyordu. Daha fazla kanamalı uykuya ihtiyacım vardı.

"Doğru," diye devam etti Raum, "hırsızlar tarafından kaçırılır ya da bir keçi çiftçisinin kızıyla evlendirilirdi."

Luca Raum'un yüzünü okşadı. "Keçi çiftçilerine karşı önyargınız nedir? Çok hoş biri olabilir." "Ona eşlik edebilirim," dedim, özel biriyle özel bir buluşmayı nasıl idare edeceğimden emin değildim.

Luca yakında durursa Hemlish fae.

Luca'nın parlak gözleri sevinçle açıldı. "Harika. Gör-" Raum'un omzunu itti. "Gecenin ve korkunun kırılcısı tarafından iyi korunacağım."

Omuzlarımın üzerinde bir ürperti dans etti. Büyücümü tarif ediş şekli kafamın içinde garip bir şekilde yer etti. Sanki beni aynı şekilde tarif eden birinin anısının gölgesi varmış gibi.

Sabain, "Genç lord önce Lord ve Leydi Magnate ile görüşmeli," dedi.

"Yapmalı mıyım, Sabain? Yapmam *gereken* bu mu?" Luca gözlerini kıstı. "Sen ne zaman benim sütannem oldun, Hayırsever? Tanrılar, beni rahat bırakın ve başka bir yerde işe arayın."

Raum ve Vali yüzlerce gizli şey söyleyen bir bakışı paylaştılar ama ben iki gardiyana da baskı yapamadan Luca kapıya doğru bir hamle yaptı.

"Bu güzel günün tadını çıkarın en genç, en cesur, en yakışıklı Lordum," dedi Raum, yapmacık ve alaycı ama Luca'nın sırtmasına neden olacak şekilde. Vali ve Raum, Luca kanayan bir kralmış gibi bellerinden eğildiler ve kollarını iki yana açtılar.

"Bu iki muhafızın değiştirilmesini önerebilir miyim, Genç Lord," dedi Sabain, Luca'nın kovulmasına rağmen.

"Neden böyle bir şey yapayım ki?"

"Etrafta böyle beceriksiz muhafızlar bulundurmamak akıllıca değil," dedi Sabain. "Ve ne olduğunu çıkaramıyorum ama... onlarda bir tuhafılık var."

"Ben onlardan hoşlanıyorum, sen hoşlanmıyor musun, Kötücül?" Luca sordu.

İki muhafıza baktım, sabahı onlarla saçma sapan konuşarak geçirmeyi ne kadar çok istediğimi fark ettim. "Çok eğlenceliler."

"İşte bu kadar," dedi Luca. "Eğlenirlerse kalırlar."

Sabain bana ters ters baktı ama kasabaya doğru yürürken hiçbir şey söylemedi. "O zaman ben de sana eşlik edeceğim."

"Hayır, sadece bir bakıcıya ihtiyacım var, teşekkürler Sabain. Hiç kuşkunuz olmasın, babam sizi çok iyi kullanacaktır."

Benevolent'a göz kırptım, saraya dönmekten başka çaresi kalmayan Sabain'in çarpık yüzündeki hayal kırıklığından fazlasıyla keyif aldım.

Ticaret meydanının girişine yirmi adım kala Luca'ya doğru eğildim. "Bütün gece keçilerle yuvarlanmış gibi görünüyorsun. Sanırım bu kadar çabuk ayrılma isteğinin nedeni saraya dönmek istememen."

"Ah, anlayışlısın dostum. Ama görünüşüm konusunda aynı fikirde değilim." Buruşuk tuniğini inceledi. "Bildiğin gibi bu, yatağımı ısıtacak güzel bir eş bulmak için kurnazca bir plan olabilir."

"Kadınlar keçi ağılını çekici buluyor mu?"

Luca kendini sergilercesine bir elini vücudunda gezdirdi. "Bana bakıyorlar ve geceyi başka bir aşığa asla unutulmayacak bir anı yaşatarak geçirdiğimi düşünüyorlar. Doğal olarak bir başkası da tüm bunları kendi başına yaşamak isteyecek ve bittiğinde kalbimi çalmak isteyecek."

Başımı salladım. "Bir aptalın rüyası."

"Evet. Kalbim taş gibi, görüyorsun. Kazanılmaz."

Söylenmemiş sözleri duymak, sahip olduğum için şanslı olduğum bir başka kurnazlık yeteneği idi. Luca sesindeki durgunluğu, acının düşüşünü kısıklık ve kahkahanın altında saklamaya çalıştı. Bunu asla itiraf etmemişti ama bir zamanlar kalbini çalan biri olmuştu.

Biliyordum. Puslu beynimin bir yerlerinde yüzünü neredeyse hatırlayabiliyordum.

Çoğu şey gibi, Luca Grym'i muhtemelen yok eden kadın da zihnimde bir gölgeden başka bir şey değildi.

Sokaklar işportacılar, yabancı tüccarlar ve mallarını satan zanaatkârlarla dolup taşıyordu. Gözleri Luca'nın omzunun üzerinden bana her baktığında, korkuları dilimde sirke gibi etkili oluyordu.

Yüzümü soğuk demir gibi donuk tuttum, gözlerimi kararttım ve bir elimi kılıcımın kabzasında tuttum.

Halk Luca'nın arkasındaki Alvers'ten ne kadar korkarsa o kadar iyiydi.

Buradaki insanlar Kötü Niyetli'nin geri dönmesinden dolayı huzursuzdu ve ben de onların huzursuzluğundan zevk alıyordum.

Ama bana farklı bir gözle bakanlar da vardı. Alınları çatık, başları eğik, sanki beni görünce kafaları karışmış, sanki beni buraya ait olmayan biri olarak görmüşlerdi. Kaçındığım insanlar bunlardı. Bir şeylerin korkunç derecede yanlış olduğu içgüdüsünün bir hastalık gibi büyümesine neden oldular.

Güneş sabahın erken saatlerinin soğuk grisini kovaladığında, Luca üst ticaret meydanının yarısı tarafından karşılanmış, en az bir düzine uygun kadının önüne atılmış, yeni bir uzun gemi filosuna yatırım yapması teklif edilmiş ve yürürken tadını çıkarmamız için iki şekerli kan elması satın almıştı.

"Nereye gitmek istiyorsunuz Lordum?"

Luca inledi. "Kahretsin, Kase. Şu unvanları bırak artık. Bir gün daha midem kaldırmaz."

"Toplum içinde sana hep böyle sesleniyorum."

"Öyle sanıyorsun." Luca'nın sesi bir fısıltının gürültüsünden başka bir şey değildi. Onu doğru duyduğumdan emin değildim ama Luca eski püskü bir ticaret arabasına doğru ilerlemeden önce ısrar edecek zamanım yoktu. "Gitmen gereken bir yer mi var? Sürekli omzunun üzerinden bakıp duruyorsun."

Luca burnunu sokacak bir adam değildi. Onu saraya geri göndermenin ve hedefime ulaşmanın bir yolunu bulabilirdim. "Aslında, Lord Magnate için özel bir tüccarla görüşmem var. Seni kapıya kadar geçireyim, sonra."

"Buluşma mı?" Luca'nın gözleri parladı ve kanayan ağzımı açtığım için anında pişmanlık duydum. "Bir buluşman mı var? Gölgelerdeki biriyle mi?"

"Hayır, öyle bir şey demedim ve-"

"Ah, dostum, söylemene gerek yok. Gözlerindeki o hilekâr pırıltı var." Luca güldü ve parmaklarını birbirine kenetledi. "Bana biraz nezaket göster ve sana katılmama izin ver. Bana yine sevkiyat için takas yaptığını söyle. O kurnaz nehir kaptanlarının ödünü koparmanı izlemek hoşuma gidiyor."

Luca annesinin bana ne söylediğini bilemezdi, her ne kadar gözdağı vermek için onunla pazarlık yapmak keyifli olsa da. "Özür dilerim, Lordum-"

"Bana bir daha öyle derseni seni öldürürüm."

Homurdandım. "Bu buluşma daha çok *özel* bir nitelik taşıyor."

Luca yürümeyi bıraktı. Yüzü bana dönüktü, kara kaşlarından biri saç çizgisine değeceğini düşündüğüm kadar yukarı kalkmıştı. Avuçlarım terden nemlendi. Ona söylememi talep edecek miydi? Hazırda en az üç yalanım vardı ama Luca gerçeği ne zaman esnettiğini anlıyor gibiydi.

Ama alnı gibi dudağı da kıvrım kıvrım seğirmeye başladı ve neredeyse bana bakıp gülümseyecekti. "Kase Eriksson, entrika mı çeviriyorsun?"

"Hayır."

Luca'nın sırtışı genişledi. "Öylesin. Lanet olsun sana." Kıkırdadı ve her yöne bakarak etrafında döndü. "İşaret kim? Bir skyd mı? Bir Alver mi? Sahtekâr bir tüccar mı?"

Luca gibi gözlemci bir adamla tuhaf bir arkadaşlık kurmanın sıkıntısı, entrikalara ve manipülasyona olan ilgimi bildiği anlamına geliyordu.

"Size eşlik etmeme izin verin," dedi.

"Hayır. Git, keçi ağılı erkeğini seven kadınlardan birini bul."

"Beni görevden alamazsınız," dedi gülerek. "Ben Kara Saray'ın varislerinden biriyim."

Söyleyeceklerimi duyacak kadar yakınımda kimsenin olmadığından emin olmak için omzumun üzerinden baktım ve sonra eğildim. "Bu ne zamandan beri senin için önemli oldu? Durumunuzu şanslı bir el gibi oynamaya başlamayın. Yakışmıyor."

Luca daha da memnun görünüyordu. "Bir numara yapmayalı çok uzun zaman oldu. Tanrılara yemin ederim ki bir hayalet gibi sessiz olacağım."

"Bunu duymak için orada olmayacaklar," dedim.

Luca küçükken sık sık çevirdiğimiz dolaplardan ve hilelerden söz ederdi ama ona kanlı maskeli balodan başka bir şey hatırlamadığımı söylesem ne düşünürdü acaba?

"Kahretsin, Kase." Sinirli bir şekilde yüzünü ovaladı. "Biraz eğlenmek için resmen yalvarıyorum. Seni Sabain'den kurtardığım için bunu bana bir iyilik olarak yap."

Bir süre durakladıktan sonra içimi çektim. "Peki. Zaten sadece bu sabah gözlem yapıyorum. Ama sen bunun için fazla heyecanlısın."

"Son zamanlarda pek ortalarda görünmüyordun, tanıdığım ve sevdiğim eski zavallının biraz olsun kanadığını görmek çok güzel." Luca omzuma vurdu. "Pekâlâ dostum, gözünün önündeki zavallı, talihsiz piç kurusuna yolu göster."

NIGHTRENDER

T İşareti bulmak zor değildi. Fae yıllar önce Güney Krallığı'ndan Hemlig'e taşınmıştı. Gürültücüydü, kurnazdı ve oyun masalarında asla kaybetmeme yeteneğiyle sık sık övünürdü. Gök muhafızları sırayla Fae'yi gözlerine kestirmişlerdi. Sık sık bölgelere girip çıkıyordu, Klockglas, Hemlish kıyılarına sürünerek geri dönmeden önce sık sık uğradığı yerdir.

Eğer Leydi Magnate Hemlig'de saklanan işaretlerinin yeri hakkında bilgi istiyorsa, şüphesiz Nidhug bunu bilebilirdi.

Sorun şu ki, adamı açık alanda fark etmek kolaydı, ama ortadan kaybolmak istediğinde, tekrar görülmek isteyene kadar gölgelerin içine kayıyordu.

Bir keresinde onu bir maden tüccarının önünde eğilirken gördüm -her ne anlaşması yapmışlarsa hoşnutsuz görünüyordu- halkın ibadet için kullandığı taş bir binaya kadar onunla birlikte gittim.

Luca nasıl hafif ve hızlı yürüneceğini biliyordu. Daha fazla kasaba sakini tarafından durdurulmamak için başını eğmişti ama bunun yeterli olmayacağını anladığımda ibadethaneye giden yol üzerindeki bir bankta durakladım. Sarhoş bir adam eğlence dolu bir gecenin ardından uyumuştı.

"Bir dakika bekleyin."

"Kase, hayır-" Ben adamı dürterek uyandırırken Luca itiraz etti.

Sarhoş yorgun gözlerini yavaşça araladı, rahatsız uykusuyla inliyordu ama mürekkep rengi gözlerimi görünce korku dolu bir çığlık attı.

"Palton ve şapkan ne kadar?" Alçak sesle sordum. "Benim neyim?"

Öne doğru eğildim ve bakışlarım zifiri karanlıkta kaybolana kadar gözlerinden sızan tüm korkuyu yakaladım. "Şapkan ve palton. Onlara ihtiyacımız var. Hem de ne kadar. Çok."

Adam titredi, bana bir fiyat vermedi ve aceleyle terli ceketini ve köhne şapkasını çıkardı. Onları aldım, eski bira ve biraz da kismuk kokmaları hoşuma gitti. Luca meraklı olduğu için haklıydı. Adama üç bakır penge fırlattım ve Luca'yı yol boyunca uzanan sıska kavak ağaçlarının arasına ittim.

"Kendini sakla."

"Kase, bunlar onun-"

"Umurumda değil. Tanınamazsın. Eğer bana katılmak istiyorsan, onları giy."

Luca kaşlarını çatı. "Etrafta kimse yokken oldukça can sıkıcı oluyorsun." Homurdandı ama keskin kokulu ceketini omzuna attı, saçlarını karıştırdı ve şapkasını alına kadar çekti.

Bir avuç toprak aldım ve yüzüne çarptım. "Kahretsin, ne yapıyorsun?" Luca bir parça toprak tükürdü. "Tanınamazsın," diye tekrarladım umursamazca.

"Senden nefret ediyorum."

Patıkaya geri dönüp gizli ibadet evine doğru yürüyüşümüzü tamamladığımızda yüzüme bir sırtma yayıldı. Saklıydı çünkü kavak ağacı korusunun ortasında sarmaşıklarla ve aşırı büyümüş çitlerle kaplıydı.

Luca elini salladığında kapıda durakladım. Sanki birine uzak durmasını işaret eder gibiydi.

"Ne?" diye sordum. Ağaçlara doğru bakarak sordum. Orada kimse

yoktu. "Hiçbir şey, şu sarı iğnelerden biri etrafta uçuşuyordu."

Omuz silktim ve eve adım attım. Bir anda kafatasımın içinde nabzım hızlandı. Bir adrenalin patlaması beni büyüledi, sanki zayıflıklarını öğrenene kadar erkekleri işaretlemek için yaratılmıştım.

Sunakların ve sunu leğenlerinin olduğu yerlerde artık dar oyun masaları sıralanıyordu. Bir zamanlar tanrıların destanlarını anlatan kudretli direklerin üzerindeki rünler, çantalar, paltolar ve şapkalar için kancalarla kaplanmıştı.

Masaların etrafında erkekler ve kadınlar ot ruloları tutturuş ve bahisler ve oyunlar için tahta rune çipleri atıyorlardı. Yasadışı oyunlarını gün ışığında oynamaları zekiceydi. Daha az gökyüzü koruması vardı ve tüm hesaplara göre, içeri girip çıkan müşteriler kumarbaz değil, ibadet eden kişiler gibi görünüyordu.

Uzaktaki bir masada Nidhug eski bir mantar pipo yakmış, otlarını tutturuş ve oyuncu arkadaşlarına kendini beğenmiş bir şekilde sırtıyordu.

"Yüz penge," diye tısladı dumanlı bir ses arkamızdan.

Gümüş iplikle sarılmış siyah bir elbise giymiş bir kadın, duvara gömülü bir tezgâhın üzerine eğilmişti. Saçları gri benekliyd ve yüzünde güneş altında çalışarak geçirilmiş bir hayatın çizgileri vardı. Kadın kalçasının üzerinde, üzerinde küçük bir ibrik ve iki düz dipli içki boynuzu bulunan ahşap bir palet taşıyordu. Cevap vermediğimizde alını çatallaştı. "Yüz penge ya da defol."

"Ne için yüz penge?"

Kaşlarının arasındaki çatık derinleşti. "Oynamak için." Çenesini eğerek masalardan birkaçını işaret etti. "Bunun bir bedeli var."

Luca yanımda kıpırdandı. Şüphesiz o da benimle aynı şeyi düşünüyordu. Bu masalar yasadışıydı ve göz önünde duruyordu. Klockglas'ta kumarhaneler yaygındı ama oyun ücreti almak yasaktı. Oyuncular ayrılmadan önce kazançlar vergilendirilir, sonra bu vergiler Ivar'ın kullanımı için Kara Saray'a gönderilirdi.

Ancak oyun ücretleri hiçbir zaman Kara Saray'a ulaşmadı. Bu para, oyunun ev sahibinin cebine girecekti.

Sırtım masalara dönükken kadına doğru eğildim ve sesimi alçalttım. "Şöyle yapacağız kadın: Ücretimizi ödemeyeceğiz, bizi en soldaki masaya oturtacaksın ve Ivar'a burada ne yaptığını söylemeyeceğiz."

"Sen ... sen Kötücül'sün. Geri döndüğünü duydum." "Doğru duymuşsun."

Ben cevap vermeden kapı açıldı ve sarhoş bir çift arkamızdan tökezleyerek içeri girdi. Adamın koyu renk saçları bir kasketin altında toplanmıştı. Kadını adamın beline sarılmış, gamzelerindeki iki gümüş piercing pencerelerden sızan güneş ışığını yakalayacak şekilde gülüyordu.

Adam kara gözlerini benimkilere dikti ve göz kırptı.

"Herkesin hayatını değiştirebilecek bir şeyi, herkesin hayatını değiştirebilecek bir şeyi"

bu toprakların kaderini değiştirebilir. Bana yalan söyleme."

"Niklas, daha az şey bildiğim için adam öldürdüm. Bu işin peşini bırak. Lütfen."

GÖĞSÜME VURULAN BİR MENGENE GİBİ, derin bir nefes alamıyordum. Kelimeler, bir anı, bir şey sanki bu adamın görüntüsü anlamadığım bir konuşmanın hatırlanmasına neden olmuş gibi beni etkisi altına aldı. Adam ağzını kadının dudaklarına götürdüğünde, Luca ve benden habersiz, yine oradaydı ve gitmişti.

Aklımı kaçıırıyordum.

"Bizi ispiyonlama, Kötücül," kadının sert sesi beni sersemletti. Ellerini yalvarır gibi kavuşturdu. "Kara Saray'a kaptırdığımız onca penge ile karnımızı doyuramadık."

"Klockglas'ı ayakta tutmak için para gerekiyor." Kazancının bir kısmını Ivar'a verip vermemesi pek umurumda değildi ama benim verdiğime inanması işimize yarardı.

Kadının çenesi titredi. "Masaya otur, Kötücül. Oturmanız bizim için onurdur."

Daha iyi bir erkek, bir kadının gözlerini yaşarttığı için biraz suçluluk hissederdi. Ben asla iyi bir adammışım gibi davranmadım. Yol boyunca ezebileceğim hassas duygular, bilgiye ihtiyacım olduğunda benim için hiçbir şey ifade etmiyordu. Hata yok, kadın masum değildi. Kara Saray'ın kasasından kaymağını yiyor ve bunu yaparak yasadışı bir hayat sürüyordu.

Bir parça kibirle dilimi şaklattım ve Hemlish fae'sinin masasına oturdum. Luca omzumdaki koltuğa oturdu, başı hâlâ eğikti.

Ellerimizde oyun taşlarıyla yerleştikten sonra oyunu yöneten adam çenesini bana ve Luca'ya doğru eğdi.

"*Välkomna vänner.*" Hoş geldiniz arkadaşlar. "Yanlış masayı seçtiniz. Bugün Nidhug var."

Gözlerimi fae'lere çevirdim. Doğu'da tam bir fae görmek nadirdir. Gözleri bana bir keçiye anımsatıyordu, altın rengindeydi ve ortasında siyah bir yarık vardı. Kalın, kırmızı buklelerinin arasından iki yumrulu boynuz yükseliyordu. Rengi bana genç bir alevi hatırlatıyordu. Howl'un üzerindeki gün batımının derin, zengin yanığı gibi değil.

Başımı salladım. Lanet olsun. Lanet hırsız en kötü zamanlarda aklıma giriyordu.

Bakışlarımı tekrar Nidhug'a yönelttim ve onun taşlarını dizişini izledim. Dikkatli hareketler, dikkatli duraklamalar. Oyununda yetenekliydi. Ama herkesin ardında iblisler vardır. Asıl beceri onları ortaya çıkarmak ve istediğinizi elde etmek için insanlığın o kasvetli parçalarını kullanmaktı.

Halk hakkında ne zaman bu kadar iğrenç bir görüş geliştirdiğimi bilmiyordum.

Oyun salonunun önünde sarhoş adam giriş ücreti konusunda kadınla tartıştı. Küfür etti ve bağırıp çağırdı ama bedelini ödedi.

Neredeyse oyuna geri dönecektim ki elinin bir hareketi dikkatimi çekti.

Alay ettim. Kadını oyun hostesine bir soru sordu ve dikkati dağılırken adam elini ustalıkla hostesin yan önlük cebine soktu ve az önce soktuğu bozuk para kesesini geri aldı. Ağırlığı dengelemek için, tek bir el çabukluğuyla cüzdanı bir çakıl taşıyla değiştirmeyi başardı.

Adam bakışlarımı hissetmiş gibi oyun alanına doğru baktı. Tekrar göz kırptı, sonra bozuk para cüzdanını cebine attı.

Eğer saraydaki konumumdan gerçekten onur duysaydım, hırsız ıhbar ederdim. Ama hiçbir şey söylemedim ve saatimi tekrar Nidhug'a çevirerek adamı ve güzel arkadaşını görmezden gelmeyi tercih ettim. Beni tedirgin ediyorlardı ve bir an önce onlardan kurtulmak istiyordum.

Üç el boyunca Luca ve ben oynadık. Luca masadaki hiç kimsenin yüzünü görebileceği kadar başını kaldırmadı.

Eğer tipik bir Hipnotik olsaydı, yüzünü gizlemek için bir illüzyon yaratabilir ve kokan ceketinden kurtulabilirdi. Ama Luca'nın büyüü burada pek işe yaramazdı. Mesmer'ı başkalarının illüzyonlarını aldığı için bir Anomali Türü Hipnotik sınırındaydı. Sanki insanların kendileriyle ilgili bir anısını ödünç alıyor, sonra da çok uzaklardan bile o kanayan görüntüyü yaratabiliyordu.

Artık bir önemi yoktu. İhtiyacım olan şeyi gözlemlemiştim ve onu sürekli kambur oturmaktan kurtarabilirdim. Dirseğimle kaburgalarına vurdum, sonra oyun fişlerimi masaya bıraktım. "Alabileceğimin hepsini aldım." Nidhug karnının derinliklerinde bir yerden güldü ve gümüş bir penayı başparmağıyla parmağı arasında yuvarladı. "Çoğu yeni yüzlerden daha uzun süre dayandı. Yaralarını sardıktan sonra geri gel. arkadaşlar."

Ayağa kalktım ve rahatsız edici hırsız ve kadınına kazara bir kez daha bakmamak için oyun salonundan daha uzun bir yol izledim.

Luca dışarıda şapkasını ve ceketini savurup boynunu uzattı. "Eee? Görmen gerekeni gördün mü?" Yalan söylemenin bir anlamı yoktu. Fae'lere karşı kullanabileceğim bir koz aradığımı biliyordu.

"Hile yapıyor."

Luca kaşlarını kaldırdı. "Fark etmedim. Nasıl emin olabiliyorsun?"

"Hızlıdır ve biri onu aramadıkça zor fark edilir." Fae'lerin masada yaptığını gördüğüm şeyi gösterdim.

Sonunda Luca bir kahkaha attı. "Kahretsin, Kase. Eğer isteseydin, bence iyi bir hırsız olabilirdin."

O kadın ya da Hagen Strom gibi krallığın en aşağı tabakasından biri değildim. Ama öyle olmamı dileyen baş döndürücü bir arzu vardı.

"Şimdi ne olacak?" Luca sordu.

"Hiçbir şey. Yapmak için yola çıktığım şeyi yaptım."

Yapacağım tek şey bu değildi ama bir sonraki adım Luca'yla atılamazdı. Beni sorgulamasını bekliyordum ama omuz silkti ve ticaret meydanına doğru gitti.

"Hadi o zaman," dedi. "Biraz etrafa bakalım. Yokluğum için anneme güzel bir şeyler almalıyım. Belki o zaman bana hâlâ altıma işiyormuşum gibi ciyak ciyak bağırmasın."

Ticaret arabalarının etrafında manevra yaptık. Bir adım geride durup, oyun salonundan erken ayrılan bir fae görüp görmediğimi sessizce izledim. Parmak uçlarında rün parçalarının üzerindeki mürekkep lekelerini doğru değerlendirdiysem, Nidhug en azından alacakaranlığa kadar salonun müdavimiydi.

Luca bir ahşap oymacısının arabasında durdu ve daha dar bir omurgaya sahip yeni bir uzun gemi modeli üzerinde yaptığı çalışmayı övdü. Kafamdaki bulanıklığın içinden Luca Grym'in denizcilikle ilgili her şeye büyük bir hayranlık duyduğunu hatırladım.

Onlar konuşurken bakışlarım komşu arabaların üzerinde gezindi. İki araba aşağıda bir işportacı küçük gümüş bir zil çalarak dikkatimi arabasına çekti. Onu fark ettiğimde bir ayağını taburesine dayadı, sırttı ve bir ot sarması yaktı.

Arabasında özellikle ilgi çekici bir şey yoktu ama adamın yanına gitmek için garip bir istek duyuyordum. Luca'yı ahşap oymacısının yanında bıraktım ve arabaya doğru sürüklendim.

Yaklaştığımda işportacı elindeki ot rulosunu savurdu ve tuniğini düzeltti. Başka bir adam da onun yanında durmuş, deri zincirlerdeki sıra sıra takıları ya da parlatılmış metal bantlar üzerindeki bakır madalyonları inceliyordu. Diğer müşteriden kaçındım ve takıları inceledim.

Ben etrafı incelerken, işportacı elindeki ot rulosundan çıkan dumanı sallayarak uzaklaştırdı ve büyük boy kanvas ceketini düzeltti.

Beyaz bir kolyeyi elime aldığımda "İyi kalite," dedi. "Furen sahillerinin kabuklarından boncukla işlenmiş."

Köhne mücevher parçalarının denizaşırı bir bölgeden ithal edildiğinden şüpheliydim.

İşportacı solgun gözlerini arabasından ayırıp bana dikti. Dilimde keskin bir korku tınısı vardı ama benden korkmuyordu. Korkusu benim adıma büyüyordu, sanki benim için korkuyordu.

Bu da ne böyle?

Daha da kötüsü, işportacıyı inceledikçe yüzü beynime daha çok kazınıyordu. Sanki daha önce etkileşime girmiştik ama hafızamı bulanıklıktan kurtaramıyordum.

"Bu ilginç bir parça Bay Hob," dedi ilk müşteri arkasını dönerken.

Kalbim yerinden çıkacak gibi oldu ve hemen çenemi saygıyla eğdim. "Lord Strom. Sizi tanıyamadım."

Jens Strom güvenilir bir asilzadeydi. Elmacık kemiklerinin üzerinde rünler vardı ve kafatasının ortasından aşağıya doğru karmaşık örgülerden oluşan kalın bir sırt oyulmuştu.

Pek çok kişi Strom Hanesi'nin Kara Saray'da neden bu kadar ayrıcalıklı bir konumda olduğunu anlamıyordu.

Strom Hanesi gibi güçlü bir haneyi sırf en büyük oğlu çürük doğdu diye gözden çıkarmanın adil olmadığını düşündüm. Jens, oğlu Hagen maskeli balodaki tüm çekişmelerin nedeni olsa bile sadık kaldı. Gerçekte, oğlunun adından vazgeçen, kızının katledildiğini kabul eden ve oğlunun adalete teslim edilmesini talep eden kişi Jens olmuştu.

Beni görünce gözleri parladı. "Kase, seni burada bulmak hoş bir sürpriz oldu."

İşportacı bir şey biliyormuş gibi homurdandı ama Jens ona hızlı bir bakış fırlatınca sustu.

Jens gibi bir asilzadenin, Alver olsun ya da olmasın, herhangi bir hizmetkârının ismini kullanması garipti ama Masque av Aska'dan beri Jens Strom'un beni farklı bir şekilde çağırdığı bir zamanı hatırlamıyordum.

"İşte buradasın." Luca yanımda belirdi. "Sana bu arabayı göstermeyi planlıyordum ama sen kendin bulmuşsun."

"Evet. Neredeyse *kapatacaktım*, çünkü şu andan biraz daha erken bir zamanda yapacak daha çok şey bekliyordum," dedi Hawker ses tonunda bir ısırıkla.

Luca kıkırdadı. "Sabırlı olmanıza sevindim, *Herr* Hob. Ah, Lord Strom-" Luca durakladı, gözleri fal taşı gibi açılmıştı, sanki Jens Strom'u görünce sersemlemişti. Tuhaf. Kara Saray'daki konseylerde yeterince etkileşimde bulunmuşlardı.

Jens Strom, çoğu kişinin bilmediği yüksek bir mevkideydi. Masque av Aska'nın Seremoni Şefiydi.

Biliyordum çünkü ... şey, nasıl bildiğimi bilmiyordum ama biliyordum.

"Seni ticaret meydanına getiren nedir?" Luca sordu.

"İş," dedi Jens. "Belki biraz da meraktan. Hob'a bu parçaların ilgimi çektiğini söylüyordum."

Jens, her birinin ucunda ahşap bir tılsım olan iki sicim kolyeyi havaya kaldırdı. Biri kaba bir kuşa benziyordu. Belki bir kuzgun. Diğeri ise yıpranmış bir gül tomurcuğu. Bazı kenarları yontulmuş, bazı kenarları ise pürüzsüzdü. Usta bir işçilik olduğu söylenemezdi ve Jens'in her iki parçayı da ilginç bulması pek mantıklı gelmiyordu ama ben de gözlerimi kaçırıyordum.

"Ah, evet. Türünün tek örneği." Hob boğazını temizledi. Sözleri çok ezbere söylenmiş gibiydi. Neredeyse prova gibiydi ve bu yüzden ona güvenmiyordum. "Her birinden sadece bir tane yapılır. El oyması. Bir tanrı kuzgunu ve bir dağ gülü."

Jens gül tılsımını bıraktı ve kuzgunu inceledi.

Bakışlarım gülü takip etti. Onu görmek göğsümün derinliklerinde sıcak bir arzu kıvılcımı uyandırdı. Cehennem.

Bir şeyi hiç bu kadar çok istememiştim. Sadece ona dokunmayı, onu incelemeyi. "Gülden etkilenmiş gibisin, Kase," dedi Jens.

"Evet," dedi Luca sırıtarak. "Artık o kadar kasvetli görünmüyorsun."

Gözlerimi kırıştıtarak sersemledim ve lanetli gülden uzaklaştım. Ne kadar çirkin, kötü işlenmiş bir şeydi.

Ellerimi arkamda birleştirdim ve çenemi kaldırdım. "Hayır, Lordlarım. Sadece olağandışı kaliteyi inceliyorum."

Sanki gülü sahiplenmek için duyduğum boğucu arzu sadece onun suçuymuş gibi işportacıya dik dik baktım.

Kahretsin, ellerim o lanet şeye uzanmamak için savaşıırken titredi. Beceriksiz biri tarafından oyulmuş ve çöp yığnında bulunmuş gibi görünen kaba bir sicim parçasına bağlanmış bir tahta parçasından başka bir şey değildi.

Dişlerim birbirine çarptı. "Yolumuza devam etmeliyiz."

"Doğru. Belki daha sonra tekrar geliriz Hob," dedi Luca uzaklaşırken.

Yürümeye devam etmem akıllıca olur. Korkunç bir ahşap oyma denemesinden başka bir şey değildi.

Benim yerim değildi-

"Bunun için ne kadar istiyorsun?" Sesim sivri cam gibi keskin çıktı.

Hob irkildi ve omzunun üzerinden baktı. Sersemlemesini, korkmasını, nefret etmesini bekledim, ama o -
cehennem- gülümsedi.

"Dağ gülü için mi?" Hob dilini şaklattı. "İki bakır parça." "İki mi? Bunun için mi?"

Bir omzunu kaldırdı ve iç çekerek bıraktı. "Eğer istemiyorsan, bırak gitsin."

Onu istedim. Lanet olsun, o sefil şeyi çok istiyordum ve bu bana pek mantıklı gelmiyordu. Tüm mantığa rağmen parmaklarımı kemerimdeki ipli keseye daldırdım ve iki bakır penge çıkarıp arabanın üzerine attım.

Jens sırtıttı. "Sanırım ikinci parçayı alacağım. Kuzgun. Toprak ustamın oğlunun kuzgunlara karşı bir hayranlığı var."

Tek onayım hızlıca başımı sallamak oldu.

Midem ağır düğümlerle dolanmıştı. Alnımdan boncuk boncuk ter akarken gül tılsımını avucumun içinde sıkıca kavradım. Bu, dünyanın dönmeye başladığı ilk sefer değildi. Çoğu olay garip bir içgüdü beni ele geçirdiğinde başlardı, çirkin bir tahta gülün çekiciliği gibi ya da gün batımı saçlı bir hırsızın rüyalarımı ele geçirmesinin ardından sabahları ilk uyandığımda.

Burada, ticaret meydanında, soylularla çevrili bir yerde, güle verdiğim tuhaf tepkiden vazgeçmeyecektim.

Hob bakırları kaldırdı ve alnına vurdu. "Sizinle ticaret yapmak bir zevkti Lordum." Jens'e doğru belinden biraz eğildi, sonra bana baktı. "Ve seninle, Nightrender."

Bu kelime sıcak bir diken gibi göğsümün ortasına saplandı. Çenem gerildi, bu yüzden ardından gelen her kelime karanlık ve alçak çıktı. "Bu benim unvanım değil, seni aptal."

"En içten özürlerimi sunarım. Başka birini düşünüyordum herhalde."

Luca omzumu kavradı. "Artık gitmeliyiz. Korkarım saraydan çok uzun süre ayrı kaldım ve Kase'nin önünde uzun bir gece var."

Lanet olsun. Nidhug. Kanayan gül tılsımı dikkatimi fae'nin oyununu bırakmasını beklemekten alıkoymuştu. Gün batımına daha birkaç saat vardı ama ben bekliyor olacaktım.

Luca'ya planlarımdan hiç bahsetmediğim aklıma gelene kadar bu fikirde karar kılmıştım. O gecenin ilerleyen saatlerinde döneceğimi nereden biliyordu? Onu sorgulamak istedim ama tüm dikkatimi başımı dik tutmaya vermiştim.

"Günaydın Lord Strom. Hob, bir dahaki sefere kadar." Luca başını öne eğdi ve Lord Strom'dan uzaklaştı.

Arabayı.

Bir sisin içinde kaybolmuştum, bu yüzden iki adamın bakışını hayal etmiş olabilirim. İnsanların bir şey bildiklerinde ve başkalarının bilmesini istemediklerinde attıkları türden bir bakış.

"Onu tanıyor musun?" Luca'ya sordum. Tüylerim diken diken oldu. Meydandaki selamlaşmada bir tuhaflık vardı.

"Sadece laf arasında. Taşlar ve mücevherler hakkında birkaç kez konuşmuştuk."

Ona inanmamak için hiçbir nedenim yoktu ama bir yanımdan inanmıyordu. Gül, işportacı, Nightrender ismi... Hepsi kafatasıma, özgür kalmaya çalışan bir canavar gibi çarpıyordu. Her gün, içimdeki fırtınayı tetikleyen yeni bir şey getiriyor gibiydi. Başparmağım gül tılsımının pürüzlü yüzeyinde gezindi. Sadece dokunmak bile elimde kalan azıcık kontrolün ucunu çekiştiriyor gibiydi.

Gözlerimi Luca'ya çevirdim. Arkasını dönmüştü ama bakışlarımla karşılaşmak istemiyormuş gibi kasıtlı görünüyordu.

Yumruklarım birden fazla kez sıkılıp gevşedi ve Luca Grym'in bana yalan söylüyor olabileceği fikrini kafamda çok gerilere ittim.

Şimdilik.

Her anının çok az anlam ifade ettiği, her gün sonuna kadar hizmet etmem gereken halkı küçümsediğim bir şekilde yaşamaya devam edemezdim.

Çözülüyordum; içimdeki nefret güçlü, baş döndürücü, neredeyse tehlikeli bir hal almıştı. Ve bunu durdurmak için çaresizce kan kaybediyordum.

HAFIZA HIRSIZI

"G Kendi başparmağını koparmak onun daha çabuk gelmesini sağlamaz." Raum güldü ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Onu gördüğümüzü söylemiştim. Luca'yla birlikte, hâlâ parlak ve ıslıl ıslıl."

Gözlerimi dişlerimin arasındaki tırnağa indirdim. Gerçekten de tırnağımın neredeyse yarısını ısırıştım ve kan akmasına ramak kalmıştı.

"Öğleyi çoktan geçti," dedim gözlerimi siper ederek gökyüzüne bakarken. Akşam gölgeleri, tepelerin eteklerindeki arabaların ve kulübelerin birkaçını kaplamaya başlamıştı bile.

Dryck'ın birahanesinin arka sahanlığında volta atarken, "Şimdiye kadar döneceğini söylemişti," dedim.

"Biraz inancın olsun, aşkım." Raum sıkılmış gibi tırnaklarını inceledi. "Bizim aksiyon sınırı dediğimiz şeyi yaşıyorsun. Ne zaman bir planı harekete geçirsek böyle olur. Gececek ve yakında tüm bu telaşın ve parmak kemirmenin boşuna olduğunu anlayacaksın."

Ortamı kucakladım, Raum kadar kendime güvenim yoktu.

Bu ilk adımdan daha fazlasıydı. İçimde bir yerlerde bugünün çok önemli bir işaret olduğunu biliyordum. Yüzünü tekrar görme, temkinli kahkahasını duyma, dokunuşunu tekrar hissetme şansım olup olmadığını ya da tamamen ulaşılmaz olup olmadığını öğreneceğim an.

Gözyaşlarımın yakıcılığına karşı yüzüm sıkı bir şekilde buruştu. Lanet olsun. Dağılamazdım. Aklımı kaybedemezdim. Tehlikede olan çok şey vardı ve gözyaşları Kase Eriksson'u bana geri getiremezdi.

Aksiyon. Kurnazlık. Entrikalar. Bunlar Gece Yaratan'a Kara Saray'dan kurtulmak için tek şansını verecekti.

"Onun geldiğini görürsen bana söyleyecek misin?"

Raum buz gibi gözlerini kaldırdı, ağzının kenarında hafif bir gülümseme belirdi. "Mal, sana anlatacağım."

Nöbet tutmak için yerine dönmeden önce bana güven verici bir gülümseme verdi. Geri adım attım, söndüremediğim umutsuzluğumdan vazgeçtiğim için utandım. Son adımda geniş bir göğse çarptım.

Gunnar. Kryv birkaç tur daha gençti ve tıpkı babası gibi üzerimde yükseliyordu.

Kardeşimin oğlu Kase'nin yakalanmasından bu yana değişmişti. Gençliğinde acı çekmişti ama Kuzey Krallığı'nda esaret altında doğmak Gunnar Strom'da zincirlere ve manipülasyona karşı ciddi bir hoşnutsuzluk bırakmıştı.

Kryv'ler arasında Gunnar, Nightrender'ı bulma konusunda çözüm bulmak için en çok mücadele eden kişi gibi görünüyordu. Neredeyse hiç dinlenmedi. Niklas'la birlikte her parşömen parçasını okudu. Gece yarısına kadar tartıştı ve bir süreliğine özgür iradelerinden vazgeçmek isteyen herkes üzerinde büyüyen büyüsünü uyguladı.

Sadece on altı yaşındayken Kryv ve Kuzey halkının yanında özgürlüğü kazanmak için savaştığını bilmek, Gunnar fırtınamda sürekli bir denge unsuru haline gelmişti.

"Mal, titriyorsun," diye fısıldadı.

"Gunnar," dedim. Adı dilime ağır geliyordu. Her nefes alışım, her göz kırpışım, her kanama hareketi bileklerimden ve ayak bileklerimden taşları sürüklemek gibiydi. "Bunu nasıl yapacağım? Her gün daha da kötüye gidiyor, sanki boğuluyorum. Maskeli balo gecesi büyük laflar ettim ama bizi bu durumdan nasıl kurtaracağım?"

"Mesele de bu, Mal. Burada yalnız değilsin."

"Liderlik etmelisin. Kraliyet mensubu olmanın ne demek olduğunu biliyorsun." "Pek sayılmaz."

"Annen bir prenses olarak yetiştirildi, doğru mu?"

Adam kısık bir gülümsemeyle başını salladı. "Evet, bu doğru."

"Ben asil değilim ve hayatım pahasına güvenilebileceğim birini kullanabilirim. Yanımda durup bana yardım eder misin? Halkın eşsiz ordulara karşı koyduğunu gördün, onların yanında savaştın. Bunu itiraf etmekten utanıyorum ama zayıf düştüm. Onun düşünceleri beni tüketiyor, öyle ki doğru düzgün düşünemiyorum. Bir krallığı ele geçirmek için komplo kurmak şöyle dursun."

Gunnar yüzünü bile kıpırdatmadan dinledi.

Bir elimi kalbime bastırdım, yeni kaynayan bir ağrıyı ovuşturdum ve ellerini omuzlarımdan üstüne koyduğunda gözlerimi kapattım.

"Ben de seninleyim," dedi. "Ne de olsa biz bir aileyiz, *Kraliçe*."

Homurdandım. "Konuşmalısınız *Prens*. Bağlantılarınız sayesinde, maalesef cam bir yüzüğe uyan bir hırsızdan daha fazla nüfuzunuz olduğuna eminim."

Gunnar beni göğsüne çekip kucaklayarak şaşırttı. Bırakmayı reddettiğim acıyla yüzüm buruştu ve onu geri çektim.

Başı benimkinin yanına düştü. "Seninle ilgili en sevdiğim şey bir hırsızlar kraliçesi olman. Ama rehberliğe ihtiyacın olursa, ben buradayım. Bildiklerimi seninle paylaşacağım, Kuzey'de öğrendiklerimle plan yapmana yardımcı olacağım." Omuzlarımdaki tutuşunu sıkılaştırdı ve sesini fısıltıya indirdi. "Vazgeçmene izin vermeyecektir, bunu biliyorsun. Ve eğer onun yokluğunda omurganı düzeltmemi istersen, bunu yaparım."

Başımı salladım ve gözlerimi silerek geri çekildim. "İyi misin?" Gunnar sordu.

"Güzel."

Raum omzunun üzerinden, "Kararlılığın iyi bir zamanlamayla geliyor," diye bağırdı. Duyduğunu fark etmemiştim. Göz kırptı, gözlerinin gümüş rengi güneş ışığını yakalıyordu. "Dostumuz geri dönüyor."

Kalbim göğsümde ters döndü.

Sokağa fırlamadan önce bir nefes daha beklemedim. Evlerin ve apartmanların arasındaki iplerden sarkan kirli tuniklere ve kurumaya yüz tutmuş pantolonlara göz attım. Yolun dönemecinde, yükseltilmiş bir kaldırım taşına takılıp tökezledim ve bir çift güçlü el tarafından yakalandım.

Ceviz otu rulolarının tatlı havası burnuma çarpmadan önce tuniği avucumda sıkıca kıvrılmıştı. "Hob. Ne oldu? Onu gördün mü?"

Jakoby Hob homurdandı ve ellerimi vücudundan itti. "Bütün sabah bu arabayla yürüdüm. Beni mıcıkklamaya başlamadan önce biraz konuşabilir miyiz?"

"Hob!" Sesim çok tiz çıkmıştı. "Ne oldu?"

Piç kurusu durup otlu rulolarından birini yakmaya cüret etti. Maskeli balodan sonraki haftalarda Hob bir dolandırıcıdan çok bir savaşçıya benzemeye başlamıştı. Başının yanlarını gümüş boncuklarla örmüş, ellerinin ve alnının üst kısmına rünler işlemişti.

Fark etmemi istese de istemese de, tacı olmayan bir kraliçe için silaha sarıldığına dair ince bir dürtme.

Adam beni çileden çıkarıyordu ama Hob'u da Kryv'i sevdiğim gibi sevdiğimi itiraf edebilirdim. Geri dönüp kanayan, can sıkıcı bir piç olmaya karar verene kadar seviyordum.

Hob durakladı, uzun bir nefes alırken fırtına bulutu gözlerini bana doğru çevirdi. Yumruklarım iki yanımda kıvrıldı. Sevgilisi Inge onu hâlâ tek gözüyle seviyordu. Bundan emindim. Zaten onun küçüğünü karnında taşıyordu. Baba ve sevgili olmak için iki göze ihtiyacı yoktu.

Hob yüzüme baktığında güldü. "Kahretsin, Malin. Boğazımı oymaya hazır görünüyorsun." "Ben sadece en iyi yeri arıyorum."

Nazik bir el omzuma dokundu. Bir sıçrayışla arkamı döndüm. Hagen bana göz kırptı ve beni geri çekti. Adamın derisini yüzmeme engellemek için mi, yoksa bize konuşacak yer açmak için mi, emin değildim.

Hagen, "Bunu kastetmiyor," dedi.

Kardeşimin yüzü iyileşen sağlığıyla daha dolgundu ve sakalının kızıl rengi Masque av Aska'da hapsedildiği zamanki gibi donuk ve ölü olmak yerine parlaktı. Neredeyse yeniden kendindeydi. Ama gözlerinde kasvetli bir acı vardı.

Özgürlüğünden habersiz, Kader Okyanusu'nun ötesinde kalan sevgilisi ve kızı için acı çektiğinden hiç şüphem yoktu. Hagen tarafından Gunnar ve bana yapılan bir rica.

Onları cahil bırakma nedenlerini anlayabiliyordum. Gunnar, annesi Hagen'in özgürlüğünü öğrenirse ona koşacağını açıkça belirtmişti. Hagen'ın sevdiği en az iki kişiyi daha tehlikeden uzak tutmak için yapabileceği tek şey buydu.

Gunnar aynı fikirde değildi ama şimdiye kadar babasının isteğine itaat etmişti.

Hob kardeşime sırtıttı. "Malin'in beni öldürmek için her tehdidi yaptığına eminim. Ama raporumu aradığı için güvende olduğumu düşünüyorum."

Hagen ve Hob arka tepeden birahaneye doğru yürümeye başladıklarında çenem sıkıştı. Önemli hiçbir şey hakkında sohbet etmiyorlardı ve bu aptalların varoluşunun her günü boyunca bana eziyet etmek için gönderildiklerini düşünmeye başlamıştım.

Dryck'in evinin arkasındaki domuz ağıllarının ve ağaçların yanına vardığımızda Hob, "Herkes rapor vermeyi bekliyorum Mal," dedi. "Zehrini kafamın arkasında hissedebiliyorum ama kendimi tekrarlamaktan nefret ediyorum."

Raum hâlâ gözetleme noktasındaydı ve Gunnar ile Lynx onun arkasında duruyordu.

"Eh, artık buradasın ve bizi yeterince dinliyorsun," dedim. "Öyleyse kanama raporunu ver."

Hob'un ağzının kenarında bir gülümseme belirdi. "Planlandığı gibi, onu gördüm. Gerçi Luca çok geç kalmıştı. Önemli değildi sanırım, çünkü en iyi tarafı prensin yönlendirmesi olmadan bana gelmiş olmasıydı. Inge'nin zilini çaldım ve o da yanıma geldi. Sanki beni tanımış gibiydi."

Göğsüm sıkıştı. "Ve?"

"Ve arabamdan özel bir parça satın aldı. Ahşap bir gül."

Rahatlayarak, umutla, haftalardır üzerimde taşıdığım kalın korkudan daha fazla bir şeyle haykırmamak için, ağzımın kanamaya başlayacağını düşünene kadar dişlerimi sıktım.

"Kendisi mi seçti?" Hagen sordu.

"Öyle yaptı." Hob ot rulosunu dişlerinin arasına sıkıştırdı ve sırtıttı.

"Rolünü oynadın mı? Söylenmesi gerekeni söyledin mi?" Gunnar oklarından birini parmaklarının arasında döndürdü, gözleri kısılmıştı.

Hob, "Bana söylendiği gibi ona Nightrender diyorlardı," dedi. "Altına işeyecek ya da beni boğacak diye düşündüm. Hangi yöne gideceği konusunda oldukça kararsız görünüyordu."

"Peki, bu ne anlama geliyor?" diye sordum, sesim çok soluksuz, çok cılızdı. "İşe yarıyor mu?"

"Demek ki içinde bir çatışma var." Niklas birahaneden çıkıp arka sahanlıkta toplananlara katıldı.

"Nik," dedim. "Hemen döndün mü?"

Niklas ve Junius, Kase'yi ticaret meydanına sokma planı başarılı olursa Luca'yı takip etmeye gitmişlerdi. Kase'nin gül kolyesi yüzüne geri fırlatıldığında nasıl tepki vereceğini bilmediğimiz için onlar gözcü ve koruyucu olacaklardı.

Falkyn grubun arasından ilerledi. Kalın, siyah saçları dağınık ve uçları açıktı. Gömleğinin üst tokaları açıktı ve oyuncu gözleri biraz çöküktü. Niklas'ın maskeli balodan beri her gece dört gişeden fazla uyuduğundan şüpheliydim.

"Beklemediğim bir şey yaptı. Luca bu gece döndüğünde muhtemelen daha fazla ayrıntı verebilecektir ama sana söylemem gerekiyordu." Niklas'ın ağzının bir köşesinde sinsi bir sırıtma belirdi. "Bir plan üzerinde çalışıyor. Tanrılara yemin ederim, kanayan izini incelerken sanki Nightrender geri dönmüş gibiydi."

Niklas gizli oyun salonunun hızlı bir anlatımına daldı. Kase'nin sakın ve acımasız tavrı tüm zaman boyunca devam etti. Niklas, Kase'nin kendisini bir cebi karıştırırken yakaladığını ve hiçbir şey söylemediğini söyledi.

Niklas, birahanenin arkasına yaslanırken gülerek, "Zeki parmaklarımı iş başında yakalayacak kadar dikkatli olan tek kişi Nightrender'dı," dedi.

"Plan nedir?" Gunnar sordu.

"Bilmiyorum. Luca'ya sormamız gerekecek." Niklas bana döndü. "Malin, bunu devam ettirmeliyiz. Zorlamaya devam et. Seni görmeye ihtiyacı var."

"Ben de bunu söylüyordum!" Ellerimi öfkeyle uzattım.

Hagen, "Malin'den nefret edecek kadar saptırıldığını çok iyi bildiğimiz halde, bir gül tılsımı Malin'i onun görüş alanına atmaktan çok uzak," dedi.

"Onu tehlikeye atmadan bunu yapmanın yolları var ve sen de bunu biliyorsun. Luca istekli ve Malin neredeyse dişlerini gıcırdatıyor. Yine de zaman alacak."

"Bence bu tehlikeli."

"Çekinecek zaman yok, ağabey," dedi Niklas. "Bunu yaparız ya da yapmayız. Bu kadar basit." Hagen itiraz edemedi, "Bunu yapacağız," dedim. "Ne gerekiyorsa yapacağız."

Niklas, "Onun gerçeği kafasındaki manipülasyonla savaş halinde," diye ısrar etti. "Şimdi gerçek ile yalan arasındaki kalkan çatlayana kadar baskı uygulamaya devam etme zamanı."

Sertçe başımı salladım. Son iki hafta boyunca Niklas, Luca tarafından Kara Saray'daki etkileyici depodan getirilen ciltli parşömen kitaplara, parşömen parşömenlere göz gezdirmişti.

Ivar'ınki gibi bir hafıza büyüü korkunç derecede güçlüydü ama yazılara göre Kase'nin gerçek anıları ile manipülasyon arasındaki doğal çatışmayı geliştirebilirsek, benim devreye girip sahte anıları zihninden çalabilmem için onu yeterince geri çekme şansımız olabilirdi.

Anıları çalmanın mümkün olduğunu ummak zorundaydım. Niklas, destanlarda ve şiirlerde bu bölümün parçalarının eksik gibi göründüğünü söyledi ama araştırmaya devam etti ve işe yaramaması için hiçbir neden görmediğine dair beni temin etti.

"Yani, geçmişin parçalarını yüzüne vurarak çatışma yaratmaya devam mı edeceğiz?" Hagen sordu.

"Evet," dedi Niklas. "Bana sorarsanız zaten çok bekledik, ama kanayan Lord Magnate ona karşı çok korumacı davrandı. Artık Kase'nin kapıların ötesine geçmesine izin verildiğine göre, hızlı ve şiddetli bir şekilde çalışmalıyız. Onun duygularını en çok üzecek hamleleri yapmalıyız."

Niklas'ın bakışlarını tuttum. Kalbime girmesine izin vermeye cesaret ettiğim umut, her kelimeye inanmaktan başka bir şey istemiyordu. Ama tüm bu plan hakkında ensemde ağır bir şüphe vardı.

Belki de bu sefil yerde çok uzun süre yaşamıştım, ama rahatlama geldiğinde, Kase'nin Hob'u sorgulayabileceği tüm nedenlerle onu tekrar ezmekte hızlı davrandım. Sanki kalbim, o bana dönene kadar, ellerim onun üzerinde olana kadar çok fazla umut etmeye cesaret etmeme izin vermiyordu.

Adım atmaya başladım. "Her şey iyi ve güzel ama yeterli mi?"

"Öyle olacak," dedi Niklas. "Hazırlanmalı ve agresif olmaya hazır olmalıyız."

Diğerleri birahaneye süzüldüğünde dışarıda kaldığım için sinir ve beklenti içinde kıvranarak ortama sarıldım.

Omzuma vurulan bir dokunuş beni başımı saran gerginlikten uzaklaştırdı. Hob küçük, yuvarlanmış bir parşömen parçası uzattı.

"Yanıt." Ben parşömeni alırken kollarını kavuşturdu, gözleri kısıldı. "Bunu yüksek sesle söylemedim ama aslında onu gülü almaya ikna eden senin kanayan dajın oldu."

"Jens orada mıydı?"

"Mektubunuzu okuduktan sonra burada kalmak istedi." Hob ürperdi. "Adam göz korkutuyor."

Alay ettim. "Evet, başkalarını korkutmak konusunda yetenekli."

Jens Strom'a karşı rahatsız edici bir sevgi göğsüme yerleşti. Uzun zamandır hikâyemin baş düşmanıydı. Artık gerçek ortaya çıktığına, hayatını kayıp soyların çocuklarını korumaya adanmış olduğuna göre, adama karşı köklü bir güven oluştu.

Hagen, Bard ve beni koruduğu gibi şimdi de Kase'yi koruyordu.

"Onun için savaştığınız için teşekkür ederim. Bunun ne kadar önemli olduğunu her zaman göstermediğimi biliyorum ama önemli." Daha sakın bir elimi Hob'un koluna koydum. "Kendimiz için ne güzel bir hayat bulduk."

Sırıttı. "Ne hayat ama. Bazı günler neredeyse anı çalmayı özlüyorum. Şimdi çok basit görünüyor."

Evet, birkaç anı çalarak bir çocuğun hayaletini aradığım günler şimdi oldukça yavan görünüyor.

Her şey yolunda giderse, bu oyundan Nightrender ve bir krallıkla çıkabiliriz.

NIGHTRENDER

T gökyüzü muhafızları kulesi içki içmek ve uyumak için görev yerlerine dönen muhafızlarla dolup taşarken, gece nöbetçileri esniyor ve inliyor, şafak sökene kadar kulelerdeki yerlerini alıyorlardı.

Kalabalığı kendi avantajıma kullandım ve kulenin ön kapısından içeri girdim.

Sadece nöbete başlamaya hazır başka bir beden. Luca, Sabain'in serbestçe dolaşma özgürlüğünden bahsetmesiyle alay etmişti ama aslında Ivar katı kurallar koymuştu. Korunmak için, demişti. Ama kuralları olan tek Alver benmişim gibi görünüyordu.

Gün batımından sonra yanımda en az üç skydguard ya da Sabain olmadığı sürece kuleden ayrılmayacaktım. Bu gece çiğnemeye niyetli olduğum kurallar.

Hızlı hareket etmeliydim ve daha fazla bedene ihtiyacım vardı. Buluşmaya benden daha fazlasını eklemek daha fazla bıçak ve gözdağı anlamına gelirdi. Bu da daha iyi bir sonuç demektir. Luca'nın dışında güven duyduğum ve kılıç kullanabilen sadece iki kişi vardı. Eğer onların onur ve itaat duygularını yanlış değerlendirsem riske girecektim.

Korku, en cesur ruhlarda bile her zaman yüzeyin altında kaynayan bir duyguydu. Bu gece minnettardım. Gece, Uluma'dan serin rüzgârlar getiriyor ve havayı, skydguard'ın ısınmak için yaktığı ateşlerden çıkan yoğun çam dumanı ile dolduruyordu. Sekiz muhafızdan oluşan bir grup ateşlerden birinin etrafında toplanmıştı ve ben gecenin içinde kaybolana kadar korkularının parçalarını -ölüm, başarısızlık, karanlık- alıp gölgelere dönüştürme fırsatı sunuyorlardı.

Gözden uzakta, arka kapılara giden kıvrımlı patikada aceleyle ilerledim. Gök muhafızları için istenmeyen bir konumdu ama hareketin az olduğu bir yerdi. Sarayın arka kapılarına saldıran tek davetsiz misafirler kemirgenler ve bazen de kasabadan gelen vahşi kedilerdi. On adım ötedeki sivri bir vadiye doğru keskin bir düşüş, arka avluların güvenliğini herhangi bir kılıçtan daha fazla sağlamaya yardımcı oluyordu.

Birkaç meşale arka çimenlikleri ve gül bahçelerindeki taş patikaları aydınlatıyordu. Sesleri sessizliği bozana kadar alçakta kalmak için çitleri ve çalılıkları kullandım. Bir an için sadece dinledim.

"Neden tüm kanayan gece boyunca burada durmamız gerekiyor?"

Bunu bir kızgınlık homurtusu izledi. "Sabahın köründe burada olmak. Bunu her vardiyada yapıyoruz."

"Hiç mantıklı değil. Ve Junie diğerleri için koca bir sülün pişirirken Ash

yemek torbalarımızı hazırlama şerefine nail oldu. Hadi, bakın ve bizimle ne göndermiş görün."

Bir duraklama ve ardından soluk soluğa bir kahkaha.

"Çiğ yulaf ve balık, Val. Kurutulmuş balık değil, ringa balığı turşusu değil, sadece dilimlenmiş balık." "Ah, ona merhamet et. Bu işe dahil olmak için yanıp tutuşuyor."

Sanki başka insanlardan oluşan bir yerleşkede yaşıyorlarmış gibi davranıyorlardı.

Skydguard Kulesi muhafızların çoğunun ana ikametgâhı değildi. Sadece yenilenmek ve skyd'lara nöbet görevleri sırasında dinlenebilecekleri bir yer sağlamak için bir yer. Çoğu üç gece nöbet tuttuktan sonra

iki kişi için kapıların ötesindeki evlerine döndüler.

atlağı zorlamak için bir dalın üzerinden bilinçli bir adım attım. Vali ve Raum arkalarını döndüler. İki muhafız da pek korkmuyordu. Doğrusunu söylemek gerekirse, gözlerimi siyaha bürüyen korkunun Raum'un elindeki yemek kesesinden duyduğu tiksintiden kaynaklandığından şüpheleniyordum, başka bir şeyden değil.

Beni gördüklerinde yüzleri sırtıtmaya başladı, kurnazlıkları neredeyse aynıydı.

"Gölgelerde gizlenmek için güzel bir gece, Efendim," dedi Raum, belinden eğilerek alaycı bir selam verdi.

Sabain başparmaklarını kesmemi isterdi ama ben kısalığı tercih ederdim. Büyücüm korku ve dehşeti yuttuğunda, bazen hissettiğim tek şey buydu. Herkes gibi nefes alıp veriyormuşum ve kanım akıyormuş gibi davranabilen çok az kişi vardı ve bu önemliydi.

"Ben de aynı şeyi düşünmüştüm," dedim. "Söyle bana, arka kapı direğini almak için kimin bränine işedin?" Vali kaşlarını çattı. "Görünüşe göre Hayırsever'in Skydguard lorduyla bir bağlantısı var."

"Ah, Lord Luca sizi görevden almayacağına göre-"

Raum, "Piç -yani Benevolent- bizi buraya yerleştirdi," dedi. "Aldırdığımızdan değil. Burada olduğumuz sürece her şeye göz kulak oluruz."

"Peki, diyelim ki bir saat boyunca olayları izlemek için burada olmasaydınız, ne kadar hayal kırıklığına uğrardınız?"

Raum ve Vali birbirlerine baktılar, sonra neredeyse senkronize hareketlerle bana baktılar. "Söz konusu saat ücreti için bizim olmamızı tercih edeceğiniz bir yer var mı?" Raum her bir parmağını bir teker teker.

"Duruma göre değişir."

Vali kaşlarını kaldırdı. "Ne üzerine?"

"Muhafızlarınızın emirlerine itaat etmeme konusundaki isteksizliğiniz üzerine." İfadelerini ölçmek için durakladım. Herhangi bir isteksizlik belirtisi göstermediklerinde devam ettim. "Yeni bir tanıdığımle görüşmem sırasında yanımda duracak fazladan bedenlere ve kılıçlara ihtiyacım var, diyebilirsiniz sanırım."

"Yüce tanrılar." Raum'un gözleri parladı. "Bizi bir *entrikaya* mı sürüklüyorsun?"

Bir an için adamın beklentiyle titreyen derisi yüzünden kıpır kıpır olabileceğinden endişelendim.

"Herkes plan kelimesini kullanıyor," dedim. "Plan yok, sadece bir konuşma."

"Kontrollü bir konuşma olsa da mı?" Vali göz kırptı. "İstedığınız sonucu elde etmek için yönlendirdiğiniz bir konuşma mı?" Başımı bir yana eğdim. "Bunu söylemenin bir yolu var. Eğer görev yerinizden ayrılmak istemiyorsanız-"

"Tercih ederiz," dedi Raum, başına taktığı boynuzlu deriyi bir solukta savurarak. "Kahretsın, tercih ederdik. Haydi Val."

Aslında iki gök muhafızını ikna etmek düşündüğümde daha kolay oldu. En tembel muhafızlar bile Ivar'ın sözüne, görevlerini terk etmekte tereddüt edecek kadar saygı duyuyordu.

Bir elimi kaldırdım. "Beni takip etmeden önce şunu bil: Eğer bundan birine bahsedersen seni öldürürüm."

Raum mutluluk dolu bir inilti çıkardı. "Tanrılar adına, tehditleri özlemişim. Kanayan kulaklarıma tatlı bir melodi gibi geliyor."

Vali dirseğini kaburgalarına sapladığında homurdandı. Uzun bir süre iki adamı da inceledim. Biraz delirmiş, biraz da kafaları karışmış olmalıydılar. Konuşma tarzlarına bakılırsa sanki aslında birer skydguard olduklarının farkında değillerdi.

Hata yok, bu gece birkaç deli muhafız tam da ihtiyacım olan şeydi.

Gizli kumarhanenin girişini SADECE BİR SÖNÜK mum aydınlatıyordu. Dikenli dallarla kaplı bir çalının arkasında Raum ve Vali ile birlikte çömelmiştim.

İlçeye olan kısa mesafede Vali'nin bir yaz meltemi gibi hareket ettiğini, sessizce gölgeden gölgeye sürüklendiğini keşfetmiştim.

Raum'la birlikte, adam hareket etmek için her bahaneyi bulurdu. Siper almak için durduğumuzda, biz tekrar yola koyulana kadar kollarını gerer, parmak uçlarında sallanır ya da parmak eklemlerini kırardı. Uzun adımları bilinçliydi ve Vali gibi süzülme bile adımları sessiz ve kendinden emindi. Sanki ikisi de karanlık için tasarlanmıştı.

Çalıların arkasında böylesine kapalı bir yerde, dili dışında hareketsizdi ve her birkaç nefeste bir dişlerinin arkasından bir tıkırtı sesi çıkarıyordu.

"Ne yapıyorsunuz?" Müşteriler kumarhaneden dışarı süzülürken Vali sordu. Halk yasadışı oyun oynayanlardan, koyu renk pelerinler ve tanrıları çağırmak için kullanılan sembollerle tılsımlar içinde ibadet edenlere dönüşmüştü. Her erkek ya da kadın duraksıyor ve tanrılara saygılarının bir işareti olarak rünlerden oluşan bir yazıyı öpüyordu.

Şüphesiz hepsi meraklı gök muhafızlarının içeriye daha yakından bakmasını engellemek için bir oyundu. "Bekleyeceğiz," dedim.

Raum yanıma çömeldi. "Ama cep mi karıştırıyoruz, rüşvet mi veriyoruz, tehdit mi ediyoruz, muhtemelen boğaz mı kesiyoruz?"

Ona daralmış bir bakışla kilitlendim. "Sen ne tür bir gök muhafızısın? Lanet olsun, biz lanet olası hırsızlar ve caniler değiliz."

"Belli ki. Hırsızlar, hepsi de sefil herifler." Raum boğazını temizlerken dudağı seğirdi. "Hırsızları dizlerinden kesmek, sonra da bileklerinden Kara Saray'ın duvarlarına asmak istiyorum çünkü onlardan çok nefret ediyorum."

"Raum," diye tersledi Vali, sesi sert ve alçaktı. "Kapa çeneni. Kapa çeneni."

"Doğru." Nimet arkadaşımıyş gibi elinin tersiyle omzuma vurdu. "Seni takip edeceğiz."

Onları getirmek kötü bir karar olabilirdi. "Sadece geride dur ve konuşmayı bana bırak."

Raum konuşmaktan başka bir şey yapmayacağımız düşüncesiyle neredeyse hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. Çok daha fazlasını yapmayı planlıyordum ama açıklamak için çaba sarf etmedim. Buluşmamız başlıyordu.

Kumarhanenin kapısı bir kez daha açıldı ve Nidhug sendeleyerek dışarı çıktı. Rün postasına tembel bir selam verirken ağzının arkasından gırtlaktan gelen bir hıçkırık çıktı ve ardından güldü.

Cehennem, eğer onurlu bir gök muhafızı yakınlarda olsaydı, fae tüm yasadışı operasyonu beceriksiz ayakları ve dilinden dökülen gevelemeli melodiyle ele verirdi.

Küçük bir taş fırlattım, böylece fae'nin bir adım önüne düştü. Nidhug durdu, çakıl taşını inceledi, sonra ağaçlara ve çalılara baktı. Keçi gözleri karanlığı içerken genişledi, araştırıyordu.

Sürprizin yarattığı hızlı adrenalin sarsıntısı yeterliydi. Korku dilimine uzanıp onu kendim için aldığımında Mesmer damarlarımda ürperdi. Nidhug ağaçlara baktıktan sonra orman yollarının yoğun karanlığı onu tedirgin etmişti. Çok geçmeden korkusu omuzlarımda, avuçlarımda bir gölge pelerinine dönüştü; gözlerimin akını emdi.

Raum sevinçle ciyakladı ve Vali'nin omuzlarını sarstı. Belli ki büyücümü görmek onu heyecanlandırmıştı. Beyaz sırtışı geceyi yarararak geçti ama ağzını kapalı tutmayı başardı.

Dalların arasından geçtim, kasıtlı olarak dalları kırdım ve bir kıpırtıya neden oldum. Nidhug'un korkusu, dehşetin ipeksi telaşına doğru derinleşti.

Derim karıncalandığında ve kollarımdaki tüyler diken diken olduğunda, nabzım kafatasımdaki hızlı *güm* güm sesinden başka tüm sesleri sağır edecek kadar hızlandığında, işte o anlar mesmer'ın damarlarımdaki kan kadar doğal bir şekilde içimden aktığı anlardı.

Gözlerimin üstündeki siyahı derinleştirdim. Adam göğsüne saplanan bir bıçaktan çok korkmuştu. Başımı hafifçe eğdim ve bir bıçak ısırığını taklit ederek karanlığın göğsünü delmesini sağladım.

Nidhug haykırdı ve dizlerinin üzerine çöktü.

Vali ve Raum sanki bunu binlerce kez birlikte yapmışız gibi iki omzuma birden atladıklarında memnun bir şekilde kıkırdadım. Fae bir elini göğsüne bastırdı, acıya karşı irkildi ve inledi.

Parmaklarım kızıl saçlarının etrafında kıvrıldı. Başını geriye doğru çektim ve benimkinin karanlığıyla karşılaştığında bakışlarındaki parlak şoktan büyük bir zevk aldım.

"Merhaba, Nidhug."

"Kimsin sen?"

"Kim olduğum tamamen sana bağlı," dedim. Parmağımın basit bir hareketiyle mesmer göğsünün derinliklerine gömüldü.

Nidhug haykırdı ve elimden kurtulmaya çalıştı. Ben sadece yumruğumu onun yağlı saç örgülerinin etrafında sıktım.

"Arkadaş olabilirim." Ses tonumu koyulaştırdım. "Ya da düşman. Seçim

senin." "Ne, ne istiyorsun?"

"Dolandırıcılığınızın kimsenin dikkatini çekmeden devam edeceğini mi düşündünüz?"

Saçını çektiğimde Nidhug tekrar, "Ne yaptığını bilmiyorum," diye bağırdı.

Dudaklarımı kulağına yaklaştıırken tırnaklarımı kafa derisine geçirdim. "Neden bahsettiğimi çok iyi biliyorsun. O zeki parmaklarınla oyun fişlerinin kaymağını yiyorsun. İnin efendisi, kasasını dolandırdığını bilse ne yapardı merak ediyorum. İkimiz de onun yasalara uymadığını biliyoruz. Borcunu kanla ödeyeceğine şüphe yok."

Boştaki elimle parmaklarından birini başparmağımla ilk parmağım arasında kilitledim. Her iki tarafa doğru hızlı bir çekişle kemik kırılacaktı.

"Parmaklarını alabilirler." Belirgin bir çatırtı iniltilerini bastırana kadar parmağını sıktım. Nidhug hıçkırdı ve iki büküm oldu. Bükülmüş parmağı serbest bıraktım ve baldric kayışından bir bıçak çıkardım. Yavaş darbelerle yanağının köprüsü boyunca, kulağının sivri ucuna doğru sürükledim. "Yine de kulakları olmayan bir fae görülmeye değer bir manzara olurdu. Belki de uçlarını alır, kaynatır ve büyülü özellikleri için Elixistlere satarlardı. Fae derisi sihirlidir, değil mi?"

Bıçağın soğuk kenarı kulağının ucuna değdiğinde "Hayır!" diye bağırdı. "Hayır, lütfen. Cipsleri sıyırmayı bırakacağım, yemin ederim. Kanayan yüzümü bir daha asla burada göstermeyeceğim."

Raum ve Vali birbirlerine kıkırdadılar. İki skydguard Nidhug'u arkadan sıkıştırıp bana yakın tutarak onu biraz daha çökttiklerinde dudaklarıma yayılan sırıtışa engel olamadım.

Nidhug'un dar çenesini kavrayarak onu bana bakmaya zorladım. "Doğrusu dostum, fişlerin kaymağını yiyor olman pek umurumda değil. Yine de nasıl yapıldığına hayranım. İki fişi alıp birini kolunun manşetine sokmayı başarmın büyük bir numara. Bunu başarmak için bir hırsız gibi düşünmek gerekiyor."

"Yemin ederim, başka bir şey çalmam. Yemin et."

Raum, "Buna inanıyormuş gibi yapacağız," dedi.

Sırıttım. "Cipsleri sıyırmak kurnaz parmaklar gerektirir, bu yüzden böyle bir beceri için başka ne gibi kullanımlar bulabileceğinizi merak ediyorum."

Yumruğumu kapattım ve mesmer'ın keskin darbesini kalbine doğru sonlandırdım. Nidhug rahat bir nefes aldı ve öne doğru yığıldı.

Gözlerini tekrar kaldırdığında kıpkırmızı ve ıslaktı. "Ne... ne diyorsun?" "Hemlish yamaçlarını bilen sinsî bir fae'ye ihtiyacım var."

Nidhug tek bir kelime mırıldanmadan önce birkaç kez gözlerini kırptırdı. "Sen . . . Hemlig'de bir şey bulmamı mı istiyorsunuz?"

"Korunan çocuklar hakkında ne biliyorsun? Saklanmışlardır, muhtemelen iyi korunuyorlardır ve Kara Saray için bir önemleri vardır."

Göz ucuyla Raum ve Vali'nin bakışlarından birini daha paylaştıklarını gördüm. Birbirleriyle zihinleri aracılığıyla konuşabildiklerini düşünmeye başlamıştım.

Nidhug ince parmaklarını kıvrımlarından kurtardığım saçlarımın arasında gezdirdi. "Çocuklar mı?"

"Tam olarak iki."

"Hemlig'de o kadar çok çocuk var ki, ikiye nasıl indirebilirim?" "Hayal kırıklığı," dedim iç çekerek.

"Denemek için bir girişimde bile bulunmadım. Seni bu kadar çok çocuğu olan bir adam olarak düşünmemiştim.

bu kadar kolay pes etti." Gözlerimi Vali'ye çevirdim. "Bu fae'nin kaymağını yediği ibadethane kumarhanesinin sahibesini bilgilendireceksin-"

"Bekle!" Nidhug parmaklarını ön koluma geçirdi. "Düşünmem için bana biraz zaman ver. Gizli küçükler mi diyorsun?"

Suikast düzenleyeceğim hedefler hakkında Leydi Magnate'in söyledikleri dışında hiçbir şey bilmiyordum, ki bu da hiçbir şey ifade etmiyordu. Ama akıllıca varsayımlarda bulunabilirdim.

"Kara Saray için önemli. Doğal olarak korunacaklardır."

Nidhug dudaklarını yaladı ve başını salladı. "Pekâlâ, pekâlâ." Sendeleyerek ayağa kalktı ve adım atmaya başladı. "Orada . . . yüksek vadilerde bir skydguard kampı var. Dağ geçitlerini kaçakçılardan koruduklarını söylüyorlar ama kimse buna inanmıyor. Vadilerde birkaç tarihi mülk var ve fae'lerin -Güney halkımın- orada hapsedildiğine dair söylentiler var."

"Fae mi? Çocuk değil mi?" Midem bulandı.

"Hiç görmedim, ama son dönüşte . . . bir yıldız yağmuru vardı." "Yıldız yağmuru benim için neden önemli olsun ki?"

"Çünkü sıradan bir yıldız yağmuru değildi. Çok ... Fae'vari görünüyordu."

"Saçmalıyor," dedi Raum.

"Değilim," diye ısrar etti Nidhug. "Fae'ler hakkında ne biliyorsun Skyd? Güney Krallığı'nda biz güneş ve ay büyüsünün ustalarıyız."

"Bu senin mesmer'ın mı?" Vali sordu.

"Evet. Güney, cazibe yeteneğine göre mahkemelere ayrılmıştır. Yıldızlar Mahkemesi, kehanet ve astroloji ustalarıdır. Hatta bazıları bu sarayların soylularının gece gökyüzünden büyülü bir yıldız yağmuru gibi sinyaller gönderebildiğini söyler."

Lanet olsun. Yüz ifademi düz bir hale getirdim. "Yıldız fae'lerinden birinin bu vadide kilitli olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Öyle demiyorum. Küçükler de olabilir, her ikisi de olabilir," diye homurdandı Nidhug. "Ama Yıldızlar Sarayı geçen tur bir prenses kaybetti. Yüce Kraliçe'nin yeğeni. Gökyüzündeki Norn'lardan gelen bir mesajı okuduktan sonra hacca gittiği söyleniyordu. Bir daha geri dönmedi. Kader Okyanusu'nda kayboldu. Öldü. Tabii . . ."

Midemdeki düğüm kaburgalarımın baskı yapıyordu. "Sence bir bölge yabancı bir kraliyeti esir alır mı?"

Nidhug acı acı güldü. "Elbette. Kuzey'de de oldu, Güney'de de. Batı büyücülerle ve kara büyüyle dolu; sınırlarını geçen herkesi katlederler. Bu kanayan krallıkta neden olmasın?"

Bu fikir bana çok uçuk gelmişti ama vadideki gök muhafızına karşı bir ilgim vardı.

Kamp. Arka yol ticaret rotalarını korumak için koca bir kamp aşırı görünüyordu.

"Bu skydguard kampı hakkında bulabildiğin her şeyi bulacaksın ve iki küçük olup olmadığını ve eğer varsa nerede olduklarını araştıracaksın."

"Bir skydguard kampına öylece girip sorular sormaya başlayamam."

"Hayal gücü yok," diye dudak büktü Raum.

Nidhug'un tuniğini avuçlarımın arasına aldım ve fae'yi göğsüme doğru çektim. Nidhug gözlerimin ölü siyahına bakarken titreyen bir nefes verdi. "Kumarhaneden kaymağını alacak kadar zekiydin, bilmek istediğim şeyi bulacak kadar da zeki olacağına inancım tam. Bir sonraki dolunayda burada buluşalım."

"İki hafta içinde!" "Evet."

"Hemlig'e gitmem gerekecek. Bu zaman alır."

"İyi rüzgarlı bir buçuk gün. Bilgi toplayıp geri dönmek için bolca zaman var." Onu iterek serbest bıraktım, böylece fae geriye, toprak patıkaya düştü. Kendini toparlayıp ayağa kalkmadan önce kalçalarımın doğru eğildim. "Eğer ortadan kaybolmaya çalışırsan, yemin ederim seni bulacağım. Ivar tarafından imzalanmış bir mektup her yöne, her krallığa gönderilecek ve seni evsiz bırakacak. Kader Okyanusu'nda aranan bir fae."

"İşte orada," diye fısıldadı Vali.

Ne demek istediğini bilmiyordum, umurumda da değildi, sonraki kelimelerim ciğerlerimdeki hava kadar doğal geldi. "Artık seni işaretledim Nidhug ve işaretlerimi asla gözden kaçırmam."

Nidhug kırık parmağını kucakladı ve ayaklarının üzerinde kaydı. "Peki ya sana istediğini getirirsem?" "Anlaşmamız tamamlanacak ve senin kaymağın benimle birlikte Öteki Dünya'ya gidecek."

"Anlaşmaya sadık kalacağına nasıl güvenebilirim? Kara Saray'da kayırılıyorsun ve burada iki skyd ile birliktesin. Beni bir hücreye atmak için iki kez düşünmeyeceksin."

"Kendini şanslı bir adam olarak gör. Bu bilgiyi yasadışı bir indenden alınan birkaç oyun fişinden daha çok önemsiyoruz," dedim bir adım geri çekilerek. "Dolunaya kadar, Nidhug."

Gitmek için döndüm. Raum ve Vali beni takip etmek için hamle yaptılar ama ikisi de fae'yi işaret ederek sessizce kendi yöntemleriyle onu tehdit ettiler.

Aklımda sorular dönüp duruyordu. Fae prensesi ve Britta Grym'in ölmesini istediği küçük çocuklarla bir bağlantısı var mıydı? Ivar onun hilesini biliyor muydu? Arka duvarlara ulaştığımızda kafatasımın arkası yayılan bir ağrıyla yanıyordu. Sanki sessizliğe olan ihtiyacımı hissetmişler gibi, Raum ve Vali yolculuk boyunca hiçbir şey söylemediler.

"İkinize de hatırlatmama gerek yok, bu buluşmadan birine bahsettiğinizi duyarsam sizi öldürürüm ve kimsenin sizi özleyeceğinden deşüpheliyim."

"Acı verici," dedi Raum, elini kalbine götürerek. "Bizi çok özlersiniz. Sizi temin ederim."

"Nasıl sessiz kalacağımızı biliyoruz," dedi Vali. "Ama umarım Fae'ler geri dönmeye cesaret ederse bizi de planınıza dahil etmeyi düşünürsünüz."

Sırıttım. "Bunu düşüneceğim."

"Siz ikiniz hangi cehennemdeydiniz?" Kapıların arkasından boğuk bir ses yükseldi.

Raum ve Vali bir kez daha, sanki ağızlarına dikkat edilmesi ortak bir korkuymuş gibi, çenelerini hemen yarım maskeleriyle kapattılar.

Bu düşünce kafama dank eder etmez, korkularının buz gibi damlacıkları göğsüme battı. Onları neyin sınırlendirdiğini anlamak için her muhafıza bir bakış attım.

Tanrılar adına. Safir mavisini Raum'un gözlerindeki parlaklığı değiştirmişti ve Vali'ninki koyu sıcak kahverengiden çok parlayan bir lavantaya benziyordu.

Günlerime pek anlam veremiyordum ama bu çok tuhaftı. Lanet gözlerindeki farklılıklarda bir şeyler vardı. Kasıtlı bir şey. Onlara baskı yapmak istedim ama geniş omuzlarına gri bir kurt mantosu giymiş bir adam arka kapıların gözetleme noktasından patikadan aşağı inerken dilimi tuttum. Aradaki mesafeyi biraz kapatana kadar onu tanıyamadım. Eero, iç kule gök muhafızlarının lordu.

Yanaklarında asilzade rünleri vardı ve solgun saçlarının kenarları kırılmıştı ama bu gerçeği değiştirmiyordu. Bu adam eski bir hırsızdı ve şimdi Lord Magnate'in muhafızlarına yeraltı loncalarının kayıtsız büyü kullanıcılarına karşı savunmada rehberlik ediyordu.

Eero, karanlık günlerde bulduğum bir parça zevkti.

Adamdan hoşlandığım için değil. Hayır. Ne zaman göz göze gelsem ondan yayılan baş döndürücü, boğucu korku şoku nedeniyle varlığından hoşlanıyordum. Doğal olarak, böyle anlarda bakışlarını tutuyor ve hiçbir şey söylemeden gözlerimin buğulu siyahla kaplanmasına izin veriyordum.

Omuzlarını dik, omurgasını düz tutmak için umutsuzca mücadele etti ama sonunda Eero hep eğildi. Sanki herkesin önünde dilini kesecekmişim gibi benden hep kaçtı.

Raum ve Vali'nin önüne geçtim, Eero beni görünce kayarak durduğunda sırtışıımı gizleyemedim. "Ah, Lord Eero."

Arkamdaki iki muhafız yer değiştirdi. Raum yumruklarını sıktı ve açtı. Vali'nin kafasının yan tarafında bir damar patladı. Belli ki komuta ettikleri efendilerini küçümsüyorlardı.

"M-Malevolent," dedi Eero, sesinde yakalayabileceğim kadar odaklanmış bir titreme vardı. Dikkatini iki muhafıza yöneltti. "Burada ne işiniz var?"

"Ben de aynısını senin için isteyebilirim."

"Görev yerlerinde değillerdi." Raum ve Vali'ye bakmadan onları işaret etti. "Benim talimatımla."

"Sen mi?" Eero omuzlarını dikleştirdi. "Sen skydguard'a komuta etmiyorsun."

"Hayır ama ben Lord Magnate'e hizmet ediyorum ve o da gözdesi Alver'in muhafızları tarafından korunmasını istedi. Ivar'a hayır mı diyorsun?"

Eero birkaç nefes boyunca kelimelerle boğuştu. "Lord Magnate'in bir emri olduğunu bilmiyordum."

"Neden yapasınız ki? Ne o sana hesap veriyor ne de ben."

Vali'ye görevlerini yaptıkları için teşekkür ederiz."

"Kahretsin." Raum nefesinin altından küfretti.

İki skydguard'a baktım. Dikkatleri sıkıca Eero'ya kilitlenmişti. Doğruyu söylemek gerekirse, tavrı değişmişti. Soğuk bir taş gibi, yüzünde tek bir kas bile kıpırdamıyordu.

"Raum ve Vali?" İsimlerini acımasız bir saygıyla söyledi. Sessiz ve soğuk.

Aralarında husumet olabilir mi? Ama onları daha önceden tanıyor olsaydı, tanırdı.

İsimlerinde Eero'yu duraksatan şey neydi?

Muhafızlara sadakat beslemek için hiçbir nedenim yoktu, yine de içimde her ikisine karşı da sarsılmaz bir koruma hissettim.

Adama eziyet etmekten sırf zevk almak için göğsümü Eero'nunkiyle tokuşturdum. Varlığımdan duyduğum baş döndürücü korku, ona eziyet etmek için yaratıcı yollar bulmama neden oldu. Görünüşümden duyduğum korku gözlerimi kararttı, yüzüme çökük bir ifade kattı ve sesimi kararttı. "Onları rahat bırakın. Bu gece benim korumam altındalar. Şimdi, eminim ilgilenmeniz gereken görevleriniz vardır ve korkarım ki benden uzaklaşmazsanız nefes almayı unutabilirsiniz *Lordum*."

Çok basit.

Adam altına işemek üzereydi.

Eero boğazını temizledi ve iki muhafıza ters ters baktı. "Görevinizin başına dönün ve söylemeliyim ki

isimlerinizi öğrendiğime sevindim."

Kaşıntı kafamın arkasında bir enfeksiyon gibi iltihaplandı. Kararmış bir anı, dilimin ucunda bir düşünce ve ben ona kanayarak ulaşamıyordum. Her bir adamın -Vali, Raum, hatta Eero- kafamdaki gölgenin içine sığıdığı bir parça vardı.

Her zaman olduğu gibi, safra ve hastalık onu parçalamaya çalıştıkça daha da yaktı.

Eero hışımınla uzaklaştığında muhafızlara, "Yardımanız takdire şayandı," diye mırıldandım. "O aptalın sizi ahır görevine yerleştirmemesini sağlayacağım."

Raum maskesini indirdi ve mavi gözleri tekrar gümüşe yaklaşıp kadar bakışlarındaki ışık değişti. "Eğer yakın zamanda tekrar karşılaşmazsak, bu gece sizinle birlikte olmak benim için bir onurdu."

Ona şaşkın bir bakış attım. "Bir sonraki nöbetinden önceki iki gece içinde ölmeyi planlamıyorsan, tekrar karşılaşacağımızdan hiç şüphem yok."

Raum ve Vali gülümsedi ama bu gülümseme daha önce olduğu gibi aynı rahatlıkla dolu değildi ve içimde haklı oldukları hissi vardı - bir daha görev yerlerinde olmayacaklardı.

HAFIZA HIRSIZI

TRuse sönükleşmişti. Sessizliği tercih ettim ve evin arkasındaki ateş çukurunu kırık bir dalla tutuşturdum. Dryck'ın servis ettiği güveçte pişen soğanların hafif kokusu hâlâ havada asılı duruyordu. Daha fazla Sanki Kryv ve Falkyn'ler bir yükten kurtulmuş gibi bu gece birahaneyi öncekinden daha fazla kahkaha doldurmuştu. Nightrender'ın gülü aldığını bilmek diğerlerinin türkü söylemesine, Kuzey Krallığı'ndaki yolculuklardan, entrikalardan ve hilelerden anılarını hatırlamasına neden oldu.

Sanki önümüzde ölüm ve kan yokmuş gibi konuşuyorlardı.

Eğlencede, umutta kaybolmaya çalıştım ama Kase Eriksson yanımda kara kara düşünüp entrikalar çevirene kadar, onu kaçıranlara karşı içimdeki nefret büyüyecekti.

"Uyumak akıllıca olur. Hatta teşvik edilmeli." Luca Grym yalnızlığımı adım attı.

Ateş çukurunun etrafında dolanıp kütüğün üzerinde yanımdaki noktaya nişan alırken gözlerimi kısıtım. Çoğu insan aynı zehirli bakışla karşılaştığında gölgelerin arasına çekilirdi. Luca bundan biraz zevk alıyor gibiydi.

İkinci oğul kendini beğenmiş, bu planın her parçasına fazlasıyla güvenen biriydi ve sanki Kase'yi çalmak onu eğlendirmek için harika bir oyunmuş gibi davranıyordu. Eğer Kase'yi gerçek bir dost olarak görüyorsa, biraz tedirginlik göstermesi iyi olurdu.

"Bana kanlı bir sonla karşılaşabileceğim tüm yolları hayal ediyormuşsun gibi bakıyorsun." Luca devrilmiş kütüğün iki adım ötesinde durdu. "Seni benden nefret etmeye iten şey ne? Sadece adım bile tek başına bir şey olamaz. Eğer öyleyse, sen oldukça önemsiz bir kraliçesin."

"Bana kraliçe deme." Közleri bıçakladım, bakışlarımı alevlere yönelttim.

"Bütün bunların sonu bu değil mi? Bu savaşı babamın kapılarına kadar getirirseniz, halkı Ivar'ın gücünü hak etmediğine ikna etmek için bir nedeniniz olsa iyi olur."

"O zaman Nightrender'ı alacak kadar uzun süre hüküm süreceğim ve sonunda tahtı sana bırakacağım. Tüm gücü alın, ben hiçbirini istemiyorum."

Luca'nın kibri neredeyse acı veren bir şeye dönüştü. Kütüğün üzerinde yanıma oturma cüretini gösterirken sesi alçaldı. Bu kadar yakından, onunla sefil kardeşi arasındaki benzerlikleri görebiliyordum. İkisinin de güçlü, keskin yüz hatları vardı ama Luca'nın gözleri gecenin içinde parlayan solgun ateş gibi bir yoğunluğa sahipti.

"Ne?" Konuşmayıp sadece düşüncelerini karıştırmışım gibi aval aval bakınca tersledim. "Bu yüzden mi burada olduğumu düşünüyorsun? Güç için mi? Kara Saray'ın benim olmasını istediğimi mi sanıyorsun?"

Elimdeki çubuğu alevlerin içine attım. "Gerçekten neden burada olduğunu söyleyemem." "Ben de seninle aynı sebepten dolayı buradayım."

"Gerçekten mi?" Kütüğün üzerinde döndüm ve bedenimi Luca'nınkine yaklaştırdım. "Sana inanmamı mı bekliyorsun?"

Ona buradaki herkes gibi mi bakıyorsunuz? Çocukken sizin evcil hayvanınızdı. Sana hizmet etmek zorunda-" "Hayır, o-"

"Biliyorum," diye araya girdim. "Kryv'ler bana ikinci oğlun muhafızları, zorunlu oyun arkadaşları olmak için alınıp satıldıklarını söylediler. Onlara yardım etmek için hiçbir şey yapmadınız; onlar kendilerini kurtardılar. Şimdi, onun her gün acı çekmesini izlerken kahramanı oynamak için geri dönüyorsun ve-"

"Kapa çeneni!" Luca'nın sesi karanlığın içinde çınladı. İncinmiş, sert, kırık. Gözleri bir sıcaklık kıvılcımıyla kaynıyordu. Birkaç nefes boyunca sessizliğin bizi kuşatmasına izin verdik. Luca bakışlarını kırdı ve öfkesini alevlere çevirdi, çenesi gergindi. "Saygısızlık etmek istemem ama sen neden bahsettiğini bilmiyorsun."

"Düzelt beni o zaman."

Luca alay etti ve benim acıma kendi acısıyla karşılık vermeden önce birkaç dakikalığına gözlerini kapattı. "Evet, arkadaşlarım Alvers takas edildi. Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Ama tanışma şeklimiz onlar hakkında hissettiklerimi değiştirmiyor. Hepimizin zaman zaman kendi koşullarımızın tutsağı olduğumuzu anlamalısınız."

"Şimdi bana onlara nasıl nazik davrandığınızı ve onları korumak için elinizden geleni yaptığınızı anlatacaksınız sanırım."

"Hayır. Onları koruduğumu sana asla söylemeyeceğim. Etrafınıza bakın, onları güvende tutmak için gösterdiğim tüm çabalar başarısız oldu. Pek çoğunu koruyamadım ve bununla yaşamak zorundayım. Babamla birlikte onları benim olarak tutacağıma dair Alver yemini ettiğimde çok naiftim, çok güveniyordum."

Luca ayağa fırladı, elleri saçlarındaydı. Ona baktım, kafam karışmıştı. Onu üzümüştüm ve kontrol ile çılgınlığın eşiğinde sallanıyor gibiydi.

"Önce senin arkadaşın olduğunu biliyorum," diye devam etti Luca, sesi sertti. "Ama o benim de arkadaşımdı. O benim en büyük, en korkunç dostum ve umarım ben de onun için aynı şekilde bir dost olmuştumdur. Babam Rifter'larının ona zarar vermesine izin verdiğinde, gece gündüz Mediskilere yardım etmek için oradaydım. Kardeşim ve onun piç oyun arkadaşları beni dövdüğünde, Kase onları korkutmak için oradaydı. Samanlıktaki kızının rüyaları onu uyandırdığında, dinlemek için orada olurdum. Seninle tanışmadan önce senden bahsettiği için seni tanıyordum."

Yanağımın içini ısırıldım ve ateşe geri döndüm. Bunları duymak istemiyordum, hiçbirini. Ama Luca Grym acımasızca kanıyordu.

Önümde durarak ateşle olan bağlantımı engelledi ve bakışlarımı onunkilere çevirene kadar bekledi. "Güç istediğim için burada değilim Malin Strom. Buradayım çünkü arkadaşımın bana ihtiyacı var. Ama bunu Niklas'ın rehberliğinde yapacağım. Kase'yi Nik'in bize söylediği gibi doğal bir şekilde gerçekliğe döndürmek için elimden geleni yapacağım. Bu büyü üzerinde en çok çalışan kişi o ve eğer o dikkatli hareket etmemiz gerektiğini söylüyorsa, ben de öyle hareket edeceğim."

Bir dalın kırılması bizi aramızdaki kalın, korkunç derecede gergin sessizlikten uyandırdı.

Gece nöbetçileri birahänenin arka tarafına dönerken ağaç dalları birbirinden ayrıldı. Sabah nöbetçileri yerlerini alacaktı. Dün gecenin nöbetçileri çoğunlukla Falkyn'lerden oluşuyordu ama Ash de onlarla birlikteydi ve Nightrender'ın kendisine verdiği karambit bıçağı hakkında gevezelik ederken kendisiyle gurur duyuyor gibi görünüyordu.

Falkyn loncasından olmayan diğer tek yüzle konuştu. Dagny. Bir zamanlar tezahüratçı bir kız olarak satılan Dagny, Kase'yi Kara Saray'dan geri almak söz konusu olduğunda en sadık olanlardan biri haline gelmişti.

Orada zarar görmüş, acımasızca dövülmüş ve Varis Magnate'in elleriyle bir genelevde acı çekmeye terk edilmişti. Ama yine de nazıktı ve şimdi Ash'in saçmalıklarını yüzünde yorgun bir gülümsemeyle dinliyordu.

Luca'yı görene kadar.

"Burada ne yapıyorsun?" Dagny'nin sesi diken gibi keskindi. Luca

keskin bir nefes aldı. "Ben her zaman buradayım, Dag."

"Dagny'den sana," dedi. Gözleri kısıldı, sert ve nefret doluydu. "Daha sonra gelmen gerekiyordu."

Luca ayaklarının üzerinde kaydı. Bir parmağı başparmağına takılarak kemiği çatlattı. "Önce Nik'le birkaç şeyi halletmem gerekiyordu. Ben sadece bir sonraki hamle için buradayım."

"Sana güvenmelerine şaşırdım." Dagny homurdandı. "Ne de olsa sözünü tutan biri değilsin."

Onun bu sözyle Luca'nın mavi gözleri tehlikeli bir öfkeyle parladı. Sesi buza dönüştü ve keskin, tempolu bir tonda çıktı. "Aramaktan vazgeçtiğimi sanıyorsan yanılıyorsun."

"Kara Saray'dan bahsedilen ya da söylenen her şeye inanmayı uzun zaman önce bıraktım. Oradan gelen hiçbir şey hakkında düşünmeye değecek bir şey yok." Bana baktı ve başıyla onayladı. "Malin. Uyuyor olacağım ama harekete geçmeden önce beni uyandır."

Dagny tek kelime daha etmeden birahaneye girdi. Luca gözlerini kapadı ve uzun bir nefes verdi.

"İkinizin arasında ne tür bir düşmanlık olduğunu bana söylemek ister misiniz? Haftalardır izliyorum ve Dagny sana güvenmiyorsa ben neden güveneyim?"

"Çünkü beni küçümsemesinin Kase'yi geri almakla hiçbir ilgisi yok ve her şey benim önemli olanları korumadaki başarısızlığım ile ilgili. Zaten tespit ettiğimiz bir kusur, ama isterseniz eksikliklerimizi gündeme getirmeye devam edebiliriz."

Neredeyse o piç için üzüleceğim. Dagny'nin çabucak kovulmasıyla biraz daha kırılmış görünüyordu ve içimde ilişkileri hakkında bir merak uyandı. Baskı yapacak kadar değil ama yine de bir kaşıntı.

Luca iç çekerek başını salladı. "O içeride, *dännisk* Strom. Onu geri getireceğiz."

Cevap vermek için ağzımı açtım ama Ruse'un arka kapısı ahşap çitalı duvarlara çarpıp neredeyse eski menteşeleri yerinden fırlatınca durdum.

Fiske göğsü kabarak kapı aralığını doldurdu. "Bir sorunumuz var."

O daha sözünü bitirmeden ayaklarım hareket etmeye başlamıştı. Luca da hemen arkamdaydı. Aceleyle birahanenin arka ofisine girdik. Niklas ve Junius'un yanı sıra Gunnar ve Lynx de oradaydı. Ama benim dikkatimi çeken, büyük su boynuzlarını deviren, soluk soluğa kalmış iki adam oldu.

"Raum, Vali." Önlerinde dizlerimin üzerine çöktüm. Yüzleri ter ve kir içindeydi. "Ne oldu? Nöbette olmanız gerekiyordu."

Raum derin nefesler alarak ve boynuzundan birkaç yudum içerek, "Oradan çıkmamız gerekiyordu," dedi. "Eero."

Niklas'ın sesiyle arkamı döndüm. Falkyn çenesini ovuşturdu. Junie boştaki elini tutmuş, yer döşemelerindeki yağ lekesine saf bir zehirle bakıyordu.

"Ne?" Gözlerimi tekrar Raum ve Vali'ye çevirdim. "Peki ya Eero?"

Raum, "İsimlerimiz verildi," dedi. "Eero yüzlerimizi tanımamış olabilir ama isimlerimizi duyunca hemen dikkat kesildi. Val ve ben havaya uçtuk."

"Kahretsin," diye mırıldandı Niklas. "İkinizi de oraya götürmek için kanayan muhafız rotasyonunu manipüle etmek büyük çaba gerektirdi."

"Evet," dedi Gunnar. "Ondan sonra iki gün boyunca kanayan bir baş ağrım oldu, sizi aptallar."

"Biliyorum. Özür dilerim dostlarım, ama Niklas bize mucizevi bir yüz değiştirme ilacı hazırlayana kadar saklanacağız."

"Bekle." Bir elimi kaldırdım. "Sizin lanet isimlerinizi ona kim verdi?"

"Ah." Raum durakladığını belirtmek için bir parmağını kaldırdı ve boynuzdan uzun bir yudum aldı. "Bu Kase olmalı."

Göğsüme inen bir yumruk gibi, sert bir nefesle öksürdüm. "Kase seni ele mi verdi?"

Vali boynunu iki yana doğru uzattı. "Kasıtlı olarak değil. Biliyorsun hepimiz gerçek kimliğimizi kullanıyorduk."

ve onun planından gizlice kaçtığımızda, Eero orada yokluğumuzla dalga geçiyordu ve sohbetin bir yerinde Kase bize verilen isimlerden bahsetti."

"Bekle. Sen neden bahsediyorsun? Seni bir plana mı dahil etti?"

"Bensiz mi gitti?" Luca kollarını göğsünde kavuşturdu, kaşlarının arasında derin bir oluk vardı. "Suratını asma," dedi Niklas. "Seni riske atmaz ve zaten sana burada ihtiyacımız var."

"Önemli olan dahil olma düşüncesinin kanamasıdır."

"Bu kadar çok sevmeye ihtiyacın olduğunu bilmiyordum Prensım." Gunnar güldü ve parmağıyla Luca'nın ayağını dürttü.

Luca homurdandı. "En azından saat başı bir kez şefkate ihtiyacım var *Prensım*."

Bu lakap karşısında Gunnar kaşlarını çatı. Bunu istediği kadar söyleyebilirdi ama aynı zarafetle karşılık vermedi.

"Gecenin başına geri dönelim," dedi Raum. "Sabain'in hassas duyguları yüzünden arka kapılarda konuşlanmıştık, sonra bir baktık ki siyah gözler orada hırsızlık yapmak isteyip istemediğimizi soruyor."

Vali gözlerini devirdi. "Kase daha önce Luca'yla birlikte işaretledikleri fae'lerle bir toplantı yaptı. Hiçbir şey çılmadık." "Yine de bir kemik kırdık." Raum kamburunu çıkardı ve memnun bir iç geçirdi. "Tanrım, oğlumuzun birini tehdit edip kırmasını izlemek eski günlerdeki gibi hissettirdi. Ivar lanet anılarını değiştirebilir ama

Nightrender'ı ruhundan çıkarır."

Kalbimi yakıp kül eden keskin özlem acısına karşı irkildim. Raum ve Vali'yle yer değiştirmek, yeniden Kase'nin yanında durmak için neler vermezdim.

"Peki, neydi o?" Luca bastırdı. "Kase ondan ne istedi?" "Sana söyleyemem," dedi Raum.

"Ciddi misin sen?"

"Oldukça. Çoğunlukla gerçekten bilmediğimiz için. Hemlig'deki bir şey onun dikkatini çekti. Fae'leri kayıp küçükler ya da bir tür skydguard kampı hakkında bilgi bulmak için bir göreve gönderdi."

"Kayıp ... küçükler?" Luca'nın kara kaşlarından biri kalktı, diğeri ise haince bir düşünceye dalmış gibi çatıldı.

"Dediğim gibi, bilmiyoruz." Raum bacaklarını önünde uzattı ve parmaklarını ortasının üzerinde birleştirdi. "Bildiğimiz tek şey Kase'nin dokunuşunu kaybetmediği. Zavallı fae birkaç dakika içinde korkuyla kaçmaya başladı."

Vali ve Raum güldüler ve boynuzlarını bir anlaşıma selamı olarak kaldırdılar.

"Şu anda önemli olan onun neyin peşinde olduğu değil," diye tersledi Junie. "Önemli olan Eero'nun artık bizim de işin içinde olduğumuzu bilmesi. Tetikte olacak ve Ivar'ın haberi olduğunda Kase'nin daha az ulaşılabilir olacağından eminim."

"Junie haklı," dedi Niklas. "Hepimizin gördüğü kadarıyla gerçek Kase yüzeyin hemen altında ve onu ortaya çıkarmaya devam etmeliyiz. Raum, Vali ve Luca ile doğal bir bağ kurdu. Onun dünyasını en çok altüst edecek kişiyle ne yapacağını görmemiz gerekiyor."

Bütün gözler bana çevrildi. Kan damarlarımda dolaşıyor, başımı döndürüyordu ama dışarıdan bakıldığında sabit ve sarsılmamıştım.

"Ben hazırım. Hazırdan da öte. Bunu sana söylemiştim."

"O zaman seni hazırlamam gerekiyor." Luca uzun bir nefes verdi ve yanıma geldi. "Büyücüme alışmak biraz zaman alıyor, pratik yapmamız gerekecek. Bana birkaç gün ver-"

"Birkaç gün mü?"

Luca, "Bunu doğru yapmalıyız, yoksa hiç yapmaya değmez," dedi. "İnan bana, büyümü bir başkası üzerinde kullandığımda bu kafa karıştırıcı oluyor. Ben de bir bakıma senin gibiyim. Hafızanı çalışıyorum ya da

Kendinizi algılayışınız. Ben illüzyonu yansıtacağım, ama siz bağlantıyı kafanızda tutmalısınız, kendi zihninizi kullanarak, kontrol ettiğiniz bir rüya gibi. Benim büyüme alışmak pratik gerektirir ve illüzyonu yeterince uzun süre tutmak istiyorsanız, pratiğe ihtiyacınız olacak."

Dişlerimi sıktım, sabırsızlık ve her adımda bunu doğru yapmak istemek arasında kaldım. "Tamam, ama çok az ara vereceğiz."

"Ne kadar sürerse sürsün seninim, *dännisk*."

"Ne yapabildiğinizi bilirse bu işe karıştığınızı nasıl saklayacaksınız?"

Luca tereddüt etti. "Yapmayacağım. Kase sana yardım ettiğimi öğrenecek. Tek yapabileceğim gerçeği babamdan saklamasını ummak, yoksa Kara Saray'la olan bağlantım çok yakında sona erecek. Ya da idam edileceğim."

Yüzüme bir darbe oldu. Düşünmek için yeterli zaman ayırmadığım bir fikir. Luca Grym eşsiz Hipnotik Yeteneğini ortaya çıkaracaktı. Tüm öfkemle, onun da bizimle aynı riski aldığını düşünmemiştim.

"Sabah başlayacağız."

"Hanna'nın kendi rolü için hazır olduğundan emin olacağım," dedi Vali. "Yapması gereken şeyi kafasına yerleştirmek için zamana ihtiyacı olabilir."

Luca elini benimkine uzattı. "Eğer bunu yaparsak, biraz dinlenmeni talep etmeliyim. Gel hadi. Yoksa benim harika fedakârlık açıklamam sizi çok mu şaşırttı?"

Ağzımın kenarında serseri bir seğirme büyüdü. Bir gülümseme. Haftalardır ilk kez. Etkileyici bir yanı yoktu ve doğruyu söylemek gerekirse, her şeyden çok bir yüz buruşturmaydı.

"Sizi temin ederim Lord Grym, size baktığımda kullanacağım kelime sersemlik olmazdı." Luca kıkırdadı ve beni birahanenin önüne doğru götürdü.

NIgHTRENDER

F ya da sekiz gündeğümü Kara Saray sessizdi. Tuhaf bir şekilde. Yakaladığım tek sessiz fısıltı, Ivar'ın önümüzdeki günlerde yabancı krallıklardan ileri gelenleri bir ziyafete davet ettiğiydi.

Fae'lerle buluştuktan sonraki onuncu şafakta Kara Saray'da garip bir enerji dolaştığında bu düşüncenin doğru olduğu kanıtlandı.

Avlulardaki taş döşeli yolları sis kaplamıştı ve ben de alt kattaki bir pencereden halkın Kara Saray avlularını dolduruşunu izledim. Serfler ve kâhyalar koridorlarda koşuşturuyor, görünüşe göre Ivar'dan başka kimsenin bilmediği bir toplantıya hazırlanıyorlardı.

Sabain üst katları, Ivar'ın Rifter'ları da dış kapıları ele geçirirken ben arkamı dönüp alt koridordan aşağı doğru yürüdüm. Hayal kuracak zamanım bile olmamıştı. Sebep olduğu eziyetten, kafa karışıklığından ve arzudan ne kadar nefret etsem de, ateşli saçlı hırsızın kafamda bu kadar kısa bir süre geçirmiş olmasından dolayı içimde bir hayal kırıklığı hissetmekten kendimi alamıyordum.

"Güney halkı," diye fısıldadı sıska bir serf kadın arkadaşına, Fenrir'in kurt kafasının ahşap oymasını cilalarken.

"Ack, bu Kuzey Halkı. Gemideki kanayan bayrağı gördüm," diye mırıldandı ikinci çavuş.

Sıska kadın omuz silkti. "Çok da önemli değil. Bugün tuhaf şeyler oluyor. Beni işaretle." Adımlarımı hızlandırdım ve iki serfin yanından hızla geçtim. Kanayan adamın nerede olduğunu bilseydim Luca'ya sorardım. Her sabah ortadan kayboluyor ve çoğu gün gün batımından çok sonraya kadar geri dönmüyordu. Ben de

Benden kaçtığını hissediyordum.

Ivar'ın sarayın güvenliğini sağlama talepleri yüzünden ona bu konuda baskı yapacak vaktim olmamıştı. Doğrusu, benden başka kimse fark etmemiş gibiydi. Luca'nın hayattaki kaderi sanırım. Veliht değil, o halde neden varlığı için bu kadar endişelenelim?

Aşağı sarayın güvenliğini sağladıktan sonra onu arayacaktım.

Bölgede bu kadar çok güçlü adam toplanmışken, başka bir saldırı riski de artmıştı. Masque av Aska'dan beri ne hırsızlar loncasından ne de Hagen Strom'dan bir iz bulunmuştu ve Lord Magnate'i bir kez daha hayal kırıklığına uğratmamak benim görevimdi.

En ufak bir tuhaflık belirtisinde, Kara Saray'ın Alvers'leri harekete geçecekti.

Mutfaktaki bitki dolaplarından birinden çıktım, hiçbir şey bulamadım ve kesme tahtasının üzerindeki boynuzdan hızlıca sert bir brän içtim. Yanık, duyularımı yorgunluktan arındırdı.

Mutfaktan bir kadın içeri girerken kolumun tersiyle ağzımı sildim.

Beni görünce ciyakladı ama hemen gözlerini kırıştırarak şaşkınlığını giderdi. "Kötü niyetli, tanrılara şükür. Kök deposunda birinin hışırdağına yemin edebilirdim."

Konuşmasını bitirir bitirmez geri çekildi. Korkusu tüm odayı kaplamaya yetmişti.

Serf boynuzu kaptığı gibi temizlenmek üzere leğene götürdü ve arkasını dönerek

Ben

Geniş bir alan bıraktım ve mutfağın uzak ucundaki kuru kilerden birine girdim. Birkaç

Bir sandıktan çamurlu kökler devrilmişti ama hiçbir iz yoktu. Muhtemelen bir fare.

Bu düşünce aklımdan geçer geçmez mutfakların arka tarafından bir gürültü geldi ve ardından öfkeli sesler yükseldi. Kadın boynuz ve kurulama bezine can simidi gibi sarılmıştı. Kapıdan içeri daldığımda, boğazından aynı korkulu gıcırta döküldü.

İki serf, kırık bir tahıl çömleğinden kırık kil parçaları topladı. En uzun boylu olanı, kızıl saçlı olanı, iri yarı adam arkasını dönene kadar ortağının omzuna vurdu.

"Oh, Nigh-Malevolent," dedi ikinci serf. "Az önce buradan bir hırsız geçti. Isak onu gördü ve yakalamaya çalıştı."

Bir hırsız. Adama doğru giderken gözlerim gölgelerle kaplandı. "Nereye gitti?"

"Fiske onu şu yöne doğru giderken görmüş." Isak bahçeleri işaret etti. "Küçük bir kanama.

Bahçeye kaçtı, şu tarafa."

Kekeledi. İlginçti ve bunun neden önemli olduğunu bilmiyordum. Düşüncelerimden sıyrıldım ve avlunun yemyeşil çiçekli duvarlarına doğru aceleyle ilerledim.

"Aşağıya!" Fiske arkamdan bağırdı.

Hells. İki serf kanlar içinde beni takip etmişti. Onlara kışkırlarını geri çekmelerini söylemeye hazırlandım ama köşeyi döndüğümde, soluk saçlarının üzerinde kızıl bir parlaklık olan kemikli bir kıza neredeyse takılıyordum.

Ayaklarımı yere bastığımda, kız en az on adım geri çekildi.

Hırsız, elinde mutfaktan çaldıklarından oluşan bir çuvala kanlar içinde bir çocuğu.

Kara Saray'dan çalmak için küçük cesur bir şey.

Kızın kaçmasını ya da korkudan çığlık atmasını bekleyerek kılıcımı çektim, ama o -tanrılar- çuvalı bıraktı ve solgun gözlerini yarıklara indirdi.

Küçük yüreğinde benim için kanayan bir damla korku yoktu. Gözlerimi kaplaması için gölgeleri bile çağıramadım. Doğruyu söylemek gerekirse, korku orada olsa bile, mesmer kullanabileceğimden emin değildim. Bu fikir zihnimde çok ağırdı. Sanki büyü yapmak, vermem gereken tüm enerjiyi tüketecemmiş gibi.

"Kız, hırsızlık-"

Çocuk ellerini hareket ettirmeye başladığında kelimeler boğuldu. Parmaklarını havada dolaştırırken bana olan nefreti yüzünü kararttı.

Fiske nefes almak için dizlerinin üzerine eğilirken, "Dilsiz, işte o," dedi soluk soluğa. "Ivar'ın isteyeceği türden biri değil."

Sanki onu saraya götürmemem için beni ikna etmeye çalışıyormuş gibi konuştu. Buna gerek yoktu. İç saray skydguard'ı kıza dokunmazdı. Karşı geldiğim için derim yüzülebilirdi ama bunun bir önemi yoktu. Bu kız Ivar'ın öfkesiyle karşılaşmayacaktı, bunu biliyordum. Onun bu topraklardan sağ salim kurtulduğunu görme arzusu tadına varılacak kadar güçlüydü. Baş döndürücü bir ihtiyaç, sanki çocuk önemliymiş gibi.

"Kızım, sana zarar vermek istemem ama-"

Yalan söyledin.

Kalbim göğsümde çarptı. Ben ... hayır, parmak konuşmasını anlamadım.

Yalan söyledin. Kız parmaklarını ördü.

Kanayan cehennemler. Ne dediğini biliyordum.

Kız çılgına döndü. Tek bir damla gözyaşı yanağına düşerken soluk kumral örgüleri titriyordu. Parmakları öfkeyle dönüyordu.

Söz verdin ve yalan söyledin.

"Ne ..." Tereddüt ettim. "Ne hakkında yalan söyledim?"

Kirpiklerinden bir gözyaşı daha döküldü. Lanet olsun. Gözyaşlarından nefret ederdim.

Bize karşı asla savaşmayacağına söz vermiştin. Kız yumuşak bir hıçkırık çıkardı. Sessiz gözyaşları içinde hıçkırdı. *Seni özledim.*

Çocukları sevmezdim. Kara Saray'a giren soylu küçüklerin çoğu, serflere eziyet eden sinir bozucu, sefil gelinciklerdi. Ama bu kız, onu kendime çekmek ve gözyaşları kuruyana kadar onu teselli etmek için şiddetli bir istek duymama neden oldu.

Şansım olmazdı.

Hırsız çuvalını bırakarak arkasını döndü ve merdivenlerden aşağıya doğru fırladı. O gider gitmez, üzerimi kaplayan yorgunluk hissi kayboldu.

Serflerden gelen korkunun ürpertisini üzerimden attım ve onun kasaba meydanına doğru çılgınca koşuşunu takip ettim. "Bekle! Dur!"

Serfler sanki bu bir oyunmuş gibi, "Yakala onu Kötücül," diye bağıldılar.

Çocuğun peşine düştüm, bir serfin emriyle değil, aslında Ivar'dan çaldığı için bile değil.

Kız benimle bilmediğim bir dilde, sanki beni tanıyormuş gibi konuştu.

Belki de karanlık bir çılgınlığın içinde dönüyordum, ama nefes almayı bildiğim kadar eminim ki, gerçekliğin bir parçası eksikti.

Tahta gül. Kahretsin, uyku beni yatağıma almak değil, katletmek isteyeceğim çıplak bir kadının sefil rüyalarına götürene kadar kaba kesilmiş yapraklarını okşamıştım. Şimdi tecrübeli bir suçlu gibi hırsızlık yapan bir çocuk beni özlediğini söylüyordu. Benim için ağladı.

Kafamın içinde sis toplandı. Buradaki konumumu, amacımı sorguladığımda hep olduğu gibi. Bir ateş basması gibi, her günün tuhaflığı üzerinde çok uzun süre düşünemiyordum, yoksa ter içinde kalıyordum.

Hırsızı bulmayı umarak bir köşeyi döndüm ama tahta bir keçi ağılına çarptım.

"Kanayan tanrılar, dikkat edin." Kalın kürk mantolu genç bir adam ağılın içinde homurdanarak hayvanlar için yem küremeye başladı. Burnunu çekti, bakışlarımla buluştu. Gözlerimi kısıtım. Tanıdık geliyordu.

Kavrayışım direklerden birinin etrafında kıvrıldı. "Buradan geçen bir kız gördün mü?

Birazcık?" Keçi bakıcısı omuz silkti ve başını eğdi.

"Cevap ver bana."

"Adama cevap ver, Gunnar."

Omzunda başka bir yem çuvalıyla bir kadın belirdi. İlk başta onu pek fark etmedim ama gözlerini görünce iki kez baktım. Gecenin içindeki bir kedi gibiydi. Zehirli yeşilin içine oyulmuş siyah yarıklar.

Gunnar alay etti. "Sen kendi işine bak, Tova."

"BIRAK GITSIN, TOVA."

"Seni tekmelemeliyim."

Gözleri kısıldığında gülmek için kendimi zor tuttum. Yeşil, kedi gözleri.

Görüntü kafamdan geldiğinden daha hızlı kaybolurken boğazımdan KESKİN BİR NEFES geçti. Bu da ne böyle?

"İyi misin?" Keçi çobanı yine homurdandı.

Gözlerimi kırıştırdım, havadaki azıcık korkuyu gözlerimi karartmaya zorladım. "Bir çocuk. Bir çocuk."

kanayan bir çocuğun geçtiğini gördün mü?"

"Evet," dedi Gunnar, sesi ağır aksanlıydı. Kadının gözlerini devirdiğinden emindim. Gunnar arkamızdaki kulübeyi işaret etti. "Kısa bir süre önce orada küçük bir patlama gördüm."

Ensemdeki tüyler diken diken oldu. Keçi çobanlarına birkaç bakır penge attım ve sırtımdaki seax'ı çözerek bir avucumu kulübenin kapısına bastırdım. Bir çocuk tehdit değildi ama yem olarak kullanılan bir çocuk çok daha tehlikeliydi.

Kulübenin kapısını parmaklarımla açtım ve içeri girdim. Toz, ağır bir nemli saman kokusuyla birlikte havayı ıslatıyordu. Duvarlarda mısır ve yulaf fiçileri sıralanmıştı. Eski baltalar ve kürekler paslı kancalara asılmıştı.

Seax'ı avucumun içinde yuvarladım, herhangi bir korkuyu koklayarak çocuğu aradım. Hiçbir şey yoktu. Sanki sabah sisi gibi kaybolmuştu, baraka boştu.

Bıçak yanıma düştü. Ne tür bir Alver'dim ki kanayan bir küçük tarafından kandırılıyordum? Kapıya doğru bir adım attım ama durakladım, gözlerim uzak duvardaki bir fiçiyi kilitlenmişti. Üstünde çuval bezinden doldurulmuş bir at duruyordu.

Kılıcın kabzasını sıkıca kavradım. Bir o yana bir bu yana baktım, sonra fiçiyi gittim.

At hırpalanmıştı, belki de bir çocuk tarafından çok sevilmişti. Bir düğme gözü eksikti ve bir bacağının dikişi sanki birden fazla kez dikilmiş gibi yıpranmıştı.

Kızın elinde bir şey fark etmemiştim ama bir çocuktan başka kim arkasında böyle bir şey bırakabilirdi ki?

Parmak uçlarım yelesinin cızırtılı sicimine dolandığı anda göğsümde bir sıkışma oldu. Zihnimde gölgeler oynadı. Çocukça kahkahalar bir anıda yankılandı. Belirsiz, sanki suyun altındaymışım gibi.

Başparmağımın ucu atın tek gözüne sürtündü. Midemde bir sıcaklık hissettim ve- "Asger'i her zaman sevdiğini biliyordum."

Etrafımda dönüp bıçağımı çıkardığımda at ellerimden düştü. Bir kadının kahkahası, hızlı kanatlara binmiş gibi kulübenin etrafında yuvarlandı.

Gözlerim kırıslara dikildi. Kukuletalı bir figür öne doğru eğilmiş, bacakları bir kirişin kenarından sarkıyordu.

"Göster kendini," diye tersledim ve seaksı ışığa doğru tuttum. Tekrar güldü. "Küçük kılıcını bir kenara koy, belki ben de koyarım."

Sesi omurgamı sızlattı ve bu sabah kanayan her insan gibi korkunun tadı yoktu.

Kılıcı kınına soktum ve bir adım geri çekildim. Kadın bir kolunu tünek olarak kullandığı kirişe doladı ve bacaklarını kenardan aşağı salladı. Çömelmeden önce birkaç nefes boyunca orada asılı kaldı.

Parmaklarım iki yanımda seğirdi. Ayağa kalkıp bana doğru birkaç temkinli adım attığında kılıcımı çekme beklentim arttı.

"Tanrılar," dedi nefes nefese. "Bu an için hem dua ettim hem de korktum." "Adını söyle," dedim. "Çocuk hırsız sen mi gönderdin?"

Kadın sağa doğru bir adım attı, ben de sola. Birbirimizin etrafında yavaşça dolaşmaya başladık ama kadın yüzünü göstermedi.

"Gördüm. Hanna seni görmek için sabırsızlanıyordu."

Hanna. Sıcak, keskin bir sızı gözlerimin arasındaki yeri delip geçti. Bir solukta geçti ama sanki çocuğun adının anılması kafatasımı delip geçti. Bunun ağırlığı boğazımın arkasına bir yanma hissi ekledi. Yalnız olsaydım, kusana kadar dizlerimin üzerinde kıvrılabilirdim.

"İyi görünmüyorsun," diye fısıldadı kadın. "Başlıyor, değil mi? Sana zarar veriyor."

"Kadın, benimle birlikte Kara Saray'a dönecek ve hırsızlıktaki rolün için mahkemeye çıkacaksınız."

."

"Acıya dayanabilirim." Sesi bir adım daha atmamı engellerken bir adım daha yaklaştı.

Bana doğru yaklaştı. Sonra iki, üç, kadın bir adım ötede durdu, dudaklarının dolgunluğu örtüsünün altından görünüyordu. "Senin için bu acıyı çekerdim. Seni bunun içinden çekip çıkarırdım."

"Dizlerinin üzerine çök," dedim, ensemde bir tedirginlik hissettim. "Bağlanacak ve Kara Saray'a geri gönderileceksin."

"Hayır," dedi usulca. "Yapmayacağım."

Kadın uzun parmaklarıyla yün kukuletasını geri çekti.

Vücudum dondu. Nefretle taş kesildim. Ya da arzuyla. İkisi de mi? Emin olamadım.

Gözlerini benimkilere diktiğinde midemde sıkı bir karşıtlık oluştu. Yağmur sonrası ıslak çimenler gibiydi. Saçları kan kırmızısı bir gün batımı gibiydi, ateş ve canlılık saçıyordu. O saçlar, çok değil birkaç yıl önce kanayan rüyalarda bedenimin üzerinde sallanırken yüzüme dolanmıştı.

Yüzü zihnimin derinliklerine gömülürken tüm zevk acı ve nefrete dönüştü.

Bir sonraki nefeste seax'ı çektim ve ona doğru vahşi bir hamle yaptım. Kaçtı ve kalın bir kirişin arkasına sığırdı. Doğal olamayacak kadar hızlıydı. Nefesimin altında küfrettim ve bıçağı elimde döndürdüm.

"Hırsız."

Başını kirişin arkasından dışarı doğru eğdi. "Nightrender."

"Bu benim adım değil." Bıçağı tahtaya saplandı ve yerdeki samanların üzerine kıymıklar saçtı.

Arkamdan kıs kıs güldü.

Etrafımda döndüm. Kadın bir gölge gibi sürüklendiğine göre cehennemden gelmiş olmalıydı.

"Tereddüt ettin," dedi, sesinde alaycı bir ton vardı. "Beni ilk gördüğünde tereddüt ettin. Kafanı kullan ve düşün. Neden hemen saldırmadın?"

Yüzümü kızıl bir sıcaklık kapladı. Yatağımda kısıtılmış olduğu iğrenç düşüncesinden beni kurtarmak için bile olsa kanını dökme arzusuyla yanıp tutuşuyordum. Ben bir haindim, zayıf biriydim ve bulunduğum konumdan utanç duyuyordum.

"Artık tereddüt etmiyorum," dedim homurdanarak ve bıçağı ortasına doğru savurdum.

Kadın yüzünde acı dolu bir ifadeyle koşarak uzaklaştı. "Tereddüt ediyorsun çünkü etrafındaki dünya sana çok az anlam ifade ediyor. İtiraf edin. Kafan karışık ve nedenini bilmiyorsun."

Kalbim hızlandı. Nereden biliyordu? "Düşünmeden cinayet işliyorsun, hırsız. Seni yargılamaya götüreceğim ya da burada sonunu getireceğim. Benim için fark etmez, ama her iki durumda da işin bitecek."

Kaçmaya çalışacağını düşündüğüm kadın, onun yerine benimle yüzleşti. Derin nefesler alırken omuzları çökmüştü. Gözlerinde acı vardı, çilli yanakları kızarmıştı.

"Haklısın. Seni serbest bırakmak için her adamı öldürür, her eşyayı çalar, her şehri yakarım." Sesi çatallaştı.

Çok az anlam ifade ediyordu. Tutsak değildim ama sözleri kemiklerime işliyor, görmezden gelmeye çalıştığım huzursuzluğu ortaya çıkarıyordu. Neden benimle burada yüzleşti? Neden benimle konuşuyordu? Ivar bana kadın hakkında korkunç şeyler anlattı. Erkekleri baştan çıkarma gücüne sahip kötü bir tür fae yaratığı olduğu konusunda ısrar etti.

Belki de Hagen Strom ailesini yok edecek bir büyüünün etkisi altına girmişti. Tehlikeli, kötü ve büyüleyiciydi.

Ondan nefret ettim.

Kılıcım onu tehdit ederken bile hırsız aramızdaki boşluğu üç adımda geçti. Kılıcı yana savurdu ve vücudu benimkinden kıl payı uzaklaşana kadar onu durdurmak için pek bir şey yapmadım.

Çelik ucu göğsüne saplamak ne kadar kolay olurdu.

Uzanıp ona dokunmak, vücudunun sıcaklığının aynı olup olmadığını görmek ne kadar kolay olurdu

kafamda olduğu gibi gerçekte de.

"Bugün hiçbir Şey almadım," diye fısıldadı. "Sadece senin olanı geri vermek istiyorum."

Doldurulmuş atı işaret etti, sonra yalvaran gözlerini bana çevirdi.

Öldür onu. Bitir

onu. Hareket

etmedim.

Hırsız yüzümü inceledi, vücudu bana doğru eğilmiş, dudakları ayrılmıştı. O ağza bir bakış atarak, dilimde onun tadını hayal ederek kendimden utandım. Tutku, istek ve nefret arasındaki ince çizgide dans ediyordu ve tüm mantığı bulandırıyordu. Tüm amacı.

"Hissediyorsun, değil mi?" Sesi yumuşaktı. Hırsız bir elini kaldırdı; parmak uçları çenemin hizasında geziniyordu, sanki benim ona karşı koyduğum kadar o da bana dokunma isteğiyle savaşıyordu.

"Neyi hissetmek?"

"Beni ektiğini."

"Beni
iğrendiriyorsun."

Ağzının kenarına bir seğirme geldi. Bir sırtıtışın başlangıcı. "Gözlerindeki iğrenme değil. Bırak acını ben alayım. Daha net görmene yardım edebilirim, sadece izin vermen yeterli."

Elim kılıcımın kabzasına dolandı. Çenemi kapalı tutamadığım için utanarak bakışlarını üzerimde tuttum. "Peki bunu nasıl yapacaksın?"

"Açıkça görmene yardım edeceğim," diye tekrarladı. Ağzı yaklaştı; nefesinin sıcaklığı tenimi okşadı.

Lanet olsun, onu istiyordum ve bunun için kendimden nefret ediyordum.

Yapmayı planladığım, yapılması gereken Şeye karşı gözlerimi kapattım.

"Hayır." Kelime dişlerimin arasından gıcırdayarak çıktı ve ben daha fazla düşünmeden seax bıçağını hırsızın karnının ortasına sapladım.

Küçük bir inilti çıkardı. Kalbim göğsümde burkuldu. Koyu, delici pişmanlık tüm nefret ve acının arasından paramparça oldu.

Elim kabzanın etrafında titredi; bakışlarımız bir kez daha kilitlendi.

Kaşlarının arasında bir çatık oluştu, bıçağın acısından değil, daha çok ona bu şekilde ihanet ettiğim için acı çekiyordu.

"Kase."

Tanrılar aşkına, adımı biliyordu. Dilinin üzerindeki yumuşaklığı, eti ve kemiği sis ve gölgeden başka bir Şeye dönüşmeden önceki son sestii.

Tek bir kalp atışında, kılıç havadan başka bir Şeye saplanmamıştı. Çelikte kan yok, uçta et yok.

Hırsız sanki hiç orada olmamış gibi hiçliğin içinde kaybolmuştu. Etrafımda dönüp tüm açılara bakarken nabzım hızlandı. O gitmişti.

Sersemlik öfkeye dönüştü.

Bir yanılsama. Başından beri lanet bir illüzyondu.

enem sıkı, yalnız kulübede sızlandım. Hipnotik mesmer. Ve nefes alan başka bir ruhun gerçekçi bir versiyonunu yansıtmaya gücüne sahip olduğunu bildiğim tek bir Hipnotik vardı.

Luca Grym.

HAFIZA HIRSIZI

A Keskin bir nefes boş çalılıkları sardı. Gözlerim açılana ve dizlerim kendi ağırlığının altında ezilene kadar sesin boğazımdan geldiğini fark etmemiştim. Tökezlediğimde güçlü kollar beni yakaladı. "Geçecek." Luca'nın sesinin derin gürültüsü duyularımı doldurdu. "İllüzyondan çıktıktan sonra kendini düzeltmen biraz zaman alabilir."

Ona sarıldım, parmaklarım pazularına gömüldü, alnım yer dönmeyi bırakana kadar göğsüne bastırdı. Kahretsin, onun büyüğü korkutucu bir histi. Sanki şiddetli bir rüzgârda savruluyormuşum gibi, ta ki yer gökyüzünde kaybolana ve hangi yönün yukarı olduğunu bilemeyene kadar. İki uzun nefes aldım ve gerçek çevreme yeniden yönelmek için gözlerimi açmaya cesaret ettim. Şafaktan gelen nem dilimi kapladı. Boğazımın arkasını bir parça bira yaktı. Artık eski odun ve saman kokusu yoktu. Kokular ve görüntüler o kadar gerçekti ki neredeyse bunca zamandır eski barakada gezindiğime inanacaktım.

Ortaman derinliklerinde, bıçağının ucundan çıkan hayali bir yanık tenimde çiçek açtı. "O ... beni öldürdü." Avuç içim kalbimin üzerinde düzleşti. "Beni gerçekten öldürdü."

"Bu kadar kişisel algılama," dedi Luca, devrilmeyeceğime ikna olana kadar dirseklerimi sıkıca tutarak. "Yüzüne bir kez bakıp kavga etmeye başlayacağını düşünmüştüm. Konuşmana ve ona yaklaşmana izin verdi. Bu iyi bir haber."

İyi haber mi? Kase Eriksson, kalbimin her tarafına sahip olan adam, beni öldürmüştü. En azından zihninde. Eğer o barakaya ciddi bir şekilde girmiş olsaydım, samanlıkta üşüyor olurdum.

"İllüzyonda bunu kendin söyledin Malin." Junius'un sesi düşüncelerimi yarıp geçti. "Ona sana çekildiğini söyledin. Ne gördün? Sana bunu düşündüren neydi?"

Dagny'nin yanında, devrilmiş bir kütüğün üzerinde oturduğu omzumun üzerinden gözlerimi kırptırdım. "Mal," dedi Hagen, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak. "Ne söyledi? Sadece cevaplarını duyabildik."

Başımın yan tarafını ovuşturdum. "Beni gördüğünde tereddüt etti. İlk başta bir bıçak kaldırmadı, ben de ... Muhtemelen bir nedeni olduğunu görmesini sağlamaya çalıştım. Sadece gafil avlanmış olabilir."

"Ama ona dokundunuz. Sanki karşınızdaymış gibi elinizi kaldırdığınızı gördük. Bunun bir anlamı olmalı," dedi Lynx. Gözleri cam gibiydi, neredeyse umut doluydu. Sesindeki çaresizliği fark etmemiştim.

Dagny iri Kryv'e doğru sürüklendi ve onun elini tuttu. Lynx kaşlarını çattı ve yere baktı. Her birimizin günde en az bir kez takındığı aynı acılı ifadeydi. Sabır bir

Kryv'in becerisi. Dürttüler ve dürttüler, işlerine geldiğinde her işareti kullandılar ve sıktılar. Ama artık Nightrender'ın peşinde olduğumuza göre sabır berbat bir şeydi.

Şüphesiz buradaki herkes en az benim kadar kapıları yakmak, sonra da Kase'yi kendine dönene kadar bizimle kalmaya zorlamak istiyordu.

Şimdi bunu her bir yüzde görmek kalbimin ortasını çatlattı.

"Evet," dedim boğazımdaki bir çizici temizleyerek. Lynx'le aramdaki boşluğu geçtim ve diğer elini tuttum.

"Evet, bir anlamı vardı. Luca haklı-"

"Bunu hepiniz duyunuz, değil mi?" Luca araya girdi. "Az önce ne dediğini duydunuz."

Dagny sinirli bir homurtu çıkardı, ama Luca onun dikkatini çekmekten hoşlanıyormuş gibi bir göz kırptı.

Gözlerimi devirdim. "O haklı. Kase tamamen gitmiş olsaydı ona asla yaklaşamazdım. Gözlerinde *onu* görebiliyordum."

"Ve eğer tamamen kaybolduysa, bizim küçük zekice yemimize bu kadar kapılacağından şüpheliyim." Tova çalılığa adım attı, onu Gunnar, Fiske, Isak, Ash ve ağlamaklı Hanna izledi. Tova Hanna'nın saçının bir kısmını kulağının arkasına attı.

Göğsümde bir rahatlama hissettim. Çömeldim ve kollarımı açtım. "Hanna."

Kız kollarıma atılıp boynumu sıkmadan önce nefes bile almadı. Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülürken titredi. Kız, Kase'nin kendisini tanımayacağını bildiği için onunla yüzleşmekten korkmuştu. Ama gitmişti, Kara Saray'a girmişti. Gece Yaratan'a duyduğu aşk her hareketini, her cesur adımını yönlendiriyordu. Hanna'yı Lord Magnate'in bu kadar yakınına yerleştirmek almaktan nefret ettiğim bir riskti ama pek çok Kryv nöbet tutmak için yakınlardaydı.

Ash saraydaki çalıların arasına saklanmış ve Hanna'ya saldırması halinde Kase'nin birkaç parmağını kıracağına gönülsüzce söz vermişti.

Ash kız kardeşine gülümseyerek, "Kase, o ... onu anladı," diye mırıldandı. "Onu gitmeye, koşmaya ikna etti. Bu iyi, değil mi?"

"Bence bu çok iyi bir şey." Gülümsedim ve bir elimle Hanna'nın sıksa sırtını okşadım. "Sen bir harikasin, Hanna."

Kız geri çekildi ve yanaklarına vurdu. Parmaklarını çılgınca kelimelerle hızlıca şekillendirdi, benim yetişemeyeceğim kadar hızlıydı.

Hagen bir elini omzuma koydu. "Ona üzgünmüş gibi baktığını söylüyor. Gidip onu almak istiyor."

"Kalbi seni tanıdı. Onu yakalayacağız, Hanna." Kıza titrek bir gülümseme verdim. Başını salladı ama genç yüzünde hâlâ çok fazla endişe çizgisi vardı.

Daha fazla gözyaşı dökülmeden Junius ellerini birbirine vurdu. "Haydi bakalım, küçük dostlarım. Bakalım Dryck sizin için ne hazırlamış?"

"Bize böğürtlenli keklerinden söz verdi," dedi Ash, bizi Ruse'dan ayıran çalılara doğru aceleyle ilerlerken.

Junius sırtıttı ve Niklas'ın yanında durup onu kısa bir süre öptükten sonra arkasındaki birkaç Falkyn'le birlikte çalılıkların arasında kayboldu. Masque av Aska'dan beri kimse tek başına bir yere gitmiyordu. Ama Falkynler, lonca kardeşleri Eero'nun maskeli baloda bize ihanet eden kişi olmasından dolayı özellikle dikkat ediyorlardı.

Nightrender'ın tuzağa düşürülmesinde suçlanacak biri varsa, o da oydu.

Bağırsaklarını deşme onurunu Niklas'a vermeden önce ona acı çektirmek için büyük planlarım vardı.

Çocuklar gittikten sonra metanetli sessizliğe geri döndük. Çalılıkların gerginliği ve boşluğu yapışkan bir sıcaklık gibiydi, derin bir nefes almak zorlaşana kadar artıyor ve yoğunlaşıyordu.

meydan okuma.

Raum sessizliğı bozarak, "Pekâlâ, bir sonraki adımı konuşalım," dedi.

"Katılıyorum," dedi Niklas. "Bugün başarılı geçti. Kase'nin kendi düşünceleriyle savaş halinde olduğunu biliyoruz. Hanna'nın parmak konuşmasını anladı. Gülu Hob'dan satın aldı. Ve Malin'in yaklaşmasına izin verdi."

"Onu kesmeden önce." Tova bir huş ağacı dalının ucunu kemirdi ve Niklas'a tek kaşını kaldırdı. "Unutma, eğer bir illüzyonun parçası olmasaydı, şu anda onun cenaze ateşini yakıyor olurduk."

"Bekleniyordu," dedi Luca. "Onu saraya düşman olarak göreceğini biliyorduk, bu yüzden ilk buluşma mesmer aracılığıyla yapılacaktı. Bununla birlikte, onun etrafında tamamen çelişkili. Seni arzuladığını söylemek doğru olur mu Malin?"

Yüzüm kızardı. Kase Eriksson'la geçirdiğim anların mahrem ayrıntılarını tartışmak istemiyordum ama sıcaklığın, arzusun ve isteğin nabzını hissetmiştim.

O an kısa sürmüş ve bıçağının içime saplanmasıyla sona ermiş olsa bile. "Arzu oradaydı," diye itiraf ettim ve saçlarımın uçlarını çekiştirdim. "Onunla tekrar görüşmem gerek. Onun için

Ona gerçek bir şey göstermek çok güçlü olurdu."

"Ve tehlikeli," dedi Isak.

Raum, "Her adım tehlikelidir," diye karşılık verdi. "Ben Malin'e katılıyorum. Tutunacak gerçek bir şey ihtiyacı var.

Sevgilisinden daha iyi ne olabilir ki?"

Hagen homurdandı.

Kardeşimle yüzleştirdim, kaşlarımı kaldırdım. "Ne?"

"Hiçbir şey," dedi Hagen. Yanaklarına biraz renk gelmişti. "Kase'yi yeniden bulduğunuzda, tüm entrikalarının arasında sizi yatağa atmayı başarmasını ilginç buluyorum."

"Tanrılar, Hagen." Gözlerimin arkasındaki sıcaklık yanarken yüzümü ovaladım. "Bunun hakkında konuşmayacağız." Kardeşim ellerini teslimiyetle kaldırdı. "Sadece en büyükleri olarak bu adama söyleyecek sözlerim olduğunu söylüyorum." "Görünüşe göre kardeşim Nightrender'ı unutmuş ve ben büyümüşüm." Birkaç uysal kıkırdama

Ardından Hagen'in omzunu ittiğimde boğazımdan kırık bir kahkaha döküldü. Maskeli balodan beri gülmeye cesaret edemiyorduk ama umudun moralimizi yükselttiği, çarpık, parçalanmış bir aile olabildiğimiz ve kasvetli günlerde birbirimize yaslanabildiğimiz anlar vardı.

Luca yanıma geldi. "Fikrinin kötü olduğunu düşünmüyorum ama önce onunla yüzleşmeme izin ver."

Denedim ama Luca Grym'in bugün aldığı riski keşfettikten sonra adamdan nefret edemezdim. "Burada bizimle kalırsan daha güvende olursun."

"Doğru, ama yüzümü göstermeliyim yoksa şüpheler artacak. Babam bugün bir şey açıklayacak."

"Ne şeyi?"

"Ah, ben kayırılan evlat değilim, bu yüzden diğer sıradan insanlarla birlikte öğreniyorum, *dännisk*." Luca illüzyon sırasında çıkardığı bıçağı kemerine geri koydu. "Yine de yabancı devlet adamları kıyılarımıza geliyor, haberiniz olsun. Belki de yabancı kraliyet mensupları, emin olamıyorum. Ivar her ne planlıyorsa, Doğu sınırlarının ötesine uzanıyor."

"Yabancı kraliyet mensupları." Gunnar Hagen'a baktı. "Kuzeyden mi?"

Kardeşim parmaklarını şıklattı, kulakları biraz kırmızılaştı. Kuzey Krallığı'yla olan bağlantısı hakkında çok az konuşmuştuk ama sevgilisi ve kızının aklından hiç çıkmadığına dair çok az şüphem vardı.

"Emin değilim," dedi Luca. "Ivar'ın neyin peşinde olduğunu öğrenir öğrenmez rapor vereceğim."

Luca gitmek için döndü ama ben koluna dokundum, sesim kısıktı. "Ya Kase o bıçağı alıp sana doğrultursa?"

Ağzının kenarındaki bir seğirme gülümsemek istediğini ama kendinde o gücü bulamadığını ima ediyordu. "O zaman

Zengin kichımı kurtarmaları ya da en azından cenaze törenimde en sevdiğim türkülerini söylemeleri için Kryv'lere güveniyor olacağım."

Luca küçük grubun etrafında dolaştı, kollarını kavuşturdu ve vedalaştı. Dagny merdivenlerden izledi ve Lord Magnate'in oğlu ona doğru baktığında kollarını vücudunun üzerinde kavuşturarak kaşlarını çatı.

"Yakında görüşürüz, Dag," dedi biraz kibirle. Kadın ofladı. "Eğer boğazın kesilmezse."

"Ah, eğer yapsaydım benim için ağlar mıydın?"

Dagny'nin kaşları daha da çatıldı. Hiçbir şey söylemedi, sadece arkasını döndü ve Junie'nin çocukları götürdüğü yöne doğru çitlerin arasından ilerledi.

"Luca, ona sadece konuştuğumuz şeyleri göstereceksin, değil mi?" Niklas sordu. "Başka bir şey değil."

"Bu iyi bir fikir."

"Benim bütün fikirlerim iyidir, Nik." Luca bir kez daha omzunun üzerinden bakmadan önce başını sallayarak alay etti. "Bana şans dileyin dostlarım."

Fiske, "Yardıma ihtiyacın olursa işareti sen ver," dedi. "Isak ve ben yakınlarda olacağız."

Luca ona sertçe başını salladı, sonra da Ruse'un gittiği yönün tersine doğru gitti.

Kryv çitlere doğru döndü. Bir kez daha beklemek zorunda kalacaklardı. Parmak uçlarını beklentiyle diken diken oldu. Uzun süre beklemeyecektim. Eğer Nightrender Luca'nın bu işe karıştığını bugün fark etseydi, ikinci oğlunun Kase'nin kalbini yumuşatması için biraz zaman tanırdım. Ama onu gördükten, duyduktan, teninin taze orman kokusunu neredeyse alabilecek kadar yakınında olduktan sonra, zamanımı beklemeyecektim.

Sırlar tehlikeliydi. Hatta ölümcül. Ama bazen de gerekliydi.

Hagen çalıların arasında durdu ve bana baktı. "Geliyor musun?"

"Birazdan. Düşünmek için biraz zaman istiyorum."

Kardeşim tereddüt etti ama kısa süre sonra çenesini eğip Gunnar ve diğer Kryv'i takip etti. Yalnız olduğumdan emin olduktan sonra kömür kalemi ve parşömen rulosunu çıkardım.

Acele adımlarla mesajı kaleme aldım: *Konuşmalıyız. Ayın en yüksek olduğu yerde olacağım.*

Yumruğumu parşömenin etrafına doladım ve birahänenin arka tarafından Hob ve Inge'nin paylaştığı küçük kulübeye gizlice girdim. Kase ve ben Inge'yi Masque av Aska için bana bir elbise dikmesi için tehdit ettiğimizde, iki sevgiliyi müstehcen bir pozisyonda bulmuştuk. Artık ziyarete gittiğimde önce kapıya bir kulak dayıyordum.

İnleme ya da iç çekme yoktu. Kapıyı hızla çaldım, ta ki mandal kırılana ve Hob gömleksiz bir şekilde, elini yorgun gözlerine sürterek kapıda durana kadar.

"Bitirdin mi?" Güneş ışığına karşı gözlerini kırıştırdı. "Ve? Nasıl gitti?"

"Jakoby?" Inge'nin uyku yüklü sesi karanlıktan geldi.

"Mal burada, canım. Luca'nın işi bitti."

Bir anda ayak sesleri duyuldu ve Inge, saçları başı dağınık, üzerinde incecik bir gecelik Hob'un yanına itildi. "Malin. Ne oldu?"

Bunu düşünmek bile hayali bir acıyı bir kez daha orta yerime yaydı. "Şey, birkaç kelime konuştuk, sonra beni öldürdü."

Hob'un gözleri büyüdü. "Tanrım. Yani, başarısız mı?"

"Bana daha ziyade bir başarısızlık gibi geliyor. Diğer herkes konuştuğumuz için heyecanlanmış görünüyordu."

Hob çenesini kaşıdı, dudakları b      . "Sanırım onları dinlemelisin. Niklas'ın tek yaptığı bu lanet hakkında bir Şeyler okumak."

"Evet," diye kabul ettim, sonra buru uk par      ni kaldırdım. "Elimde bir mektup var. Teslimatı yapabilecek misiniz?"

Inge par      ne uzanıp ısıracakmı  gibi baktı ama Hob onu aldı ve sırtarak par      ni alnına g  t  rd  . "Teslim edildi ini g  rece im."

"Te ekk  r ederim." Gitmek i in d  nd  m ama Hob'un sesiyle durdum. "Planların pe inde misin, Mal?"

Omzumun   zerinden   ifte baktım, a  zımın bir k   esi zalim bir sırtı la kıvrıldı. "Her zaman, Hob. Her zaman."

NIgHTRENDER

I doldurulmuş atı boynundan sıktı. Adımlarım üst koridorda hızla ilerliyordu. Her adımda göğsümde öfke yoğunlaşıyordu.

Neredeyse varmışım ve piç kurusu odasında akşam için hazırlık yapıyor olsa iyi olurdu.

Atın cızırtılı malzemesi avucumu yaktı. Kahretsin, neredeyse temiz kokuyordu

Hırsızın teninin yağmur fırtınası kokusu. Son köşeyi döndüğümde bir dizi geniş omuz ve aptalca süslü bir kürk pelerinin arkasına çarptım.

Niall Grym yattığı odadan çıkarken bakışlarını üzerime dikti. "Kötü niyetli, burada ne yapıyorsun?"

Atı arkama aldım ve çenemi kaldırdım. "Kardeşiniz için geldim Lordum." Niall alay etti. "Küçük Luca'yı kitaplarıyla baş başa bırak. Konsey meseleleriyle hiç ilgilenmiyor."

"Yeterince doğru, Veliaht, ama yine de onu almaya geldim." Niall'dan nasıl da nefret ediyordum. Onu görmenin omurgamı kör bir bıçak gibi kazımasından başka bir nedeni yoktu. Benden korkuyordu ve ben de onun huzurunda gözlerimi en mürekkepli siyaha boyamaktan büyük zevk alıyordum. Yüzündeki kanın azıcık bile olsa aktığını görmek heyecan vericiydi. İçimdeki korkunç karanlık, Niall durmam için çılgılık atarken onu yüz parçaya bölmenin nasıl bir şey olabileceğini hayal etmeyi seviyordu.

Herkesten çok bu adamdan nefret ediyordum ve nedenini gerçekten bilmiyordum.

Niall bir adım geri çekildi ve kalın postu omuzlarının üzerinden geçirdi, böylece tel tel kürk boynunu gizledi. "Gerekliyorsa onu bulun ama elinizi çabuk tutun. Küçük kardeşimin beni gelecekteki deneklerimin önünde utandırmasına izin vermeyeceğim."

Henüz kanayan kral değildi ama piç herif bölgelerin her köşesine hükmettiğini düşünüyordu. Omurgasız bir kral olacaktı.

Niall beni Luca'nın kapısının yanında bırakmadan önce dilini şaklattı.

Nefret, göğsümün derinliklerinde dikenli bir sarmaşık gibi büyüdü. Ruhumun ortasında bir çatlak, burada huzur bulamadım. Lord Magnate'e ve ev halkına ne kadar hizmet etmeye çalışsam da, içimdeki parçalar bir türlü yerine oturmuyordu. Buradan başka bir yerde olma isteği beni kırılğan bir zeminde bıraktı.

Aynen hırsızın dediği gibi.

Belki de deliriyordum.

Kargaşa beni iştahsız bıraktı. Koridorlarda sürekli bir tedirginlik içinde yürüyordum, köşeye sıkışmış bir canavar gibi, sondan önce son bir ısırık vermek istiyordum.

Luca'ya yatak odasına girmeden önce kapıyı bir kez çalma nezaketini gösterdim ve kapıyı arkamdan kilitledim. Kırmızı meşe masanın üzerinde birkaç mum yanıyordu. Alevler, açılmış kitapların ve yüzeye serpiştirilmiş parşömen tomarlarının üzerinde gölgeler dans ettiriyordu.

Tilki kürkü postları ahşap zemini kaplıyordu ve birkaç sönmekte olan köz dışında bir ocak boştu

ve eski bir alevin külü.

"Ne zaman beni avlamaya geleceğini merak ediyordum."

Luca odanın arka tarafından boncuk ve sicimden yapılmış bir perdeyi geriye doğru itti. Ellerini keten bir bezle kuruladı ve bezi arkasındaki lavaboya attı. Resmi bir lordlar toplantısı için düzgün giyinmişti. Siyah tuniği ve gambesonu altınla işlenmişti ve kulaklarındaki siyah taşları iki küçük gümüş halkayla değiştirmişti.

Lanet çenesine bir yumruk indirmek için hiç bu kadar yanıp tutuşmamıştım. "Yani sormama bile gerek yok. Hırsızla, ev halkını katletmeye çalışan kanlı loncayla çalışıyorsun."

Luca kollarını göğsünde kavuşturdu ve alay etti. "Sizi temin ederim, o gece ev halkımı katletmeye gelmediler. Lord Strom için geldiler."

Adam arkadaşımı ya da ben öyle sanıyordum ama onu öldürmek istedim.

Gereğinden fazla güç kullanarak doldurulmuş atı ayaklarının dibine fırlattım ve göğsümü onun göğsüne dayadım. "Ne yaptığını açıkla, yoksa tanrılara yemin ederim ki-"

"Beni tanrılarla tehdit etme Kase," dedi Luca. "Sen zaten onlara hiç inanmadın ki." Yumruklarımı sıktım, sesim sertti. "Ne oyunu oynuyorsun?"

"Oyun falan yok." Luca'nın ifadesi ağırlaştı. "Bana bak ve tüm tanışıklığımız boyunca sana zarar verme niyetiyle hareket ettiğim bir an olup olmadığını söyle."

"Yani, Kara Saray'ın bir düşmanı ile ilişkiye girmenin benim yararına olduğuna mı inanmalıyım?" "Evet."

Hiç tereddüt etmedi ve kelimeyi öyle derin bir inançla söyledi ki neredeyse ona inanacaktım.

Her uzvum gerildi, nabzımın her atışında damarlarımda sıcak kan dolaştı. Hayal kırıklığıyla bir homurtu çıkardım ve parmaklarımı saçlarımda gezdirerek arkamı döndüm. "Lanet olsun, Luca. Şimdi ne yapmam gerekiyor? Ben Lord Magnate'e hizmet ediyorum. Tek amacım hainleri kanlar içinde ve ağlayarak onun ayaklarına sürüklemek."

"Asla ağlamayacağım."

Piç kurusu. Sırıtmamak için çenemi sıktım. "Kendi halkına karşı ihanet ediyorsun."

Luca başını iki yana eğdi. "Öyle miyim? Ya o gece yaşananları benimle aynı şekilde hatırlamıyorsan?"

Hiçbir şey söylemedim, ne kadar az şey hatırladığımı itiraf etmek istemiyordum.

Luca derin bir iç çekerek yatağının yanındaki uzun ahşap sandığa doğru onu takip etmemi işaret etti. O en üst raftaki tahta kutuyu karıştırırken ben mesafemi koruyarak yatağın karşı tarafında durdum.

Bir yığın eski katlanmış parşömen parçasını çıkardı ve bana döndü. "Çocukken bu yıkık krallığı kurtarmayı nasıl planladığınızı hatırlıyor musun? Çarpık büyümüzü kullanıp bu toprakların kahramanları olacağımıza ve halkını babamın zulmünden kurtaracağımıza yemin etmiştik."

Luca alay etti ve parşömen parçalarına bakarak sırtıttı.

Tedirginlikten tüylerim diken diken oldu. Geçmişin sadece anlık görüntülerinin kafamın içinde yaşadığını nasıl açıklayacaktım?

Tamamlanmamış bir hikaye.

"Biliyorum," dedi Luca usulca. "Muhtemelen çok az şey hatırlıyorsun."

"Nereden biliyorsun?" Sesim boğazımdaki dikenler gibi keskin bir hal aldı. "Hırsızın bana bir şey yapmasına izin mi verdin Luca? Bir çeşit büyü laneti mi?"

"Size her şeyi anlatmaktan başka bir şey istemiyorum."

"Öyle yap."

"Zamanla, umarım öyle olur." Gözleri ağır bir yük taşıyordu. Luca parşömenin bir kısmını kaldırdı. "Bana güveniyor musun, Kase? Birazcık bile."

"Bu sabahtan önce, evet."

Luca bu cevaba şaşırılmış görünmüyordu ve parşömeni açık avucuna vurarak başını salladı. "Yine, zamanla belki anlarsın. Görevini yerine getirip beni babama teslim edip etmeyeceğine karar verirken sana düşünmen için bir şey vermeme izin ver, ya da belki de günler netleşene kadar biraz daha güven."

"Çok az anlam ifade ediyorsun."

"Biliyorum." Kıkırdadı ve parşömen yığınınını bana uzattı. "Şunlara bir bak. Tüm bu dönüşler için onları sakladım."

Bir yanım Luca'yı bu tatminden mahrum etmek istiyordu. Bugün babasına ve bir bakıma bana ihanet etmişti. Ama parşömeni aldım ve en üstteki parçayı açtım. Kâğıdın ortasında koyu renk pelerinli bir figürün çocuksu çizimi vardı. Kukuletalı, lekeli kömür omuzlarının etrafında dalgalanıyordu.

Sanki yazar terim üzerinde anlaşılamamış gibi, alttaki çiziktirilmiş yazının üzeri çizilmiş ve birden fazla kez yeniden yazılmıştı. Gözlerimi kısarak işaretlere bakarken utançtan yüzüme ateş basmıştı.

Hiç kimse, Luca bile, yazılı kelimelerin gözlerim için ne kadar acımasız olduğunu bilmiyordu. Dağınık yazım tarzı yüzünden zaten anlamakta zorlandığım her bir sembolü kafamda anlamlandırana kadar düzenlemek için mücadele ettim.

Hata yapmadım, son terim netleşene kadar gereğinden fazla zaman harcadım. Ama Luca sessiz kalmamı bekliyormuş gibi hareketsiz, sabit kaldı.

Parmağımı son kelimenin altında gezdirip her bir parçayı kafamda seslendirirken kan kafatasıma hücum etti.

Night-ren-der.

Kanayan

cehennemler.

Bir sonraki sayfaya geçtim. Yine çocuksu çizimler vardı, ama şimdi gölgeli figür bir başkasıyla birleşmişti. Belli ki ikinci figürün ismine karar verilmemişti, çünkü köşede hecelemem için çok uzun süren birkaç başlık vardı: *Ayna, Düzenbaz, İllüzyon Yaratıcı, Zihin Değiştiren.*

Luca ayaklarının üzerinde kıpırdandı, ağzında yarım bir gülümseme belirdi. "Yeteneğim için hiçbir zaman bir isim bulamadık. Dagny bana hep kafayla oynadığım için rüya iblislerine Mare adını vermemi söylediler."

"Dagny?" Çocuk Hanna gibi, bu isim de bana bilmem gereken bir şeymiş gibi geldi.

"Bunları çizen serf." Yanağında bir kas seğirdi. "Arkadaşımdı ta ki-" Luca boğazını temizledi ve başını salladı. "Her neyse, bunları Kara Saray'dan ayrılmadan önce çizdi. Her zaman ego dolu anlarımızı hayal etmemize yardım etmeyi severdi."

Ses tonunu hafif tutmaya çalıştığını fark ettim ama çizimlere çok fazla odaklanmıştım. Isı yüzümü, boynumu kavurdu; başparmağımı solan mürekkepli yazıların üzerinde gezdirirken beni bir ateş kapladı.

"Bunlar ne anlama geliyor, Luca?" Sesim, ayağımın altındaki toprak gibi kabalaştı. "Geçen günkü işportacı bana Nightrender dedi. Aynı hırsız gibi... aynı hırsız gibi."

Luca'nın ifadesinde herhangi bir kısalık kalmamıştı. Kollarını göğsünde kavuşturdu ve çenesi gergin bir şekilde bana doğru döndü. "Biliyorum, Kase."

"Neler oluyor?" Ses tonumun altında yatan çaresizlikten nefret ediyordum. Çaresizlik zayıflığı ele verirdi, yalvardığınız kişiye sizin üzerinizde güç verirdi.

"Daha fazlasını öğrenmek için bir arzu duymalısın, Kase. Cevapları sana zorla kabul ettiremem."

"Yine de bunu bana dayattınız ve başka hiçbir şey vermediniz." Parşömeni havaya kaldırdım ve

onun yatağı. Çılgınlık göğsümde düğümlendi ve vücudum, dibinde kesin bir acı olan bir çıkıntıya doğru kayıyormuşum gibi sertleşti.

"Biliyorum, ama-"

Luca'nın kapısı sert bir şekilde çalındı. "Genç Lord, babanız sizi çağırıyor. Toplantı başlıyor."

Kanayan Sabain. Varlığının en çok ne zaman isteneceğini bildiğinden emindim ve gelmek için o anları seçti.

Luca omzumdaki tutuşunu sıkılaştırdı. "Size neden Nightrender olarak hitap edilebileceğini uzun uzun düşünmenizi tavsiye ederim."

"Luca söyle bana-"

"Genç Lord." Bir kapı daha.

Kapıyı tekrar çalarsa Hayırsever'i öldürürüm.

Ama bu Luca'yı harekete geçirdi. Kemerinde taşıdığı hançeri eline aldı ve kapıya doğru yürüdü. "Gitmeliyim."

"Bana neler olduğunu anlat Luca. Bana açıkça söyle."

"Keşke yapabilseydim, ama ne yazık ki, mesmer ile hayat asla o kadar basit değil. İnanıyorum ki yolumuzdan saptığımızda, Nornlar en acımasız yollarla geri dönüşümüzü izlemekten zevk alırlar. Doğru bildiklerinizde en ufak bir çatlak bile varsa, sizi daha derine inmeye çağırıyorum. Bu isim hakkında daha fazla bilgi edinin

-*Nightrender*."

"*Luca*." Yumruklarım parşömen buruşana kadar kıvrıldı.

Elini kapının koluna dayayarak içinden küfretti. "Tanrılar, Kase, güven bana. Söyleyebileceğim tek şey bu. Burada düşmanınız olmadığımı dair güveniniz

kanıyor." "Sana *ne* için güveneyim?"

"Zihnindeki anılar birbirini tutmuyor, Niklas beni öldürecek." Luca'nın yüzü buruştu. Bana tekrar bakmadan önce sertçe yutkundü, sesi alçaktı, altında bir uyarı vardı. "Önümüzde tehlikeli günler var dostum. Ve korkarım hepimiz kral ya da piyon olma dengesindeyiz."

Luca başka bir şey söylemeden beni odasında yalnız bıraktı.

Saçma sapan konuşuyordu kuşkusuz, ama ... düşüncelerimin, anılarımın rüzgârda savrulan toz gibi kafamın içinde dağıldığını nereden biliyordu?

Böyle bir kargaşaya neden olabilecek bir büyücü tanıımıyordum. Hipnotikler zihni kandırabilirdi ama hiçbir Alver düşünceleri ve anıları gerçekten değiştiremezdi.

Kafamın içinde yine bir fırtına koptu. Aklımın bana doğru olduğunu söylediği şeylerle kalbimin bana inanmamam için verdiği uyarıların çarpışması. Bakışlarım yerdeki doldurulmuş ata kaydı. Göğsümde bir acı hissi sıkıştı. Bu kadar basit bir şey benim için çok şey ifade ediyordu ve ben buna bir anlam veremiyordum.

Yaşamak, gerçek ve yalanlardan oluşan yorucu bir oyun haline gelmişti. Tek istediğim huzurdu. Kalbimde ve zihnimde bir şeylerin doğru olmadığına dair kargaşa olmadan uyanmak.

Damarlarıma sıcaklık doldu. Bacağımdaki kılıftan bir hançer çıkarırken nefret, korku, öfke, hepsi omuzlarımda ağır bir gölge pelerini oluşturdu. Bıçağı doldurulmuş oyuncağın karnına saplarken boğazımın arkasından gırtlaktan gelen bir hüsrana çığlığı yükseldi.

Nefesler keskin ve ağır geliyordu. Yerde çok uzun süre diz çöktüm. Sıkışmış ve eskisinden daha kaybolmuş.

Bana neler oluyordu? Yarım bir insan, yarım bir ruh haline geliyordum.

Bir gölgeden başka bir şey değildim.

BÜYÜK SALON duvardan duvara soylular, Alver Halkı ve yabancı gezginlerle doluydu. Masalar keçi peyniri ve yuvarlak sıcak ekmek somunlarıyla kaplanmıştı. Soylu halk brân boynuzlarının etrafında toplanmış ve Klockglas'ın aklıktan ölmek üzere olanları gibi ekmek somunlarını parçalıyordu.

Bazı denizaşırı devlet adamlarını tanıdım. Skítkast'tan birkaç meclis üyesi. Furen'in kanun koyucusu ve deniz hapishanelerini yöneten birkaç Hemlish yüksek lordu da toplantıdaydı. Hepsi de büyük salonda diğerlerini kıskanarak ve biraz da küçümseyerek bakıyordu.

Ivar'dan korkuyorlardı, bunun acı tadı dilimdeydi ama aynı nefeste onun şefkatini de istiyorlardı.

Cılalı bir masanın arkasında, Doğu için alışılmadık özelliklere sahip, tanımadığım yüzler oturuyordu.

"Fae." Genç bir gök muhafızı arkamda belirdi ve yabancıların bulunduğu masaya başıyla selam verdi.

"Doğu'dan

Güney Krallığı. Onlara göz kulak ol, Kötü Niyetli." Fae'lerin hemen yanındaki daha küçük bir masayı işaret etti. Güneyli fae'ler gibi sivri kulakları olan üç adam eğilmiş, kendi aralarında mırıldanıyorlardı. Gök muhafızı alay etti. "Asi kralları adına konuşmak için Kuzey'den gelmişler. Kanunsuzlar."

Hiçbir şey söylemedim.

Nidhug bir istisnaydı, ancak fae'ler kıyılarımıza nadiren ayak basarlardı. Krallıklarını korudular, kendi savaşlarını verdiler, şüphesiz.

Yine de oradaydılar. Neredeyse var olamayacak kadar mistik görünen bir avuç fae halkı. Daha çok Güney Krallığı'ndan gelen fae'lerle birlikte. Oradaki halk, efsane ve mit yaratıklarına Kuzey'deki Gece Halkı fae'lerinden daha yakın olmakla övünürdü.

Güney tarafındaki yüksek koltukta oturan fae'nin keskin, sivri kulakları vardı, teni gümüşü bir pudrayla tozlanmıştı, yanak kemiklerinin keskin hatlarında yıldız ışığının parıltısı vardı. Geniş yapılıydı, ağır bir kılıç ya da balta tutabileceği belliydi. Saçları parlak, gece mavisiydi, başının bir tarafı kırılmıştı ve kafa derisine rün sembolleri kazımişti. Gözleri gümüş bir don gibi parlıyordu, beyazların nerede bitip rengin nerede başladığı neredeyse ayırt edilemiyordu.

Yeni gelenlerin etrafında oturanlar bunun kanıtıydı. Bazılarının teni gökyüzü gibi maviydi. Diğerleri bronz tenliydi ama başlarının üzerinde kıvrılmış koç boynuzları vardı. Bazıları ise fae kulakları dışında bize çok benziyordu.

Yüksek koltuğun her iki yanında iki kadın muhafız duruyordu. Hepsi de vahşi görünüyordu. Yine de çok güzellerdi. Kadınlardan birinin başının etrafına dolanmış kırmızı örgüleri, mürekkep dökülmüş gibi siyah gözleri ve kabuk kahverengisi bir teni vardı. Belki de bir tür su perisiydi.

İkinci kadının kulağının ucu bile yoktu. Saçları düz ve siyahtı; uzun parmakları beline bağlı kısa kılıcın kabzasını bırakmamıştı. Büyük salonu sert bir bakışla süzdü ama bakışlarının altında bir huzursuzluk vardı. Korkunun, tedirginliğinin yakıcılığı yeni bir deri tabakası gibi içime işledi.

Benim Güney'e güvendiğim kadar o da Doğu'ya güveniyor gibiydi.

Bakışlarımın küçük Kuzey masasına düşmesine izin verdim. Kalbim tekledi. Üç adam da şaşkın ifadelerle bana bakıyordu. Ortadaki adam koltuğunda geriye yaslandı, dudaklarında meraklı bir sırıtış vardı. Güney'deki fae'lerden farklı olarak teni güneşle öpüşüyordu, saçları sonbahar gibiydi, aynı anda hem altın rengi hem de koyu renkti ve gözleri koyu kahverengiydi, tamamen siyaha dönmelerini engellemek için biraz sıcaktı.

Bakışlarımı birkaç nefes daha tuttu, sonra göz kırptı.

Kanayarak göz kırptı.

Çenem gerildi ve konuk masasından uzaklaşarak Lord Magnate'e doğru yöneldim.

Kürsüde Ivar, skydguard kaptanlarından biriyle yıpranmış bir parşömen rulosu üzerinde mırıldanıyordu. Leydi Magnate hasır bir bankta oturmuş, bir adam kulağına gülümsemesine neden olan bir şeyler fısıldarken parmaklarını arkasına örtülmüş bir kürkün içinden geçiriyordu.

Sabain, sanki çok fazla öğün atlamışlar gibi çatık kaşları ve çökmüş gözleriyle perişan görünen birkaç Rifter ile bir köşede toplanmıştı.

Kürsünün arkasında, odayı gözetleyebileceğim ama görünmeden kalabileceğim bir yer edindim. Lord Magnate'e hizmet etmek, halkın hissettiği ama nadiren doğrudan gözlemlediği bir varlık olmak anlamına geliyordu.

Beni hala gözleriyle takip eden kanayan Gece Halkı fae'si hariç.

Yüzümün etrafındaki gölgeleri kıvırdım, kendimi onun incelemesinden saklamak için korkabildiğim herkesten korku aldım.

Ivar yüksek arkalıklı sandalyesinden kalktı ve salonu susturmak için ellerini kaldırdı.

"Bugün yeni bir şafağa işaret ediyor." Ivar'ın sesi düzgün ve yavaştı. Altındakilerin gözünü korkutmak için sert bir ton. "Masque av Aska olayları, bölgelerimizi, halkımızı düşmanlardan korumak için daha fazlasına sahip olmamız gerektiğini kanıtladı."

Salonda bir anlaşma gürültüsü yükseldi.

"Topraklarımızın korunmasını güçlendirmek için ittifaklar kurulmalıdır." Ivar ziyarete gelen Fae'lere bir jest yaptı. "Kader Okyanusu'nun ötesindeki tanrıların kutsadığı iki krallıktan gelen yeni dostlarımıza hoş geldiniz diyoruz. Farklı krallıklarınızdaki gücünüze ve başarıınıza hayret ediyoruz."

Ivar titreyen elini Güney masasına doğru uzattı. İlk kez Lord Magnate'in daha zayıf göründüğünü fark etmiştim. "Güney, birçok saray ve taç arasında bile barışta ustalaşmıştır. Yüksek Saray'dan Prens Bracken Komik'i ağırlamaktan memnuniyet duyuyoruz."

Beyaz gözlü fae bir elini kaldırarak odadakilere tembelce bir el salladı.

"Ve Kuzey Krallığı'ndan asi kralınızın elçisine hoş geldin diyoruz." Ivar üç Gece Halkı'na küçümseyici bir tavırla konuştu.

Soldaki adam homurdandı. "Kral Valen Ferus, çok teşekkür ederim. Onunla ilgili asi bir şey yok." Ivar alay etti. "Evet, Ferus soyu çok etkileyici."

Gece Halkı öldürücü bakışlarla Ivar'a bakıyordu. Kürsüye bir adım daha yaklaştım, haince bir hamle yaparlarsa harekete geçmeye hazırdım.

"Kan bağı üzerinden bir ittifak kurmanın zamanı geldi," diye devam etti Ivar. "Büyük krallıklarınızdan biriyle bir yemin anlaşması yapmayı umuyoruz."

Lord Magnate gururla Niall'ı işaret etti. Luca kardeşinin yanında oturmuş, deri ciltli bir kitaba dalmıştı. Britta onun omzuna hafifçe vurarak en küçük oğlunu en ufak bir ilgiye bile ikna etmeye çalıştı.

Luca sadece koltuğuna gömüldü ve elindeki kitabı yüzüne doğru itti.

"Varisim ve en büyük oğlum, Varis Magnate Niall'ı seçilen prenseslerden birine talip olarak takdim ediyorum."

Salondan mırıltılar yükseldi. Niall çenesini kaldırdı ve yerel soylular protestolarını haykırmaya başlarken göğsü dik bir şekilde ayakta durdu.

"Bu ne anlama geliyor?" diye bağırdı Skítkast meclis üyelerinden biri. "Varis Magnate'i kral mı yapıyorsunuz? Kral mı?"

"İki krallığın iki güçlü soyunu tek bir taç altında birleştiriyorum." Yabancı ziyaretçilere baktı. "Eğer şartlar üzerinde anlaşabilirsek tabii."

Prens Bracken tamamen sıkılmış görünüyordu ama Kuzeyli fae'ler kıkırdayıp kendi aralarında tekrar fısıldaştılar.

"Bu onuru kendinize değil de varisinize mi veriyorsunuz?" Furen'deki kanun koyucu Patrik bağırdı, sanki

iktidarı üstlenmeme fikri saçmaydı.

Doğu'nun açgözlü halkına göre, hata yok, öyleydi.

"Benimle yapılacak bir ittifak yok." Britta'ya baktı, Britta onun bakışlarını görmezden gelerek bakışlarını kalabalığa kilitledi. "Bu yeni ittifak, ordularımızı ve sınırlarımızı destekleyecek başkalarının güçleriyle gerçek bir krallığın yeni varislerini oluşturacak."

Prens Bracken boynuzunu kaldırarak, "Yüksek Saray'la ailevi bağlara sahip olmak size iyi hizmet edecektir," dedi. "Ancak, hanemin reisi olarak Prenses Signe ile herhangi bir ittifakı henüz kabul etmeyeceğim. Gördüğünüz gibi, küçük kız kardeşim benim için çok değerli. Ve hala kayıp kuzenimle ilgili açık bir mesele var."

Ivar'ın gözleri kısıldı. "Ah, ama Doğu'nun böyle bir trajediyle hiçbir ilgisi yok."

Bracken gülümsedi. Bunda dostça bir şey yoktu. "Sanırım bunu zaman gösterecek. Umarım Kuzeyli dostlarım rahatça konuşmama izin verirler -son iki dönemdir, asi krallarının elçisini kıyılarımıza göndererek gösterdiği ileri görüşlülük sayesinde daha da yakınlaştık- ama Prenses Herja'nın da benim Signe'yi koruduğum kadar korunacağından hiç şüphem yok."

Uzun boylu, orta boylu Fae ayağa kalkarken Kuzey masasındaki adamlar kıkırdadı. "Oğlunuzun Prenses Herja'nın ruhunu onun sahip olduğu güçle karşılayabileceğine ikna olmadım."

"Bize hakaret mi ediyorsun, Fae?" Niall homurdandı.

Adam yine güldü. "Hayır. Doğru söylüyorum. O bir savaşçı ve bir anne. Onun aynı derecede güçlü iradeye sahip çocuklarıyla başa çıkmaya istekli misin? Eğer bir erkek onun getirdiği meydan okumaya hazır değilse, sizi temin ederim, kardeşi hiçbir ittifak şartını kabul etmeyecektir."

Bunun üzerine fae bana tekrar baktı ve göz kırptı.

Aman Tanrım, kafamın içinde dönen sis, o bana her baktığında beni yutmakla tehdit ediyordu. "Kuzeyli prenses hakkında çok şey biliyoruz," dedi Ivar dişlerinin arasından. "Ve sizi temin ederim ki Doğal olarak, çocuk sahibi olma becerisi büyük ilgi çekiyor."

Fae alay etti. "Doğal olarak. Kadınlarımız başka ne işe yarar ki?"

Açıkça Ivar'la alay ediyordu. Bıçağımı boğazına mı dayasam yoksa onu alkışlasam mı bilemedim.

"Her iki toprak için de daha iyi," diye homurdandı Ivar. "Genç krallığınızın bizim iyi eğitilmiş muhafızlarımızdan faydalanabileceğine şüphe yok."

"Sanırım." Fae sataşmalarına son vermekten vazgeçmiş görünüyordu ve tekrar koltuğuna yaslandı.

"Neden tacı Grym soyu giysin ki? Yüzyıllardır bir varis bekliyoruz," diye arkadan gelen bir ses kalabalığın üzerine taşındı ve ardından birkaç onay homurtusu yükseldi.

Ivar irkilmedi, sadece yeni bir vahşilikle sırtıttı. "Ve tanrılar asla birini göndermedi, ama Grym Hanesi'nin en yüksek tanrılar tarafından tercih edildiği inkâr edilemez. Şimdi, Nornlar bizi buraya getirdi."

"Yüzük ne olacak?"

Ivar'ın ağzı keskin bir çizgi halinde gerildi. "Kehanetleri efsane olarak çürümeye bırakıp krallığımızı güçlendirmenin zamanı geldi. Sınırlarımızı güçlendirmenin en emin yolu bir ittifaktır, yoksa maskede tanıştıklarımız gibi daha fazla yabani halk topraklarımızda tahribat yaratma ihtiyacı hissedecektir. Geleneklerimizin Masque av Aska gibi yok edildiğini görmek ister misiniz?"

Kanlı festivale, kaybedilen pençelerine ve kaybedilen şenliklere duyulan hoşnutsuzluk mırıltıları, muhaliflerin Ivar'ın kaprislerine birkaç nefes içinde boyun eğmelerini hızlandırdı.

Başka bir krallıkla ittifakın ne anlama gelebileceğine dair hararetli tartışmalar pencerelerin kabarcıklı camlarını tıkırdatıyordu. Bira ve ekmek masaları terk edildi ve kürsü, gerçek bir krallığın mülklerine ve cüzdanlarına ne gibi bir prestij kazandıracağını planlayan asilzadeler tarafından kuşatıldı.

"Her bir krallığın temsilcilerini şartlarımızı görüşmek üzere bizimle buluşmaya davet ediyoruz," diye gürültünün üzerine bağırdı Ivar. "Orada yeni bir gelecek kurulacak. Bir barış ve güç. Ta ki

o zaman, yiğit, için ve tanrıların nimetleri için şükredin!"

Kükremeler ve tezahüratlar karşılık olarak yankılandı. Doğu'nun asilzadelerine kutlama yapma ve içip sarhoş olma fırsatı verilse, bunu değerlendirirlerdi. Sırf Ivar Grym öyle dedi ve onlara sonsuz miktarda köpüklü brân sağladı diye kraliçenin yüzüğünün geleneklerinden ne kadar da kolay vazgeçiyorlardı.

Bunu kutlamalıyım. Grym hattının yükselişiyle birlikte, bu sadece statümü yükseltecekti, yine de içimde mide bulantısının ekşi yanmasından başka bir şey hissetmedim.

Luca'yı bulmak için odayı taradım. Kitabı koltuğun üzerinde duruyordu ama okuyucusu kaybolmuştu.

Oynadığı oyun yüzünden piçin tekiydi ama Ivar'ın duyurusunu konuşmamız gerekiyordu. Kara Saray'ın ikinci oğlunun oynayacağı yeni roller olacaktı. Ve eğer sadık değilse.

. kahretsin, ne yapmak zorunda kalabileceğimi düşünmek bile istemiyordum.

Dört krallık arasında bu, yeminler yoluyla ilk yabancı ittifakı oluşturacaktı. Tüm dünyamızı değiştirebilir.

"Kuşkusuz kralımın hâlâ bir asi olarak görülmesi cesaret kırıcı ama sanırım güce aç olanlar Gece Halkı'nın Kuzey'de yükselmesinden ve zalim ticaret uygulamalarına son vermesinden memnun olmazlar."

Etrafımda döndüm. Uzun boylu, kara gözlü fae iki adım ötemde durduğunda kalbim göğsümde tekledi. Kollarını göğsünde kavuşturmuş, kalabalığa muzip bir ifadeyle bakıyordu.

Yanında diğer iki Gece Halkı fae'si vardı. Biri sıkılmış bir ifadeyle odayı gözlüyordu. İkincisi elindeki bıçağı ileri geri vuruyor, bilmediğim bir sırrı biliyormuş gibi bana sırtıyordu.

Ben bir şey söylemeyince Fae tekrar denedi. "Buraya bu oyun için gönderilmemi çok gülünç buluyorum. Sanki Herja, *hjärta*'sını alan halka yemin edecekmiş gibi. Sanki Valen ondan bir şey yapmasını istemeye cesaret edebilirmiş gibi. Yine de bunu aramayı kontrol etmek için çok uygun bir fırsat olarak değerlendirdik. Bracken mektubu aldığı anda ben tabii ki Güney'deydim. Kuzeni bu kıyılara yakın bir yerde kaybolduğu için hepimiz bu fırsatı değerlendirdik. Sizi gördüğüme çok şaşırdım ve ne gibi raporlar vereceğinizi çok merak ediyorum."

Çok konuşuyordu. Ve sözleri bana saçma geldi. Fae Doğu'ya kontrol için mi geldi? Neyin üzerine?

Sessizlik aramızda toplanmaya devam etti ve kaşlarının arasında bir çatık oluştu.

Kafası karışmış gibi başını eğdi. "Eee? Yeni oyunlar mı dönüyor? Bu krallıkları birleştirme hamlesi hakkında ne biliyorsun? Bu, topraklarınızı çok iyi değiştirebilir ya da belki de her şeyi daha da kötüleştirir. Düşünceleriniz?"

"Ben Lord Magnate'e hizmet ediyorum, Fae." Sesim keskin bir hal aldı. "Ve eğer o kafatasının içinde ona karşı planların varsa, seni temin ederim, dökülene kadar onu kırıp açacağım."

Fae başını öne eğdi. "Tanrılar adına, hiç hoş değilsin. Yaşadığımız onca şeyden sonra." "Biz hiçbir şey yaşamadık."

Koyu renk gözleri kısıldı. "Hiçbir şey mi? İyi misin, Nightrender?"

Kanım damarlarımda dondu. Hayır. Dönen sis başımı tekrar ele geçirdi. Sanki kalın bir gece battaniyesi başımı örtmüştü. Safra boğazımı yaktı. Sallanıyordum, dengesizdim.

"Bana öyle deme."

Fae'nin sesi ilk başta şakacıyken, şimdi tehlikeli bir hal almıştı. "Benimle oyun oynama. Genç prens nerede? Ona ne yaptınız? Eğer ona, annesine, amcalarına zarar verdiyseniz, tüm halkım ayaklanacak ve kıyılarınıza savaş getirecektir. Hainleri şiddetle hor görürüz."

Göğsüm onun göğsüne çarpına kadar öfkeli bir adım attım. "Hangi prensten bahsettiğini bilmiyorum. Seni tanımiyorum. Ama buraya kötü niyetle gelersen, fae, omurganı koparır ve onu bir mızrak olarak kullanırım."

kafan için."

İlk kez şaşkın görünüyordu. "Ne oldu sana böyle?"

"Adını söyle." Bu fae'yi işaretlemeyi planlamıştım. Onu hatırlamak için, en ufak bir yanlış adım atarsa onu öldürmek için.

"Memnuniyetle. Adımı söylemekten hoşlanıyorum, çünkü bu herkesin bilmesi gereken bir isim. Ari Sekundär," dedi sert bir sesle. "Kuzey'in Büyükelçisi. Cehalet oyununu bırak ve beni hatırla. Eğer bize ihanet ettiysen, tehdit ettiğinden daha kötüsüyle üzerine geleceğim, haberin olsun. Stieg, Frey-" Arkadaşlarına baktı. "Biz gidiyoruz. Görünüşe göre prensimizi aramamız gerekiyor. Muhtemelen kan dökeceğiz."

Üç fae, Güneyli kraliyet ailesine doğru hışımla geri dönmeden önce bana dik dik bakarak yanımdan ayrıldılar. Bir haini, bir düşmanı katletmenin heyecanını kucaklamam gereken yerde tereddüt ettim. Korkusuzca konuştu. Tehditleri gerçektir.

Kanayan ismi. Sesi, söylerkenki aksanı, hepsi unuttuğum uzak bir rüya gibi kafamın içinde dönüp duruyordu.

Yaşadığım delilik daha kötü bir şeye dönüştü. Korkuya.

HAFIZA HIRSIZI

"İ hoşuma gitmiyor." Hob yanmayan bir ot rulosunu parmaklarının arasında döndürdü, gözlerini aşağı ticaret meydanındaki kalabalığa dikti.

"Neyi beğenmedin?" Tova sordu. Kemik bıçaklarından birini kemerine takmayı bitirdi.

Ticaret meydanındaki yüzlerde bir sorun işareti ararken kedi gözlerinin siyah yarıkları titreyordu. "Birkaç saat boyunca bir yerde durmanın verimli olduğuna karar verdiğimiz andan beri hiçbir şey değişmedi. Ticaretle uğraşanlar hâlâ ticaret yapıyor, alıcılar hâlâ satın alıyor."

"Kesinlikle." Hob bir tür tıslamayla söyledi.

Inge onun yanında, ince parmaklarını boynunda gezdirerek titremesine ve sevgilisine gülümsemesine neden oldu.

"Jakoby çok sessiz olduğunu söylüyor," diye tercüme etti. "Kara Saray en soylu insanlarla dolu. Ticaret meydanında dedikodu olmalı."

Hob onun parmak eklemlerini öptü ve onu kendi tarafına çekti. "Cehennem Malin, sen de benim kadar iyi biliyorsun ki yeraltı dünyası dedikodu yaymakla ünlüdür."

Doğru söylüyordu. Hob'la birlikte koştığım, anı ticareti yaptığım ve sattığım günlerde, şimdi çok uzun zaman önceymiş gibi gelen günlerde, eğer biri biraz bilgiye ihtiyaç duyarsa, bunu varoşlarda bulabilirdi. Bir yerlerde, birileri, herhangi bir konuda en son dedikodulara sahip olmalı gibi görünüyordu.

Kollarımı göbeğimin üzerinde kavuşturdum ve Hob'un ticaret meydanının kalabalığındaki inatçı bakışlarını takip ettim. "Lord Magnate, o sarayda her ne cehennem oluyorsa sokaklara sızması için büyük özen gösterdi."

"Ben de aynen öyle düşünüyorum," dedi Hob. "Eğer bu kadar büyük bir gizlilik varsa, bunu tanrılara götürebilirsiniz, bu bizim lehimize olmayacaktır."

"Luca bir sorunla karşılaşsaydı haberimiz olurdu," dedim sahip olmadığım bir güvenle. "Ve Fiske ile Isak sarayı gözlüyorlar, yani-"

"Hayır, değiller!"

Fiske'nin sesi meydanda yankılandı. Kalabalığın arasından koşarak geçti, Isak da hemen arkasındaydı. Aceleyle attıkları adımlar nabzımı hızlandırdı.

"Isak." Yokuştan Ruse'a doğru tökezlediğinde kolundan tuttum. "Ne oldu? Kase mi? Luca mı?"

Kızıl saçlı dizlerinin üzerine eğildi ve uzun bir nefes aldı. Koşuşturması gümüş gözlerini yıldız ışığı gibi parlatmıştı. "Luca'dan iz yok."

"Yine de serfler ondan bahsediyordu. Toplantıdaymış," dedi Fiske alnındaki teri silerek. Cildi toz ve kirle kaplıydı, şüphesiz saray kapılarının dışındaki çitlerin arasında eğilmekten. "Kısa bir süre önce hayattaydı ve sen sormadan önce-" Fiske durakladı ve uzun bir nefes aldı,

yan tarafındaki bağı küfretti. "Hayır. Kase'yi göremedim. Isak onu duymuş olabileceğini düşündü ama o kadar çok konuşma vardı ki emin olamadık."

"O zaman ne halt etmeye kaçırıyorsunuz, sizi lanet olası aptallar?" Tova Kryv kardeşlerine ters ters baktı. Kase'den başka iki adama dişlerini göstermekten çekinmeyen tek sivri dil oydu.

"Çünkü Nik ve Junie'ye ulaşmamız gerekiyor," dedi Fiske, sesi keskin ve tehlikeliydi. "Biri onların peşinde."

Tova'nın yüzü soldu.

Isak burnundan bir nefes çekti. "Şüphesiz Eero sonunda b-b-b-kanayan isimlerinden vazgeçti, şimdi bütün bir d-d-d-" Isak gözlerini kapadı ve kelimeleri gelmeyince yumruklarını sıktı.

Fiske bir elini onun omzuna koydu ve kaldığı yerden devam etti. "Meydanda Falkyn Niklas'ı ya da karısını arayan bir kervan var. Bilgi karşılığında para ödülü teklif ediyorlar."

Kalbim boğazımın arkasında sıkıştı. Bakışlarımı Ruse'a doğru çevirdim. Birahane otuz adım geride duruyordu. Niklas ve Junie -eğer mantıklı davransalardı- sonunda çatı katında biraz uyuyor olacaktı.

Hepimiz dönüp Arnavut kaldırımli yoldan Ruse'ye doğru koşmaya başlamadan önce başka bir şey söylemeye gerek yoktu.

Kapıdan ilk giren Fiske oldu. Ruse'da her zaman soğan ve toz kokusu vardı. Ama tezgahlar tertemizdi ve Dryck'in çatı katında aşırı doldurulmuş şilteler vardı. Doğrusunu söylemek gerekirse, huysuz adamın iki loncanın hayatına karışmaktan hoşlandığını ve onların entrikalarını ve hilelerini denetlemekten zevk aldığını düşünüyordum.

Ahşap kapı duvara çarptı ve yaşlı Dryck köşedeki ağır meşe bankta oturduğu yerden homurdanarak uyandı.

"Lanet olsun, ne yapıyorsun?" Geri kalanımız içki salonuna dökülürken aleman gözlerindeki uykuyu ovuşturdu.

Daha küçük bir masada Ash ve Hanna Crowns oyunundaki oyun kartlarını ve rün odun parçalarını düşürdüler. Aceleyle sandalyelerinden kalkıp Kryv arkadaşlarıyla buluşmaya gittiler.

"Nik!" Fiske seslendi. "Niklas!"

Gürültü üzerine arka kapı açıldı ve Vali saçları diken diken olmuş bir halde, çıplak göğsüne bir tunik geçirerek dışarı çıktı. "Sorun nedir?"

Raum tezgâhın arkasından kalktı ve esneyerek gözlerini ovuşturdu. Üstünü tamamen çıkarmış, odadakilerin görebilmesi için kalbinin üzerinde birkaç siyah mürekkep rününü ortaya çıkarmıştı.

"Nik ve Junie nerede?" Fiske, Kryv arkadaşına pek bakmadan sordu. Gözleri sanki duvarların arkasını görebilecekmiş gibi kısılmıştı.

"Son gördüğümde uyuyordu," dedi Vali. Botundan bir bıçak çıkardı, elinde bir kez döndürdü ve kalan yorgunluk gözlerini terk etti.

Sanki bir işaretmiş gibi, birahänenin arka kapısı pat diye açıldı. Gunnar hızla içeri daldı; Lynx'in etli omuzları da onu takip etti. Kryv'ler hazırlıksız değildi. Beş kalp atışı içinde Lynx'in elinde iki kılıç vardı ve Gunnar da sadağını omuzlamıştı.

Falkyn loncasının birkaç dağılık üyesi ortaya çıktığında, birahane Kryv, Hagen ve Hob ile dolmuştu. Hepsisi silahlıydı ve ne olduğu hakkında hiçbir fikirleri olmasa bile kavgaya girmeye hazırdılar.

Hob beni iterek geçti ve Inge'in dirseğini kavradı. "Kök mahzenine git."

"Şüphesiz bir rol oynayabilirim Jakoby ve seni bırakmayacağım."

"Seni tanıyabilirler aşkım," dedi, sesinde bir parça çaresizlik vardı. "Kardeşlerin hâlâ arıyor-"

Hob sözlerini bitirmeye fırsat bulamadan Fiske odanın ortasına geldi ve odadakilere taleplerini haykırdı.

"Siper alın. Kara Saray'dan bir kervan Falkynleri arıyor. Özellikle de Niklas'ı." Fiske karanlık gözlerini

Dryck'a çevirdi. "Hiçbir şey vermezsen seni rahat bırakırlar. Bizi hiç görmedin."

"Çık git buradan, evlat," dedi Dryck. "Kanayan bir skydguard'la nasıl başa çıkacağımı biliyorum."

Çatı katındaki kapı nihayet gıcırdadı. Niklas kafasını tahta parmaklığın üzerinden uzattığında rahat bir nefes aldım. "Skydguard Falkyns için mi geliyor? Doğru mu duydum?"

Isak çenesini kaldırdı. "Senin adın biliniyor Nik. Geride kal."

Falkyn lideri kıkırdadı ve parmaklarını kalın altın halkalarla bağladı. "Ah, Isak, Isak, Isak. Ne zaman bir dövüş kapımı çaldığında arkama yaslandım ki?"

"Bugün o gün olabilir," diye araya girdi Fiske. "Buradaki işimizi bitirene kadar alçakta kalmamız gerekiyor."

Fiske Niklas'ın göz devirmesini duymazdan gelerek Ash ve Hanna'ya çatı katına çıkan merdiveni tırmanmalarını işaret etti. "Kiler, Mal." Hagen birahänenin arka tarafındaki açık kapıdan içeri adım attı.

Botumdan bir sustalı bıçak çıkardım ve kardeşime ters ters baktım. "Seni değerli bir şeymişsin gibi davranılasın diye kurtarmadım."

"Tanrılar aşkına, hepimiz kanayan mahzene gidiyoruz," dedi Hagen. "Gunnar. Şimdi."

Gunnar bana şaşkın bir bakış fırlattı. "Merak etme Mal. Daj da bana hâlâ beş yaşıdaymışım gibi davranıyor."

Hagen oğlunun omzunu merdivene doğru itti. "İkiniz de nefes alıp almamanızı umursayan biri olduğu için minnettar olun. Şimdi herkes aşağı insin." Hagen parmağıyla Lynx'i ve diğer Kryv'i işaret etti. "*Dännisk* Inge, sıra sende."

Tova da Inge'yi takip etti ve teker teker Dryck'ın mahzenini doldurduk.

Nemli çamur ve küf her nefes alışımda boğazımı kaplıyordu. Aleman kapağı kapatmaya başladığında parmaklarım iki yanımda kıpırdandı.

"Bekle, Dag nerede?"

Dryck, "Falkyn'lerden bazılarıyla birlikte dışarıda siper alıyoruz," dedi. "Şimdi, bunu saygıyla söylüyorum, herkes çenesini kapasın."

Kalın ambar kapısını başımızın üzerine çarpmadan önce başka bir şey söylemedi. Karanlık çöktüğünde sessizlik de çöktü. Kimse derin bir nefes almıyor gibiydi. Vali kulağını kapalı kapıya dayamıştı. Onun mesmer'ı herhangi bir skydguard'ı daha Ruse'a adım atmadan duyabilirdi.

Gunnar onun yanında yerini aldı. Hagen her ne kadar bundan nefret etse de, Gunnar başkalarının zihinlerini kontrol etme yeteneğini güçlendirmişti. Bir şeyler ters giderse kaçmak için bir şansımız olabilirdi, herhangi bir muhafızın bakışlarını başka bir yere çevirmesini sağlayarak bize kaçmak için bir an verebilirdi.

Zaman gerilimin içinde bulanıklaştı. Birkaç kalp atışı daha çok on saat gibi geldi. Ancak ön kapının menteşeleri inlediğinde toplu bir nefes çekildi.

Ayak sesleri takip etti. Ağır. Kalın. Çizmeli.

Tova kolumu kavradı. Fark ettiğinden bile emin değildim ama hepimiz nefeslerimizi tutup dinlerken o yanımda donmuş bir şekilde durdu, tırnakları etime batıyordu.

Zemin inceydi, bu yüzden Vali'nin büyüüne pek ihtiyaç duyulmuyordu. Sesler döşeme tahtalarının arasından, sanki biri ağızlarını bir bezle kapatmış gibi yayılıyordu ama yeterince açıktı.

"Yorgun görünüyorsunuz, *mina vänner*." Arkadaşlarım. Dryck'ın sesi sert ama neşeliydi. "Daha dün yeni bir tatlı bira getirdim."

"Tanrılar, bir korna kullanabilirim." Derin bir ses cevap verdi ve ardından bir sandalyenin zemine sürtünmesi duyuldu.

"Peki ya *dänniskleriniz* için?"

Muhafızların yanında kadınlar mı vardı?

"Mola vermek için burada değiliz." Yeni, derin bir ses bitkin, neredeyse acı verecek kadar çaresizdi.

"Niklas Tjuv adındaki Falkyn'i bulmam gerekiyor. Ya da Junius'u, karısını. Ya da Kryv adlı loncadan herhangi birini."

"Bilmiyorum-"

"Evet," diye araya girdi adam. "Ne söyleyeceğinizi biliyorum. Onları hiç duymadınız. Görünüşe göre onlar hayalet ve açıkçası size inanmıyorum. Onlara zarar vermek istemem ama onları bulmalıyım. Bu acil bir mesele."

"Çok acil," dedi ilk adam.

"Görünüşe göre büyükelçi güvenliğinizi pek umursamıyor, Prens Bracken ve kendi bencil arzularını tatmin etmeye çalışıyor." Sert bir kadın sesi tükürdü, her kelime dilinde ateş parçaları gibiydi.

"Tanrılar adına, kadın. Anlamadığın şeyler hakkında konuşma. Şimdi kapa çeneni ve bırak adam cevap versin."

Kimin konuştuğunu unutuyordum ama cevabın Niklas'ın tam adını bilen adamdan geldiğini tahmin ettim. Çaresizlik. Havadaki yanığı, sesindeki acıyı duydum. Kase burada olsaydı çaresizlikten zevk alırdı. Yolcuyu, Gece Yaratın'ın isteklerine boyun eğene kadar sıkıştırır, bükerek ve eğip bükerek.

Ardından bir duraklama geldi. Birkaç nefesten fazla değildi ama nabzım kulaklarımda atana kadar yoğunlaştı.

"Sizler Fae'siniz." Dryck yavaşça, temkinli bir şekilde konuştu.

Bir kahkaha gümbürtüsü. "Bizi ele veren neydi? Bana kulaklarımızdan değil, giyim tarzımızdan olduğunu söyle." Önce Hagen'la, sonra da Tova'yla baktık.

"Fae mi?" Gunnar uzun bir nefes verdi. "Bekle, Raum kenara çekil. O sesi tekrar duymam gerek."

Raum, kapakta Vali'nin yanına yerleşmesi için Gunnar'a yer açtı. Vali Gunnar'a baktı. "Bana tanıdık geldi. Sana da mı?"

Gunnar başını salladı ve kulağını kapağa dayadı.

"Beni dinle, aleman," dedi ikinci, daha tehditkâr adam tekrar. "Halkımın Kryv ve Falkyn'lerle bir ittifakı var. Onların yanında duran bizden birinin sağlığını kontrol etmek için onları arıyorum. Hepsi bu kadar. Biz onlara düşman değiliz."

"Tanrılar aşkına," dedi Gunnar, yüzünde bir gülümseme belirerek. Omzunu kapağa çarptı.

"Gunnar, dur!" diye bağırdı Hagen, oğluna doğru koşarken.

Kalbim tekledi ve Gunnar'ın delikten yüzeye geri kayışını izlerken bir protestoda boğuldum.

"Ari!" Gunnar'ın sesi ambarın içine süzüldü.

Bir duraksama oldu ve ardından nefes nefese, "Tanrılara şükürler olsun," dedi.

Raum güldü ve Gunnar'ın peşinden merdiveni hızla çıktı. Sonra Tova. Gözleri parladı. "Tova."

Kolunu geri çektim. "Kim bunlar?"

"Müttefikler."

Mahzenden en son Hagen ve ben çıktık. Kimin geldiğini bilmiyordum ama üstümüzdeki birahane artık sessiz değildi. Kahkahalar, küfürler, sırtlara vurulan eller beni iliklerime kadar sarsıyordu.

Önce Hagen gitti, elinde bıçağıyla kapağın başında beni bekliyordu.

Niklas çatı katından çıkmıştı ve elini yüksek bir adamın koluna dolamıştı.

Bir fae. Hiç fae görmemiştim, sadece keskin sivri kulaklarını, tuhaf gözlerini ve kurnaz büyülerini okumuştum.

Ruse şimdi birkaç tanesine ev sahipliği yapıyor.

İlk adamın arkasında, bir masada oturmuş, boynuzundan bir yudum alan başka bir fae vardı. Gözleri kışın buz tutmuş tepeler gibiydi. Onun arkasında iki silahlı kadın vardı. Biri ön kapının yanında duruyordu. Teni kavrulmuş fındık gibiydi, saçları örgülüydü ve bir eli bronz bir seax kılıcındaydı.

Diğer kadın tüm salona ters ters baktı. Daralmış gözleri kuzgun kanadı saçlarında göze çarpan parlak bir maviyle parlıyordu. Dudakları zorlukla seçilebilecek kadar incelmışti ve tüm öfkesi Kryv ve Falkyn'leri selamlayan uzun boylu fae'ye yönelmişti.

Fae'lerin daha çok mistik orman yaratıklarına benzemesini beklerdim. İnce, belki de ısıltılı bir tene sahip. Ama Niklas'ı karşılayan adam güçlü bir savaşçıydı, altın rengi saçları ıslak saman gibiydi, yüzünden örülmüştü ve gözleri altın kahverengiydi, Howl Denizi'nde gün batımı gibiydi.

Arkasında, kılıçları bellerinde iki Fae daha Kryv ve Falkyn'lerle selamlaşmak için kilitlenmişti.

"Sizi bulamazsam savaş çıkacağını tahmin ediyordum, Genç Prens," dedi Gunnar'ın yanındaki fae.

Gunnar gülümsedi. "Sizi görmek güzel, ama sizi buraya getiren nedir? Maj ile her şey yolunda mı?

Laila'yla?" Kahretsin, Gunnar'ın Kuzey halkındandılar.

Fae başını salladı. "Aslında buraya annen için geldik. O saraydaki piçler en büyük oğlunu yabancı bir prensesle evlendirmeye çalışıyorlar. Kuzey'de sadece bir tane yabancı prenses olduğu için, annenizin ismi öne sürüldü."

"Ne?" Hagen'ın sesi böğürdü. "Herja hakkında ne dedin?"

Fae irkildi ve yarım nefes içinde elini kemerine bağlı kısa kılıcın kabzasına attı. "Kimsin sen?"

"Tanrım, Ari, bilmediğini unutmuşum." Gunnar Hagen'ın önüne geçti. "Daj, Ari Sekundär'la tanış.

Etta Krallığı Büyükelçisi."

"Onu bulmuşsun." Ari nefesinin altından söyledi. Kolunu uzatırken kara gözlerinde heyecanlı bir parıltı belirdi. Hagen biraz çekingen bir tavırla onun kolunu sıktı. Ari kardeşime gülümsedi ve çenesini eğdi. "Sonunda, prensesimin *hjärta*'sıyla göz göze geldim."

Hagen'in kaşları çatıldı. "Herja bana öyle dedi."

Ari'nin gülümsemesi genişledi. "Evet. Öyle olduğunu tahmin ediyorum."

"O omurgasız zayıf Niall'la yemin edecek de ne demek?" Öfkesi yükselen Hagen'ın gözleri daha çok siyah havuzlara benziyordu.

"Sakin ol," dedi Ari. "Bu bir oyun. Ailenizden son zamanlarda hiç haber alınamadı, bu yüzden kral ve kraliçe beni buraya Herja'yı bir ittifak bedeli olarak sunmaya istekli olma kisvesi altında gönderdi. Bracken da benzer bir kisve altında geliyor."

Soluk gözlü fae'yi işaret etti.

"Kız kardeşim, Kalpler Sarayı Prensesi Signe de yemin müzakerelerine hazır. Ama aslında bu kıyıları daha önce de Güneyli kraliyet mensuplarını yutmuştu."

Garip bir şekilde, neredeyse bir şarkı gibi konuşuyordu ve ne demek istediği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Ari kafa karışıklığını hissetmiş gibi araya girdi. "Son dönüşte Bracken'ın kuzeni Eryka Doğu'ya doğru yelken açtı ve ortadan kayboldu. Bu bölgelerden hiç ayrılmadığına inanmak için sebepler var."

Niklas karanlık bir şekilde kıkırdadı. "Kusura bakmayın ama kuzeninizin kaybolduğunu duymak eğlenceli değil Fae Prensi ama iki krallığın Ivar'ı hileyle karşılamaya gelmesi eğlenceli. Ve muhtemelen hiçbir fikri yok. Sanırım bütün gün duyduğum en iyi şey bu."

Ari sırttı, sonra Hagen ve Gunnar'la yüzleşti. "Prensese haber göndermediniz. Neden?"

Gunnar mahcup bir ifadeyle yere baktı. "Biz ... hemen haber göndermek istedik ama burada sorun yaşadık."

"Ödemem gereken bir borcum var," dedi Hagen. "Tehlikeli bir borç ve Herja ya da Laila'ya zarar vermeyeceğim. Borcumu ödediğimde haber göndereceğim. Onlara gideceğim. Tanrılar beni durduramaz."

"İhanete uğradın." Ari'nin çenesi titredi. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu.

"Nereden biliyordun?" Junie onun koluna dokundu.

"O piçi kendim gördüm. Çok fazla kanama gücü olan kasıla kasıla yürüyen bir horoza benziyordu. Konu karaktere geldiğinde kusursuz bir muhakeme yeteneğim olduğunu söylemeliyim-"

Siyah saçlı kadın tiksintiyle homurdandı.

Ari, Kryv için yüzüne yeni bir kendini beğenmiş sırıtiş yerleştirmeden önce ona dudak bükecek kadar uzun süre durakladı. "Dediğim gibi, *etkileyici* bir karakter yargıcıyım ama Nightrender'ı bir hain olarak görmedim."

Zihnim onun adının geçtiğini kabullenmeden bedenim hareket etti. Gunnar ve Ari'nin arasına girdim.

"Onu gördün mü?" Lanet olsun, Ari'nin birkaç dakika önce yaşadığı çaresizliğin aynısını ben de yaşıyordum.

"Nerede?"

İyi görünüyor muydu?"

Ari tek kaşını kaldırdı. Başımın üzerinden Gunnar'ı buldu. "Kendini tanıtmadan önce bana bağırان bir başkası."

"Malin Strom," dedi Gunnar. "Teyzem, Kase'nin sevgilisi, oh, ve Doğu'nun gerçek kraliçesi."

Ari karanlık bakışlarını tekrar bana çevirmeden önce birkaç kez gözlerini kırıştırdı. "Peki o zaman. Bu da birkaç sorudan daha fazlasını beraberinde getiriyor. Doğu bölgelerinin bir kraliçesi olduğunu bilmiyordum."

"Yapmadılar," dedi Niklas tembelce. "Ta ki biz Hagen'i kaçırdıktan sonra Kase bizden alınana kadar. O gece birden fazla sır keşfettik."

"Bekle." Ari bir elini kaldırdı. "Onu senden mi aldılar? Bunu sana söyleyen kişi olmaktan nefret ediyorum ama Gece Yaratan'ın artık senin müttefikin olduğunu sanmıyorum. Onu hep huysuz biri olarak bilirdim ama bu farklıydı."

Lynx homurdandı, çıkardığı ses birden fazla Kryv'in kıkırdamasına neden oldu.

"Ah. Sanırım onunla etkileşime geçmeye çalıştın." Niklas sırtı ve tırnaklarını temizlemek için bir bıçak kullandı. "İyi gitmedi mi?"

"Çoğunlukla o piçin kafama çivi çakmakla tehdit etmesi ve benim de savaş sözü vermem şeklinde parçalandı."

Kahretsin, Kase'yi parmak uçlarımin altında hissetmeye ihtiyacım vardı. İçinde büyüyen öfkenin bir parçasını bile almaya ihtiyacım vardı. Onu gördüğüm andan beri gözlerindeki acı beni rahatsız ediyordu.

Gunnar başını salladı ve bir eliyle Ari'nin omzuna vurdu. "Barışı yaymak için verimli bir çalışma, Büyükelçi."

"Anlaşılan sana karşı oldukça korumacıymışım," dedi Ari sırtarak. "Seni satmış ve bunca zaman bizi kandırmış olabileceğini düşündüm. Beni yaraladı. Daha unutulmaz olduğumu sanıyordum."

"Tanrılar." Kadın muhafız gözlerini devirdi.

"Onu görmezden gelin," dedi Ari. "Saga hırsını düşüncelerinin ve başkaları için duyduğu korkunun önüne koyuyor."

"Kraliçem adına, oğlunun güvende olduğunu ve diğer krallıklar arasında barış sağlanabileceğini görmek için buradayım."

"Ve Eryka'yı aramak için," dedi Bracken.

Kadın başını eğdi. "Her zaman böyle bir umut vardır."

Sesi hiç de umutlu gelmiyordu. İki muhafızın birbirlerine bakışlarından, çoğunun bu kayıp prensesin öldüğüne ve gitmesine izin vermeyenin prens olduğuna inandığından şüpheleniyordum.

"Ama," muhafızın yüzü Ari'ye döndüğünde tekrar sertleşti, "Büyükelçi'nin ziyaret ettiğiniz krallıktaki zamansız gelenekleri yıkmaya yönelik beceriksiz oyunlarına karışmaya gelmedik."

"Zamansız gelenekler." Ari'nin dudağı seğirdi ama ağzında sahte, geniş bir gülümseme belirdi.

Gunnar'a baktı. "Zulüm ve baskı demek istiyor."

Kadın kılıcının kabzasını daha sıkı kavradı ve her an ikisi arasında bir savaş çıkabileceğinden korktum.

"Saygılarımla, Prens Bracken, saraya dönmeliyiz." Bakışlarını Ari'den ayırdı ve masada içki içen fae'lere saygıyla başını salladı. "Onlar görmeye geldiğimiz insanlar, değil-"

"Kalıyoruz," dedi. "Aramızda fesatlık var sevgili Saga ve ben kendi adıma fesatlık dolu bir gün geçirebilirim."

Belli ki tedirgin bir şekilde yumruklarını sıkı ama adamın sözleriyle dudaklarını sıkı bir çizgi haline getirdi.

Ari onu dışarı çıkardı ve Kryv'in arasına girdi. Gözleri benimkilere kaydı. "En korkutucu müttefikimize ne olduğunu bilmek istiyorum. Onu gördüğümde en az beş kez gülümsemesini sağlamam için bana doğrudan talimat verildi. Başarısızlık benim kabul edebileceğim bir şey değil."

Sanırım bu fae'yi sevdim. Garip, çünkü son zamanlarda hiçbir şeyi sevmiyordum.

Göğsüme biraz sıcaklık, neredeyse huzur gibi bir şey yerleşti. Sanki kader bize sonsuz karanlıkta bir parça ışık bahsediyordu. Kuzey'in bir elçisinin nasıl yardımcı olacağını bilmiyordum. Ama oynamamız gereken roller vardı ve bir şekilde o da bunun bir parçası olacaktı.

"Otur dostum," dedi Niklas, elini boş masalara doğru açarak. "Sana boş bir tahtın ve anıların büyüsünün hikâyesini anlatacağız."

HAFIZA HIRSIZI

T Kryv ve Falkyns Loncası Masque av Aska ve Nightrender'ı kötü hafıza büyülerini yüzünden kaybetme hikayemizi bitirdiğinde, fae ziyaretçiler biraz sersemlemişti.

Sessiz lavanta alacakaranlığında, Ruse'un arkasındaki küçük ateşe bakarak bira içtik. Dagny ve gizli Falkynler, ortada bir tehdit olmadığından emin olduğumuzda bize katılmışlardı. Su perisi kadının yanına oturdu ve ona Güney'in büyüsü ve fae'leri hakkında binlerce soru sordu.

Güney Krallığı'nda fae halkı masallardan ve hayali destanlardan çıkmış gibi yaşıyordu. Su nykleri, sprite'lar, huldrefolk - muhafızların bir kısmı huldre'ydi - trolde halkının kalın derisini taşıyan yeraltı akrabaları. Boynuzlar, kanatlar, kuyruklar. Hepsi Güney'de bulunabilirdi.

Ancak anlattıkları hikâyelerin en tuhafı, Güney halkının büyülerinden korkmadan yaşamasıydı. Mahkemeler arasında çatışmalar eksik olmuyordu ama Yüksek Kalpler Mahkemesi'nin tüm alt mahkemeleri denetlediği Bracken'a göre, bir taş için savaşmaya değecek bir şey değildi.

Ari konuşmaktan hoşlanan bir adam için çok az şey söylemişti. Kase'nin kaderiyle ilgili hikâye onu tedirgin etmişti ve bu tedirginliği garip bir şekilde ona daha fazla güvenmeme neden olmuştu. Koltuğuna yaslandı, uzun bacaklarını uzattı ve bir bıçağı dizinin üzerinde ileri geri vurdu.

"Öfke hançeri," diye fısıldadı Ash kimseye belli etmeden. "Kuzey'de güçlü kılıçlarını hileli toprak büyüleriniyle doldurduklarında bu adı veriyorlar."

Ari çocuğun sesini duyunca sırtıttı. "Kryv'in çocuklarının en bilgeler olduğunu unutmuşum. Silahlarını biliyorsun evlat."

"Çocuk, Ellis, bana bıçaklarınızdan bahsetti."

"Ah, evet. Silahlar hakkında çok şey biliyor. Muhtemelen bu yüzden şimdi bir savaşçı olarak eğitim almaya başlıyor."

Ash oflayıp pufladı ve Luchs'a kısıp bir bakış fırlattı. "Kuzey'de on üç yaşındaki çocuklar savaşçı olmak için eğitilir."

Doğu'da on üç yaşındaki çocuklar saklanır ve *yarılmalarına* izin verilmez."

Lynx kıkırdadı ve genç Kryv'in omzunu itti. "Kuzey'de on üç yaşındaki çocukları savaşa soktuklarına göre daha az seviyor olmalılar."

"Keşke daha az sevilseydim," diye mırıldandı Ash nefesinin altında, ama odanın yeniden nefes alması için gereken buydu.

Fae'ler, Kryv'ler, Falkyn'ler, hatta ben bile ortam sakinleşene kadar hafifçe kıkırdadım.

"Yani, bize söyledikleriniz doğruysa, Niall Grym Kader'in seçtiği kral olmayacak." Prens Bracken odayı taradı, solgun gözleri her yüze kaydıda.

"Kader Doğu Krallığı'nı pek düşünmez," dedi Raum. "Ama biz doğru söylüyoruz. Malin sadece yanında durarak kraliçenin yüzüğünü hayata döndürdü."

"Eryka'nın kastettiği bu olabilir," dedi Bracken yarı Huldre muhafızına. "Üç kişiden bahsetti"

krallıklar birleşti."

"Brack," diye fısıldadı kadın, sonra geri kalanımızın bizi izlediğini hatırlar gibi oldu. Boğazını temizledi. "Prensım, Eryka onları birleştirme görevinin kendisine verileceğini de söyledi. Nasıl? Kalpler Sarayı'nda yüksek kraliçe olmak için varis bile değil."

"Nornların arzularını görebiliyordu, Sofia. Onu buraya onlar getirdi."

Muhafız prensine yumuşak bir bakış attı. "Ama okun ucu hakkında atıp tutmasını nasıl açıklıyorsun? Karanlıktaki yüz? Bunları yardım etmek için söylüyorum, incitmek için değil. İyi değildi; imgelemleri çok güçlenmişti. Sanırım onu tehlikeli bir yola sürüklediler ve ... o da buyoldan geri dönemedi."

Bu prensesi tanıımıyordum ama prensin yüzünün acıyla buruşmasına bakılırsa kuzenine çok değer veriyor olmalıydı.

"Belki de haklısın," dedi. "Ama yapamadım. Kendim görmek için buraya gelmeliydim." Bracken önce Ari'ye, sonra bana baktı. "Tacınızı çalmak gibi bir niyetimiz yok."

"Sizi temin ederim ki bir taç istemiyorum. Ben Nightrender için savaşıyorum, taht için değil."

"Yine de, yaklaşan bir savaş var. Kuzenim, kaybettiğimiz, yıldız kahini denilen eşsiz bir fae idi. Gökyüzünden kaderi okuyabilen bir vizyonerdi, ama bazı şeyleri de görebiliyordu. Gelecekteki şeyleri." Bracken sözlerini toparlayarak durakladı. "Büyüdükçe gözleri Doğu'ya çevrildi. Burada takip etmesi gereken bir kader yolu olduğunda ısrar etti."

"Üç krallığın barış içinde birleşmesini sağlayacak bir yol. Bunun kendisi ve bir başkası aracılığıyla gerçekleşeceğine inanıyordu ama ikincisine dair tek gördüğü karanlık ve gümüşün parıltısıydı. Bir ok, bıçak ya da başka bir şey. Çok az anlam ifade ediyordu ama bir gece kıyılarımızdan kaçtı ve ortadan kayboldu."

"Kuzeninize saygısızlık etmek istemem ama onun net görebildiğinden emin misiniz?" Gunnar sordu. "Doğu'yla ittifak kurmak üç krallığı birleştirmez."

Bracken'ın yanındaki muhafız yumuşak yüzünü Gunnar'a çevirdi. "Böyle bir büyüye güvenmiyor musunuz, Genç Prens?"

"Keşke herkes bana prens demeyi bıraksa," diye homurdandı Gunnar.

Bracken göz kırparak, "Bunu kabullen," dedi. "Halk onlara ne derseniz onu yapmaya başlar."

Ari gülümsedi ve Gunnar'ın yanına gitti. "Eryka'nın yeteneklerine ilk başta ben de şüpheyile yaklaşmıştım. Güney'e geldikten kısa bir süre sonra, onun kehanet ve öngörü yeteneğine birden fazla kez tanık oldum. Etkileyiciydi."

Saga, Ari'ye ters ters baktı. Muhafız, Kuzey'in büyükelçisine karşı sürekli bir şüphe içindeydi ve ben de merak ediyordum. Baskı yapacak kadar değil, ama ondan şüphelenmesi ilginçti, yine de fae'ye, Niall ile yemin etme yolundan sapma konusundaki isteksizliğine güvendiğimden daha fazla güveniyordum.

Saga, krallıklar arasında barışı sağlamak ve Güney'i güçlendirmek için yeminlerin ne kadar gerekli olduğunu birçok kez mırıldanmıştı.

Ari, Gunnar'a, "Bu mücadeleyi tek başımıza vermemize gerek yok," dedi. "Nightrender'ın başına gelenleri duymayı çok isteyen insanlar olduğunu biliyorsun."

Gunnar başını salladı. "Biliyorum-"

"Ama dediğimiz gibi," diye araya girdi Hagen, "gereğinden fazlasını riske atmayacağız. Buna Güney'den gelen sizler de dahilsiniz. Nightrender'ı geri alacağız ve bu, birleşmek için geldiklerinize karşı bir duruş olacak."

Bracken, "Ancak Yüce Kraliçe benim sözümü geçersiz kılarsa," dedi. "Kız kardeşimi Kara Saray'ın varisiyle birleştirmek gibi bir planım yok. Gerçi Yüce Kraliçe'nin var ve ne yazık ki benden daha fazla güce sahip."

Hagen anlayışla başını salladı. "Yine de Kara Saray'a dönmek istiyorsan, dön."

düşman olduğumuzu bilerek. Kuzey'e gelince." Kardeşim Ari'ye baktı. "Ben daha fazla barış getirene kadar bırakın barış içinde yaşasınlar."

"Peki ya işler istediğiniz gibi gitmezse?" Ari söyledi. "Kızını ya da prensesi kucağına alma fırsatı bulamadan boğazın kesilirse?"

Hagen yüzünü buruşturdu. "O halde tanrıların büyük salonundaki yerlerini onlara ayıracam." Ari başını salladı ama itiraz etmedi. Hiç şüphesiz, o da istiyordu.

Bracken boğazını temizledi, belli ki tedirgindi. "Kara Saray'a eve dönme planlarımız olduğunu bildireceğiz. Belki de önümüzü biraz daha net görene kadar hiçbir anlaşmanın imzalanmamasını sağlayacağım."

Saga, "Kraliçe gecikmeye karşı çıkacaktır," dedi.

"O zaman buna karşı çıkacak," diye tersledi Bracken, sesinde geldiğinden beri belli etmediği bir soğuklukla.

Ari yanıma gelmeden önce bu azarlamadan fazlasıyla memnun görünüyordu. "Bu kadar erken geleceğini düşünmemiştim. Kraliçe için yeni bir savaş." Elimi tuttu. "Savaşlar yalnız yapılmamalı."

Sonra bana cevap verecek zaman bırakmadan Gunnar'la bir süre daha konuştu. İkisi yakın durmuş, kısık sesle birbirlerine bir şeyler mırıldanıyorlardı.

Gunnar'a ne konuştuklarını sormak için planlar yaptım. Ari Sekundär gibi daha önce bir savaşa katılmış bir adamın buradaki sorunlarımız hakkında ne düşündüğünü. Ama Dryck'ın eski saati çalmaya başlayınca kan beynime sıçradı. Tanrılar aşkına, gitmem gerekiyordu, yoksa ikinci vaktinde buluşmaya yetişemeyecektim.

"Dag." Koluna dokundum ve sesimi fısıltıya indirdim. "Gidip yıkanmam gerek. Hagen'a gök muhafızları tarafından kaçırılmadığımı söyler misin? Ne kadar durmadan endişelendiğini biliyorsun."

Dagny'nin gözlerinde zorlu bir hayatın ağırlığı vardı. Şüphesiz çalınan oğlunu aramaya başlamak için can atıyordu ama yine de sırtımayı başarıyordu. Hâlâ sadık ve nazik olmayı başarıyordu. "Bir süreliğine hiçbir aptal adamın seni bulmamasını sağlayacağım. Bu onların iyiliği için gerçekten. Kase yokluğunda birinin seni çıplak gördüğünü duyarsa, sanırım Kryv'i bile katledebilir."

O güldü, ben de zoraki bir kıkırdama çıkardım. Ama bu düşünce uyuzlaşmış, çürümeye yüz tutmuş kalbimde yeni bir delik açtı.

Ruhumu cehennemlere satardım, Kara Saray zindanlarında onun yerini alırdım, yeter ki Nightrender'ın bana Masque av Aska'dan önceki gibi baktığını görebileyim.

Sanki sadece benim için tüm dünyayı yakabilirmiş gibi.

Ağaçların gölgelerinde koşuşturan gece yaratıklarının sesleri kollarımdaki tüyleri kaldırdı.

Ortamı kucakladım ve kapüşonumu alnıma daha da çekştirerek üzerimdeki soluk ayın ışıltısına baktım. Mektubu zamanında okumamış mıydı? Yakalanmamız durumunda bu kadar çok şey tehlikeyeyken geç kalmak midemi bulandırıyordu.

Baş parmak eklemlerimi kırdım. Ellerimi salladım. Gözlerimi kapattım, burnumdan nefes aldım, nabzımın atışını durdurmak için umutsuzca çabaladım. Dalların şaklaması beni duraklattı. Yavaş hareketlerle elimi belimdeki hançerin kabzasına attım ve çatırtılar ve hışırtılar yaklaşırken bekledim.

Dallar ayrılıp buz gibi ışık yüzünü aydınlattığında, omuzlarımin rahatlayarak çökmesine izin verdim.

"Bu şekilde görüşmeye devam etmek tehlikeli" dedi.

Üvey babamın bana baktığında bakışlarındaki endişe kıvılcımını görmeye hâlâ alışamamıştım. Jens Strom birçok kez beni görmezden gelmişti. Beni ahıra koymuş, unutmuştu. Şimdi beni ilgisiz bir kadından ibaret tutmak, kimliğimi gizli tutmak için yaptığı fedakârlığı ve kötülüğü görmek, beni bir sevgi çarpışması ve yaşamlarımızın izin verdiğinden daha fazla soru içinde bıraktı.

"Biliyorum." Omzumun üzerinden kurumuş yaprakların çıtırtısına bir kez baktım. Hâlâ yalnız olduğumuzdan emin olunca Jens'le yüzleştim. "Yüzükten bir şey çıktı mı?"

Üvey babam iç çekti. "Ivar onu iyi saklamış, tamamen yok etmeye çalıştığına şüphe yok. Onu bulmayı başaramadım."

Hayal kırıklığı yaratan bir rapor ama anlaşılabilir. Jens, ben Masque av Aska'da yere bıraktıktan sonra kraliçenin yüzüğünün izini kaybetmişti. Yüzüğü sonunda parmağıma taktığımda ne olacağını, büyücüm için ne yapabileceğini bilmiyorduk.

İhtiyaç duyulduğunda, her zaman rapor istedim. Her zaman aynı şekilde geri döndüler.

"Senden ne haber, Malin?" Jens kapüşonunu kafasına geçirmemişti ama kalın sakalının altındaki dolgun dudaklarını ve yanaklarını işaretleyen rünleri seçebiliyordum.

"Bugün onunla karşılaştım," dedim. "Mesmer aracılığıyla."

Jens'in ağzı seğirdi. "Ve? Seni nasıl karşıladı?"

"Sonunda beni öldürdü ama Daj beni arzuluyordu. Çok çelişkiliydi. Bunu gözlerinde gördüm. Onunla yüz yüze görüşmeliyim ve bu yeni bir planı bekleyemez. Şimdi olmalı. Kanayan güneşin doğduğunu bildiğim gibi hissediyorum. Ona dokunmak, *gerçek* olmak, tam da ihtiyaç duyulan adım olabilir."

"Seni o öldürdü ve sen onu kanlı canlı görmek mi istiyorsun?" "Evet."

"Hayır." Jens homurdandı. "Hırsızlar loncanız sizinle aynı fikirde olsaydı, bana ulaşmanıza gerek kalmazdı. Seni bu konuda riske atmayacağım."

"Senin yardımın olsa da olmasa da gideceğim." Sesim titriyordu ve bunu saklamaya bile çalışmadım. Hayal kırıklığına uğramış gözyaşlarımın acısıyla gözlerimi kırıştırdım ve bir adım daha yaklaştım. "Bana ihtiyacı olduğunu biliyorum. Bunu *biliyorum*. Eğer ölümün beni ona gitmekten ve yükünü, acısını hafifletmekten korkutmaya yeteceğini düşünüyorsan, o zaman Kase Eriksson'a olan bağlılığımın derinliğini anlamıyorsun demektir. Şimdi bana nerede olduğunu söyle."

Jens dişlerini sıktı ve boğazının arkasından hafif bir hırıltı çıkardı. "O eski tahta gülü seçtiğinde ben de oradaydım."

"Biliyorum." Dilim dudaklarımı ıslatmak için dışarı çıktı. "Hob ve Luca'dan raporları aldım ama... onu gördüğünde ne düşündün?"

"Soluyor. Işık gözlerini terk ediyor, ama mesmerinden değil."

Küçük açıklıkta sabit kalmak ve ağaçların arasından Kara Saray'a doğru fırlamamak için tüm gücümü harcadım.

"O zaman ona yardım etmeme yardım et." Lanet olsun. Sesim çatallaştı. Duygu kabarcığını durduramıyordum. "Bu krallığın gerçek varisi olduğuma inanıyorsun, o yüzden Norn'ların bana rehberlik ettiğine güven. Kaderim Nightrender'a bağlı. Annemin bile bunu bildiğine inanıyorum."

"Annen Kase'yi hiç tanımadı." "Hayır, biliyorum. Ama onun anısını gördüm."

Jens bana şaşkınlıkla genişleyen bir bakış attı. "Öyle mi? O halde sizden öncekilerin sizi güvende tutmak için yaptıkları fedakârlıkları biliyorsunuz."

"Biliyorum, ama bana ne isim verdiğini, neredeyse ne olmamı istediğini hatırlamıyor musun? Boktan bir kraliçe olacağımı söylemişti."

"Gölgeler," dedi Jens yumuşak, nefes nefese bir fısıltıyla. "Kahretsin. Sen onu geri getirene kadar unutmuştum."

"Bunu duyduğumda," diye devam ettim, "sanki bir ses kalbimle konuştu ve bana yolumun her zaman onunkiyle birlikte yürümeye yazgılı olduğunu söyledi. Bir gün daha solmasına izin veremem, Daj. O yitip gittikçe ben de yitip gidiyorum. Bu haftalarda bunu açıklayamıyorum ama sanki ruhum yavaş yavaş içimden sızıyor."

Jens uzun bir süre sessiz kaldı. Sonunda uzun bir iç geçirdi. "Sana yardım edeceğim. Bana zaman ver. Şafak sökmeden bir saat önce benimle buluş, ona ulaşmanı ve umarım bir çıkış yolu bulmanı sağlayacağım."

Ağzımda haince bir gülümseme belirdi. Jens, Ivar'ın Tören Şefi ama aynı zamanda sahipsiz tacın ilk ve en sadık tebaası olarak ince bir çizgide dans ediyordu. Bana ya da Hagen'a zarar vermeden Kase'ye elinden geldiğince yardım etmeye çalışacağını biliyordum.

Ve bunu yaptığını bilmek nefes kesici bir rahatlamaydı.

"Teşekkür ederim."

"Görülemez ya da tanınamazsınız ama yine de biliniyorsunuz. Beni beklemelisiniz, böylece ihtiyaç duymamız halinde ziyaretinizin gerçeğini gizlemeye yardımcı olabilirim. Benimle buluşacağına söz ver."

"Söz veriyorum."

Jens iç çekerek gözlerini kapadı. "Bu iş Bard'a kalamaz Malin. En azından bir çocuğu himayem altında güvende tutmama izin ver."

Bard çocuk değildi ama Jens'in endişesini anlıyordum. Ivar, Strom Hanesi'ni mercek altına alacaktı ve Bard özellikle ilgisini çekecekti.

Bard bana karşı hiçbir zaman nazik olmamıştı ama bir yanımda bu yüzden onu bir zamanlar suçladığım gibi suçlamıyordu. Ona beni bir hiç olarak görmesi öğretilmişti ama Kryv'e katıldığında, Hagen kaçırıldığında büyük bir acı çekmişti.

Doğrusunu söylemek gerekirse, Ozan Strom'un söylediğinden çok daha fazlasını hissettiğine inanmaya başlamıştım. Başımı salladım. "Onu tüm bu olanlardan uzak tutmak için elimden geleni yapacağım."

"Güzel. Bu hamleye katılmadığımı söylemeliyim. Eğer Kase seni öldürür ve sonra bir şekilde bu işin içinden sıyrılırsa, kendini asla affetmeyecektir."

Dilimin ucunu ısırdım ve başımı salladım. Riskin farkındaydım ama bunun gerekli olduğunu da biliyordum.

"Eğer eminsen o zaman." Jens biraz isteksizce yaklaştı ve onunla nerede ve ne zaman buluşacağına dair talimatları mırıldandı. Gitmeye hazırlanırken başını tekrar örttü. "Seni son karşılaşmanızdan daha iyi karşılaması için elimden geleni yapacağım. Bana yarın geceye kadar zaman ver, Mal."

Hayal kırıklığı içinde iç çektim.

"Malin," dedi Jens sertçe. "Bu hamleler çok hassas. Ev halkımıza ve emrim altındaki insanlara yönelik risklere karşı hazırlıklı olmalıyım. Sadece seni değil, Hagen'ı ve loncanı da güvende tutacak düzenlemeler yapmam gerekiyor."

"Senden bunu istemedim-"

"İstemediğinizi biliyorum ama bu benim görevim." Başını iki yana salladı. "Seni her zaman koruyacağım, Malin. Kardeşlerini de her zaman koruyacağım. Ayarlamaları yapmam ve mümkünse Kase'yi yumuşatmam için bana zaman ver."

Bir gece. Ona bir gece verebilirdim. "Teşekkür ederim, Daj."

Jens başıyla onayladı. "Şimdi biraz dinlenmeni öneririm. Yarın Hagen'ın gözetiminden kaçmanın bir yolunu bulmalısın. Küçük bir başarı değil."

Alay ederek ona veda ettim ve ormanlık patikada gözden kayboluşunu izledim. Yalnız kaldığımda gözlerimi kapattım. Daha akıllı olsaydım, içimde biraz korku, ihtiyat ve belki de tereddüt olabilirdi. Tek hissettiğim heyecanın baş döndürücü telaşıydı. Bu adımın doğru olduğundan ve gidişatı değiştireceğinden emindim.

Nasıl olduğunu bilmiyordum ama Nightrender yeterince uzun süre acı çekmeye terk edilmişti.

NIgHTRENDER

C Eski su her gözeneğime işlemiştii ama göğsümde bir hastalık gibi filizlenen huzursuzluk üzerinde çok az etkisi oldu.

Ellerimi skydguard yıkama kabinlerinde sürekli akan temiz suya daldırdım ve teri, kiri ve kanayan günün tüm düşüncelerini temizlemeye çalıştım. Gecenin karanlığı dışarıdaki dünyayı örtmüştü ama ben uyuyamıyordum.

Aklım yerinde durmuyordu.

Dünkü duyurudan kısa bir süre sonra, Fae'ler ortadan kayboldu. Lord Magnate Doğu'yu terk ettikleri haberini aldı. O zamandan beri Ivar'ın surati asıktı ve ittifakları Kara Saray'da tartışmaları gerektiğini söylüyordu, mektuplarla değil.

Geri dönüp dönmeyeceklerini bilmiyordum, ama garip fae adamla olan geçişten sonra, onları tekrar görürsem çok erken olurdu. Tek umursadığım, tepelerine geri dönüp çürümeleriydi.

Herhangi bir krallığın sarayıyla birleşmek Ivar açısından aptalca bir hareketti ama huzursuzluğumun kaynağını tam olarak bulamıyordum. Doğru, Fae'lere güvenmiyordum ama bu daha derindi. Niall'ın bir kral olarak yükselmesi fikrinin tamamı hakkında bir yanlışlık beni boğdu.

Alnımı lavabonun nemli tahtasına yasladım, su yaralı omuzlarıma, göğsüme döküldü. Benimle konuşan fae beni tanıyordu. Bunu kemiklerimin kanayan merkezine kadar hissettim.

Benim bilmediğim şeyleri bilenlerin listesi büyümeye devam etti. Luca. Hayat ve geçmiş hakkında sinir bozucu bir belirsizlikle konuşuyordu. Meydandaki kanayan işportacı. Çocuk hırsız.

Onunla.

Bıçağımı iç organlarına sapladığımda ihanetle ıslanan parlak bahar çimi gözlerini hatırlayınca gözlerimi sıktım. Bana daha önce nasıl baktığını, içimdeki işkenceyi nasıl biliyormuş gibi göründüğünü. Acıyı benden nasıl almak istediğini.

Ona olan arzumun ne kadar şiddetle arttığını bilme şekli.

Boğazımın arkasındaki bir düğümün içinden yutkundum. Yüzüne dair hain düşüncelerin kontrolü ele geçirmesine izin verdiğimde kan ısındı ve bağırsaklarımda birikti. Bir tür zalim Alver olmalıydı, kafamda bu çirkin saplantıyı yaratmak için bana kötü bir büyü yapmış olmalıydı.

Ondan kurtulmak için can attığımdan daha fazla tutmak istediğim bir saplantı.

Bıçağımı ona sapladığımda, sanki uzuvlarım kontrolüm dışında hareket ediyordu. Zihnim beni çılgınca ileri itti ama kalbim kılıcı durdurmak için savaştı. Kılıcımı onun ortasına sapladığımı gördüğümde göğsüme çöken korkuyu asla atlatamayacaktım.

Kendi sesim olmayan bir ses kafatasımın içinde görevimi yaptığımı haykırıyordu. Ancak daha derin bir his, huzursuz edici bir duygu, hareketin yanlışlığıyla kollarımı diken diken etmişti.

Bir yumruğumu duvara vurdum, kaslarım gergindi. Hırsız istediğimi inkâr etmiyordum, onu özlemenin acıya neden olduğu bir yere. Hâlâ dünyanın bir yerlerinde yaşadığını bilmenin verdiği haince bir rahatlama vardı.

Teninin tenime değmesine duyduğum ihtiyaç her hayal kuruşumda daha da artıyordu. Dudakları sıcak, tadı sarhoş edici olurdu.

Bana karşı nasıl hareket ederdi?

Vücudunun her parçasını tatmak nasıl bir duygu olurdu? Dilimi boynunda, göğüslerinde, karnında gezdirmek, sanki onu kendime aitmiş gibi sahiplenmek. Elim bacaklarının arasına sokmak, onun beni mahvettiği gibi ben de onu mahvetmek nasıl bir his olurdu?

Tanrım, lanet bir aptal, lanet bir haindim.

Benim görev ve onur dünyamda hoş karşılanmıyordu. Yine de kafam sıcak nefeslerin, yavaş ve nazik öpücüklerin düşünceleriyle dolup taşıyordu. O kadar yakındık ki saçlarının tatlı kokusunu alabiliyordum. Sanki daha önce böyle bir şekilde dokunmuşuz gibi zihnimin hiçbir yerden koparıp aldığı bir anı gibiydi.

Aceleci hareketlerle soğuk suyun hırsızın düşüncelerini kovalamasına izin verdim. Akıntıyı kapattım, giyindim ve yıkama kabinlerinden dışarı çıktım.

Kapıyı arkamdan kapattığım anda bir el omzumu kavradı. Adrenalin patlamasıyla vücudumu gölgeler kapladı ama yüzüne baktığımda nefret korkunun önüne geçince kayboldu.

"Sabain? Neden uyanıksın?" Yüreğim ağzıma geldi. "Ne oldu?"

Benevolent solgun saçlarını yüzüne düşürmüştü, tünüğü sanki çabucak giyinmiş gibi çözülmüştü.

"Seni bulmak için gönderildim." Sesi sert ve öfkeliydi. "Görünüşe göre, Törenlerin Efendisi konsey odasında sizinle bir görüşme yapmak istiyor ve ben de sizi getirmek için gönderilen kutsanmış ruhum."

Kaşlarım ortasından çekildi. Seremoni Şefi mi? Bu saatte mi?

Adam içine kapanıktı ve resmi unvanının maskesi altındayken başkalarıyla nadiren etkileşime girerdi. Sabain'in bana kıskançlıktan ikiye bölünecekmiş gibi bakmasına şaşmamalı.

Ona hiçbir yanıt vermedim, sadece topuklarımın üzerinde döndüm ve saraya geri döndüm.

İki skydguard konsey odasının dışında duruyordu ve beni görünce hemen kenara çekildiler. Ama ben odaya giremeden, bir adam koridora çıktı.

Bard Strom.

Luca, adamı her zaman kendini beğenmiş, hırslı ve Varis Magnate Niall'ın yakın çevresinde bir yer bulmak için çaresiz bulunduğunu söyledi.

Masque av Aska'dan beri Bard soğukkanlı ve mesafeli davranıyordu. Bard Strom'un kardeşinin ihanetiyle bir ilgisi olduğundan şüphelenmiyordum ama ailesinin parçalanmasını tamamen kişisel olarak algıladığına inanıyordum.

Strom Hanesi'nin yeni varisi bir daha başkalarıyla konuşmamaktan memnun görünüyordu. "Lordum," dedim başımı eğip selamlayarak.

Yollarımız her kesiştiğinde olduğu gibi, Ozan Strom sanki bir hayalet görmüş gibi dudaklarını büzdü, ama bu hayalet onu tiksindiriyordu.

"Tanrılar, yapamam." Başını salladı ve hışımın yanımdan uzaklaştı.

Arkamda bir boğaz temizlenene kadar onun arkasını izledim. Törenlerin Efendisi seyahat pelerinini çıkardı. Sanki yakın zamanda çalılıklardan geçmiş gibi iplerine birkaç dal dolanmıştı. Tam bir maske takmıştı. Cilalı, porselen bir yüz ve en zengin maviyle basılmış sağlam kadife kumaş. Her sivri ucunda altın bir çan vardı, bu yüzden her adımda tuhaf bir şingirtiyi onu takip ediyordu.

"Görevden alınmasını kişisel olarak algılama," dedi, sesi gerçek olamayacak kadar derindi. Maskesinin kumaşının ipliklerine her kelimeyi değiştirecek iksirler yerleştirilmişti. O bir hayalet, bir bilinmeyen olacaktı.

A

maskeli balonun korkunç sembolü. Parmaklarının bir hareketiyle odanın içinde onu takip etmemi işaret etti. "Bard'ın aklında büyük bir mesele var."

Ancak kapılar kapanıp arkamızdan mühürlendikten sonra maskeyi çıkardı. Jens Strom bir elini yüzüne sürerek maskede kalan altın tozu parçacıklarını sildi.

"Seni buraya neden getirdiğimi merak ettiğine şüphe yok, Kase."

Ellerimi arkamda birleştirdim. "Bunun bir sürpriz olduğunu kabul ediyorum. Beni resmi unvanınızla çağırdınız."

"Evet, Kara Saray için resmi bir işle uğraştığımı düşündüklerinde insanları uzak tuttuğunu fark ettim." Jens uzun konsey masasındaki bir sandalyeyi işaret etti. "Otur."

Yüksek arkalıklı bir sandalyeye otururken kemerimdeki kılıcı ayarladım. "Resmi bir iş hakkında konuşmuyor muyuz Lordum?"

"Hayır." Jens sandalyesine yaslandı ve parmaklarını ağzının önünde birleştirerek nabzım hızlanana kadar beni inceledi. "Senden kişisel bir ricam var ve sözlerimi dikkate almanı rica ediyorum. Onlardan hemen şüphe etmeyin. Bunu yapmak için birbirimize yeterince saygı duyduğumuza inanıyorum, değil mi?"

House Strom'a saygım vardı. Kokuşmuş suçluluk duygusuyla birlikte. Jens Strom bana adil davranmıştı ve ben de ona borcumu, kızının ölümüne yardım eden kadının düşüncelerinin sürekli beynime hücum etmesine izin vererek ödedim.

"Size büyük saygı duyuyorum Lordum."

"Güzel." Jens odanın yan tarafına baktı, orada hala birkaç köz parlıyordu. "Kadere inanır mısın, Kase?"

"Ben buna pek inanmıyorum. Seçimlerimizin bize ait olduğuna inanıyorum."

Gülümsedi ve yumuşak bir 'hmm' sesi çıkardı, sonra közlere geri döndü. "Bir zamanlar ben de aynı şeyi hissetmiştim. Ama hayatta yolların kesiştiği öyle anlar olduğuna inanmaya başladım ki, bu beni Norn'ların gerçekten var olduğuna inandırdı. Birçok dönem Kara Saray'da yaşadınız, değil mi?"

"Hayatımın çoğu, Lord Strom."

"Ah, hayatının büyük bir kısmı. Söyle bana, buraya gelmeden önce hayatın nasıldı? Annen nasıldı? Baba?"

Masanın altında, dizlerimin üzerinde bir yumruk sıktım. Geriye dönüp bakmaya çalıştığımda anılarımın dumandan başka bir şeye dönüşmemesini nasıl kelimelere dökeceğimi bilemiyordum.

"Hatırlamıyorsan sorun değil," dedi Jens. "Onlar öldüğünde sen oldukça küçüktün." Nefesim göğsümde sıkıştı. "Benim ... halkımı tanıyor musun?"

"Ben anlattım. Sana bir masal anlatabilir miyim, Kase?" İzin vermem için bana zaman tanıyarak bekledi. Başımı salladım, bu tuhaf konuşmadan rahatsız olmuştum ve aynı anda içine çekilmiştim. Jens masanın üzerinden dirseklerinin üzerine eğildi. "İbadet toplantılarında nadiren bulunduğumu itiraf etmekten gurur duymuyorum. Ama bir gün, yaklaşık on dokuz yıl önce, üç çocuğumu da yanıma alarak ibadet toplantısına gittim. Hagen Kuzey Krallığı'na yaptığı yolculuklardan birinden iyi haberlerle dönmüştü ve ben de tanrılara şükranlarımızı sunmamız gerektiğini düşündüm."

Hagen Strom'dan söz edilince irkildim, ama Jens onun adını ancak bir babanın katil oğluna verebileceği bir şefkatle söyledi.

"Ayrıldıktan sonra yolum anlayamadığım bir şekilde değişti." Jens durakladı, çenesi sıkıldı. "Küçük kızım henüz iki tur atmıştı. Arkamı döndüğümde iki nefes bile almamıştım ve arkama baktığımda kızım gitmişti. Ticaret meydanının kalabalığına karışmıştı."

"Siz bir baba değilsiniz ama böylesine küçük bir şeyi kaybetmenin getirdiği çılgınlığı anlayabilirsiniz. O kadar uzağa nasıl gittiğini hala bilmiyorum ama onu nehrin kenarında bulduk. Küçük elinin akıntıya uzanışını izlerken yaşadığım paniği asla unutmayacağım. Ona ulaşamayacaktım."

o devrilmeden önce. Bunu biliyordum. Kıza durması için bağırdım ama artık çok geçti. Kıyidan aşağı düştü."

Jens bir elini saçlarının arasında gezdirdi. Kıpırdamadım, bu hikâyenin nereye gittiğinden emin değildim.

"Bağırışlarım kulağına gitmiş olmalı ki, kızım suya düştükten kısa bir süre sonra paçavralar içindeki bir kadın hemen arkasından suya atladı. Akıntı onu nehrin aşağısına sürüklemekten önce kızı yakaladı ve benim ve iki oğlumun onlara ulaşmasına yetecek kadar uzun bir süre kolunu devrilmiş bir kütüğe bağladı.

"Kadın kemiklerden başka bir şey değildi. Açlıktan ölüyordu, hastaydı. Kızımın donmasını engelleyecek bir yorgan aramak için bizi küçük kulübesine götürdü. Kapağı açtığında bir oğlan çocuğu gördüm. Kirliydi, saçları dağınıktı ama hayatımda gördüğüm en parlak, en meraklı gözlere sahipti."

Göğsüm sıkıştı.

Metanetli sessizliğimden memnun görünüyordu ve devam etti. "Annen Kase, kızımı kurtardı. Kanıyla ilgili bir hastalık yüzünden çok az gücü varken, yine de kızımı kurtarmak için hayatını riske atarak daldı. Genç bir duldu ve bir balıkçı olan baban bir deniz fırtınasında öldükten sonra, hastalığına bakmak için şifalı bitkiler alacak parası kalmamıştı. Hastalık yayıldı ve onu zayıf düşürdü ama oğlunun karnını doyurmak için elinden geleni yaptı. Bununla gurur duymalısın."

Dizim masanın altında zıpladı. "I . . . Beni çocukluğumdan tanıdığınızı bilmiyordum Lordum. Hatırlamıyorum."

Bir an için yüz hatlarından bir hüznün, belki de pişmanlık gölgesi geçti. "Bilmediğini biliyorum. Annen aldığı işlerde seçici olmak zorundaydı. Büyü yeteneğin ortaya çıkmaya başlamıştı ve bu çok fazla insanı korkutuyordu. Çok fazla dikkat çekiyordu. Ne tür bir büyüye sahip olduğun umurumda değildi, bu yüzden sen ve annen Strom Evi'nde kalmaya geldiniz. Aynı yaşta olduğunuz için benim kızım ile iyi anlaştınız ve anneniz hastalığının onu Öteki Dünya'ya götürdüğü güne kadar ücret karşılığında çalıştı."

Hayatımda bir kez bile Strom Evi'nde kaldığım söylenmemişti. Doğrusunu söylemek gerekirse, Jens Strom'un bana gayri resmi bir şekilde hitap etmesinin, bana her zaman saygılı davranmasının nedenleri biraz anlamlıydı. Hatırlamadığım bir anneden bahsetme şekli de bu duyguyu yansıtıyordu.

Göğsümde bir parça gurur kabardı. Keşke onu hatırlayabilseydim. "Ve ben," dedim. "Sonra bana ne oldu?"

"Bu anıları hatırlamayı size bırakıyorum. Bunu size söylüyorum çünkü o gün yollarımız kesişti ve bunun bir tesadüf olduğuna inanamıyorum. Strom Hanesi ve Eriksson Hanesi'nin yollarının kesişmesi, birleşmesi ve birbirlerine güvenmeleri gerekiyordu. Şimdi sizden bana güvenmenizi istiyorum. Tek dileğim size huzur ve açıklık getirmek."

"Lord Strom, anladığımdan emin değilim."

"Ve yapmayacaksın da," dedi. "Ama sana bir şey söylemek üzereyim ve sözlerimi düşünmeni istiyorum. Önümüzdeki gecelerde, sadakatinizin nerede olması gerektiği konusunda ikilemde kaldığınız bir an olursa, umarım daha zor, hatta belki de yanlış görünen yolu seçmeyi düşünürsünüz. Bu yolu seçerseniz, yemin ederim ki size burada bulamayacağınız huzuru getirecektir."

Kafamın içindeki çatışmayı biliyor muydu? "Burada iyi bir hayatım var Lordum. Sizi temin ederim."

"Evet, bir sarayda yaşıyorsun. Yemeğiniz, yatağınız var ama yine de huzurlu değilsiniz. Bunu gözlerinizde görüyorum.

Dolayısıyla, hangi seçimi yapacağınız konusunda çelişkiye düştüğünüz zaman, Kara Saray'a bağlılığınızı zorlayan kafanızın içindeki sesi dinlemeyin."

"Lord Strom," dedim, sert bir sesle. "Bana Kara Saray'a karşı durmamı mı söylüyorsunuz?" "Sana burada olup bittiğine inandığın şeylerden şüphe etmeni söylüyorum, Kase. Burada olduğunu düşündüğün şeyden şüphe et.

maskeli balo."

"Maskeli balo mu? Ne olduğunu biliyorsun." Tereddüt ettim. "Kendi varisin saldırdı."

"Evet, Hagen da işin içindeydi. Bir hırsız loncası da öyle." Sandalyesinden kalktı ve yerden deri ciltli bir yığın parşömen topladı. Jens dört adımda sandalyemin yanında durdu. "Ben

Başka bir yere ihtiyacım var, bu yüzden gitmeliyim, ancak önümüzdeki günlerde kalbinize aklınızdan daha fazla güvenmenizi istiyorum. Doğu Krallığı'nda hayat değişiyor. Hepimizin, başkalarının inanmamızı söylediği şeylere değil, bunun söylediklerine güvenmemiz gerekecek." diyerek kalbimi işaret etti.

Ağır bir tokatla parşömen yığınının önüne bıraktı.

"Bunun çok az anlam ifade ettiğini biliyorum," diye itiraf etti. "Belki de sizi huzur getirecek bir yöne götürebilir."

"Lord Strom, bu isteğinizin amacını anlayamadım. Bilmem gereken bir şey mi var?" Gülümsemesi ağırdı.

Bir eliyle parmaklarını derinin üzerinde gezdirdi. "Evet, Kase.

Bilmediğin şeyler var. Bunu bir rehber olarak, annene duyduğun saygının bir parçası olarak kabul et. Ona sana göz kulak olacağıma dair söz verdim ve sözümü tutmaya niyetliyim." Ciltli parşömeni aldı ve tam önüne koydu. "Bunu oku, umarım istediğin huzura ulaşmanı sağlayacak içgörüyü sana getirir."

Parşömeni parmakladım, bu adama okumayı zor bildiğimi ve hediyesinin yardımcı olmaktan çok yorucu olacağını ima etmeyi reddettim.

"İçinde ne var?" Ben sordum.

Jens gösterişli maskesine uzanırken sırıttı. "Eski bir çocuk efsanesi. İki kraliyet ailesinin hikâyesi ve onların anılar üzerindeki gücü."

HAFIZA HIRSIZI

N Kase'yle konuşmaya gittiğimi bilseydi İklas öfkelenir ve bıçak fırlatırdı. Tova gelmekte ısrar eder, sonra da bıçağını ona doğrultana kadar Kase'ye kalın kafalı olduğu için bağıırdı.

Raum ve Vali nöbet tutmakta ısrar ederlerdi ama Kase hepimizi öldürmeye çalışana kadar birbirleriyle çok fazla konuşurlardı.

Gunnar heyecan için bana katılırdı ama Hagen kesinlikle beni bir duvara zincirler ve bir çılgınlığa kapıldığım konusunda ısrar ederdi. Kardeşim, en çok sevdiğin kişiyi bulmak için çaresiz bir ihtiyaçtan bahseden biriydi. Belki de Gunnar'ın annesini güvende tutmak için yaptığı cesur girişimde fae'lerle cesurca konuşmuştu, ama ben gerçeği gördüm. Ufuktaki özlem dolu bakışları, kardeşimin kendi acısında, kendi düşüncelerinde kaybolduğu anları.

Onun sevgilisi uzak bir krallıktaydı, benimki ise birkaç boy ötede kapana kısılmıştı.

Loncaları midemin rahatsızlandığına ikna etmiş ve erken emekli olmak için izin istemiştim. Ormanın içinden geçip bekleme yerine gitmeden önce Dryck'in birahanesinin etrafındaki gecekondulara göz atmamıştım bile.

Hiç kuşkusuz Hagen, Tova ya da Dagny beni kontrol etmeye gelecek ve kaybolduğumu gördüklerinde akıllarını kaçıracaklardı. O zamana kadar onlara Nightrender'dan iyi haberler getirebileceğimi ummalıydım.

Bel hizasındaki bir taş duvarın arkasında çömeldim ve örgülü saçlarımın üzerine yün bir örtü çektim. Parmaklarımı duvarın kenarı boyunca teker teker kıvırdım, başımın sadece üst yarısı karşı taraftan görünecek şekilde göz ucuyla baktım.

Yeterince uzakta bir gölgeden başka bir şey olarak görünmezdim.

Gök Muhafızları Kulesi Kara Saray'ın batı tarafındaydı. Pencereler stratejik olarak yerleştirilmişti, böylece içerideki muhafızlar ve Alvers gece boyunca Kara Saray'ı izleyebiliyordu. Kulenin dibindeki tek girişte iki muhafız nöbet tutuyor, en üstteki platformda ise ahşap ve sazdan yapılmış çatının altında iki muhafız daha volta atıyordu.

"Malin."

İsmimi duyunca kan beynime sıçradı. Jens uzun bir çitin içinden çıktı, siyahlar giyinmişti, başı benimki gibi örtülüydü. Tekrar duvarın arkasına geçtim ve aceleyle çitin yanına gittim.

Dikenli çalıların arasına girdiğimde Jens bana yırtık pırtık bir önlük ve üstü örtülü bir sepet uzattı.

"Başlığını çıkar ve bunu giy."

"Geçmeme izin vereceklerinden emin misiniz?"

Jens bana kaşlarını çatı, sonra omzunun üstündeki çantadan yaldızlı bir maske çıkardı. Altın ve gümüş parçaları beyaz porselen yüzün üzerinde yıldız ışığı gibi parlıyordu. Üst kısımdaki siyah saten bir örtü gibi kıvrılıyordu.

güneş patlaması. Kumaşın her bir ucunda parıldayan altın bir çan vardı.

Yüzün görüntüsü omurgamdan aşağı buz gibi bir ürperti saldı ama huzursuzluğumu kıstığım dudaklarımın ardına gömdüm.

Jens maskeyi yüzüne geçirdi. "Seni kapıdan geçireceğim ama işler ters gider ve kimliğin ortaya çıkarsa cahili oynamam gerekecek Malin. Öndeki muhafızların dillerini bağlayacağım ama kuledeki her gök muhafızını bağlayamam. Elimde birkaç genel Elixist zehiri var. Yine de bunu büyük bir dikkatle yap. Hepsini zehirlemek zaman alır ve hepsinin nefesi kesilmeden önce cellat koğuşunda olabilirsin."

Jens'in kuledeki herkesi katledeceğinden şüphem yok. Koğuşlarını güvende tutmak için yaptığı en kötü şey bu olmazdı. Hepimizin içinde kötülüğe çağrı vardı. Tanrılar beni affetsin ama artık sevdiklerimin güvende olması anlamına gelecekse kötü adam olmayı tercih ederdim.

Jens, "Düşündükçe, belki de odada size katılmalıyım," dedi.

"Hayır." Bir elimi koluna koydum. "Söz verdin. Az önce söylediğin gibi bana bağlı olamazsın. *Förvirring* hassas bir konu ve aramızda bir bağ olduğunu fark ederse bu çok fazla olabilir. Niyetim onu kendime yaklaştırmak, Ivar'a geri itmek değil. Kuleden uzaklaşmalısın. Lütfen."

Jens, Seremoni Şefi maskesinin arkasından uzun bir nefes verdi. "Pekâlâ. Fikrimi değiştirmeden ve hırsızlarınıza ne yaptığınızı bildirmeden gidelim. Bundan sonra loncaları bir süreliğine Strom Hanesi'ne getirmeni istiyorum."

"Kasabayı terk mi ediyorsun?"

"Size böyle şeyler için düzenlemeler yapacağımı söylemiştim. Strom Hanesi'nin bu savaşta bir kale olarak hizmet etmesi için çok geç kalındı. Sabahleyin Hagen'e, hırsız kalabalıklarının hemen topraklarımızı ele geçirmesini beklediğime dair bir haber gönderilmesini ayarladım."

Beklenmedik bir duygu kuyusu kalbimin üzerindeki buzu kavurdu. Kaşlarım çatıldı ve daha iyi düşünmeden kollarımı Jens'in boynuna doladım.

Bu ani sevgi gösterisi karşısında adam da benim kadar afallamış olmalıydı ama üç kalp atışından fazla sürmeden kalın kollarını belime doladı.

"Teşekkür ederim," dedim. "Tüm fedakârlıklarınız ve sadakatiniz için."

Jens boğazını temizledi ve beni tutmayı bırakmadan önce yanağımı okşadı. "Kraliçeme her zaman hizmet edeceğim."

Maskeyi yukarı çekti ve alnıma yumuşak bir öpücük kondurdu. Hayat bu kadar kısa sürede nasıl da değişmişti. Sadece aylar önce bu adamdan korkuyordum, beni hor gördüğünden emindim. Şimdi ise tanrıların kurtarıcı bir hediyesiydi.

"Nasıl çıkacağımı hatırlıyor musun?" diye sordu yüzündeki maskeyi geri takarken.

"Evet." Sepetin üzerindeki tavşan kürkünü geri çektim. İçinde bir somun çekirdekli ekmek ve kanlı armut dilimleri vardı. Altlarında, keten bir örtünün altında çelik parıldıyordu. Titreyen parmaklarımla bıçağı kapattım.

Jens çenesini eğdi ve geceye lider girdi.

Başımı eğmiş, sepeti göğsüme bastırmış bir halde onun peşinden sabit adımlarla ilerliyordum. Kase'nin bana öğrettiği gibi bakışlarımı taşlı patikada kilitli tutmak ve her bir skydguard'ı işaretlememek büyük bir kontrol gerektiriyordu. Yüzleri, çıkışları ya da yüzümün tanınıp tanınmayacağını bilmeden içeri girmek büyük bir riskti.

Aklı başında bir Nightrender'ın bir plan sırasında böylesine özensiz bir risk aldığım için bana kaşlarını çatıldığını hayal ederek neredeyse gülümsüyordum.

"Tanrılar," diye soluk soluğa bir ses sessizliği bozdu. "Lordum, bu beklenmedik bir onur."

Botlarım toprağın üzerinde sıçrayan fareler gibi sürtündükten sonra bir göz atmaya cesaret edebildim.

Kapıdaki iki muhafız

Kapıların sırtları dik ve çeneleri kalkıktı. Jens'in maskeli yüzüne baktılar; bu, Tören Şefi ile göz göze gelmemek için bir saygı göstergesiydi.

Masque av Aska sona ermiş olsa bile, Törenlerin Efendisi sık sık aptal maskesini takarak Kara Saray'ın zemininde dolaşırdı.

Ne de olsa çok az kişi onun kimliğini biliyordu.

"Evet." Jens'in sesi alçak ve sertti, üvey babamın gerçek tonuna pek benzemiyordu. "Lord Magnate Kötücül için yiyecek gönderdi."

"Onu bırakacak mısınız, Lordum?"

Jens dilini şaklattı. "Lanet bir teslimat kölesi olmaya vaktim olsaydı, bir tane getirmezdim." Bana küçümseyici bir hareket yaptı, ben de çenemi aşağı indirdim.

"Elbette, Lordum. Bunu ona götüreceğiz."

"Eğer görevinizi bırakırsanız, kapıları kim koruyacak? Kızın içeri girmesine izin vereceksin," dedi Jens. "Ve ne benim ne de kadının buradaki varlığıyla ilgili gerçeği asla söylemeyeceksin. Sadece yalan konuşacaksın."

Bir soğuk geceyi ıslattı. Tenim soğuğa karşı çakıllaştı. Yarım nefes boyunca muhafızların gözleri sis içindeymiş gibi donuklaştı.

Bir süre Jens'i inceledikten sonra başlarıyla onayladılar. "Burada sadece biz duruyoruz, Lordum."

Gardiyanlardan biri bakışlarını üvey babama dikti. Belli ki onlara bir şey yapıldığını biliyordu ama bunu söylemesine asla izin verilmeyecekti.

Jens'in büyücüsünü iş başında görmek garip. Bizim tarafımızda olmasından memnun olduğum nefis bir kötü Yetenek.

"Ne yapacağını biliyorsun ve söz verdin."

Jens'in benimle konuştuğunu anlamam birkaç nefes almamı aldı. Kolunu sıktım. "Yakında Strom Evi'nde görüşürüz."

Kapıya doğru bir adım attım ama aynı anda bir adam içeri girince durdum. Kalbim içime gömüldü ve ben daha durduramadan adamın adı dilimden döküldü. "Eero."

Hain Falkyn yarım nefes boyunca beni inceledi, sonra yüzü zalim bir alaycı ifadeye büründü. "Kanayan yüzünü bir gün göstereceğini biliyordum. Alın onu! O ... lanet olsun ... Varis Magnate'e suikast düzenlemeye çalışan hırsız."

Kelimeler sanki onları şekillendirmek için çok düşünmüş gibi dilinden kekeleyerek döküldü.

"Burada sadece biz varız Lord Eero," dedi gök muhafızı, hâlâ Jens'e bakarak.

"Ne? Seni aptal. Al onu."

"Burada sadece biz varız Lord Eero," diye tekrarladı ikinci muhafız.

Eero kılıcına uzandı ama Jens'in derin gürlemesiyle durdu. "Sana bunu daha önce de söylemiştim, seni piç kurusu. Onun hakkında konuşamazsın. Ne hırsız olarak ne de varisi olarak. O kadının burada olduğunu söyleyemezsin, yazamazsın çünkü o burada değil."

Eero hayal kırıklığıyla kükredi. "Hayır. Hayır, lanet olsun."

"Oh, zavallı Eero. Dilin bağlanmış." Üvey babamın büyüünü tam olarak anlamamıştım ama benim varlığımdan söz edemediklerine göre bana dokunamazlardı da. Önlerinde dursam bile. İçinde olmak ne çıldırtıcı bir tuzak.

Eero belindeki kılıcı kavradı ama bırakmadı. Bana tekrar baktığında bakışlarında nefret ve cinayetten başka bir şey yoktu.

Sırtarak parmaklarımı çenesinin yan tarafında gezdirdim. "İhanet ettiğin her ismi tenine kazımak, sonra her parmağını, her gözünü, dilini, sen ölüm için ağlayana kadar almak gibi hayallerim var."

Sert bakışları beni kesip geçti ama hiçbir şey söylemedi.

Eğildim ve dudaklarımı kulağına dayadım. "Ama Niklas bu onuru hak ediyor. Günü geldiğinde,

ve olacak, ben orada olacağım, izleyeceğim."

Eero ayaklarıma tükürdü ve çenesini sıktı.

"Hareket zamanı. Ona daha zor bir yol izlemesini hatırlatın," dedi Jens. Sesi bitkin ve zayıflamıştı. Hiç kuşkusuz, büyüsü onu tüketiyordu. "Gözümün önünden kaybolman gerek yoksa zihinleri hâlâ burada olduğuna ikna olmuşsa dillerini bağlamayı tamamlayamam."

"Teşekkür ederim."

Jens'e küçük bir gülümseme verdim, elini sıktım, sonra sefil Falkyn'in yanından hızla geçip skydguard kulesine girdim.

HAFIZA HIRSIZI

I Kapıyı çalmadım ve demir kapı mandalını klik sesi gelene kadar avuçladım, sonra omzumla iterek kapıyı açtım.

Her hareket sıkıcı olmaya başladı. Ciğerlerim yanana kadar nefesimi tuttum.

Korkuyu hissedirdi, ben de daha iyi günler hayal ederdim. Kahkahalar. Alaycı. Derin sazlıklarda yüzmek Kimsesiz kız ve erkekleri etkilemek için. Alçak bir sahtekârın nazikçe dokunuşunu, tutkuyla öpüşünü ve sanki beni bırakırsa onun sonu olacaktı gibi beni bedenine nasıl sımsıkı sarışını hatırladım.

Oda, aplik üzerindeki tek bir mumla loş bir şekilde aydınlatılmıştı. Basit bir yer. Duvara dayalı bir karyola. Eşyaları koymak için ahşap raflar ve kasalar. Yerde bir kılıf ve baldric görünce biraz rahatladım, hala hançerini ve seax'ını tutuyordu. Pencerenin kenarına meşeden yapılmış dar bir masa yerleştirilmişti. Bakışlarım orada durdu.

Göğsümde başlayıp karnımın alt kısmında son bulan bir çarpıntı içimde yuvarlandı.

Kase'nin çıplak, yaralı sırtı bana dönüktü ve bir yığın parşömenin üzerine eğilmişti. Cildi öncekinden daha solgundu, biraz soluktu ve vücudundaki geniş kaslar giderek zayıflıyordu.

Bir avucumu göğsüme bastırdım, onun için duyduğum acıyı, hayatta olduğu için duyduğum rahatlamayı, kollarına atılamamanın acısını ovaladım.

Kase -artık yalnız olmadığının farkında değildi- bir elini kaldırdı ve sol gözünü kapattı. Elini değiştirip yüzünün sağ tarafını kapatmadan önce üç nefes bekledim.

Yavaşça arkamdaki kapıyı kapattım ve acınacak derecede titrek bir sesle açtım. "Sanki doyurucu bir şeyler yiyebilirmişsin gibi görünüyorsun."

Kase aniden ayağa kalkarak arkasını döndü ve sandalyeyi devirdi. "Çık dışarı kızım." "Bu yemeği teslim etmeliyim."

"O zaman bırak ve git."

Homurdandım. "Biraz minnettarlık çok işe yarar, biliyor musun?"

Mesmer'in duyguları alevlenirken köşelerden gölgeler süzüldü. "Saygısızlığın için dilini koparmalarını sağlayabilirim, kızım."

Sonraki anlar hızlı, kritik ve muhtemelen ölümcül olacaktı. Bir elimi sepetin içine soktum ve parmaklarımı bıçağın kabzasına doladım. Gözlerimi indirip ses tonumu yumuşattım. "Daha önce de aynı şekilde tehdit etmiştin, *Nightrender*."

Bıçağı çektiğimde sepet ellerimden düştü. Gözlerim yarım nefes boyunca onunkilere kilitlendi. Sersemlemiş bir haldeyken gölgeler titredi ve güzel altının bir kısmını ele verdi. Kase silahlarına doğru hamle yapmadan önce oradaydı ve gitti.

Ben daha yakındım.

Kılıcını ya da hançerini yakalayamadan onları arkamdan tekmeledim ve bıçağı boğazının kabarıklığına doğrulttum.

Gölgeler boynumun, göğsümün, uzuvlarımın etrafında kalınlaştı ama tenimin üzerine bir buz tabakası eklemekten başka bir işe yaramadı. Kase'nin mürekkep gözleri sıcak bir öfkeyle parlıyordu, nefesleri keskin ve ağırdı.

"Öteki Dünya'yla tanışmak için büyük bir arzu duyuyor olmalısın, hırsız." "Pek sayılmaz. Seninle konuşmaya geldim, başka bir şey için değil." "Bunu boynumda bıçak olan kadın söylüyor."

"Bunu, boynumu kırmaya hazır büyüğü olan adam söylüyor." Başımı öne eğdim. "Ama yapamazsın, değil mi? Çünkü senden korkmuyorum."

Dudaklarında hınzırca bir sırıtış belirdi. "Ne kadar aptalsın."

Bıçağı tutan elimi sıkıca kavradığında boğazımdan keskin bir nefes çıktı. Birkaç kurnaz hareketle bıçağı yere bıraktı, sırtımı göğsüne bastırdı ve bir eliyle boğazımı sıktı.

Kase dudaklarını kulağıma yaklaştırdı, sesi sertti. "Senin için, hırsız, vücudundaki kemikleri kırmak için mesmer kullanmazdım. Ellerimi kullanırdım."

"En azından-" Sıkılaştıran kavrayışına karşı yutkundum. "En azından ellerin üzerimde olurdu."

Kase beni öyle sert itti ki tökezleyerek yere düştüm. Acele ettim ve sırtüstü dönerek uzaklaştım ama gözlerimi ondan ayırmadım.

Kase karanlık bakışını bozmadan eğildi ve kılıfındaki deniz balmumu kılıcını aldı.

Kılıcı kalbime doğrulttu. "Bu sefer bir yanılsama olmadığını bilmek güzel. Son karşılaşmamızda denediğim şeyi bitirebilirim."

"Beni öldürmeyi bu kadar çok istemen canımı acıtmalı," dedim. "Ama bu beni her şeyden çok kızdırıyor. Benden etkilendiğini -biraz bile olsa- kabul edemeyecek kadar inatçısın." "Hiçbir şey tutmuyorum ama-"

"Küçümseme, iğrenme, evet, biliyorum. Böyle söylüyorsun ama beni öldürmedin." Risk aldım ve kılıcı hâlâ göğsümdeyken dizlerimin üzerine çöktüm. Sesim titriyordu ama umurumda değildi. Başka tarafa bakmayacaktım. "Geçen sefer beni kabaca bıçakladıktan sonra buraya gelme riskini neden aldığımı biraz olsun merak etmiyor musun? Ölmek gibi bir arzum yok ama yine de buradayım."

Kase'nin çenesi titredi. Gözlerindeki gün doğumu altınının siyahın arasından daha fazla akmasını küçük bir zafer olarak kabul ettim.

"Bu acıyı senin için kaldırabilirim," diye fısıldadım, kalbinin kayıp parçalarına ulaşmak için her fırsatı değerlendiriyordum.

Kase dişlerini sıktı, kılıcı daha sıkı kavradı. Konuştuğunda, kelimeler sanki her biriyle savaşıyormuş gibi dişlerinin arasından kayıyordu. "Neden buradasın?"

Başka bir risk, başka bir hamle. Elimi kılıcının ucuna götürdüm ve ucunu usulca kalbimden uzaklaştırdım. "Seni her zaman bulacağıma söz verdim. Tanrılar bile beni durduramaz."

"Beni ne için bulacaksın?"

Dikkatli davran. Çok fazla, çok erken ve Ivar'ın büyüğü onu geri çekebilir. Gözlerim masanın üzerindeki parşömene takıldı. Jens'in onun için bıraktığı şeyi okumaya çalışıyordu ama Jens, Nightrender'ı benim kadar tanııyordu.

Önceki sorusunu duymazdan gelerek çenemle masayı işaret ettim. "Sana bu konuda yardımcı olabilirim."

Kase gözlerini parşömene dikti, sonra kılıcını tekrar boğazıma doğrulttu. "Ne konuda yardım?"

"Kelimelerle. Yoksa sayfalar arasında bir zamanlar olduğu gibi sıçramıyorlar mı?"

Kase'nin gölgeleri bir anda yok oldu ve kılıç elinden düştü. Elini uzattığında

Silahlı elime aldıktan sonra bir elimi çeliğin üzerine koydum ve gözlerinin benimkilerle kilitlenmesini sağladım. "Nasıl?" Sesi alçak ve karanlıktı. Kırılmıştı. "Nereden biliyorsun?"

"Sadece bu gece için bile olsa, düşmanın değilmişim gibi davransan nasıl olur?" Parşömene tekrar başımı sallayarak neredeyse gülümsedim. "Eğer yardım etmemi isterseniz, kalmak isterim."

Beni inceleme şekli, sanki Felstad'da kelimelerle olan sorununu keşfettiğim gecenin anısının titreşiminin kırılmaya çalıştığı gibiydi. Neredeyse harabelerde yaptığı gibi kenara çekileceğine inanacaktım.

Aptalca, hüsnükuruntu. Kase kılıcı tek bir nefeste eline aldığı anda sarsıldım ve boynumun yumuşak derisine geri döndüm.

"Luca sana söyledi."

"Oh? Luca Grym yazılı kelimelerin bir meydan okuma olduğunun farkında mı?" "Onu birçok kez tanıdım."

"Evet, ama bu sırrı mezara götürmeyi tercih edersiniz. Luca'nın haberi yok." Gözleri kısıldı. "Yine de biliyorsun."

"Aynen öyle."

Kase karanlık bir şekilde kıkırdadı, kılıcının ucundan bana bakarken omuzları gerildi. "Ve böyle bir şeyi çocukluğumdan beri tanıdığım bir adamdan saklayacağıma ama bir katile ve hırsıza itiraf edeceğime inanmamı mı bekliyorsun? Üstelik bunu itiraf ettiğime dair hiçbir anım yokken."

"Harika bir şekilde takip ediyorsun." Dikkatle kılıcın ucunu sıktım, göz kırptım, sonra Kase'nin bıçağı bir kez daha boğazımdan uzaklaştırmama izin verip vermeyeceğini test ettim. En sevdiği tünüğini yakmışım gibi kaşlarını çatı ama ucu yavaş yavaş aşağı indi.

"Sen bir yalancısın," diye hırladı ben ayağa kalkarken. "Etrafıma bir illüzyon yerleştirdin, bu yüzden uysalım."

"Hayır. Ben Hipnotik değilim."

"Maskeli balodaki kanlı saldırınız dışında hiç etkileşimimiz olmadı. Loncanızı katletmeye çalışırken kelimelerle mücadele edemeyecek kadar meşguldüm."

"Az önce söylediğin tüm o şeyler ne kadar da yanlış." Ellerimi arkamda birleştirdim, ne kadar ileri gitmeme izin vereceğini test ettim ve masaya doğru bir adım attım. "Bir konuda haklısın, okumaya karşı isteksizliğini Masque av Aska'da keşfetmedim. Bu keşfe günler önce bir gece yarısı tesadüfen ulaştım ve bu keşif başka pek çok keyifli şeye yol açtı."

Kase yumruklarını sıktı, her zaman söz verdiği gibi dilimi koparmaya niyetli görünüyordu. "Biz. O gecedan önce. O gecedan önce tanışmadık."

"Kızgın görünüyorsun. Ben senin düşmanın değilmişim gibi davrandığımızı sanıyordum."

"Numara yapıyorsun, senden nasıl kurtulmak istediğime karar veriyorum. Ivar'ın sarayı aracılığıyla mı? Yoksa kendi elimle mi?"

"Ellerini seviyorum."

Neredeyse yeniden bir araya geldiğimiz ilk günler gibiydi. O, asık suratlı, sivri dilli Nightrender. Ben, geçmişten gelen, onun kalbinin yumuşak tarafına doğru pençeleriyle ilerleyen kız. Her şey bittiğinde, bu geceye dönüp bakacağımıza ve güleceğimize emindim. Kendine aptal diyecekti. Beni öpecekti. Her gece hayal ettiğim her şeyi yapacaktı.

Birbirimizden bir adım ötede durduk, yüzlerimiz taş gibi bir hayal kırıklığıyla kilitlenmişti. Bakışlarıyla beni delip geçmesi, gözlerinin yarım bir nefes için ağzıma düşmesi, Kase'nin beni boğmak mı yoksa öpmek mi istediğini anlayamadım.

Başımı salladım, omuzlarımdan çökmesine izin verdim ve masayı işaret ettim. "Beni Lord Magnate'e teslim etmeden ya da katletmeden önce, en azından bunlarla sana yardım etmeme izin ver."

"Senin lanet yardımına ihtiyacım yok. Onları okuyabilirim."

"Ah." İlk birkaç sembolü tarayarak topuklarımın üzerinde geriye doğru sallandım. "Bunu duyduğuma sevindim, çünkü büyüleyici bir hikâye. Bundan ne anlıyorsun?"

Zihnimde üç olası hamle yapabilirdi: beni odasından dışarı atabilir, tuhaf bir şeyler olduğunu kabul edebilir ya da kılıcıyla göğsümü yarabilirdi.

Anıları olmasa bile bunun hâlâ Nightrender olduğunu bilmeliydim - bir anlaşma yapacaktı. "Beni buldun," dedi o ses tonuyla ve tüylerim diken diken oldu. Donup kaldım, Merakla, biraz da korkuyla, alaycı bir gülümseme ağzının kenarını çekiştirdi. "Bu notlar elimdeyken, sadece birkaç tanıdık terimi kavrayabildim. Sen, hırsız, benim için özetleyeceksin, böylece bana neden gönderildiğini anlayabileceğim. Sonra yarın aynı şeyi bir başkasına soracağım ve özetlerin aynı olup olmadığını göreceğim."

"Ya yaparlarsa?"

Kase başını eğdi, bakışlarını zehirli bir nefret parıltısı kararttı. "Sana bir gece daha merhamet teklif edeceğim ve bilmem gerektiğini düşündüğün her neyse bana anlatmana izin vereceğim."

Tüm tanrılar. Anlaşmasına sadık kalırsa, bu onun gerçekliğinden şüphe etmesine bir adım daha yaklaştırabilir. Bana doğru bir adım.

"Ya yapmazlarsa?"

"Yarın gece nehrin ikiye ayrıldığı yerde buluşalım ve öğrenelim."

Boğazıma oturan kalın düğümü yuttum. Onunla karşılaşacaktım, bunda şüphe yoktu ama ağaçların arasında Gunnar, Tova'nın yanına tünemiş, oklarını saplamış ve ondan beslenen adamın kalbine korku salmaya hazır olacaktı.

"Anlaştık," dedim ve parşömeni karıştırdım. Nasıl konuştuğum konusunda akıllıca davranmam gerekecekti.

Üvey babamın hakkını vermek gerekirse, bu zekice bir hamleydi. Kase zaten varoluşunda tutarsızlıklar olduğunu fark etmişti. İnsanların hatırlayamadığı şeyleri bildiğini biliyordu. Belki de bu, bir tür hafıza büyüsünün söz konusu olduğunu düşünmesine yardımcı olabilirdi.

Belki de en sonunda Ivar yerine bize dönerdi.

Ama çok fazla verirsem, onu mesmer'in zincirlerine daha derinden bağlama korkusu lezzetli ve acıydı.

"Bu-" Sesim çatallaştı. "Bu, bir zamanlar burada, Doğu'da hüküm süren iki kraliyet Alver soyu hakkında bir destan. Birinin kızları, diğerinin oğulları olan iki prens tahtta hak iddia etmek için savaştı."

Kase gözlerini kıstı ama ben ilerlerken hiçbir şey söylemedi.

"Hikayeye göre, her iki aile de eşsiz yeteneklerle kutsanmıştı. Belki de efsanevi hafıza işçilerini okumuşsunuzdur." Sesim yumuşadı. "Zihni gerçekten değiştirme gücüne sahip olan Anomali Alvers."

Kase sessiz kaldığında, boğucu sessizliğin beni tamamen yutmasına izin verdim. Çok mu fazla şey vermişim?

Yeterli değil mi?

Yüzüne dokunabileceğim kadar yaklaştığında göğsümdeki sıcak kan sarsıntısıyla irkildim. Eğer denersen parmaklarımı kırmayacağını bilseydim dokunurdum.

"Bir masal mı?" Kase parşömeni karıştırdı, belli ki rahatsız olmuştu.

"Daha fazla ayrıntı var ama özet istemiştiniz." Arka sayfalardan birini çıkardım. "Bu tamamen hafıza büyücüsü içindeki farklı Yetenekler hakkında. Geçmişî doğrudan zihninizden çalabilen ve bu düşünceleri başkalarıyla paylaşabilen Alvers'ler."

"Nasıl?"

"Nefes yoluyla. Hem yaşayanların hem de ölülerin son nefesi. Yeterince yaklaş-" Temkinli bir adım attım, böylece gözlerimle buluşmak için çenesini indirmek zorunda kaldı. "Dudaklarını yaklaştı, bir öpücük gibi, sonra

derin nefes al. Anılar akıp gidecek, unutulacak."

Kase'nin sesi sertleşti ve sertleşti. "Peki bu hafıza işçileri için başka hangi Yetenekler vardı?"

Bu onu sorgulatmak için bir şans olabilirdi. Tanrılara, Kara Saray için bir parça da olsa şüphe uyandırması için dua ettim. "Diğer Yetenek, anıları *değiştirme* gücüne sahip Alvers'a aitti."

Ona bilmiş bir bakış attım. Beklediğim onca tepki arasında güldüğünü duymak bunlardan biri değildi.

Kase alaycı bir kıkırdamaya başladı. Küçümseme dolu bir kıkırdama. Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Komik olan ne?"

Güçlü eli boğazımı kavradığında dilimden bir gıcırtı döküldü. Biraz daha baskı uygulasa nefes almamı zorlaştıracak kadar sertti. Sırtımı duvara yapıştırdı, vücudu beni esir aldı.

"Yalan söylüyorsun. Ve iyi bir yalan değil." Alnını benimkine bastırırken gözleri siyah havuzlara dönüşmüştü. "Ne kadar aptal olduğumu düşünüyorsun? Sesinde duyuyorum, tüm manipülasyonlarının bir tür mesmer numarası olduğunu düşünmemi umuyorsun. Sanki mesmer'ın gerçek, elle tutulur düşünceleri değiştirebileceğine inanacakmışım gibi. Bana eziyet etmek için cehennemden gönderilmiş bir cadı mısın bilmiyorum ama tehlikeli bir oyun oynuyorsun hırsız."

Nefesi dudaklarımı ısıttı. Aptal bir kadındım. Onun saldırganlığından kurtulmaya çalışmak yerine, yakınlık dizlerimi zayıflattı, nabzımı daha fazlası için kanattı. Onun her şeyi için.

"Ben oyun oynamıyorum," diye fısıldadım. "Belki de burada olup bittiğine inandığın şeylerden şüphe etmen ve daha zor bir yola güvenmen senin için akıllıca olur."

Gözleri kısıldı. "Bunu bana ilk söyleyen sen değilsin."

"Bu iyi bir tavsiye." Duramadım, bir avucumu kalbinin hızlı atışının üzerine koydum. "Git," dedi. "Şimdi. Merhametli olmamaya karar vermeden önce."

Benden bunu talep etti ama boğazımı serbest bırakmamıştı; beni hâlâ duvara hapsetmişti.

Elim, boynunda zonklayan nabza dokunana kadar göğsünde gezindi. Tanrılar adına, ona dokunmayı ne kadar çok istemiştim. Gözlerimi kaldırdım. "Bu acıyı senden alabilirim. Neyin gerçek olduğunu bilmemenin sana nasıl işkence ettiğini görüyorum. Bırak ben alayım."

Birkaç kez göz kırptı, sonra başparmağının ucu yavaşça alt dudağımı çekiştirdi. "Senden hiçbir şey istemiyorum."

"Yalancı." Kulağına fısıldamak için parmak uçlarıma yükseldiğimde parmak uçlarım çenesinin kaba kirli sakalını sıyırdı. "Beni arzuluyorsun ama nedenini açıklayamıyorsun. Ve bundan nefret ediyorsun. Ya böyle bir arzudan utanç duymak için hiçbir neden olmasaydı?"

Ağzımla kulağının kıvrımını sıyırdım. Kase sertleşti ama geri çekilmedi. "Ya," diye fısıldadım, "senin hissettiğin arzunun aynısı benim içimde de varsa?"

Gözlerini açtı; arzu ve tutkunun yanı sıra karanlık merkezin arkasında erimiş altın gibiydi. Kalçalarımı vücudunun sertliğine doğru bastırdım. Kase inledi ve tırnaklarını omzumun etine geçirdi.

"Bir gece, hatırladın mı?" Dedim ki. "Bir geceliğine düşman olmayalım. Daha fazlası olalım."

Kase'nin nefesleri sert ve kesik kesikti. Doğru olduğunu düşündüğü şeyin çatışması, özgür kalmak için savaşılan geçmişle çarpışıyordu ama birkaç kalp atışından sonra kolu belime dolandı; kaşları derinleşti. "Bu ihanettir."

Tanrılar adına, teslim oluyordu.

Eğer bana bu tek gece, bu tek an hediye edilmiş olsaydı, bunu boşa harcamazdım.

Elini belimden çektim. Eteğimin yırtık pırtık kenarını kaldırırken parmaklarım titredi, sonra avucunu bacağıma doğru yönlendirdim. Nefesi kesildi ama çok geçmeden Kase etek ucunu kendisi için tuttu ve nasırlı parmak uçlarını çıplak tenime kaydırıldı. Elim uyluğumun yüzeyinde gezinirken ben de elimi onunkinin üzerinde tuttum.

"Bu sadece yakalanırsan ihanet olur. Bir gece. Bunu en az benim kadar istediğini inkâr etme."

Yutkundu ve daha yakına eğildi. "Sadece bir ihtiyacı karşılamak için. Ağzını kendine sakla."

Kıkırdadım. "Hikâyedeki gibi anılarını çalacağım mı korkuyorsun?"

"Henüz emin değilim."

Nightrender iç çamaşırlarımı kavrayıp onları çekip çıkardığında ve parmaklarını bacaklarımın arasındaki sıcaklığa doğru kıvrıldığında nefesim ciğerlerimden koptu. Dokunuşuna karşı çaresiz bir kavis çizdim. Ellerim omuzlarını kavradı, ona tutunmak için destek arıyordu.

Sonra durdu.

Sanki onu yakmışım gibi bedenimi bıraktı ve üç adım geri çekildi. "Hayır."

Bir elimi kalbime bastırdım, atışının baskısının bir kaburgamı kıracağından korkuyordum. Onun zeki parmakları tarafından terk edilmenin acısı çok fazlaydı. "Ne... sorun ne?"

"Sen bir tuzaksın. Bir oyun." Başının iki yanını tuttu.

Kıpırdamadan durdu ve aramızdaki boşluğu geçmeme izin verdi. Nazik bir dokunuşla risk aldım. Güvenli bir şey. Gençken her zaman olduğu gibi. Avucum yüzünün yan tarafına dokundu ve parlak, öfkeli gözlerini benimkilere çekti.

Gülümsemeye cesaret ettim ve başımı salladım. "Sana eziyet etmek için burada değilim. Seninle birlikte olmak için buradayım. Sadece seninle, Kötücül Ivar'ın olmanı istediği gibi değil. *Sen*. Sende gölgelerden daha fazlası var, o halde bende de daha fazlası olması mümkün mü?"

Beni inceledi. Yorgun vücudundaki her kas, güzel zihnini mahveden acı verici gerginlikle geriliyor ve nabız atıyor gibiydi. Orada kaç nefes durduk, baktık, umut ettik, güvensizlik duyduk, bilmiyordum. İki, yirmi, fark etmezdi. Sakinleşene kadar onun fırtınasında hareketsiz duracaktım.

"Ben silahsızım. Sana karşı kullanabileceğim bir büyüm yok." Yavaş ve kararlı hareketlerle elbisemin omuzlarını çekiştirdim ve bir kolumu kurtardım.

Kase dondu kaldı ama gözleri hareketlerimi takip etti. İki kolumu da elbisemden dışarı kaydırıldığında boğazından aşağı inen sert yutkunmayı takip ettim.

"Kendin gör." Elbisem ayaklarımın etrafında parçalandı. Gözleri kalçamdaki boş kılıfa, hiçbir iksir kesesinin saklanamayacağı çıplak tenime kaydı. Ortamı kucakladım ve gözleriyle buluştum. "Bir geceliğine senin olmama izin ver, nasıl benim olmak istiyorsan öyle. Ne kadar inkâr edersen et, bunu gözlerinde görüyorum."

Ona sevgili olduğumuzu, arkadaş olduğumuzu, onun benim her kalp atışım olduğunu haykırmak için duyduğum öfkeli arzuyla savaştım.

Bir sonraki nefeste Kase'nin çileden çıkaran kararlılığı kırıldı ve saldırdı. Elleri kalçalarımı kavradı, çıplak sırtımı soğuk duvara bastırdı; vücudu beni oraya hapsetti. "Kafamın içini mi görüyorsun? Bu senin numaran mı? Arzuladığım şeyleri mi görüyorsun?"

Dudaklarımda hafif bir gülümseme belirdi. Beni arzuluyordu ve lanet olası *förvirring* bunu sorgulamasına neden oluyordu. Boyun eğmeyen bir aşkın gerçeğinin, yalanların büyüünden daha güçlü olduğuna inanmak zorundaydım.

"Düşüncelerinizi okuyamam. Sadece hissettiklerimin karşılık bulmasını umuyorum."

Sert bir hırıltı çıkardı, tanrılara küfretti, sonra elini tekrar kalçalarımın arasına kaydırıldı. Ürperdim ve duruşumu genişlettim, verebileceği her şeyi almak için çaresizdim. Öpüşmekte tereddüt etsem de Kase boynumu yalayıp ısırarak istediğini elde etti.

Zalim biriydi. Bana işkence etti. O hınzır parmaklar beni okşadı, kızdırdı ve daha derine kaydırıldı.

zor nefes alıyorum.

Ta ki ben çıkıntıdan aşağı atlayamadan bir anda geri çekilene kadar. Bakışlarındaki yaldızlı yoğunluk damarlarımda bir korku titremesine yol açtı. Berbat bir korku değil ama içimi gergin bir bekleyiş kapladı.

"K-Kase." Gözlerimi kırıştıtarak bakışlarına geri döndüğümde tüm vücudum titredi. Gözleri siyahtı ama büyülenmiş gibi değildi.

Kase boştaki eliyle saç örgümü kavradı ve başımın geriye doğru eğilmesi için çekiştirdi. "Bunu tek başıma mı yapacağım? Çok şey hissettiğini söylüyorsun." Saçımı bıraktı ve bileğimi tutarak açık elimi sıkkan pantolonuna bastırdı. "Üstüne düşeni yap, hırsız."

Ellerim kemerinin tokasının üzerinde titredi. O da benim duruşuma uyuyordu, bacakları açık ve genişti. İstiyordu. İçgüdüsel olarak eğildim, her şeye rağmen onu öpmek için çaresizdim.

"Hayır." Sert sesi beni geri çekti. "Seni uyarmıştım."

Bunun bedelini ödeyecekti. Kavrayışıma daha fazla baskı uygulayarak, bir iniltiyle bana doğru eğilene kadar uzunluğunu okşadım. Alnımı omzunun sıcak tenine koydum, daha yakın olmak, ona gerçekten söyleyemediğim için kalbimdekileri göstermek için çaresizdim.

Birbirimizi yakıcı bir zirveye taşıdık ve bir an için içimizde titreşen gerçek duyguları neredeyse görebildim. Nefret ve yalan örtüsünün altında şiddetli bir bağlılık vardı; aşk vardı.

Onu özgür bırakmak için hayatımı verirdim.

Nefeslerimizin kısa solukları beni güzel bir sersemliğe sürükledi. Başım duvara yaslandı. Kase aldığım zevki bir meydan okuma olarak algılamış olmalı ki gevşek bedenimi düğümler halinde kıvrandırdı. Bacağımı tutup beline doladı, parmaklarının kıvrılıp yeni bir şekilde hareket etmesine yer açarak beni şekillendirilebilir deri ve kemiklerden başka bir şeye dönüştürmedi.

"Tanrılar," dedim vücudum titrerken. Kalçalarımı eline karşı sallayarak onun hızına ayak uydurdum. "Söyle.

Bunu istediğini söyle. Beni düşün, beni hayal et, tıpkı benim seni hayal ettiğim gibi."

"Kanamam beni rahatsız ediyor." Yüzünü boynumun yumuşak boşluğuna gömdü. "Neden?"

"Bazen sadece kalplerimizin hatırladığı şeyler vardır."

Zevk iniltileri daha da yükseldi. Kase eliyle ağzımı kapattı ve çığlık atmamak için avucunu ısırduğımda memnuniyetle kıkırdadı.

"Kase, ben ..." Sözlerimi bitiremeden vücudum bir sıcaklık ve zevk dalgasıyla ürperdi ve titredi. Haykırdım ve bu kez susturmak için hiçbir çaba göstermedi. Hata yapmadı, ses sadece onun iniltilerini ve çaresiz hareketlerini derinleştirdi.

Bedenim gevşemek istedi ama onu kendime yakın tuttum. Ben onu serbest bırakmaya çalışırken o boğazıma doğru bir küfür savurdu.

Ama biz gücümüzün geri gelmesini beklerken, ağır nefeslerimiz birbirine karıştığı için dünya sessizdi. Sanki bu an gerçekliğin kötülüğünden korunmuş gibiydi ve şimdilik geçici bir tutku ve huzuru kucaklayabilirdik.

"Bu da ne böyle?" Kase başını omzumdan kaldırarak fısıldadı. Boynumdaki ahşap kuzgun tılsımını okşadı.

Niklas'ın uyarıları kafamın içinde çınlıyordu. Şimdiden çok fazla şey söylemiş, çok fazla sınırı aşmışım. Ona tüm gerçeği söylemeriskini göze alamazdım. "Bir çiftin ikinci yarısı. Bir kuzgun ve bir gül."

"Bir kuzgun ve bir gül," diye tekrarlardı nefesinin altında. "Tıpkı ...işportacı arabası gibi."

Parmakları ipi okşamaya başlamış, sonra omuzlarımın çıkıntılarına doğru ilerlemişti. Gözlerinde tiksintinin sefil titreşimi geri dönene kadar fark ettiğinden emin değildim.

Kase arkasını döndü, bana nemli bir bez attı ve pantolonunu tekrar bağladı. "Sadece tatmin etmek için

ihtiyacım var."

"Daha fazlasıydı ve sen bunu itiraf etmeye cesaret edene kadar bekleyeceğim," diye fısıldadım. Çok daha fazlasını hissettiğini biliyordum ama büyülenmişti ya da belki de kendi korkuları onu yeni bir gerçeğe çok fazla yaklaşımdan alıkoymuyordu. Bu gece bir şeyi kanıtladıysa, o da hâlâ ulaşılabilir olduğuydu.

Bezi kullandıktan sonra elbisemi tekrar yerine oturttum ve pencereye gittim. Jens, muhafızları tek başıma geçme riskine girmek yerine, yan tarafta aşağı inmek için kullanabileceğim bir kafes olacağına dair bana güvence verdi.

"O zaman yarına kadar," dedim.

Kase bana bir kez daha arzu ve nefretin çılgınca çarpışmasıyla baktı. "Yarın mı?"

"Anlaşma anlaşmadır. Bakalım doğru mu söyledim." Panjurları açtım ve çıkıntıya oturdum. "İyi geceler, Kase."

"Bekle."

Kalbim boğazımda, pencerenin yarısında durakladım. Kase ayaklarının üzerinde kaydı.

"Her zaman benim adımı söylüyorsun, ve sonra ..." Duvara bir göz attı. "Senin adın ne, hırsız?"

Malin Strom zihninde ölmüştü ama ... "Mallie.

Bana Mallie diyebilirsin."

Kafesin ilk çitasını yakalayarak gözden kayboldum. Bedenim geceyi ona sarılarak geçirmeyi, Kase'nin o hınzırca zekâ parıltısı geri dönene kadar ona sarılmayı arzuluyordu.

Ama takma adından bahsedildiğinde yüzünde beliren dehşet dolu şaşkınlıktan biraz zevk aldım

Ben.

Bir şeyi ele veren bir bakış: Karanlığın içinde bir yerlerde Mallie'sini kesinlikle tanıyordu.

HAFIZA HIRSIZI

B Zirvelerin ötesinde, karanlığın sırrını kıran somurtkan bir şafak parıltısı vardı. Ateş hala tenimin yüzeyinde dalgalanıyordu, asla sarsmak istemediğim Nightrender'ın sahiplenici dokunuşunun bir izi.

Hayatta kalmıştım. Sevdığım adamın çarpık versiyonunun bir parçası kalbimi söküp sarayın büyük salonunda bir kaidenin üzerine koymak istedi. Ama daha güçlü olan yanımda hâlâ savaşıyordu. Hiçbir büyücü, dokunuşunun ortaya çıkardığı şeyi maskeleyecek güce sahip değildi. Derinlerde bir yerde, samanlıktaki kızını her zaman savunan, her zaman el üstünde tutan Kase'nin yalanları parçaladığı gerçeği.

Küçük maceramın gerçeğini itiraf etmem ve loncalar söylenip tehdit ettiklerinde ve Raum ve Tova'yı tanıdığım için onları dahil etmediğim için surat astıklarında serpintiye katlanmam gerekecekti.

Riskli gecemin haberini onlara nasıl vereceğimi uzun uzun düşünecek fırsatım olmamıştı ki dalların kırılması bakışlarımı birahenenin etrafındaki çitin kenarına çekti.

Midem sıkıştı.

Hagen ayakta duruyordu, geniş ve uzun boyluydu, kollarını göğsünde kavuşturmuştu ve yüzünde çocukluğumdan beri görmediğim bir ifade vardı. Bu bakış bana ağabeyimin yaptığım bir şeyden çok rahatsız olduğunu ve bunu bana belli edeceğini söylüyordu.

"*Hangi cehennemdeydin sen?*" Sesi derimi kesen paslı bir teneke gibiydi.

Geri çekildim. Bu çocukluğumdaki aynı azarlama değildi. Bu farklıydı. Sadece bir adam her şeyini kaybettikten sonra hayatta kalmayı başardığında ve bunların çoğunu geri aldığı anda ortaya çıkan yeni bir tür panik öfke, ama şimdi kalbini tekrar kaybetme korkusu eylemlerini yönlendiriyordu.

Dudaklarımı yaladım ve gözlerinin içine bakarak ona saygı gösterdim. "Sanırım biliyorsun, yoksa bu kadar kızgın olmazdın."

Daha fazla hışırtı ensemden aşağı bir sıcaklık dalgası gönderdi. Kryv Loncası gölgelerin arasından çıktı. Beni gördüğüne sevinmiş görünen tek yüz Hanna'ydı. Yine de kız güne yeni uyanmış gibi görünüyordu ve ona göre herkes sabah yemeği için toplanıyor olmalıydı, beni diri diri gömmeye hazırlanmıyordu.

Raum oflayıp pufladı ve kardeşimin yanından geçerek yanıma geldi. "Seni doğruca kuleden gelirken gördüm."

Teorim doğru gibi görünüyordu. Raum'un gümüşü gözleri bir sırrı sakladığım için değil, daha çok onu dahil etmediğim için üzüldüğünü gösterecek şekilde kısılmıştı.

"Suçlu görünüyorsun Mal," dedi Gunnar. Bir kavak ağacının dalına tünemişti, bir bacağı yana sarkıyordu, yüzünde kendini beğenmiş bir sırıtiş vardı. Sanki bu tamamen eğlenceliymiş gibi.

Fiske dirseğini Isak'ın omzuna yaslayarak, "Öyle," diye ekledi.

Niklas çalılıkların arasından çıktı, eli Junie'ninkine dolanmıştı ve gözlerindeki şakacı parıltı

zehirli bir şeye dönüştü.

Arkasında Dagny ile Tova duruyordu. Junius arkasına yaslanıp Dag'a bir şeyler fısıldadı, o da sırtarak başını salladı ve sonra Tova'ya fısıldadı. Kryv homurdandı ve ağzına bir avuç böğürtlen attı.

"Ben de aynı şeyi düşünmüştüm," dedi Tova ağzındaki lokmayı yutarken, gözlerini bana dikmişti.

Kahretsin, her bakışında yerin yarılıp beni yutmasını diliyordum. "Neredeydin Malin?" Hagen yine tersledi.

Kardeşıme ters ters baktım. "Bana hırlama şeklinize bakılırsa zaten biliyorsunuz."

"Doğru," dedi Gunnar göz kırparak. "Ama hepimiz bunu söylediğini duymak istiyoruz. Tabii ki farklı nedenlerle. Daj senin boynunu sıkamak istiyor ama sanırım ben daha çok onun öfkesini ne kadar yükselttiğinle ilgileniyorum."

"Skydguard kulesine gittin," diye homurdandı Niklas. "Kimseye haber vermeden Kase'ye gittin."

"Bu doğru değil," diye başladım ama Hagen acı acı kıkırdayınca durdum.

"Doğru ya. Daj'a söylemişsin."

Bakışlarından kaçarak tırnaklarımla oynadım. "Daj'ın Strom Hanesi'ne taşınmakla ilgili mektubunu aldın mı?"

"Ve sonra biraz daha." Hagen ağaçların kenarını işaret etti. Vali ve Lynx'in yanında duran Hob, parmaklarını görkemli bir şekilde salladı.

"Lord Strom bu sefer endişelendiği için Hob'la birlikte bir mesaj daha gönderdi," dedi Isak. "Onu kullandığınızı bize söyleyebilirdi."

Jens beni ispiyonladı mı? Loncaların malikâneye taşınabileceğine dair haber göndereceğini söyledi, kuleyi ziyaret etme planım hakkında değil.

"Adama bu kadar kızgın görünme," dedi Vali, sesi sertti. "Mektup özellikle senin kendi başına entrikalar çevirmenle ilgili değildi ama fark ettin mi bilmiyorum, hepimiz oldukça zekiyiz ve bunu anlayacak araçlara sahibiz."

"Daj bize Strom Evi'ne sığınmayı teklif etti," dedi Hagen, iki adım ötede durana kadar boşlukta tepinerek. "Ama sonunda bana bir not bıraktı. Nightrender'la görüşmenizin nasıl geçtiğini kendisine bildirmemi istedi."

Jens beni ispiyonladı. Dolaylı ya da değil. Kanayan cehennemler, hayatımdaki erkekler benim işkenceli sonum olacaktı.

Kardeşimin bakışları keskinleşince, "Kes şu bakışı, Hagen," dedim. "Eğer gerçekten tehlikede olsaydım Jens yalnız gitmeme izin vermezdi."

"Seni tanıyorum Malin ve Kase Eriksson söz konusu olduğunda nasıl çıldırdığını da biliyorum," diye karşılık verdi Hagen. "Daj'a yardım etmekten başka seçenek bırakmadığından hiç şüphem yok, yoksa bunu kendi başına yapardın. *Tanrılar*. Önemsiyorsun diye aklını kaybedemezsin."

"Yapma." Parmağımı göğsüne bastırdım. "Bana nasıl davranacağımı ya da hissedeceğimi söylemeye cüret etme. Neredeyse tüm hayatımı sevdiğin biri için savaşıyor ve her şeyi riske atarak geçirmişken olmaz."

"Bu Herja ve çocuklarımla ilgili değil."

"Aynı şey!" Sesim birkaç serçenin dallardan fırlamasına yetecek kadar tizdi. "Orada durup da bana, kalbiniz sürekli acı içinde kilitli kalsaydı, onlara ulaşmak için her şeyi feda etmeyeceğinizi söylemeyin. Niklas, Junie Kuzey'de kaybolduğunda onun için savaşmadığını söyle bana. Ya da Isak, ya Kara Saray'daki Fiske olsaydı? Ona ulaşmak için duvarları yerle bir ederdiniz."

Kızıl saçlı adamın çenesi sıkıştı ama parmaklarını Fiske'ninkilere doladı ve başını salladı.

Durmadım. Devam ettiğimde zalim bir çaresizlik damarlarıma doldu. "Dagny, doğru söyle, oğlunu düşünmediğin bir gün bile olmadı. Onun güvende olduğu anlamına gelseydi bıçağın altına atlamayacağını söyle bana."

Dagny'nin gözleri cam gibi oldu. "Yapacağımı biliyorsun."

"Tanrılar aşkına, Hanna'yı Kase'ye gönderdik ama ben onun görüş alanına giriyorum ve hepiniz aklınızı kaybediyorsunuz."

"Bu farklı," dedi Niklas. "Bir, Junie esir alındığında boğazımı kesmek istemedi. İki, Kase Hanna'ya zarar vermezdi."

"Ve o bana zarar vermedi!" Omurgamı dikleştirdim ve kalabalığın ortasına doğru yürüdüm. "Ona ulaşmak, onun vahşi dövüşünü görmek her şeye değerdi. O kaybolmuş, acı çekiyor ve ben onu kurtarmak için kendi kanayan hayatımı seve seve feda ederim." Etrafımda döndüm, her bir gözü yakaladım. "Öyleyse devam et. Bana uzak durmamı söylemeye çalışın, onun uğruna risk almamamı söylemeye çalışın."

Acı ve çaresizlik, dizginleyemediğim bir çılgınlığın kilidini açarken, bıçağı bacağımdaki kılıfından çekip çıkardım.

"Dene," dedim, alçak ve karanlık bir sesle, "bana krallık ve taht mücadelesinin Nightrender mücadelesinden daha değerli olduğunu söyle. Devam et. Bekliyorum."

Aramızda bir duygu titreşimi vardı. Herkes beni farklı bir şekilde inceledi. Lynx kaşlarını çatı. Hiç şaşırmadım. Raum ise göz kırpı ve metanetli Vali'yi kaburgalarından dürtükledi. Isak, anlayabileceği bir imaj yaratma çabam karşısında kendini kaybetmiş gibiydi ve Fiske'nin elini öyle sıkı kavradı ki Fiske'nin parmak uçlarının rengi soldu. Tova, Junius ve Dagny tekrar fısıldaşmaya başlamışlardı. Niklas bana bakıyordu ama kaşlarının çatılışından anladığım kadarıyla bilgin zihni bunu kendi yararımıza kullanmanın yollarını aramaya başlamıştı bile.

Beni bir ağaca zincirlemeye hâlâ hazır görünen tek kişi Hagen'dı.

Sessizliğin baskısı boğucu bir hal aldığında Gunnar homurdandı.

"Kahretsin, Mal," dedi yeğenim, ağacın gövdesine yaslanarak, "delirmişsin sen. Bayıldım buna."

Hagen bakışlarını oğluna çevirdi ama bu sadece Gunnar'ın gülümsemesini genişletti.

Niklas uzun bir iç geçirdi ve bir elini saçlarında gezdirdi. "En azından bize ne olduğunu anlat."

Duvara karşı olan tutkumu hatırladıkça yüzüm kızardı ama bu loncaların duymaması gereken bir parçaydı. Karşılaşmamızın başlangıcına daldım. Kase'nin iki kraliyet ailesinin destanına nasıl yaklaştığını anlatmayı bitirdiğimde güneş sabah sislerini kovalamıştı.

"Kahretsin," diye homurdandı Lynx. "Senin yaklaşmana izin vermesini umuyordum. Eğer izin verseydi, bir dahaki sefere planladığımız gibi anıları çalabilirdin."

Sesimi eşit ve düz tuttum. "Bilmiyorum, konuşmama izin verdi. Bir sonraki karşılaşmamızda ona yaklaşmama, belki de dokunmama izin verme ihtimali var."

Bir kıkırdama gözlerimi ağaçların kenarına çekti. Tova beni kendisine bakarken yakaladığı anda sertleşti ve gülümsemesini bıraktı. Gözlerimi kıstım, yanakları pembe pembe kızardı ama sanki bir şey biliyormuş gibi alt dudaklarını ısırıldı.

Niklas artık kaşlarını çatmıyordu. Kurnazca plan yapma şekli bakışlarına geri dönmüştü. "Malin'in destan hakkında yalan söylemediğini anlarsa, onunla tanışacak. Hepimizle tanışacak."

"Şimdi riskin buna değdiğini kabul ediyorsunuz."

Niklas gözlerini devirdi. "Kendini beğenmişlik yapma. Bize söylemeliydin ama hafızasındaki deliklerin ardında bir neden olabileceğine dair tohum ekme şansını sana verdi. Bu konuda şikayet etmeyeceğim."

Gecenin itiraf etmem gereken başka bir parçası daha vardı. Sert bir elle Niklas'ın elini tuttum.

ön kolunu. "Bilmelisin, Eero'yu gördüm."

Niklas'ın gözlerinden ışık kaçtı ve nefretle siyaha döndü. "Eero. Seni gördü mü?"

"Evet, ama Jens dilini bağladı. Benim hakkımda doğruları söyleyemiyor. Eğer yardımı dokunursa, bu onu delirtiyor." Gülümsemeye çalıştım ama Niklas'tan aldığım tek tepki yanağındaki bir seğirmeydi.

"Ulaşılabiliyor mi?"

"Bu son derece tehlikeli olur. İç gökyüzü muhafızlarının lordu olarak her zaman korunacaktır ve Lord Magnate'in odasını nerede tuttuğunu bilmiyorum."

Niklas yumruklarını sıkı.

Ağaçları çevreleyen Falkynler yüzlerini buruşturdular, birbirlerine mırıldandılar, ölen kardeşlerinden intikam almak için planlar yaptılar. Gerçeği söylemek gerekirse, hepimiz Eero'ya karşı planlar yaptık, ama benim gördüğüm kadarıyla, ne zaman sümüklü, omurgasız sıçan yakalansa, Niklas öldürücü darbeyi indirmeyi hak ediyordu.

Junius elimi kocasının koluna koydu. Adamı yatıştırma yeteneğine sadece o sahipti. Adam ona baktı, çenesi gergindi.

"Onu bulacağız," diye fısıldadı Niklas'ın kulak memesini okşayarak. "Sana yemin ederim. O işaretlenmiş bir adam, aşkım."

Niklas başını sıkıca salladı ve kızın parmak eklemlerine bir öpücük kondurdu.

"Nehir Kara Saray ile Mörplatts arasında ikiye ayrılıyor," dedi Hagen baş döndürücü bir isteksizlikle. Şüphesiz beni affetmesi zaman alacaktı. "Bence Strom Evi'ne gidelim, dinlenelim, daha rahat yataklar bulalım, sonra da Gecegezen'le birlikte buluşalım."

Grupta bir anlaşma gürültüsü dalgalandı.

"Onu geri mi kaçıracağız?" Ash, Kase'nin kancalı bıçağını parmaklarının arasında döndürmeye çalışarak sordu.

Vali çocuğun önünde çömeldi ve elini Ash'in sıksa omzuna koydu. "Bekleyip görmemiz gerekecek Ash. Unutma, o hâlâ o değil."

Çocuk başını salladı ama mırıldandı: "Hâlâ onu yakalamamız gerektiğini düşünüyorum. Beni hatırlamasına yardımcı olacaksa ona bıçağını göstereceğim. Dilimlemek için iyi bir bıçaktı ve çok severdi."

Ash'in Hanna'nın elini tutup sanki karnına bir darbe almış gibi kamburlaşarak uzaklaşmasını izlerken kalbim parçalandı.

Tanrım, keşke onlara daha fazla umut verebilseydim.

Kase'nin bana dokunma şekli neredeyse geri dönmüş gibiydi ama savaşı bu kadar yakından izledikten sonra, *förvirring* büyücüsünün korkunç derecede güçlü olduğunu kabul etmek zorundaydım. Kancalar Kase'ye saplanmış ve onu özgürlük yüzeyinin hemen altında tutuyordu.

"O zaman anlaştık," dedi Hagen. "Strom Evi'ne gidiyoruz."

"Lynx," dedi Niklas. "Buluşmanız gereken son bir hedef var. Kasabadan ayrılmadan önce seni arka kapılarda bekleyeceğiz."

İri yarı Kryv başını salladı ve Gece Yaratan'ın nöbetine katılmak için birahaneye doğru geri döndü.

Hob'a başıyla selam veren ağabeyim, Jens'e malikanesinde ona katılacağımızı bildiren bir notla birlikte işportacıyı yoluna gönderdi, ardından Hagen ben onunla konuşmadan birahaneye doğru gözden kayboldu.

Gunnar dalından düştü ve yanıma geldi.

"Seni affedecektir," dedi babasının kaybolduğu yeri izlerken. "Sanırım biraz kontrol sahibi olmak için yanıp tutuşuyor. Özgür olup olmamanız konusunda söz sahibi olmak istiyor çünkü biz bu kadar uzun süre özgür kaldığımızda söz hakkı yoktu."

Gunnar'ın içgörüsünün doğru olduğuna şüphe yoktu. Yine de suçluluk duygusu karnımı sıkıyordu. "Annenden bahsetmemeliydim. Ondandır kalmanın onu ne kadar yıprattığını bildiğim halde."

"Ama söylediğin doğru ve o da bunu biliyor. Babamın ailesini özgürlüğüne kavuşturmak için hayatını hiçe sayarak her türlü riski göze aldığını gördüm. Sakın pes etme Mal."

Gunnar göz kırptı ve Fiske ile Isak'ı yakındaki bir dereye kadar takip etmek üzere oradan ayrıldı. Gunnar'ın yayıyla olan isabeti ve Fiske ile Isak'ın balık tutma konusundaki doğal yetenekleri sayesinde, loncaları beslemekle genellikle onlar görevlendirilirdi.

Elimdeki bıçağı kınına soktum, gecenin heyecanı yerini yorgunluğa bıraktı. "İhtiyacın olursa Niklas'ta şifalı bitkiler var. Bana söyle, bu konuda ihtiyatlı davranacağım."

Bir sarsıntıyla etrafımda döndüm. Junius muzipçe sırıtıyordu, Tova ve Dagny arkamdaydı.

Onu

"Otlar mı?"

Junius daha yakına eğildi. "Şahsen, ikinizin çok güzel çocuklar olacağını düşünüyorum, ama belki de şimdi iyi bir zaman değil."

Tüm tanrılar.

"I . . . Ben ..." Sözcüklerim şekillenmedi ve bu sadece üç kadının keyfini arttırdı. Boğazımı temizledim. Ne önemi vardı ki? Kase'nin kalbimi elinde tuttuğu bir sır değildi, biz sevgiliydik ve doğal olarak o an geldiğinde harekete geçecektik. "Teşekkür ederim ama otlara gerek yok."

Junie kamburunu çıkardı. "Oh."

Güldüm. Yüzlerine kazınan hayal kırıklığı bir an için umutsuzluğu kovmaya yetti.

"Elbette," diye fısıldadım, yakınımı eğilerek. "Yapılması gereken başka şeyler de var ama bu birazcıkla sonuçlanmayacak."

Kase Eriksson bir kız olarak benim en gerçek arkadaşım, sırdaşım, güvenli yerim olmuştu. Kadınlarla arkadaşlık kurma zahmetine hiç girmemiştim ama üç kadının etrafımda dans edişi, erkeklerle paylaşmadığım her boğucu detayı talep edişi, neredeyse evimdeymişim gibi hissettiriyordu.

Beni Dryck'ın evine doğru sürüklediler, kalp hastası birkaç kız gibi gülüşüp dedikodu yaptılar.

NIGHTRENDER

"Kase?"

Karanlıkta bir yerlerden yumuşak, uykulu bir ses geldi. Bir anda kalbimin öfkeli hızı yavaşladı. Küçük, şefkatli bir el gözyaşı nemli samanların arasında dolaşp benimkini tuttuğunda neredeyse normal nefes alıyordum.

"Uyumaya devam et." Sesim çatladı. Ne kadar yaşlanırsam, lanet sesim o kadar çatlıyordu.

"Neyin var?" Bir kız esnedi, sıska, çilli kollarını başının üzerine uzattı. Ateş gibi saçları darmadağınktı. Saman parçaları ve düğümler yüzünden yakında kuşlar gelip saçlarında yer kaplayacakmış gibi görünüyordu.

Dağınık saçlarını sevdim. Gülümseyebilirdim.

Ama gülümseme gelmedi. Çok fazla korkunç düşünce kafamı kurcalıyordu. Her zaman çığlıklar, gölgeler ve çok fazla kanla gelen düşünceler. Her zaman aynıydı. Dağınık saçlı kız ayaklarımın dibine savruluyor, boğazı kara kanla doluyordu. Her zaman çığlık attım, öfkelendim, hıçkırdım ama hiçbir şey onu bana geri getirmedi.

Sonra ne zaman gözlerimi katiliyle yüzleşmek için kaldırsam, yüzüm bana

bakıyordu. "Karabasan iblisleri yine kötü rüyalarla seni rahatsız mı ediyor?"

"Sorun yok. Git uyu." Kahretsin, gözyaşlarımın aptal acısı gözlerimi yaktı. Hatta bir tanesi yanağıma düştü. Onun öğrenmesini engellemek için yüzümü dizlerimin üstüne gömdüm.

Yine de burnunu sokacağını bilmeliydim. Sıska kolları arkamdan uzanıp sırtıma sarıldığında irkildim, yanağı kemikli omzuma değdi.

"Ağlama, Kase. İstersen anılarını senden alırım. Korkunç şeyleri alacağım." "Ağlamıyorum."

"Evet, öylesin ama kimseye söylemeyeceğim." Beni daha sıkı sıkı. "Acını dindirmemi ister misin?"

Burnumu çektim ama dudaklarımda bir gülümseme belirdi. Bir elimle terli geceliğimin ön kısmına yapışan onunkini tuttum.

"Hayır. Sadece burada kal. Bu kadar yeter."

Başını salladı, sonra ikimiz de samanların üzerine uzandığımızda kız elimi tuttu ve bir kolunu karnımın üzerine koyarak beni kendine yakın tuttu.

"İyi geceler, Kase," diye fısıldadı.

Durakladım, nefes alış verişindeki sabit sakinliğin uykuya geri döndüğünü ele vermesini bekledim. Biraz kurnazlık ve kıvrak hareketlerle, onu uyandırmamaya dikkat ederek, gizlice bir öpücük kondurdum. Sadece alnının ortasına küçük bir öpücük.

"İyi geceler, Mallie."

I Yatağımda doğruldum, terden sıırıslıklam olmuşum, kalbim küt küt atıyordu. Rüyanın parçaları hâlâ kafamın içinde süzülüyordu. Çocuksu, kir pas içindeki yüzü taze ve ürkütücüydü.
Mallie.

Hırsız, ardında basit bir isim bırakarak beni doymuş bir hain olarak terk ettiği andan itibaren içimde bir şeylerin fena halde yanlış gittiğine dair bir huzursuzluk hissinden kurtulamıyordum. Sanki bu ismin bir büyüsü varmış gibi, beni derinden ve acı verici bir şekilde etkiledi.

Bu ismi biliyordum ve kalbimin karanlık, muhalif bir yanı beni tekrar tekrar bu isme çekiyordu. Uyku, düşünmeyi bırakmamı isteyene kadar kafamın içinde tekrarlayıp durdum, böyle bir ismi nereden bildiğimi düşündüm.

Hayal kırıklığı içinde homurdanarak bacaklarımda üzerindeki kürkleri geriye attım ve pencereye gittim. Şafak, geceyi kovalamaya başlamıştı bile. Aşağıda, avlu meşalelerle aydınlatılmıştı ve birkaç skydguard devriyesi ileri geri yürüyordu.

Alnımı serin pencereye yasladım ve gözlerimi kapattım.

Rüyanın hiçbir anlamı yoktu. İsim, samanlıktaki kızın söylediği şeyler, sadece hırsızın yaptığı yorumlardan yola çıkmıştım.

Sıkılı yumruklarımı pencerenin iki yanındaki duvarlara dayadım. Bütün düşüncelerim, ellerimin altında kadının sıcak teniyle geçirdiğim o anlara yöneldi. Nefesinin benimkine karışması, boynuma bıraktığı nazik fısıltılar.

Onu ilkel bir dürtüyü doyurmak için bir beden olarak kullanmayı planlamıştım. Daha fazlası değil. Ama çıldırtıcı arzuyu tatmin etmenin bir yolu olarak başlayan şey, onu memnun edebileceğim tüm yolları keşfetmenin yeni bir zevkiyle sona erdi. Sanki onun zevki, mutluluğu benim için önemliymiş gibi.

Yaptığımız şey yeterli değildi. Tenimin derinliklerine inmişti ve ben daha fazlasını istiyordum. Dudaklarının tadına bakmak istedim. Yatağımda birbirimize sarılmanın, onu her yönden sahiplenmenin, sonra da yanında uykuya dalmanın nasıl bir şey olduğunu bilmek istiyordum.

Aynı rüyadaki iki küçük çocuk gibi.

Ama arkamızda daha fazla dönüş ve daha az giysi ile. Çok daha az.

Mallie. Adı dilimde, kafamın içinde dans ediyordu. Samanlıktaki kıza Mallie demiştim. Bir çocuğun parlak yeşil gözlerine bakmışım ve kafamın içinde bir yerlerde dağınık saçlı kızın hırsız olduğunu biliyordum.

Rüyamdaki kızın dün gece söylediği şeyleri söylemişti. Acımı kâbuslardan, bu sonsuz karmaşadan almak için daha fazla yalvarıyordu.

Gözlerimi kırıştırdım ve hâlâ parşömenlerle dolu olan masaya baktım. İki ailenin destanı ve hafızaları büyüleyiciydi. Başımı iki yana salladım. Hatıralar alınamazdı, gerçekten. İllüzyon, evet, ama mesmer'in bu kadar kişisel, anılar kadar bireyin bedenine işlemiş bir şeyi kalıcı olarak değiştirme gücü yoktu.

Mesmer hakkında edindiğim tüm bilgilerde, böyle bir Yeteneğe benzeyen herhangi bir şeye rastladığımı hatırlamıyordum.

Bu ironi karşısında bir alay dilimden döküldü. Hatırlayamıyordum ama ya hafızam çalındığı için böyleyse? Çok saçma.

Bu fikrin aptallığını kafamda tekrarladım ama hırsız söz konusu olduğunda hiçbir şey aynı hızda görünmüyordu. Çelişkiler midem altüst olana ve boğazımda safra tadı duyana kadar içimi parçaladı. Çömeldim, ellerim saçlarımda, midemi yatıştırmaya çalıştım ve yalanların nerede başladığını bulabilmek için son zamanlardaki tüm tuhaflıkları listeledim.

İşportacı ve onun tahta gülü. Hırsızın boynunda da benzer şekilde kaba bir kuzgun vardı. Bana bir set olduğunu söylemişti, biri güllüydü. Her iki ahşap tılsım da kötü vuruşlarla oyulmuştu ama ikisi de beni iki kez bakmaya itmişti.

Sonra, çocuk hırsız. Parmak konuşmasını anlıyordum ve sanki beni tanıyormuş gibi sessizce bana bağırıyordu. Çirkin doldurulmuş at. O lanet şeyi hâlâ fırlatıp atmamışım, sadece karyolamın altına sıkıştırmışım, iç organları hâlâ bıçakladığım yerden dışarı dökülüyordu.

Sonra, hırsız. *Lanet* olsun. Sarsılarak ayağa kalktım ve parşömene bakmaktan kaçınarak volta attım.

Kokusu, saçları, korkusuzluğu. İyi okuyamadığımı bilme şekli. Bir hırsız böyle bir şeyi nasıl bilebilir? Neden umursasın ki? Masque av Aska'da onun hedefi ben değildim, güç Hagen Strom ve onun kiralık hırsızlar loncasının hedefiydi.

Yine de kadın benim için gelmeye devam etti.

Muhtemelen benim büyücümü arzuluyor olabilirdi, ama o zaman bile bu kavram uymuyordu. Her buluşmamızda benden bir şey yapmamı istiyor gibiydi, ona katılmamı, gölgelerimle loncasına hizmet etmemi değil. Sanki tek istediği onu tanımamdı.

Sıcaklık beynimde zonklayan bir ağrıyla çılgılık attığında gözlerimi sıktım ve burnumu sıktım.

Mallie.

Hayal kırıklığı taşıtı. Masaya attığım bir tekmeyle parşömen uçtu gitti. Yatağıma oturdum, ellerimle başımın yanlarını tuttum ve hayatımın garipliğini parçalamaya çalıştığımda beni takip eden acıyla savaştım.

Onu tanımamı istedi. Onu istememi istedi ve . . . Ben de istedim.

Onu tanıyordum.

Gözlerim birden açıldı. Kafatasımda şiddetli bir acı vardı ama sıcak, rahat bir şey göğsümü sıkıyordu. Onun adı, onun dokunuşu, birlikte mükemmel bir dansın içinde hareket etmiştik. Vücudu bana çok tanıdık gelmişti.

Güvenli bir yer. Sanki başından beri kollarımda o kadınla birlikte o duvara aittmişim gibi. Umudun sıcaklığı ne kadar hızlı geldiyse, buz gibi korku da onu o kadar hızlı kovaladı.

Başımı yavaşça, sıkıcı bir şekilde çevirerek döşeme tahtalarının üzerine dağılmış parşömenleri inceledim.

Hırsızı tanıyordum.

Ama . . . Onu hatırlayamadım.

Dudaklarımı yalayarak etrafa saçılmış bütün parşömenleri topladım ve masanın üzerine düzgünce yığdım.

Aceleyle giyindim, sonra yığımı aldım ve kararlı adımlarla odamdan çıktım.

Görülmesi gereken bir anlaşma vardı.

"*HERR LYNX*." Demirci çırağı terli başını kaldırıp bakışlarımla buluşana kadar durakladım. Adamın kemiklerinde yeterince et vardı, kasabadaki kızların çoğu onun kılık değiştirmiş bir ziyaretçi tanrı olduğuna kıkırdıyordu.

Benim için o, Kara Saray'ın benden pek korkmayan ve Kötü Niyetli olduğum için lafını esirgemeyen bir başka hizmetkârıydı. Kafamdaki çalkantıların bir kısmını yatıştıran birkaç kişiden biriydi.

Tokmağını masanın üzerine bırakıp ellerini kirli pantolonuna silerken ağzının kenarı seğirdi. "Ah. Birkaç gün oldu, Kötü Niyetli. Bugün gelebileceğine dair mesajını aldım. Tam zamanında, çünkü bu gece kasabadan ayrılıyorum. Bir görevin var mı?"

"Hayır. Bugün olmaz."

"Boş muhabbet o zaman?" Lynx göz kırptı. "Güzel. Bulduğum siyah nehir meyvelerinden yaptığım yeni bir çeşit tart var. Sanırım beğeneceksin."

Alay ettim. Lynx'le ilgili tuhaf olan şey, her zaman komisyonumu istemesi ama hiçbir şey almadan geldiğimde daha memnun görünmesiydi. Kanayan adam mutfaklardaki fırıncıların hepsinden daha iyi kek hazırladığı için genellikle beni beslerdi. Belki de bu benim müthiş auramdan bir parça götürüyordu, ama boş sohbetten ve Lynx'in yaptıklarından tatmaktan oldukça keyif alıyordum, sanki bir tanıdıktan daha fazlasıymışız gibi. Sanki arkadaşmışız gibi.

Yine de Kara Saray'ın Kötü Niyetlisi bendim ve bir eksikliğimi kabul etmek zor olacaktı. Çırak sakinleştirici bir yapıya sahip olsa bile, bu ona bana karşı kullanabileceği bir zayıflık verirdi.

Lynx numunelerini sakladığı sandığa dalmadan önce elimi uzattım. "Aslında bir ricam var. Yardım edebileceğinizi düşündüm."

Durakladı ve tek kaşını çattı. "Fazlasıyla istekliyim." Kalın ellerini tekrar pantolonuna sildi. "Ne oldu?"

"Okuyabiliyorsun, değil mi?" Lynx başıyla onayladı. Dudaklarımı yaladım ve bir elimi omzumdaki siyah deri çantaya sokarak parşömen yığınının çıkardım. Düzenli durması için sicimle bağlanmış parşömeni ellerim terlemeye başlayana kadar kavradım. "Acaba bana bunların ne yazdığını söyleyebilir misiniz?"

Göğsümde toplanan gerginlik, tepkisini beklerken iğneye geçirilmiş iplik gibi çekilip kıvrılıyordu. Gözlerimi kendi huzursuzluğumdan oluşan gölgelerle kaplama arzusuyla savaştım. Saklanmak korkakça olurdu ama okuma gibi sıradan bir görevde yardıma ihtiyacım olduğunu kabul etmektense savaşa gitmeyi tercih edeceğime karar verdim.

Vaşak tereddüt etti ve kaşlarının altından beni inceledi.

Cehennemler açılrsa ve beni bütünüyle yutsa, şu anda olduğumdan daha rahat olurdu.

Uzun bir aradan sonra Lynx boğazını temizledi ve elini uzattı. "Memnuniyetle."

"Okuyabiliyorum," diye ağzımdan kaçırdım parşömeni ona uzatırken. Tanrım, kendi dilimi bile kesebilirdim. "Sadece bazen kelimeler birbirine karışıyor. Bu şekilde daha hızlı olur."

Bir sükûnet dalgası sıkılı omuzlarımı rahatlattı.

Lynx gülümsedi. "Açıklamana gerek yok. Sorduğun için onur duydum."

Kahretsin, sesi o kadar içten geliyordu ki, bunca dönüşten sonra bu kadar utandığım için neredeyse kendimi daha aptal hissedecektim.

Hızlı bir dönüşle, Lynx bir tabureye oturup okumaya başlarken ben demirci kulübesindeki alet duvarlarını inceledim. Zaman yavaşlayarak beni rahatsız etmeye başladı. Mallie yalan söylerse ne yapardım? Tehditlerimi yerine getirebilir miydim? İçimden bir ses kadını tanıdığımı söylerken bunların hiçbirini nasıl yapacağımdan emin değildim.

"İlginç." Lynx'in sesi ciğerlerimdeki nefesi kesti.

Ancak Vaşak taburesinde öne doğru eğildiğinde kulübeyi boydan boya arşınlamaya başladığımı fark ettim, toprak zeminde artık ayak izlerimin derin izleri vardı.

"Eee?"

Lynx parşömen sayfalarını karıştırdı, sonra sırtarak bakışlarını kaldırdı. "Bu, Doğu Krallığı'nın başlangıç savaşlarının bir anlatısı. Bir zamanlar burada hüküm süren iki ailenin masalları ve onların eşsiz büyücüleri."

Parmak eklemlerimi kırdım ve kulübenin onun tarafına doğru koştum. "Ne tür bir büyü?" "Güçlü. Gerçek düşünceleri çarpıtabilen ya da tamamen alabilen türden," dedi yavaşça, sanki tek bir kelimeyi bile kaçırmamı istemedi. "Anılarımız üzerinde güç. Böyle bir Yeteneğin verebileceği zararı ya da gücü tahmin edebilirsiniz."

Doğru söylemişti.

Jens Strom bana bu destanı bilerek vermişti.

Böyle yeteneklerin var olduğunu bilmemi istediler. Doğru olduğunu düşündüğüm şeylerden şüphe etmemi.

Masque av Aska'dan önceki anları hatırlayamıyordum. Karmakarışık, bulanıktı ve Lord Magnate'e olan bağlılığımı ne kadar güçlendirmeye çalışsam da hayattan duyduğum hoşnutsuzluğu zapt edemiyordum.

Bir şeyin -birinin- düşüncelerimi değiştirmiş olması mümkün müydü? Midem bulandı.

Eğer bu doğruysa, eğer bir manipülasyon kafamı bulandırdıysa, Mallie'nin bununla ne ilgisi vardı? Onun için neden önemliydim ki?

Bakışlarımı tekrar çırağa çevirdim. "Böyle şeylere inanır mısınız?"

Lynx'in yontulmuş yüzü tüm neşesini kaybetmişti. Kelimeler ağzında dönüp duruyor gibiydi ve hangilerini kullanacağını seçmekte acele etmiyordu. "Düşünme biçimlerimize büyük zarar verebilecek Yetenekler olduğuna inanıyorum, evet. Her şeyin her zaman görüldüğü gibi olmadığına inanıyorum. Merak etmek ve sorgulamak iyidir. Destanlarımız ve şiirlerimiz çoktan unutulmuş bazı gerçeklerden gelir ve bilge rehberler olarak kullanılmalıdır."

Parşömeni geri verdi ve usulca gülümsedi. "İyi bir arkadaşım bir keresinde bana gerçeğin içgüdülerimizde yaşadığını söylemişti. Bir şey mantıklı gelmediğinde, işte o anlarda kalbimizin bize söylediklerine güvenmeliyiz. Kalbim bana bu destanlarda büyük bir gerçeklik payı olduğunu söylüyor."

Parşömeni işaret etti ve bana biraz acıyarak baktı. Ben acılamak istemedim. Açıklık istiyordum.

"Böyle bir şeyin nasıl tersine çevrilebileceğinden bahsediyor mu? Eğer birinin hafızası değiştiyse, demek istiyorum.

Nasıl tamir edilebilirler?"

"Böyle şeylerden bahsetmedi ama benim bildiğim en güçlü büyücünün bile zayıf noktaları olduğu. Onları bulana kadar aramaya devam etmek gerekir."

Zayıf bir nokta bulmuştum. Hırsız. Mallie. Bu kadın beni her inancımdan, sahip olduğumu düşündüğüm her arzumdansüphe ettirme yeteneğine sahipti. Ondan başka bir şey istemememi sağladı.

Onu görmem, onunla konuşmam gerekiyordu. Benim hakkımda bildiklerinden vazgeçmesini istedim. Çenemi hızlıca kaldırarak demirci kulübesinin kapısına doğru bir adım attım. "Teşekkür ederim, Herr."

"Dediğim gibi, bunu sormak benim için bir onurdu, Kase."
Durdum. Lynx bana verilen ismi hiç kullanmamıştı. Kahretsin, bildiğini bile bilmiyordum. Yavaşça döndüm ve gözlerini omzumun üzerinden yakaladım.

Lynx kocaman ellerini kaldırdı. "Özür dilerim. Saygısızlık etmek istemedim, *Kötü Niyetli*." Bir anda bu unvandan nefret ettim.

"Hayır," dedim, sert bir sesle. "Ben ... bana Kase de. Doğru gibi görünüyor. Kalbe güven, değil mi?" Lynx'in sırtışına bakılırsa ona sonsuz bir penge armağan ettiğimi düşünebilirdi.

"Doğru." Sesi kısıldı ve ben arkamı dönerken bana gülümsedi.

Kulübenin duvarları çok dar gelmeye başlamıştı. Lynx hızla kafama inen başka bir yumruk haline geliyordu. Tepkisi söyleyecek çok şeyi olduğunu ima ediyordu ama herkes gibi dilini tutuyordu. Hırsız bulmam gerekiyordu.

Kara Saray'da yükselmeyi arzuladığımdan daha fazla ona ihtiyacım vardı.

Skydguard kulesinde, odamın merdivenlerini ikişer ikişer çıktım. Gece karanlığından sonra ayrılmak riskli olurdu. Ivar, Masque av Aska'nın sorumluları henüz yakalanmamışken, değerli Alvers'lerinin muhafızlarının koruması dışında kalmasını istemiyordu.

Yine de gölgelerde evimdeydim ve kanayan bir yol bulacaktım.

Kaçma umudum binlerce kanlı parçaya ayrılmadan önce odamın kapısından içeri adımımı atmamıştım bile.

Kalbim göğsümde durdu. Hemen çenemi eğdim. "Lord Magnate. Onur duyduğum." Ivar karyoladan kalktı, elinde bir şey vardı.

Lanet olsun. Kanayan doldurulmuş at. Karnını deştikten sonra onu karyolamın altına atmış ve oyuncağı hemen unutmuştum. Şimdi ise beni rahatsız ediyordu. Bir anlamı vardı ve Ivar da bunu biliyordu.

Lord Magnate yalnız değildi. Sabain bir omzunda, Lord Eero ise diğer omzunda duruyordu. İkisinin arasında siyah saçlı, gözleri kanlı ve yüzü yara bere içinde bir adam duruyordu. Dizlerinin üzerinde sallanıyordu ama başını kaldırdığında tökezlememek için tüm vücudumu sıkmak zorunda kaldım.

Bana gül tılsımını satan işportacıydı. "Nedir bu?" diye sordum, korku kollarımın üzerinde dalgalanıyordu.

"Bu da ne böyle," dedi Ivar yavaşça. Parçalanmış atı inceledi, sonra zalim bakışlarını bana doğru kaldırdı. "Hâlâ Lord Magnate'iniz Kötü Niyetli'ye sadık mısınız?"

Lanet olsun. Ivar kadını biliyordu. Tek açıklaması buydu. Dudaklarımı yaladım. "Evet, Lordum. Her zaman."

"Hmm." Ivar atı havaya kaldırdı. "Nedir bu?"

"Bir şey değil. Geçen günkü çocuk hırsız bırakmış."

Ivar bir kaşını oynattı, sonra hızlı bir çekişle atın kafasını gövdesinden ayırdı.

Ani bir umutsuzluk dalgası beni şok etti. Ardından gelen baş döndürücü öfke de öyle. Kanayan bir oyuncaktı ve Ivar'ın gözlerini çıkarıp ona yedirmek istedim.

Ivar atın kalıntılarını yere fırlatarak, "Kötücül, kasvetli haberlerim var," dedi. "Sarayımda bir hain var ve Lord Eero senin bu konuda bir şeyler bilebileceğini düşünüyor."

Luca'yı öğrenmiş miydi?

Sümüklü piç kurusuna gözlerimi kısıtım. Ivar buradayken bile Eero bakışlarımın altında küçüldü.

"SENİ İŞARETLEDİM. İşaretlerimi asla gözden kaçırmam."

Nidhug'a söylediğim AYNI KELİMELEER farklı bir anının süzgecinden geçti. Gölgele, parıltılar ve maskelerle dolu bir gece. Bu da başka bir acımasız vaatti, ama fae'lere yönelik tehditten daha derine iniyordu. Bu unuttuğum bir sözdü, ya da belki de ben uydurmuşum. Yine de, bir şekilde Lord Eero'nun düşünceleri ile birlikte geldi.

"Bu sonuca nasıl vardığını anlamıyorum, Lord Magnate."

Ivar hırpalanmış işportacıya döndü ve adamın yanağına bir tokat attı. İşportacı inledi ve öksürdü, dudaklarından kan damlıyordu.

"Eero bu adamın arazide gizlendiğini fark edecek kadar zekiydi," dedi Ivar. "Etrafta suikastçılar dolaşırken insan asla çok dikkatli olamaz. Hayırseverler onu ticaret meydanından tanıyınca, bir sonraki dönüşünde köşeye sıkıştırdılar."

Ivar rulo halindeki bir parşömen parçasını kaldırdı. Bir an için benden okumamı isteyeceğini düşündüm ama devam ettiğinde göğsümde bir rahatlama hissettim. "Kaçak hırsız ile Lord Jens Strom arasında mektuplaşıyormuş."

Nabzım hızlandı. Kadın Jens Strom'la bağlantıda mıydı?

"Bu benim hatamdı," diye devam etti Ivar. "Hagen Strom maskeli balomu ele geçirdikten sonra, onun akrabalarını daha derinlemesine araştırmalıyım. Şimdi, bu mektuba göre, hırsız sana büyük bir ilgi duyuyor, Kötü Niyetli. Açıkla."

Avuçlarım yandı. Eero'yu hep aptal biri olarak görmüştüm ama bir işportacıyı, Mallie'yi, hatta Kara Saray'ın iç yüzünü bilen Jens Strom'u bile alt etmişti. Onu küçümsemek *benim* hatamdı.

Şimdi ne yapacaktım? Mallie'yle tekrar konuşma arzusu -ihtiyacı- çok güçlüydü. Ondan vazgeçemezdim. En azından gerçeği öğrenene kadar, ama Ivar onu gözüne kestirmişti.

"Kadın bana ulaşmak için girişimlerde bulundu, Lord Magnate," dedim. En iyi yalanlar gerçeikle başlar. "Nerede olduğundan emin olamadım, bu yüzden kesin olarak bilene kadar hiçbir şey söylemedim. Yemin ederim, size ihanet etmedim."

Yalan daha kolay geliyordu. Bir tanrı gibi tapmam gereken adama duyduğum nefret de öyle.

Ivar gözlerini kısmıştı. Göz kapakları kırmızıya boyanmıştı, bu da Öteki Dünya'ya doğru yaptığı dansın varlığına dair tek ipucuydu.

"Bu da bizi onun nereye gideceğini bildiğinize inandırdı. Bana yerini söyle, ben de seni onların hilelerine karşı koruyayım."

Lanet olsun. Kadını tekrar gördüğümde, ona şifreli mesajların nasıl yazılacağı konusunda bir ders verecektim.

Kaskatı kesildim. Kelimeler boğazımda düğümlendi. Köşeye sıkışmıştım.

"Her şey yolunda Kötücül," dedi Sabain yumuşak, sefil sesiyle. "Sen hain değilsin. Umutların her zaman burada, Kara Saray'da ikamet etti. O seni bükecek ve gücün için seni parçalayacak. Bize onu nasıl bulacağımızı söyle, biz de seni onun yalanlarından kurtaralım."

Göğsümde neşeli bir sıcaklık yayıldı. Çok fazla umudum vardı. Var olduğunu bilmediğim umutlar. Hepsini onunla başladı. Hırsız bana huzur getirebilirdi.

"Onu görmeyi umuyorum." Lanet olsun, ne diyordum ben? Sabain'in gözleriyle karşılaştım ve nefesimin altında küfrettim. O lanet gözler buz gibi beyazdı ve kötücül büyüsüyle parlıyordu. İnsanları huzurla kontrol ediyor, umutları ve hayalleri aracılığıyla arzularını öğreniyordu. Ve beni ele geçirmişti. Umuda korkuyla karşılık vermek için bir yumruk kaldırdım ama Ivar kolumu kavradı.

"Onu nerede görmeyi umuyorsun, Kötü Niyetli?"

Lord Magnate'e baktım. Bir başka sükûnet ve huzur esintisi dilimi çözdü. "Bu gece benimle buluşacak ve bana anlamadığım şeyler anlatacaktı."

Ivar yanağımı okşadı. "Kayboldun, değil mi evlat?" "Evet,

Lordum." *Lanet olsun sana*. Kes şunu. Konuşmayı kes.

Ivar hınzırca bir zevkle gülümsedi. "Onunla ve hepsiyle konuşmak istiyorum Kötü Niyetli. Bakalım birlikte yükünü hafifletebilecek miyiz? Bize nereye gittiklerini söyle."

"Yapma," diye homurdandı işportacı.

Yumruklarımı sıktım, kafamdaki çiziklere karşı savaştım. Sabain yaklaştı, çirkin yüzünde acımasız bir sırıtiş vardı.

"Barış getirecek Kötücül," diye fısıldadı. "Anlat bize."

Ağzımı açtım. Aynı nefeste çaresiz ve öfkeyle doluydum.

HAFIZA HIRSIZI

Hob hala dönmemişti. Kemerimdeki deriye bir hançer bağlarken yüzümü rahat bir ifadeye büründürdüm. Inge, Strom Evi'nin ön tarafındaki açık pencereden eğildi, kirpikleri endişeli gözyaşları ve çenesinde hafif bir titreme vardı. Kadın normalde saçlarını düzgün bir şekilde örerd ama yolculuk ve küçüklüğünden beri yaşadığı hastalıklar yüzünden solgunlaşmıştı ve koyu renk saçlarının gevşek telleri nemli alnına yapışmıştı.

Pek konuşmadık. Doğruyu söylemek gerekirse, uygun koşullar altında tanışmadık. Onu maskeli balo elbisemi dikmesi için kandırırken, Hob'a iki skydguard erkek kardeşi olduğu sırrını açıklamak hiç de dostça değildi.

Yine de endişeyi anlıyordum.

Elimi omzuna koyduğumda sarsıldı.

"Ah," dedi bitkin bir nefesle gözlerini ovuştururken. "Gece havası, içimi rahatlatmaya yardımcı oluyor."

"O iyi olacak, Inge," diye fısıldadım.

Dudakları kıstı ve gözyaşları yanaklarına süzüldü. Ben onu durduramadan kadın hıçkıra hıçkıra ağlayarak omzuma düştü.

Tanrılar. Yeterince arkadaş canlısı olabilirdim, ama bir hafıza hırsızı ve bir lordun unutulmuş kızı olarak yaşamak, başkalarını fiziksel olarak teselli etme yeteneğimi eksik bıraktı.

Hızlıca omzunu okşadım. "Hob hayatta kalır, Inge. Tek bildiği bu. O iyi olacak." "Bir şeyler ters gidiyor," dedi iniltiyle. "Bunu hissediyorum."

Nazik bir dürtmeyle onu bakışlarımla buluşmaya çağırdım. "Beni dinle. Bu gece oraya gideceğiz ve o zamana kadar dönmezse, Raum ve Vali'yi onu aramaya göndereceğiz. Onlardan kaçan çok az şey olduğunu biliyorsun."

Inge burnunu çekti ama başını salladı. "Teşekkür ederim. Buluşmanızdan önce ne yapmam gerekiyor?"

"Burada kal," dedim. "Ash ve Hanna'yı uzun evde kalmaları için ikna etmemize yardım et."

Inge buna bir kahkaha attı. "Demek gecenin en zor görevi." Sırıttım.

"Kesinlikle."

İki ufaklık uzun evin içinde koşturuyordu. Ansel'in çocuklarına gülümsedim. Masque av Aska'dan sonra Ansel ve Sasha Strom Hanesi'ne dönmüşlerdi. Bu gecenin risklerini göze alarak Mörplatts'taki Sigurd'un yanına gideceklerdi. Tüm bunlar sona erdiğinde beni Kryv Loncası'yla tanıştıran adamı ziyaret etmek için büyük planlarım vardı.

Ansel, Hagen'la konuştu; iki arkadaş birbirlerinin hayatlarının dönüm noktalarını kaçırmışlardı. Neredeyse

Burası huzurlu. Neredeyse bir ev gibi.

Tek ihtiyacım olan Kase Eriksson'du.

Ansel bakışlarımı yakaladı ve Sasha ile Hagen konuşmaya devam ederken bir adım uzaklaştı. "Mal."

Ansel beni çenesinin ucuyla selamladı.

"Ansel."

Birkaç nefes için odayı taradı. "Biliyor musun, sıska Kase Eriksson'un Nightrender olduğuna hâlâ inanamıyorum. Onunla kanlı bir anlaşma yaptım ve bir zamanlar hendek kazmama ve şalgam ekmeme yardım ettiğini bir an bile düşünmedim."

Ansel'in Kryv Loncası'yla iş yapmamam, yoksa Nightrender'ın ruhuma sahip olacağı yönündeki umutsuz yakarışlarını hatırlayınca sııttım. Zemin ustası o zamanlar ne kadar da kehanette bulunmuştu.

"Bize karşı nazik olduğun için anlaşmanı kabul ettiğini biliyorsun, değil mi? Geçmişteki insanlardan bir hastalık gibi uzak durdu, ama sizden değil."

Ansel ayaklarının üzerinde kaydı. "Beni kandırdı. Korkunçtu ama ..." "Ama?"

Ansel derin bir iç çekti. "Oğlumu kurtardı. Hagen'ı ve seni kurtardı. Görünüşe göre bir kötü adamın göğsünde hâlâ iyi bir kalp yaşıyor. Korkunç olsa bile."

"Ah, umarım hâlâ öyledir," dedim.

"Dışarıda dikkatli olacak mısın? Onun kaçırılmış olmasından zevk almıyorum ama onu geri alma sürecinde kendini kaybetme."

"Herkes bana bunu söyleyip duruyor." Döndüm ve uzun bir nefes boyunca Ansel'in bakışlarını kendi bakışlarımla birleştirdim. "Ama gerçek şu ki ben onsuz zaten kaybolmuş durumdayım Ansel. Kendimi güvende hissettiğim ya da gerçekten kabul gördüğüm tek zaman Kase Eriksson'un yanında oldu. O benim en sağlam dayanağım."

Ansel bana karşı çıkma ya da güvende olmam için yaptığı uyarıyı yineleme nezaketsizliğinde bulunmadı. Elimi sıktı ve Niklas benimle konuşmak istediğinde karısının yanına dönmeden önce kısa bir süre başını salladı.

"Malin," dedi Niklas, gözleri heyecandan parlıyordu. "Kanayan üvey babanın tanrılar için uygun bir kütüphanesi var. Bir şey buldum." Bir parşömeni havaya kaldırdı. "Şimdi, bu bir efsane, ama sanırım şimdiye kadar kraliyet soyuyla ilgili efsanelerin çoğunun gerçeklerle dolu olduğunu tespit ettik."

"Ne oldu?"

Gülümsedi ve bana soluk deri bir kitap uzattı. Sayfaları farklı sahnelerin çizimleri süslüyordu. Niklas beni katlanmış bir sayfaya yönlendirdi.

"İşte anılarını çalan kraliçenin büyük kızının hikâyesi. Şövalyelerinden birinin kalbinin arzusu olduğu söyleniyordu, ancak düşmanları tarafından alındı ve kuzenlerinden biri tarafından değiştirildi. Unutmayın, ikinci ev anıları değiştirebilir."

Başımı salladım ve hikâyeyi anlatan rünleri taradım.

"Okumaya devam edin. Ne yaptığını, onun zihnini nasıl iyileştirdiğini gör." Niklas memnuniyetle homurdandı. "Mal, bu ürkütücü ama eğer tarihi tekrarlamıyorsak, açıkçası ne yaptığımızı bilmiyorum."

İKİ SAAT GEÇMİŞTİ ve Hob hâlâ dönmemişti. Inge'ye söylemeyecektim ama karnıma ağır bir taş oturmuştu ve dost canlısı işportacım için çok endişeleniyordum.

Yarım ay evin içini soğuk bir ışıkla kaplamıştı. Dışarıda, ahırların yanında küçük bir kalabalık toplanmıştı.

Niklas'ın bana gösterdiği hikâye kafamın derinliklerine yerleşti. Eski bir kraliçe

Sevgilisinin kafasındaki nefret ve yalanları. Gölgelelerin arasından geçip ona ulaştı, bir şekilde onu çağırmak için büyüsunu kullandı. Sanki anılarının içinde onun yanında yürüyordu. Sonra birlikte karanlığı geri çektiler.

Niklas bana bunun daha karmaşık olduğunu söyledi ama Kase, Ivar'ın lanetini bozacak kadar yaklaşmama izin verirse diye bir planı vardı.

Jens başına siyah bir örtü geçirdi. Onu daha ince tuniklerinin ve asilzade kıyafetlerinin dışında görmek garipti. Bu gece daha çok Kryv'e benziyordu.

"En son böyle bir plan yaptığımızda Bard neredeyse planı mahvediyordu," dedim. "Buradan uzakta olduğundan emin misin?"

Jens kıkırdadı. "Lord Karlsson'la birlikte Kara Saray'da Niall'in müstakbel tahtını kutluyor." "Ah, o zaman muhtemelen uyuyana kadar onu haftalarca göremeyeceğiz."

"İkinizin arasının açılmasına neden olduğum için pişmanım," diye itiraf etti Jens. "Bard'ın sert bir dış görünüşü var ama her zaman kabul görmeyi arzuladı. Sanırım senin Hagen'la olan yakınlığını sık sık kıskanıyordu."

Bard hayatım boyunca bana karşı kaba davranmıştı ama Masque av Aska'da gözlerindeki acıyı unutamamıştım. Bu iş bittikten sonra belki ikinci kardeşimle aramızdaki kayıtsızlığı onarabilirdik.

Bir süre durakladıktan sonra, "Gelmene gerek yok," dedim.

"Beni durdurmaya çalıştığını görmek isterdim kızım." Jens elindeki baltayı göğsünün üstündeki baldrice sıkıştırarak tereddüt etti, sonra da bana sıkıntılı bir bakış fırlattı. "Malin, zaman geçtikçe doğru şeyleri yapmadığımı daha iyi anlıyorum. Seni koruyabilir ve sana aynı anda sonsuz bir sevgi verebilirdim. Geri dönemem ama sen benimsin ve her zaman benim oldun. Sonuna kadar senin yanında olacağım."

Ağlamayı reddettim ama mücadele ederken yanık kafatasımın arkasına doğru sızladı. Yumuşak bir gülümseme sundum ve elini sıktım.

Ansel ve Sasha çocuklarını çoktan kasabaya götürmüşlerdi ve Jens'in ev kâhyalarından biri kalan hizmetkârları üvey babamın Rutten'de sık sık kullandığı başka bir eve götürüyordu.

Arabanın Strom Hanesi'ni karanlığa taşımamı izledim. Göğsüm sıkıştı. Çok nihai hissediyordum. Sanki bu gece bir dönüm noktası olacaktı. Hayatlarımızı yaşama şeklimizde bir değişiklik.

"Gidebilirim. Bunu bir daha yapma."

Jens ve ben ahırın köşesine baktık. Gunnar yayını kuşanmış, titrek bir sesle Hagen'la konuşuyordu. Kardeşim siyahlar giymiş, sırtında iki hançer kınına sokulmuştu.

"Niklas'ı duydun oğlum," dedi Hagen, Gunnar'ın başının arkasını tutarak. "En eski anıların onu en hızlı şekilde geri getirmeye yardımcı olması mümkün. Strom Hanesi Kryv'den önce geldi. Biz de o seni tanımadan çok önce geldik, o yüzden gitmeliyiz. Geri çekilin lütfen." Hagen durakladı ve Gunnar'ın başını hafifçe salladı. "Seni tekrar kaybetmeye dayanmam."

"Ve seni kaybedebileceğimi mi düşünüyorsun?" Gunnar geri adım attı.

Lynx sıkıntıyı duymuş olmalı ve kısa süre sonra Gunnar'ın yanında belirdi. Büyük Kryv'in ne dediğini bilmiyorum ama sonunda Gunnar hışımınla uzaklaştı ve ağaçların arasında kayboldu.

Hagen'a gittim. Kardeşimin yüzü sıkıntıyla buruşmuştu. "Babasının yanında savaşmak istiyor, hepsi bu," dedim.

"Onun artık bir erkek olduğunu biliyorum." Hagen çenesinin göğsüne düşmesine izin verdi. "Kanlı bir savaşta çarpıştığını biliyorum ama Ivar tarafından kaçırıldığı düşüncesi o kadar güçlü ki, doğru dürüst düşünemiyorum."

"Malin, Hagen!" Jens elini sallayarak bizi giderek büyüyen Kryv ve Falkyn çemberine çağırdı. Dagny,

Inge'in yanında duruyordu, her iki kadın da Ash ve Hanna'nın omuzlarını tutuyordu. Ash kaşlarını çatı,

Biz toplanmayı bitiremeden çocuk gruptan ayrıldı ve uzun eve doğru ilerledi.

"O iyi olacak," diye fısıldadı Inge endişeli Hanna'ya.

Ağaçların arasından Luca ve Niklas cisimleşti, yüzlerinden aşağı siyah rünler akıyordu.

"Yol temiz," dedi Luca nefes nefese. "Bir süre önce skydguard kulesinden küçük bir araba alınmış.

Muhtemelen Kase'dir. Eğer nehrin kuzey tarafına giderse aynı anda buluşursunuz, ama şimdi gitmeniz gerek."

"Geri kalanımız," dedi Niklas loncalara, "ağaçların arkasında kalacağız. Sadece son çare olarak ilerleyeceğiz. Bir anda çok kalabalık olmamız *förvirring*'i alt edebilir." Kalabalıktan bir baş sallama dalgası ve anlayışlı homurtular yükseldi. Niklas parmaklarına altın yüzüklerini taktı. "Pekâlâ o zaman. Gidip müstakbel kralınızı, kraliçemizi geri kazanın."

Yüzümü buruşturdum. "Bu bana son kez böyle seslenişin olacak."

Niklas kıkırdadı. "Şüpheliyim, Mal. Şimdi, sonuna kadar savaş."

Acele ettim ve Hanna'nın alnına bir öpücük kondurdum. "Güvende kal ve Ash'e yakında görüşeceğimizi söyle."

Ondan ayrıldım ve Gunnar hariç diğer Kryv'lerle aceleyle vedalaştım. Ulaşılamayacak bir yerde bir ağaca tünemiş, tek başına sinyali bekliyordu.

Hagen yüzüne bir gülümseme yerleştirmeye çalıştı ama gözleri yorgunluktan ağırlaşmıştı. Ailesini güvende ve özgür tutmak için verdiği bitmek bilmeyen savaşlardan yorgun düşmesi boşuna değildi.

Aşırı büyümüş arka patikada yürürken vücudum beklentiyle titriyordu. Sessizce yürüdük.

Gece sisleri bir sevgilinin saçlarında gezinen parmaklar gibi ağaçların arasından geçerken nem yapraklara yapıştı.

Bizi nehirdeki yarığa götürecek yokuşa vardığımızda, çalılara ve dikenlere takılmaktan dizlerim ağrıyordu ve yüzümde ter ve çizik tabakası vardı.

Jens dikenli bir çalının arkasına çömelmemizi işaret etti.

"Mal, sen önden gideceksin. Hagen ve ben geride kalacağız. Onu rahat ettirin, sonra da birleşme fikrimize sıcak bakıp bakmayacağına bakın. Unvanıma saygısı var, bu yüzden bana direneceğini sanmıyorum ama-"

"Muhtemelen beni ilk görüşte katledecektir," dedi Hagen umursamazca.

"Beni katletmedi," dedim. Bir dalın kırılması başıma sıcak bir kan hücumu gönderdi. Avuçlarımı birbirine sürttüm ve ayağa kalktım. "Vakit geldi."

"Arkanızdayız," dedi Jens.

Sert bir nefes verdim ve çalıların arasından geçtim. Isı vücudumun her yüzeyinde geziniyor, nehrin yakınındaki ay ışığına adım attığımda minik bacaklar tenimde dans ediyordu. Kan kafatasıma hücum ediyordu. İleri geri dönüp karanlığı tarayarak yüzünü bulmaya çalıştım.

Gölgelerden başka bir şey karşılamadı beni.

Ta ki puslu siyahta bir kırılma geri çekilip Kase karanlıktan çıkana kadar.

"Sen geldin." Kelimeler ağzımdan kaçtı ama onun altın gözlerini görünce gülümsememi engelleyemedim.

"Geleceğinden emin değildim. Destan hakkında doğru mu konuştum?"

Kase durakladı. "Sen yaptın."

Sesi sert ve karanlıktı. Beni çevreleyip her adımda biraz daha yaklaşırken ensemdeki tüyler diken diken oldu.

Vücudumun etrafında dönerken onu takip ettim. Başımı yana çevirdiğimde, Kase sadece yarım adım ötemde, gözleri gölgelerle kararmış bir şekilde durduğunda bir yudum havayı içime çektim.

"Gelmemeliydin," diye fısıldadı. Ses tonunda bir uyarı, neredeyse bir yalvarış vardı.

"Geleceğime söz vermiştim."

Dürüstlüğümden, ona olan bağlılığımdan biraz teselli bulacağını ummuştum ama bir anlık kızgınlık gözlerindeki gölgelerin bir kısmını yok etti.

Kase kolumu kavradı, tırnakları derime battı. "Git. Şimdi." Her kelime

sanki konuşmak zor geliyormuş gibi dişlerinin arasından çıkıyordu.

"Kase." Jens'in derin, emredici sesi bizi ayırdı. "Sana zarar vermek için burada değiliz evlat." Kase'nin gözleri kocaman oldu. "Lord Strom mu? Hayır." Dişlerini sıktı ve bana tekrar ters ters baktı. "Git."

Anlamak beynime bir cıvata gibi saplandığında midem bulandı. Jens'e doğru döndüm. "Daj, gitmeliyiz. Bu bir tuzak."

Bu sözler, Kase'nin arkasındaki ağaçların arasından iki skydguard birliğinin geçmesiyle aynı anda ağzından döküldü. Birkaç dakika içinde etrafımızı sardılar. Hagen saklandığı yerden çıkarıldı ve kıyıya fırlatıldı.

Muhafızlar ancak tek bir kısırağın çektiği küçük bir araba eğimli patikadan aşağı yuvarlandığında ayrıldılar. Ivar bizi bulmuştu.

Zaman bulanık anlarda ilerliyordu. Arabayı gören Hagen, ağaçlardaki Kryv ve Falkyn'lere buluşmamızın yanlış gittiğine dair bir işaret olan çığlık atan bir düdük çaldı. Yanıt anında geldi. Kuzgun gibi sert bir gaklama.

Bize doğru koşarlardı. Gerçek şu ki, skydguard ile savaşa girecektik.

Tek gördüğüm nehir kıyısında loncamın, ailemin kanlı bedenleriydi. Ama saldırıları için duyduğum endişe uzun sürmedi. Araba durur durmaz, gece mavisi giymiş üç Alvers dışarı çıktı. Hipnotikler. Ivar'la birlikte buraya getirildiklerine göre güçlüler. Her Alver farklı bir yöne döndü ve ellerini kaldırdı. Çok geçmeden nehir ve çevresindeki ağaçlar bir büyü ışıltısıyla kaplandı.

Ardından gırtlaktan bir kıkırdama geldi. Ivar bir savaşa katılacakmış gibi giyinmiş halde ortaya çıktı. Siyah muhafızlar, belinde iki kılıç ve geniş göğsünün üzerinde kalın bir gambeson. "Ağaçlardaki hırsızlarınız yanılsamalar içinde kaybolacak. Burada sadece biz varız."

Kryv ve Falkyn'lerin geri çekileceğine dair bir umutsuzluk ve kaçınılmaz şiddetten kurtulacaklarına dair şiddetli bir sevinç çarpışması boğazımda düğümlendi.

"Şey," dedi Ivar hafifçe, "her hırsız değil."

Lord Magnate parmaklarını şıklattı ve iki skydguard arabanın içine uzanıp kambur bir adamı sürükleyerek dışarı çıkardı. Onu önümdeki yosunlu toprağa attılar.

"Hob!" Sesim çatallaştı. Hob inledi. Kanlar içindeydi, yara bere içindeydi. Kafa derisinden çenesine kadar uzanan bir yarık taze kan içindeydi. Ona uzandım, Hagen yanımdaydı ve Ivar onu tekrar yakalamadan önce aramıza çektik.

Nefes almaya devam ettiğinden emin olmak için bir elimi Hob'un göğsüne koyarken, bakışlarımı Kase'ye diktim. "Bunu yapmak zorunda değildin; sen bundan daha güçlüsün."

Çenesi titriyordu. Kase başını salladı ve başka tarafa baktı.

"Onları emniyete alın," diye emretti Ivar.

Üç skydguard öne çıktı ve gümüş, pırıl pırıl parlayan magisk tasmaları boyunlarımıza geçirmeye çalıştı.

Mücadele ettim. Jens dirseğini gardiyanlardan birinin kaburgalarına sapladı. Hagen çırpındı, ısırıldı ve tekmeledi, ta ki her birimiz karın üstü yatana kadar, üç gardiyana bir gardiyan, dizler boyunlarımıza bastırarak kaynar prangalar yerine oturana kadar.

Derim zehirli gümüşün altında fokurdadı ve mesmer kullanma düşüncesi kafamın içinde asit gibi yandı.

Arabadan daha fazla adam döküldü. Niall Grym'i görünce irkildim. Kürklere bürünmüştü, sanki çoktan kanayan bir kral olmuştu. Arkasından Eero çıktı. Kör bir öfke görüşümü bulandırdı.

"Sen işaretlenmiş bir adamsın, Eero!" Bağırdım. "Niklas seni bulacak. Kryv seni bulacak." Eero yüzünü buruşturdu ama hemen sustu. "Görünüşe göre işaretli olan sensin, hırsız."

Kase bakışlarını aramızda gezdirdi, kafası karışmış gibi alnı kırıştı.

Beyaz keten bir tunik ve ona uygun bir pantolon giymiş sırık gibi bir Alver arabayı terk edene kadar Eero'nun bakışlarını üzerimde tuttum. Gözlerinden boyalı deri çizmelerinin cilasına kadar uzanan parlaklık geceyi yarıyordu.

"Yardımsever," dedi Ivar adama. "Ağaçlardaki insanların umuda tutunmalarını sağla. İllüzyonlar onları durduracaktır ama umudun onları yakınlarda aramaya devam etmesini istiyorum. Bir dahaki sefere onlarla karşılaşacağız."

Benevolent korkunç bir sırtışıla skydguard hatlarının kenarlarına doğru ilerledi. Kase'nin tam tersi. Kryv'nin bir keresinde bana karanlık ve sefil olduğunu söylediği adam, diğerlerini umutları ve arzuları aracılığıyla kontrol ediyordu.

Sırtına baktım ve bıçağımın kalbini önden kesecek kadar derine gömüldüğünü hayal ettim.

Karanlık, ısırmacı nefret kalbime işledi. Kase'yi aradığım sıralarda, ona zarar veren herkesin derisini soyma arzusu beni odaklanmış ve azimli tutmuştu.

Kalbimin her atışında aynı arzu damarlarıma pompalanıyordu. Şimdi sıra Kryv ve Falkyn'lere yönelik tehditlerde. Hob için.

Merhamet yok. Halkımı tehdit edenler ölecekti. Yavaş yavaş. Acı çekerek. Fırsat için sabırsızlanıyordum.

"Ah, Leydi Freya." Niall önüme geçti. "Ah, zayıf

prens. Beni özledin mi?"

Niall'ın sakalı dudağına doğru kıvrıldı ve çenemi kavradı, ekşi kanın kokuşmuş tadı dilimi kaplayana kadar sıkı.

Jens ve Hagen benim için bir hamle yaptılar ama skydguard tarafından geri itildiler. Bana biraz zevk veren Kase oldu. Eli kılıcının kabzasına kaymıştı ve Niall'a dik dik bakarken gözleri parlak siyahla kaplanmıştı.

Orada, yüzeyin hemen altındaydı ve onu geri çıkarmamızı bekliyordu.

Niall beni daha yakına çekerken sıcak nefesi tenimi sıyırdı. "Beni kandırdığın geceye pişman olacaksın, seni *kaltak*."

"Seni küçük düşürmek," diye homurdandım, "asla bir pişmanlık olmayacak."

Yanağımda gezinen elinin çatırtısı açıklıkta yankılandı. Yanağıma batan binlerce iğne gibi derin bir acı vardı ama ona bana acı çektirme zevkini tattırmayı reddettilim.

"Yapma ..." Kase'nin bir eli Veliaht Magnate'in kolundaydı, bir eli de bıçağının üzerindeydi. Yüzünü buruşturdu ve Varis Magnate'i serbest bıraktı. "Bağışlayın beni Lordum. Bana ne oldu bilmiyorum."

Niall, "O bir büyücü, Kötücül," dedi. "Mesafenin kuru." Çizmelerine kan tükürdüm.

"Jens Strom. Törenlerin Efendisi," dedi Ivar acıyla. "Bu kadar saygı görüyorsun ama ne uğruna bana ihanet ediyorsun? Bir kadın için mi? Güzel bir kadın bile değil."

Jens alay etti. "Krallığımıza asla ihanet etmedim ve şimdi de etmiyorum." Sesini derin bir feryada yükseltti. "Ben gerçek kraliçenin yanındayım! Tahtın varisi bu gece karşınızda oturuyor ve Ivar Grym onu ortadan kaldırmayı planlıyor. Yüzüğü talep ettiğinizde, Lord Magnate'in kan bağı gerçeğini gizlediğini ve onları öldürdüğünü göreceksiniz. Ben kraliçenin yanındayım."

"Kraliçenin yanındayım!" Hagen karşılık olarak bağırdı.

Sadece Kase'ye baktım, bakışları dehşete kapılmış gibi genişledi. Jens ve Hagen, Ivar'a ve kan bağının gerçekliğine karşı utanç çığlıkları atarken, gök muhafızları bizi diz çökmeye zorladı.

Jens dizlerinin üzerine çöktüğünde, Lord Magnate ona vurdu. Ardından bir skydguard Hagen'a gitti ve kılıcının kabzasını Hagen'ın kafasının arkasına sapladı. Hem Jens hem de kardeşim birkaç nefesliğine sustu.

"Böylesine büyük bir adamın deliliğe sürüklenmesini izlemek ne kadar trajik," dedi Ivar muhafızlarına sırtarak. "Böyle

Yazık. Gördüğünüz gibi bu kadın birçok kişiyi kandırdı. Büyüyen imparatorluğumuzu gömmek için cehennemden gönderilmiş bir baştan çıkarıcı. Krallığımızı böyle bir lanetten kurtaralım mı?"

Skydguard'dan ölümüm için yükselen kükremeler midemi bulandırdı. "Malin," diye fısıldadı Jens. "Özür dilerim. Seni hayal kırıklığına uğrattım. İkinizi de hayal kırıklığına uğrattım." Hagen'ın yüzü taşa döndü. "Sonuna kadar. Sonuna kadar birlikte duracağız." Kase sessizdi. Muhafızlara baktı, sonra gözlerini benimkilere kilitledi.

Gözyaşlarım yanaklarıma damladı. "Acını senden alırdım."

Yüzü solmuştu ama gözlerinin akı gölgelerle ıslanmıştı. Tanrım, öyle bir kargaşa içindeydi ki.

Uzaktan loncaların çığlıkları kalbimi ikiye böldü. Düşüncelerim Gunnar'a gitti, Hagen için ne kadar umutsuzca korkuyordu. Şimdi onu kaybedebilirdi.

Falkyns ve Kryv sonuna kadar savaşıyordu. Kaç kişi düşecekti? Ve Kase, eğer kendini bir daha bulursa, bu anı hatırladığında ona ne olacaktı?

"Getirin onu," dedi Ivar bir muhafıza.

Adam başını sallayarak arabaya geri döndü ve kapıyı açarak koltuktan bir başka adamı çekti.

"Kahretsin," diye nefes aldı Hagen.

Ay ışığı adamın yüzüne vurdu ve nefesim boğazımda düğümlendi.

Bard, kızıl saçları dağınıktı ve yataktan sürüklenerek çıkarılmış gibi giyinmişti. Biraz da dehşetle, üçümüze diz çökmüş, muhafızlar arkamızda baktı.

"Daj," dedi soluk soluğa. "Bu da ne böyle?"

Jens çenesini sıkı ve Ivar'ın üzerine atıldı. "Seni piç, onun hiçbir şeyden haberi yok. O bunun bir parçası değil!" "Daj, Hagen." Bard bana göz kırptı. "Bu da ne böyle?"

Jens, Bard'ı görmezden gelerek, "Bırakın onu," diye tekrar bağırdı. "O bunun bir parçası değil."

"Biliyorum," dedi Ivar. "Genç Lord Strom'a soracak sorularım var." Ivar boynunun arkasını kavradığında Bard irkildi. "Bana kadının kim olduğunu söyle. Yalan söylemeyin Lord Strom."

Bard yutkundu. Dudaklarını yaladı ve hiçbir şey söylemedi.

"Belki de biraz motivasyona ihtiyacı vardır," diye hırladı Ivar. Hemen bir muhafız bıçağını Hagen'ın boğazına doğrulttu ve havaya yayılan iğrenç bir kan püskürmesine yetecek kadar kesti.

"Hayır," dedi Bard. "O benim kız kardeşim. Malin Strom." "Malin

Strom," diye tekrarladı Ivar, sonra hınzırca kıkırdadı.

Bir homurtu dikkatimi Kase'ye çekti. Dizlerinin üzerine eğilmiş, keskin nefesler alıyordu. Adım onu bir şekilde etkilemiş olmalıydı.

Risk aldım. "Samanlıktaki geceler benim en değerli anılarımdır!" Kase cam gibi gözlerini kaldırdı, altın rengi gölgeleri kesiyordu. Zorla gülümsedim. "Seninle güvendedim. Tek dileğim ... Keşke bu ıstırapı senin için şimdi sona erdirebilseydim."

"Yeter." Ivar bana Niall'dan daha sert bir tokat attı. Boğazımdan bir gıcırta çıkmasından nefret ettim. Lord Magnate benimle Kase'nin arasına girdi, gözlerinin arkasında karanlık bir fırtına esiyordu. "Demek planın bu, Jens? Krallığı, piç kızının tahtın varisi olduğuna, Strom kanının kraliyet soyunu elinde tuttuğuna ikna etmek mi? Zayıf bir darbe girişimi. Doğrusu senin gibi bir adamdan daha fazlasını beklerdim."

"Ne? Varis mi?" Bard'ın gözleri büyüdü. Soyunu biliyordu. Strom Hanesi'ne getirilen her çocuğun kadim soylardan geldiği gerçeğini saklıyordu. Doğru, Hagen ve Bard anılarda çalışmıyordu ama bu onların kanını ve Ivar'ın gerçeği öğrenmesi halinde karşılaşacakları riski azaltmıyordu.

"Gerçek varis, oğlum," dedi Jens. "Bunu sizden sakladım, hepinizi korumaya çalıştım. Ama ben kraliçenin yanındayım. Ölümüne bile."

Ivar başını öne eğdi. "Nasıl isterseniz."

Lord Magnate elini kaldıramadan, çakıllı bir savaş kükremesi gerginliği bozdu. Arabanın arkasından uzun, ince bir vücut, başının üzerinde bir bıçakla açıklığa doğru fırladı.

Panik beni sardı ama onun adı boğazımdan boğuk bir çığlık olarak döküldü. "Ash, hayır!"

HAFIZA HIRSIZI

"A Sh, dur!" O nasıl buradaydı? Daha yola çıkmadan bizi atlatmış olmalı.

Herhangi bir savaşçıdan daha cesur olan çocuk açıklığa doğru fırladı. Bir elini kaldırdı ve bir skydguard bacakları kırılırken acı içinde bağırdı. Ayağa kalkmak için mücadele ettim ama bir muhafız saçımı çekti, sırtımın üzerine diz çöktü ve vücudumu soğuk toprağa bastırdı.

Çaresiz, hıçkırarak ağladım. "Ash."

Çocuk bizi hedef almıyordu. Nightrender'a nişan alıyordu.

"Hatırlıyorsun!" diye bağırdı tiz sesiyle. İki muhafız daha düştü, kemikleri kaburgalarından fırladı. Ash'in nefesi kesildi. Mesmer çok yorucuydu ve çok fazla skydguard'ı çok çabuk vahşileştiriyordu. Yine de ileri atıldı. "Hatırla beni! Hatırla beni! Lütfen!"

Ash başka bir skydguard'ın kemiklerini kırmaya çalıştı ama muhafız çocuğun kafasında bir yer buldu ve kılıcının kabzasıyla kafatasına vurdu. Çılgılık attım, kurtulmak için elimden gelen her şeyle savaştım.

Ash'i yere indiren gök muhafızı onu saçlarından tutup kaldırdı. Çocuğun rengi solmuştu, yanaklarında kirli gözyaşı izleri vardı ama gözleri Kase'den ayrılmıyordu.

"Unutma," diye bir kez daha yalvardı ve Gece Yaratan'ın ayaklarının dibine bir şey fırlattı.

"Ah, küçük piç onu son gördüğümünden beri epey büyümüş," dedi Ivar. "Sende kalsın. Aptaldır ama aptal Rifter'ların bile işe yarar yanları vardır."

Onlar Ash'i yanan bir magisk tasmaıyla bağlarken, Kase'nin eğilip Ash'in attığı her neyse onu almasını izledim.

Midem bulandı. Kancalı karambit bıçağı. Kase daha önce hiç bıçak görmemiş gibi inceledi. Sonra kimsenin görüp görmediğini umursamadan parmağını kabzadaki deliğe soktu ve bıçağı parmağının etrafında iki kez döndürdü.

Ivar, Kötü Niyetli'nin bocalayışını izledi. Yüzü sertleşti ve çenesiyle Benevolent'a Kase'yi işaret etti. Ne yapabileceğini bilmiyorum, ama hata yok, umutlu piç Kase'yi bastırmak için yerine kondu.

"Misafirlerimizin kaderine gelecekteki kralımız karar verecek," dedi Ivar, Niall öne geçerken geri adım atarak.

Varis Magnate sırada ilerlerken karanlık bir sırtış takındı. İkinci geçişinde bir elini Bard'ın omzuna vurarak onu irkiltti. "Gördüğüm kadarıyla tüm hanen hain olarak diz çökmüş durumda. Onlardan biri olup olmadığın her zaman bir soru işareti olacak. Bu yüzden bu gece sana sadakatini kanıtlaman için bir şans vereceğim."

Niall, Bard'a deri ve tüylerle bağlanmış kemik bir hançer uzattı. Güzel bir bıçaktı ama Bard ona sanki parçalanmış bir leşmiş gibi baktı.

"Kardeşinizin işini bitireceksiniz Lord Strom," dedi Niall. "Sonra da babanın. Kız kardeşine gelince-" Niall'a ters ters baktım. Şüphesiz beni ezip geçmeyi dört gözle bekliyordu. "Onun ölümünün onuru Kötü Niyetli'ye düşecek."

Kase'nin yüzü okunamıyordu. Soğuk mu, korkmuş mu, heyecanlı mı? Skydguard onu ileriye doğru götürürken ne dediğini anlayamadım. Bana baktı, çenesinde hafif bir seğirme vardı.

"Hırsızın kuryesini skydguard'a verelim," diye devam etti Niall, "hem eğleninler hem de Kara Saray'ın oyununa gelmek isteyen diğer dolandırıcılara ibret olsun."

"Her şey yolunda kardeşim," dedi Hagen Bard'a. "Hayatta kal, güvende kal. Yerini senin için saklayacağız."

Bard her an öğürecekmış gibi görünüyordu.

"Gerçek kraliçenin yanındayım!" Jens bağırdı. "Ölümüne! Kraliçemiz yaşıyor ve Ivar krallığımızı ondan mahrum ediyor."

Hagen yumruğunu kaldırdı. "Gerçek kraliçeye!"

Sözcükleri tekrar tekrar söylediler. Skydguard tedirginlik içinde kıpırdandı. Ivar taş gibiydi, sadece Bard'ın emredileni yapması için yumruğunu kaldıran Niall'a başını salladı.

Üvey kardeşimin gözleri kapüşonluydu, kırmızıydı, kırılmıştı.

"Hayır." Bard alçak bir hırıltıyla konuştu. Kemik hançeri yere atıp Hagen'ın yanına diz çökene kadar gerçekten bir şey söylediğinden emin değildim. "Strom Hanesi'nin yanındayım." Bana baktığında tenimde bir sıcaklık dalgası oluştu. "Ben de Kraliçe'nin yanındayım."

Öfkeden kuduran Niall'ın teni kan kırmızısına dönüştü. "Nasıl isterseniz öyle olsun, Lordlar. Sizi tanrılara kendim göndereceğim. Malevolent - lanet kadınla acele etme. Ona acı çektir."

Gözlerimi Kase'ye kaldırdım, Strom Hanesi'nin adamlarının çığlıklarının altında yumuşak bir sesle. "Bu gece için kendini suçlama. Gerçeği aramaya devam et." Sesim titriyordu ama umurumda değildi. "Seni seviyorum, Kase Eriksson."

Tereddüt etti. Sonra bana yaklaştı, sesi alçaktı. "Bir kılıcı kaldırabilecek onca adam arasından seni almak için ben seçildim. Çünkü sen önemlisin, değil mi? Bu beni kıracak çünkü kaosun içinde bir yerlerde senin benim için önemli olduğunu biliyorlar. Senin için korkuyorum ama neden korkmam gerektiğini hatırlayamıyorum."

"Yapacaksın. Sen onlardan daha güçlüsün, bunu asla unutma." Zorla gülümsedim. "Senin yerini koruyacağım."

"Hayır." Kase çenemi kavradı. Başkaları için zorlayıcı, hatta zalimce görünebilirdi ama bana dokunuşu nazikçe. Yüzümün Niall'a dönük olan tarafında başparmağı yanağımı okşadı. "Bu gece Öteki Dünya hakkında konuşmayacağız. Başını aşağıda tut."

Sözlerini daha yeni söylemişti ki kalın, soğuk gölgelerden oluşan bir bulut beni, iki kardeşimi, Jens'i ve total Hob'u sardı. Niall'ın kılıcının erişemeyeceği bir yere savrulduğumuzda çığlık attım. On adım ötede yuvarlanarak durdum. Hagen'ın botu karnıma saplanmıştı, Hob sendeleyerek dizlerinin üzerine çökmeye çalışırken inliyordu, Jens ve Bard birbirine dolanmıştı.

Dinlenecek zaman yoktu. Ivar'ın kükremeleri buz gibi bir rüzgârın üzerinde yükseldi ve gök muhafızları bize doğru koşmaya başladı. Arkamı döndüm. "Kase!"

Avuçlarını uzattı, etrafı skydguard ve Benevolent tarafından sarılmıştı. Kase acı dolu bir çığlık atarak ağaçları, gece sislerini ve tüm bölgeyi mürekkep gibi karanlıkla doldurdu. Kemikler kırıldı ve kan çimlerin üzerine sıçradı.

Gölgeler geri çekildiğinde, düzinelerce muhafız yere yığıldı. Boyunları bükülmüş ya da karınları yarılmış, iç organları toprağa dökülmüştü. Onların yanında, üç Hipnotik Alvers bükülmüş ve kırılmıştı. Ölmüşlerdi. Kase'nin yanında ayakta kalan tek kişi Hayırsever'di. Kendini yaldızlı bir sisin içine sarmıştı.

Büyü yanılısamalarının kaybolmasıyla, karanlığın içinde gizlenen Kryv'in kükremeleri yıldızlara yükseldi.

"Kahretsin!" Eero bağırdı. İki muhafızı önüne katıp sürükledi. "Hırsızlar geliyor. Görevinizi yapın

ve efendiniz Skyds'ı koruyun."

Muhafızlar geri geri yürüyerek ağaçların arasından çıkana kadar piçi korudular.

Şüphesiz hayatı için kaçıyor.

Benevolent ellerini Kase'ye doğru kaldırdı ama Kase dizlerinin üzerine çöküp çığlık atarak kafatasını tutmaya başlayınca ellerini indirdi.

Ivar parmaklarını büktü. Tanrılara yemin ederim ki gecenin karanlığında parıldayan en zayıf altın şeridi, Lord Magnate'i Kase'ye bağlıyordu. Bir kuklacının ipleri. Aynen Luca'nın dediği gibi.

Ivar, Kase'yi kendine doğru çekiyordu. Bağ kopmazsa kaybolacaktı. Ona ulaşmak için çaresizce ayağa fırladım. "Kase!"

Hagen belimi kavradı ve beni kaostan uzaklaştırdı. "Hayır."

"Bırak beni, seni piç!" Tekmeledim, çırpındım ve çığlık attım. "Onu alacak. Onu tekrar almasına izin vermeyeceğim!"

Büyük eller omuzlarıma indi. Jens göz göze geldik. "Kenara çekil, Mal."

Hagen beni yere fırlattı. Jens, Hagen'ın yanan magisk tasmaını boynundan sıyrırken acıyla dişlerini sıktı.

Bir anda kardeşim ellerini kaldırdı. Nehrin ve ağaçların üzerinden soğuk bir rüzgâr esti. Altın ipler koptu. Kase yere yığıldı, nefesleri düzensiz ve zayıftı.

Ivar önce eline, sonra da Hagen'a baktı. "Öldürün onu!"

Hagen ürperdi, Lord Magnate'in büyüüne karşı bloğunu korurken etrafını saran muhafızlara baktı. Aslında herkesi engellediğinden şüpheleniyordum. Damarlarımda hiçbir mesmer kıvılcımı bulunmadı ve Benevolent ellerine bakarken lanetledi.

"Mal! Mal! Mal! Beni kaçırıyorlar! Mal!"

Ash.

Bir skydguard çocuğu göğsüne bastırdı. Kase Ash'in peşinden gitmemi isterdi. Genç Kryv'i kurtarmak için tereddüt etmezdi. Ama Kase'yi tekrar terk etmek . . .

Gök muhafızı kasıldığında Ash çığlık attı, sonra da parçalandı. Boynu kan içindeydi, kulaktan kulağa kesilmişti.

Kulak.

Gölgelerin arasından kapüşonlu bir figür öne çıktı, Ash'in kolunu kavradı ve çocuğu çekti Arkasında.

Benevolent kılıcını kaldırıp saldırmaya hazırlandı ama Luca Grym kapüşonunu geriye atarak piçi soğuktan sersemletti.

"Genç Lord."

"Bana vurmaya kalkarsan Sabain, karnına bir bıçak yersin."

Luca hışımla geçip giderken Hayırsever'in ağzı açık kaldı. Şüphesiz Ivar'ın oğlunu öldüremezdi, emir almadan olmazdı.

"Artık bitti baba!" Luca'nın gözleri karanlık ve tehlikeliydi.

Ivar kıpırdamadan öylece bakakaldı. İkinci varisin görüntüsü gök muhafızlarını çılgına çevirdi. Niall Luca'yı yakalamak için kükredi ama muhafızlar tereddüt etti, yön için Ivar'a baktılar.

Bizim yararımıza boşa harcanan bir zamandı.

İki nefes içinde nehrin kıvrımı Kryv ve Falkyn'lerle doldu. Skydguard Luca'dan uzaklaşmak ve hayatları için savaşmak zorunda kaldı. Çelik çeliğe sürtündü. Bıçakların ete sapladığı ıslak dilimler ağaç tepelerini sarstı. Ölen adamların iniltileri ve çığlıkları ormanda dönüp duracaktı.

"Kötücül'ü getirin," diye Niall'ın sesi çılgınlığın üzerine yükseldi.

Kanayan Varis Magnate'i Kase'ye dokunmadan önce öldürecektim. Islak çimlerin üzerinde koştum. Kase yerde kıvrılmıştı. Her nefes alışında irkiliyor ve acıdan inliyordu. Dizlerinin üzerindeydi, parmakları saçlarına dolanmıştı ve başını yere bastırmıştı.

Elim omzuna düştü. Kırmızı çerçeveli gözlerini bana çevirmeyi başardı.

"Sonuna kadar seninle olacağım." Kollarından birini omzuma attım ama Niall kılıcını kaldırmış bir şekilde üzerimde durunca bir çığlık attım. İçgüdüsel olarak Kase'nin vücudunu kendi vücudumla kapladım, darbeyi almaya hazırdım.

Hiç gelmedi.

Bir kılıç darbeyi engelledi ve Jens Niall'ı geri itti.

"Yakala onu, Malin. Git buradan." Üvey babam Niall'a bir yumruk daha atarken homurdandı. Jens bir baş daha uzun ve iki kat daha genişti. Varis Magnate tökezleyene kadar bıçakladı ve kesti.

Kase'nin kolunu tekrar omzuma aldım.

İnledi. "Eğer beni öldürmeyi planlıyorsan, hırsız, o zaman devam et ve beni kafamdaki bu kanayan ateşten kurtar."

"Sana pek çok şey yapmayı planlıyorum. Seni öldürmek bunlardan biri değil. Tanrılar, Kase, kaldır şu lanet ayaklarını."

Bir kahkaha attığını sandım ama sesi savaş çığlıkları bastırdı. Dengesini kaybetmekten vazgeçmezse onu sürüklemek zorunda kalacaktım ama tekrar düşmeden önce biri Kase'nin karşı tarafına adım attı.

Bard'ın gri gözleri Kase'nin başının üzerinden benimkilerle buluştu. Sakalında kan vardı ve sanki biri kulağından bir parça koparmış gibi görünüyordu. Ağaçlara doğru yürümeyi bırakmadı. "Acele et, küçük fare."

"Mal, buraya! Onu buraya getir!"

Tova ellerini sallayınca rahat bir nefes aldım. Arkasında Junius ve iki hantal Falkyn, Hob ve Ash'in arabaya yüklenmesine yardım etti. İşportacı kenara yaslanmış, şişmiş gözlerine bir iksir kesesi tutuyordu. Ash dizlerine sarılmış, sallanıyor ve titriyordu.

Açıklıkta bir ısıklık sesi yankılandı. Loncaların ortadan kaybolması için bir işaret. İhtiyacımız olanı almıştık.

Kase'nin kolunu bir Falkyn'in koluna dolayarak, o arabanın arkasına geçene kadar bekledim, sonra nehre döndüm. Hagen tek dizinin üzerindeydi, kollarını hâlâ uzatmış, büyüsünün altında kayboluyordu. Muhafızlar ona ulaşmaya çalıştı ama çok yaklaştıklarında oklar boğazlarını ve göğüslerini parçaladı.

Gunnar kalın bir dalın üzerinde dengede duruyor, oklarını babasının etrafında hatasız atıyordu. "Geri çekil, Hagen!" Bard bağırdı.

Hagen birkaç keskin nefes aldı, sonra ellerini bıraktı ve sendeleyerek ayağa kalktı. Gunnar oklarını fırlattı, babası uzaklaşırken muhafızları uzakta tuttu, sonra döndü ve ağaca tırmanmaya başladı.

"Dur!" Niall bağırdı. Ağaçları, muhafızları ve loncaları titrek bir sessizlik kapladı. "İstediğinizi almak için mesmer'a ihtiyacımız yok."

Suya baktım. Hastalıklı bir sıcaklık göğsüme doldu ve safra tadı alana kadar boğazımın arkasına yayıldı. "Daj!"

Niall Grym, Jens'in önünde duruyordu. Dört skydguard etrafını sarmış, kısa kılıçlarını boğazına dayamıştı. "Kötücül'ü geri getir, böylece babanı kurtarabilirsin," dedi Niall.

"Bugün benim tanrılarla tanışma günüm!" Jens bağırdı. Baldric'indeki kılıfından küçük bir bıçak çıkardı ve kendi göğsüne saplamak için korkunç bir girişimde bulundu.

Niall hızlıca ayağa kalktı ve Jens'in elindeki bıçağı tekmelemeyi başardı.

"Beni kullanacaklar," diye bağırdı Jens bize. "Beni size karşı kullanacaklar. Kimse gerçeği bilmeyecek. I

hiçbirinizi hatırlamayacak. Kase, evlat, öldür beni."

Adının anılmasıyla Kase kıvrıldı ve yine acı içinde kükredi. Elleri kafasına vuruyordu ve ona ulaşmak için arabanın yanına gittiğinde beni savurdu.

"Dokunma bana, hırsız."

"Bu Ivar," dedi Niklas. "Onu geri çekiyor. Hagen, onu engelleyebilir misin?" "I . . .

Engelleyemem. Çok fazla kullandım." Hagen nefesinin altından küfretti.

Luca ağaçları yarıp geçti. "Bu mesafe alır. Gitmemiz gerek. Acele et." "Babamı bırakmayacağım," diye tersledi Bard.

Niall kendini beğenmiş bir tavırla, "Bize Kötücül'ü getirin, Lord Strom serbest kalsın," dedi. Jens başını salladı. "Yalan söylüyorlar."

"Zaman doldu," diye araya girdi Ivar. Hırıltılı bir öksürük çıkardı ama parmaklarını su gibi döndürmeye başladı. "İkisini de alacağız."

Kase kustu. Kolunu tuttum, teninin sıcaklığı tuniğinin içinden avuçlarımı yaktı. Kulaklarından ve burnundan kan sızıyordu. Sanki ruhundan hayat sökülüyormuş gibi görünüyordu. "Onu kaybedeceğiz."

"Benim hayatımın bir önemi yok, ama onlar yaşamalı-" Jens çenesini bana ve Kase'ye doğru uzattı. "Gölgelerin kraliçesi yükselecek. Bunu biliyorsun Malin. Onun söylediğini duydun."

Tanrılar adına. Kalbim ikiye bölünüyordu.

Skydguard bize doğru ilerliyordu. Birkaç dakika içinde loncaları kuşatacaklardı ve bir kez daha onların kılıçları altında savaşıyor ya da ölüyor olacaktık.

"Gitmeliyiz," diye bağırdı Luca. "Şimdi!"

"Hayır." Titriyordum. Jens'i nasıl geride bırakabilirdik?

Gözlerini Gunnar'ın inerken donup kaldığı ağaçlara çevirmişti. "Evlat, tek ok, tek atış. Öldür beni. Babanın her zaman yaptığı gibi aileni koru. Kahretsin, zaman yok! Benim gibi bir Alver'e neler yapabileceklerini gördün."

Jens muhafızlara ve Niall'a karşı mücadele etti. Kılıç omzuna saplandı ama Jens irkilmedi. "Yap şunu, evlat. Şimdi."

"Daj." Hagen'a bakarken yay Gunnar'ın elinde titriyordu.

"Hayır," dedi Hagen, nehre doğru geri dönerek. "Geri dönmemiz gerek." Niklas hırıltılı bir sesle, "On nefes sonra etrafımız sarılmış olacak," dedi.

"Hepiniz burada mı öleceksiniz, Hagen? Yoksa ailemizi korur musun? Beni bu kadere terk etme, bu *İşkence*. Beni çocuklarımdan düşmanı yapmayın. Yapma-"

Sesi kesildi. Çığlık attım. Skydguard bu manzara karşısında şok geçirdi. Jens'in boynu çirkin bir açıyla büküldü ve gevşedi. Ölmüştü.

Niall geriye sıçradı, gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

"Kardeşim." Hagen'in nefes nefese sesi beni bakmaya yöneltti.

Bard yavaşça elini indirdi. Yüzü acıdan iki büklüm olmuştu ve gözyaşları kirli yanaklarını çiziyordu.

Tanrım, Jens'i öldürmüştü.

Boğazımdan kalın bir hıçkırık koptu, gözyaşlarım korkunç görüntüyü bulanıklaştırdı. Yeni hikayemize daha yeni başlamıştık. Sonunda bir baba ve kız olmuştuk ve şimdi ... o gitmişti.

Bize karşı kullanabilecekleri hiçbir kozları olmayan Lord Magnate ve Niall, muhafızlarından herkesi katletmelerini istedi. Hayatta kalan yok.

"Gidin!" Niklas Kryv'a emretti.

Kase direndi, Ivar onu geri çağırırken Kara Saray muhafızları gibi ölümümüz için bağırdı.

Lynx yanına eğilip elini omzuna attığında sarsıldı. "Lynx?"

Lynx'in sakinleştirici büyüsunü Kase'ye göndermeden önce söylediği tek şey "Dinlenme zamanı" oldu ve Gece Kuşu uykuya dalar gibi geri çekildi. Gunnar ağaçların arasından fırladı ve arabanın hareket etmesine yardım etti.

"Bard," dedi Hagen kalın bir sesle ve bir elini Bard'ın göğsüne koydu. "Gitmeliyiz. İstedini yaptın."

Bard gözünü kırpmamış, Jens'in cansız bedeninden başka bir yere bakmamıştı. Gözyaşları sessiz ve acılıydı ama yüzü ıstırapla oyulmuştu.

Ancak Hagen kolundan çekince Bard sonunda koptu ve loncaları takip etti. Gözlerimi kapattım ve karanlığa doğru koştum.

Kabuslar sırtımda.

NIgHTRENDER

M Kafatasım ikiye ayrıldı. Kemik önden arkaya doğru, kafama demir kancalar saplanmış gibi zonkluyor, beni bir an önce öldürmesini dileyene kadar her yöne doğru çekiştiriyordu.

Fısıltılı tıslamalar kalın bir kapıdan geçiyormuş gibi etrafımda dalgalanıyordu. Onlara odaklandım, acım o kadar büyüktü ki yardım istemek için haykırmak istedim. Kelimeler çıkmıyordu ama gözlerim dalgalanıyordu. Kirpiklerim birbirine yapışmış ve serin havaya karşı göz kırptığımda biraz sıkışmıştı.

Karanlık sonsuza dek uzanıyordu. Fenerlerin birkaç yaldızlı alevi olmasa, nemli bir çukurda mahsur kaldığımı düşünebilirdim.

Burada hava soğuktu -burası her neresiyse- ve küfün bulanık kokusu boğazımı yakıyordu.

Derin ve alçak bir ses "Beklentileri düşük tutun," dedi. Bir kadın cevap verdi. "O bizim için savaştı."

"Kısa bir netlik anı. Hazır ol. Tek söylediğim bu."

Bacağımda kınında tuttuğum bıçağa uzanmak için hamle yaptım ama elim durdu. İpin çizikleri derime battı. Damarlarımdaki sıcak kan yoğunlaştı. Bileklerimden bağlanmışım.

Gözlerimi açtım. Ağaç dalları ve postlardan yapılmış bir tür kulübeye yerleştirilmişim. Katlanmış bir tavşan kürkü yığını altımda derme çatma bir yatak oluşturmuştu. Yani bir tutsaktım ama biri beni rahat ettirmeye çalışmıştı.

Bugün zincirlenmek gibi bir planım yoktu.

Başımdaki parlak acı kıvılcımını görmezden gelerek ayağa fırladım ve tepemdeki kalın bir dala bağlı olan bileklerimi çektim.

Dizlerimi göğsüme doğru kıvırdım, dalı tekmelemeye, ikiye ayırmaya, her şeyi yapmaya hazırdım ama bir sesle durdum.

"Bu şekilde bileklerini kırmaktan başka bir şey yapmayacaksın."

Kolumun arkasından baktığımda omuzlarım keskin, endişeli nefeslerle sarsıldı. "Luca?"

Luca sırttı ve yanımda diz çöktü. "Üzgünüm dostum. Elinde bıçaklarla uyanıp uyanmayacağını bilmiyorduk, bu yüzden seni bir köpek gibi kilitledik."

"Sen bir piçsin."

"Babamın şu anda öyle olmamı dilediğine şüphe yok."

Ivar. Lord Magnate'den bahsetmek başımı döndürdü. Nehir kenarı. Skydguard. Dumanlı bir kan izi.

"Şimdi ne olduğunu hatırlıyor musun?" Luca yumuşak bir sesle sordu.

"Lord Magnate'e karşı savaştım." Kaşlarım çatıldı. "Hayır, ben ... alındım." Yeterince

İpin derimi yakması için zorladım, kollarımı çektim. "Beni serbest bırak ve geri ver..."

Kelimeler soldu. Kara Saray'a dönme arzusu kırık bir cam kadar zayıftı. Lord Magnate'ime itaat etmek ve boyun eğmek için yanıp tutuştum, sonra soldu, sonra tekrar yükseldi. Zihnimdeki kaosun çarpışmasının daha önce acı verici olduğuna inansaydım, şimdi tek bir duyguyu bile zorlukla tutabiliyordum.

Luca elini omzuma attı ve bana küçük bir sırıtış attı. "Eğer bana biraz daha güvenirsen, bu acıyı senden alabiliriz."

Bu acıyı senden alacağım.

Hırsız -Mallie- bana bunu söyleyip duruyordu. Gözlerim büyüdü. "Kadın, Lord Strom, idam edilmeleri gerekiyordu."

Luca'nın çenesi titredi. "Evet, biliyorum. Onlar için çabaladın."

Lanet olsun. İnledim ve kafamdaki başka bir ateş kazısıyla irkildim. "Ben bir hainim."

"Oh, hepimiz öyleyiz. Çizginin bu tarafında olmak daha iyi." Bir kadın sesi gözlerimi yeniden açmamı sağladı.

O keskin, yeşil kedi gözleri bana göz kırptığında ondan uzaklaştım. Kahretsin, o ... "Sen.

Seni Kara Saray'da görmüştüm. Keçi kadın."

Luca kıs kıs güldüğünde omzunu itti. "Aklından bile geçirme." "Keçi kadın senin yeni adın, Tov."

Tekrar bana baktı. "Başındaki ağrıya iyi gelmesi için sana biraz bitki getirdim."

Kaskatı kesildim, onu işaretledim, yanıma keseler ve şişelerle dolu bir sepet yerleştirirken onu inceledim. Artık bir keçi çobanına benzemiyordu. Siyah bir tunik giymiş, bıçak ve hançerlerle ağır silahlar kuşanmış, gözlerine ve çenesine siyah sürme çekmişti.

Başka bir beden kapağın altına daldı ve gümüş gözleri karşısında safra yuttum.

Raum gök muhafızı değildi ve doğrusu yüzüne verdiğim tepkiden oldukça memnun görünüyordu.

"Günaydın sevgilim," dedi. "Yeterince uzun süre uyudum. Artık normale dönmek istiyorum, hazır mıyız?"

Raum bıçağı parmaklarının arasında ileri geri hareket ettirdi. Tehditkâr bir hareketti, ben de kullanabilirmişim gibi hissettim ama beni sınırlendirmedi. Raum bunu ellerini meşgul etmek için yapıyordu ve ben bunu nasıl bildiğimi bilmiyordum.

"Luca," dedim. "Artık kendini tutmak yok. Bana gerçeği söyle."

Luca dizlerinin üzerinde doğruldu ve Raum'a baktı.

Bıçağını bir kez daha çevirdi ve Raum başıyla onayladı. "Nik zamanın geldiğini söylüyor. Yeterince açık."

Luca bana dönerek iki nefes boyunca bakışlarımı üzerinde tuttu. "Kase, sana bazı şeyler söyleyeceğim ve bunları hemen reddetmemen için sana yalvarıyorum. Bu benim, Kase. Birbirimize her zaman güvendik ve şimdi sana yalan söylemek için hiçbir nedenim yok."

Ona ters ters baktım. "Söyle bana."

"Hayatınla ilgili bazı şeyler sana unutturuldu, Kase. Lord Strom-" Luca durakladı ve boğazını temizledi. "Sana hafıza büyüsüyle ilgili parşömenleri gönderdi çünkü böyle bir şey var. Ivar, anıları manipüle edebiliyor ve seninkini de çarpıttı."

Bir anda onu kovma içgüdüğü boğazımda düğümlendi. Yumruklarımı iki yanımda sıktım ve kendimi sessiz kalıp dinlemeye zorladım.

"Gerçek geçmişinize bir hastalığın yayıldığını düşünün," diye devam etti Luca, "gerçeği kaplıyor, onu yiyip bitiriyor, ölene kadar hasta ediyor. Ivar'ın büyücüsünün sana yaptığı da bu. Eğer çok fazla sorgulamaya başlarsan seni kendisine geri çekebilir."

Midem sıkışmıştı. Nehir kenarında bana bir şey yapmıştı ya da yapmaya başlamıştı. Beynimdeki sızıyı, açıklayamadığım kaşıntıyı hatırladım.

Luca sesini alçalttı. "Ama başka Yetenekler de var. Biz onlara hafıza hırsızları diyoruz. Bu Yetenek,

Gerçeği geride bırakarak hastalıklı anıları alabileceğine inanıyoruz. Senin gerçeğini, Kase. Soru yok, kafa karışıklığı yok."

"Bu delilik," dedim kendime bunları düşünme fırsatı vermeden önce.

"Öyle mi? Yoksa hayatının neden bir anlam ifade etmediğini açıklar mı? Neden Kara Saray'da halkımla birlikte durmak yerine burada bir kaçak olduğumu mu? Hırsızların neden-" Elini keçi kadına ve Raum'a doğru salladı. "-Masque av Aska'nın o geceden beri Ivar'a zarar vermeye hiç çalışmadığını; sadece sana odaklandıklarını."

"Benim onlarla hiçbir ilgim yok." Keçi kadını ve Raum'u dikkatle inceledim. Hırsızlar. Loncanın bir parçasıydılar ve ben bunu görmezden gelmiştim.

Raum yanağımlı okşadı ve kaşlarımı çattığında gülererek, "Masque av Aska senin kanayan planındı, aşkım," dedi.

"Hatırlayabilirsin," dedi kadın, "eğer istersen. Nightrender ve Kryv'lerden biri olduğunu hatırlayabilirsin."

Bakışlarını tuttum. İsim göğsümün derinliklerine kazınmıştı, onlardan uzaklaşmak için şiddetli ve güçlü bir çekim vardı, ancak haftalardır ilk kez omurgamdan aşağı sızlamadı ve daha çok kafamda tam olarak oluşmamış bir fikir gibiydi.

"Güven." Bakışlarımı Luca'ya çevirdim. "Bu konuda sana güvenmemi istiyorsun." "Biraz daha, dostum."

"Ne yapmayı planlıyorsun? Kafamı işgal etmeyi mi?"

"Bir bakıma," dedi Luca. "Ama bu daha çok parçaları yerine oturtmak, seni rahatlatmak için." Luca elini cebine attı ve bir yumak sicim çıkardı.

Sicimi parmaklarına doladığında ve ortaya bir tılsım çıktığında irkildim. Tahtadan bir gül.

"Bunu saraydan ayrılmadan önce odanızdan aldım," dedi. "Bu sana neden bir şey ifade ediyor, Kase?"

Çenemde kaslar titreşti. "Bilmiyorum."

"Ama öyle mi?" Devam etmeden önce bir yanıt beklemedi. "Bunlar size tekrar vereceğimiz cevaplar. Bize biraz daha güvenir misiniz?"

Hayır. Kimseye güvenmek istemiyordum. Kendi yarattığım gölgelerin içinde kaybolmak ve sefil hayatımın geri kalanında yalnız kalmak istiyordum. Yine de bir şey beni Ivar'a karşı mesmerimi kaldırmaya çekti. Hırsız, yere yatırılıp kafası celladın kütüğüne geçirildiğinde, hiç böyle bir panik yaşamamıştım.

Birkaç nefes için, onu güvende tutmak, uzakta saklamak için göğsümdeki kalbi verebilirdim. Bir de Lord Strom vardı. Onu korumak için kanlı canını veren bir asilzade çünkü o .

. .. onun kraliçe olduğuna mı inanıyordu? Şimdi kadına doğru olan kafa karıştırıcı çekim beni bir haine, bir katile ve geçmişi ya da evi olmayan bir adama dönüştürmüştü.

Başımı salladım. Çok fazla an çok az anlam ifade ediyordu.

Gözlerimi tekrar Luca'ya kaldırdım. "Eğer kafamı mahvedersen ya da daha da kötüleştirirsen, beni öldüreceğine söz ver."

Kaşları çatıldı.

"Söylediklerimde ciddiylim," diye ısrar ettim. "Bu çılgınlığın içinde daha fazla

yaşayamam." "O zaman yardım etmeye çalışmamıza izin verecek misin?" Eli omzuma

düştü ve sıkıldı.

Zihnim buradaki herhangi birine güvenme fikrine karşı savaştı ama kalbim beni takip etmeye, güvenmeye çağırırdı. Bir an için bile olsa. Luca'ya başımla onay verdim. Raum ve Luca beni bileklerimdeki ipten kurtarmak için hızlıca işe koyuldular.

Kulübeden çıktım ve onları çitin içine kadar takip ettim. Diğer tarafta sarmaşıklar ve kurumuş dallarla birbirine dolanmış eski kulübeler ve gecekondu vardı. Uzun söğüt ağaçları yapraklı parmaklarını eski, çatlak bir köprünün üzerine sarkıtmıştı. Ağaçların yirmi adım ötesinde, harabeler sivri dişler gibi bulutlara doğru uzanıyordu.

Cimri bir yerdi.

Huzurlu hissettim. Ev gibi.

Unutulmuş kasabaya adım attığımız anda her köşeden insanlar çıkmaya başladı. Yüzlerin çoğu tanıdık değildi, ancak çok fazla kişi tanıdık geldiğinde beynimde kızgın bir hayal kırıklığı kaynadı.

Kızıl saçlıya ve onun yanında duran adama ters ters baktım. Fiske ve Isak, Kara Saray'dan gelen köleler. Şimdi heybetliydi, silahlıydılar ve her an üzerlerine saldıracakmışım gibi beni izliyorlardı. Gözüme gülü satan ve hırsızla Lord Strom arasındaki mektupları ileten işportacı ilişti. Uzun kuzguni saçları olan bir kadın onun yanında durdu ve morarmış yüzünü otla ıslatılmış bir bezle sildi.

Kumaş.

Yanımdan geçip gittiğimde keskin bir nefes aldı ve soldu. İşportacı alay etti ve yüzündeki şişliğe rağmen göz kırptı. Ama beni duraklatan, işportacının yanındaki iki çocuk oldu. Çocuk, onu tanıdım. Hava muhafızının üzerine atlamıştı. Cesur ya da aptal, ama her iki durumda da bunu benim için yapmıştı. Bana o bıçağı vermek için.

Gözlerimi onun elini tutan ve solgun oğlana benzeyen küçük kıza diktim.

Çocuk hırsız.

Aynı ıslak gözler benimkilere kilitlendi. Başını çocuğun sıksa omzuna yasladı ve gözyaşlarına boğulmaya hazır görünüyordu.

"Lanet olsun sana Luca," diye mırıldandım dişlerimi sıkarak. "Hayatımdaki her şeyi manipüle mi ediyorsun?"

"Manipülasyon iyi bir şey olabilir, Kase. Göreceksin."

Son kelimeyi söylediğimde bir hareket dikkatimi ağaçların kenarına çekti. Tepki beni arkadan, hızlı ve şiddetli bir şekilde yakaladı. Ateşli saçlarını ilk gördüğüm anda parmaklarımı boynuna dolama düşüncesi beni ele geçirdi.

Canlı gözleri bana acıyla bakıyordu. Keskin, sefil bir acıyla. İçlerinde hem öldürme niyetimi körükleyen hem de kadının incinmesini asla istemeyen daha derin bir parçama karşı öfkelenen bir özlem vardı.

Onun yüzünden her şeyimi kaybettim. Ona duyduğum arzuya yenik düştüğüm, onu kurtardığım ve bir hain olarak damgalandığım için.

Adımlarım ağır ve iddialıydı. Ona ulaşmaya niyetliydim ve Strom Hanesi'nin iki oğlu olan iki adam da beni durdurmaya niyetliydi.

Hagen ve Ozan Strom kılıçlarını çekmiş bir halde hırsızın önüne çıktılar. Ama bu beni yerimde durdurmak için yeterliydi.

Kahretsin, ne yapıyordum ben?

Onu katletme isteği gerçek olamazdı. Onu hayatta tutmaya, nefes almasını ve zarar görmemesini sağlamaya yönelik bu şiddetli ihtiyaç bu kadar güçlüyken olamazdı.

"Luca," dedim dişlerimi sıkarak. Kollarımı uzattım. "Beni ondan uzak tut."

Raum kükreyen tek kişiydi. "Bu kontrolün ilk parçası, ama ben bunu kanayarak alacağım."

Luca'nın kollarımı tutmasına yardım etti.

"Lynx, Isak," diye seslendi dağınık siyah saçlı ve altın sarısı parmaklı bir adam. Tanrılar adına, bu kumarhanedeki yankesiciydi. "Sana ihtiyacımız olabilir. Malin, biz hazırız."

Adama ters ters baktım. O da bana gülümsedi ve kolunu açarak hırsızın da bana katılmasını işaret etti.

Onu. Luca ve Raum ben diz çökene kadar omuzlarımı dürttüler. Gözlerim hırsızdan ayrılmadı, kırpmadım. Onu inceledim, anlamaya çalıştım. Yüzündeki kiri, gözyaşlarını ve kanı temizlemişti. Basit bir yün elbise giymiş, saçlarını gevşek bir şekilde örmüştü. Yaklaştıkça sesi kafamda daha çok yankılanıyordu.

Seni seviyorum, Kase Eriksson.

Bunu taşa yazılmış bir beyanat gibi söylemişti. Şimdi bana bakışı, sanki benim acım onun acısıymış gibi, neredeyse başka bir hayatta ben de onun gibi bir kadını sevebileceğime inanıyordum.

Bir adım ötemde durduğunda içimde yaşayan şiddetli arzu beni kıvrılmaya zorladı.

Elini uzattı ve ben geri çekildim.

Tekrar denediğinde çenesi titredi.

Sıcak avucu yüzümün yan tarafına dayandığında nefeslerim kesildi. Dokunuşu göğsümde bir aleve dönüştü. Diz çöktü ve diğer avucunu yüzüme getirerek beni ellerinin arasına hapsedti.

Omuzlarında Lynx beni inceledi. Belli ki demirci değildi ama nehir kenarında bana bir şey yapmıştı.

"Canımı yakmak istiyorum ama hepsini birden değil," dedim.

Hırsız başını salladı. "Biliyorum."

"Her ne için buradalarsa, eğer ... seni daha güvende tutacaksa, bunu yapmalılar."

"Seni bir süreliğine kör edeceğim, Kase," dedi Isak.

"Sakin olmanıza yardımcı olabilirim," dedi Lynx.

Onlara bakmadım ve Malin Strom'un bakışlarını üzerimde tuttum. "Peki ya sen? Sen ne yapacaksın?" "Bu acıyı senden alacağım," diye fısıldadı. "Seni bize geri getireceğim."

Bana."

En az on nefes boyunca ona baktım. "O zaman yap." Gözlerimi Isak ve Lynx'e çevirdim. "Uyanık olmak istiyorum; onu görmek istiyorum. Neyin gerçek olduğunu bilmek istiyorum. Ama eğer kılıcımı kaldırırsam, gerekeni yapın."

Malin'in ağzı küçük bir sırıtişla seğirdi. "Yakında bitecek."

"Bu eskisinden farklı işleyecek," dedi yankesici. Elinde bir bıçak tutuyordu. "Derinlere inmesi gerekecek ve çoğu büyüde olduğu gibi, kan iki ruhu birbirine bağlayan bir anahtardır. Elini uzat."

Tereddüt ettim ve bu sadece adamı güldürdü.

"Ne?" dedi. "Küçük bir çizikten mi korkuyorsun?"

"Piç," diye mırıldandım nefesimin altında.

Yankesici daha sert güldü. "Kahretsin, seni özledim."

Adam avucumun üzerinde bir kesik açtı. Yüzümü buruşturdum ama başparmağımın etli kısmına bir kan kabarcığı dökülürken başka tarafa bakmadım.

"Malin," dedi yankesici, "tıpkı konuştuğumuz gibi. Kemik değil ama-" "Kan," diye fısıldadı.

Sert bir yutkunmayla titreyen parmaklarını yaraya daldırdı. Parmağının ucundaki kan damlasını yalamasını biraz dehşet, biraz da hayranlıkla izledim.

"Bunun ne anlamı var-"

Dudaklarını dudaklarıma çarpmadan önce düşüncemi bitirecek ya da itiraz edecek zamanım olmadı.

Sarsıldım, kendimden iğrendim, ama iğrenme yerini arzuya bıraktı. İhtiyaca. Açıklayamadığım bir sakinliğe.

Bu normal bir öpücük değildi. Ağzı hareket ederken nefes alıyordu. Vücudum titredi. Düşüncelerim bir girdap gibi dönerken kafatasıma acı kıvılcımları saplandı.

Gölgeler beni ele geçirdi ve yalan, nefret ve aşkla geçen binlerce anın arasında kaybolana kadar aşağı çekti.

NIgHTRENDER

Cocuk kahkahaları zamanın bir anında çınladı. Fiyorttan gelen fırtınanın gri ışığı zihnimdeki görüntülerin üzerine süzülüyordu. İki ufaklık tozlu bir patikada yürüyor, tatlı bal çubuklarını yalıyor, birbirlerine yakalanmadan ikramları kapma becerilerini övüyorlardı.

Yakala
ndım.

Kızın saçları örgülüydü ama deri bantlarından dışarı taşmış, vahşi ve evcilleşmemiş gibiydi. Başka bir tatlı çubuğa uzandığında parmak uçları oğlanınkilere değdi.

Ben. Unuttuğum bir geçmişten bir anı ve şimdi onu açıkça görüyordum.

Dokunuşu beynime net bir şekilde yerleşene kadar her duyuma, her duyguya bağlanırken, parmak eklemlerimin üzerinde ateşli bir sıcaklık diken diken oldu.

Oğlanın ben olduğumu biliyordum ama kızın da benim olduğunu biliyordum.

"Büyüdükçe içimi ne kadar yabancı hissettirdiğini hatırlıyorum." İrkildim. "Nasıl olur?"

Yanımda Malin Strom kafamın içinde durmuş, anılarımı izliyordu. Gülümsedi ve elimi tuttu. "Büyücümün sahte anılara karşı oldukça güçlü olabileceğini keşfettim. Ama yorucu."

Bu gerçek değil.

"Öyle," dedi, bu düşünceyi kendime sakladığımdan emin olmama rağmen. Bana baktı. "Çok eski bir büyü var, sadece güven, bağlılık ve biraz da kan yoluyla işe yarayabilen bir büyü. Sadece hafıza işçilerinin ilk ailesinin yapabildiği, ikinci ailenin sevdiklerine karşı yaptığı herhangi bir saldırıyı etkisiz hale getiren bir büyü."

"Anlamıyorum."

"Hafıza büyücüsü destanındaki iki aileyi hatırlıyor musunuz? İki soy arasındaki barış zamanlarından önce, hafızaları değiştirebilenler genellikle hafıza hırsızlarının en değerlilerine saldırırdı."

Başparmağını parmak eklemlerime sürttü. Bu dokunuş koluma bir sıcaklık dalgası gönderdi. "Bu büyü onların bu saldırılara karşı koyma yöntemiymi," dedi. "Tanrılar tarafından tercih edildik onu bulmuş olmak. Ben sadece özgür kalmaya yardımcı olmak için yanıdayım. Senin inandığın kadar şiddetle inanılan yalanları çalmak o kadar kolay değildir." Avucumu sıktı. Bir rüzgâr esintisi gibiydi ama yine de dokunuşunun orada olduğunu biliyordum. "Bunu daha önce hiç yapmadım ve çok yorucu. Bırak gireyim, Kase. Bana güven, gerçeği birlikte göreceğiz."

Gözlerimi kırıştıtarak gülen çocukların görüntülerine geri döndüm. Bir anı. Kalbim bu iki küçük çocuğun gerçek olduğu gerçeğiyle yandı.

Bu gerçekten olmuştu.

Siyah saçlı bir oğlan ve sert saçlı bir kız. Benim yanımdaki kadına çok benzeyen bir kız.

yan. Belki de tüm bunlar numaralarının bir parçasıydı ve bu illüzyonu o yaratmıştı.

Ama midemin derinliklerinde bir şey kıpırdandı, bir şey bana nihayet ilk kez net bir şekilde gördüğümü söyledi.

Çenemi sıktım, başımı salladım ve Malin'in elini sıktım

Çocukların yanında sisli bir patikada yürür gibi, anıların ortaya çıkışını izledik.

Küçük kızın eli benim kirli çocuksu parmaklarıma çok yaklaştı. Elini tutmak isterken nasıl düğüm düğüm olduğumu hatırlayarak usulca güldüm ama bunu yapacak gücü kendimde bulamadım. Bunun yerine gölete doğru kanlı bir yarış önerdim. Sanki kalbimin ani seğirmesini yatıştırabilirmiş gibi.

Kısalık, bir çocuğun hıçkırıklarının uzaktan gelen sesiyle

kayboldu. "Bu anıdan nefret ediyorum," diye fısıldadı

Malin yanımda.

Çocuk iki skydguard arasında sıkışıp ağladı. "Onu kötü bir arkadaş olduğu için terk etmediğimi söyle. O kötü biri değil!"

Daha genç olan Jens Strom durup, "Ona söyleyeceğim," dediğinde gerginlik göğüs kemiğine saplanan bir bıçak gibi ağrıyordu.

Zihnimin yarıklarından bir anı süzülürken karanlık, soğuk dallar halinde toplanan korku kalbimi sardı. Kara Saray'ın duvarları arasına alınmak, aylarca bir kafeste yaşamak.

"Tanrılar aşkına Kase," diye fısıldadı Malin, soğuk parmaklıkların ve tek yatağım olarak verdikleri cızırtılı yorganın yanından geçerken yanağına buğuya benzeyen bir gözyaşı damladı. "Bu kadar berbat olduğunu hiç bilmiyordum."

"Öyleydi. Ta ki tanışana kadar-" Ben bunları söylerken düşüncelerim değişti ve bir sonraki sahne Kara Saray'daki odalardan birinde bir masanın altında saklanan, kulaklarında halkalar olan siyah saçlı bir çocuk oldu. Etrafımızı saran kahkaha ve lir seslerinden bir tür şenliğin devam ettiği anlaşılıyordu. Saklanıyor, avucunda deniz yılanı Jörmungandr'ın illüzyonunu yaratmak için parmaklarını oynatıyordu.

"Maj seni benim oyun arkadaşım yapıyor. Kitaplardan daha fazlasına ihtiyacım olduğunu söylüyor," dedi siyah saçlı çocuk. Luca Grym. Bana ilk bakışı sanki bir düşmanmışım gibi küçümsemeyle doluydu. "Ama yapma. Sana ihtiyacım yok."

"Ve sana ihtiyacım yok. Ama mesmer'ını sevdim. Bahse girerim onunla dışarıdaki bazı serserilere bazı hileli şeyler yapabilirsin."

Genç Luca uzun bir süre bana şüpheyile baktıktan sonra yüzünde hain bir gülümseme belirdi.

Gölgeler beynimin üzerinde dans ediyor, anlara dönüşüyordu. Malin yanımda kalıp bana parçalar sunuyordu. Nefes alıyordu ve anılar parlak, net ve sağlam olana kadar tüm gölgeler uzaklaşıyordu.

Anlar, ince buzu kıran taşlar gibi karışt düşünceler arasında paramparça oldu. Hayatım boyunca Kara Saray'ı onurlandırdığıma, Ivar'a itaatkâr ve sadık olduğuma dair hatıralarım pürüzlü parçalara ayrılarak gerçeğin ortaya çıkmasına yol açtı.

Son haftalarda mücadele ettiğim tüm bağlılığın yerini Luca'nın, benim ve bir gün Kryv'in Loncası olacak pek çok genç yüzün hile ve entrikaları almıştı.

Ürperdim. Malin elimi daha sıkı tuttu. Gözlerini kapattı ve derin derin nefes alıyor gibiydi.

"Direniyorsun," diye fısıldadı. "Bırak gireyim, Kase."

Zihnim ona karşı savaştı ama bedenim her parçasını arzulayarak daha da yaklaştı.

Çocukluk soldu. Hâlâ oradaydı ama daha yeni anılar gölgelerin arasından yüzeye çıktı. Hırsız Malin ayaklarının dibinde diz çökmüştü.

"Sırayla ayrıldık," diye fısıldadım. "Evet."

Anının, onu saklayan karanlığı kovalamasını izledim.

O anda Malin beni tanımadı ama ben onu tanıdım. Ben onu tanıdım. Luca ve Kryv, onu kaybettikten sonra geride kalan açık yaraların bir kısmını doldurmuş olsalar bile, kalbimde onun o ballı çubuk kız, görmek için can attığım kız olduğunu biliyordum.

Gerçekten yanımda dursun ya da durmasın, fark etmez, onunla yüzleştım. Onu inceledim. Buğulu gözleri bakışlarıma kilitlendi. Tanrım, o hep oradaydı. Bu gerçek midemin derinliklerine yerleşti.

Hafızamdaki Malin bana birini bulmam için yalvardığında dikkatim onun yüzünü terk etti.

Hagen.

Hatırladım. Hagen Strom kaçırılmıştı ve onu geri istiyordu.

Deniz hapishanesinde kilit altındayken bir saldırı planlamamıştı. Yeni bir anının kökleri tutunduğunda bir yalan çözüldü.

Sanki alacakaranlığın loşluğunda, Malin'le çatıların üzerinde yarışmamızı izledim. Tuzlu su ve sidik kokusu burnumu yaktı. Omzumun üzerinden baktım. Kızıl saçları yüzünün etrafında uçuşuyordu. Onu çatının tepesinden aşağı atarken Malin bana lanet okudu.

Yere indiğinde bana attığı ters bakışlar, eğer sahneler bu kadar hızlı ilerlemeseydi gülmeme neden olacaktı.

"Skítkast," diye fısıldadım.

Yanımdaki Malin

gölümsedi.

Ani bir his beni bir mengene gibi sardı -soru yok- zarar vermeye çalışan herkesi öldürürdüm.

Onu

Yeni bir anı su yüzüne çıktığında Malin sustu.

Vücudunun benimkine karıştığı bir gece. Omuzlarım çöktü, gerçek, saf bir hatıra olarak Sakinlik, güvenlik ve aşk o gece benim olmuştu. Çocuklukta başlayan arzulara balıklama daldığımız ve kaderlerimizi birleştirdiğimiz gece. Onun tadı dilimi kapladığında kalbim hızla çarptı, bedeni altımda, çıplak ve mükemmeldi.

"Gördün mü?" diye fısıldadı.

Zihnimdeki düşüncelere, nefes nefese ismimi haykırışına, sırtımdaki yara izlerine nazik dokunuşuna sıkıca tutunurken tek yapabildiğim başımı sallamaktı.

Malin tekrar nefes aldı ve yatağımdaki saçlarının parlak altın ışıltıları Masque av Aska'nın ışıltılı ve parlak renklerine dönüştü. Şekerli meyveler, kremalı kekler, baharatlar ve bira festivalin üzerinde kokulu bir bulut gibi asılı duruyordu. Ta ki ateş, duman ve kan avlunun kaldırım taşlarını boyayana kadar.

İlk başta, Sabain ve ben hırsızlar loncasına karşı savaştık. Niall oradaydı, bir bıçakla yaralanmıştı ve başka bir Mediski tarafından tedavi ediliyordu. Ivar emirler yağdırdı, Hagen Strom ve hırsızlarının katledilmesini istedi. Ancak bir sonraki hamlede savaş titredi ve dumanlı sisler tarafından yutuldu.

Duman dağıldığında, onun yanında dövüşmek yerine Sabain'le *dövüştüm*. Birbirimizi yaraladık ve morarttık ama alay ettim. O piçin topallamasının sebebi bendim. Benim yüzümden olduğunu bilmenin verdiği bir tatmin vardı.

Ve lanet olası siyah çelik kılıcımı almıştı!

Son birkaç haftadır benimsediğim aynı öfke hafızamdaydı, ancak bunların hiçbirisi hırsızlar loncasına yönelik değildi. Hayır, onlar için korkuyordum. Birini öldürmek istedim, bir haini. Malin Strom'u bulup götürmek ve onu korumak istiyordum.

Nefret kenarları yaktı ve sevgi kanadı.

Düşünceler her şeyin önüne geçti. Vücudum o kadar zayıflamıştı ki ayakta zor duruyordum. Haykırdım. Maskeli balo son bir anın içine girip çıktı. Yüzündeki gözyaşlarına son bir kez baktım.

Lonca onu benden uzaklaştırdı.

Uzakta bir çekıştirme beni kafamdan çekti. Gerçekliğe geri döndüm. Ağaçlara, harabelere ve ağzını ağzıma dayamış Malin Strom'a.

Nefes alamıyordum.

Düşünemiyordum.

Vücudum ona doğru çöktü ve garip öpüşmeyi kesti. "Kase?"

Gözlerimi kapattım.

"Mallie." Onun *adı* -benim ona verdiğiim ad- boğazımdan döküldü.

Ama ona uzandığımda her şey karardı.

HAFIZA HIRSIZI

"Kase!" Sesim çatallaştı.

Gözyaşlarım yanaklarımı ıslattı. Adımı söyledi, sonra geri çekildi. Orada kaldı, kımıldamadan Felstad'ın çimenlerine yayıldı.

Skydguard'dan kurtulur kurtulmaz Felstad'a doğru yola çıkmıştık. Kase iki gün boyunca Lynx'in Hipnotik transında kilitli kalmıştı. Kryv cennetinin zihnini rahatlatacağını ummuştuk ama şimdi o kadar hareketsiz, o kadar soğuktu ki. Nabızı sabitti ama çok zayıftı.

İçimden bir hıçkırık koptu. Gerçek anılarda onunla birlikte yürümüştüm. Mümkün olduğunu hiç hayal etmediğim bir gücü bu ama Niklas, kadim kraliçenin zehirli anı parçalarını çalarken aşkına kayıp zihninde rehberlik etme hikâyesine işaret ettikten sonra bunun gerçek olduğuna dair umudumu korumuştum.

Niklas bana daha derin büyüün gerginliğini tamponlamak için enerji dolu bir iksir vermişti ve beni böyle derin bir anıya adım atmanın tehlikeli olacağı konusunda uyarmıştı.

İkimizin de gerçek ve yalan arasında bir yerde sıkışıp kalma riski vardı. Tüm bunlar Kase'nin bana güvenmesini ve açılmasını engellemişti. Bunu yapmama izin vermişti; gerçek anılara duyduğu sevginin sıcaklığını benimle paylaşmıştı ve ben de umut etmeye cesaret etmişim.

Sonra bağlantı koptu ve gerçeklik bizi yeni bir kâbusa sürükledi.

Hareket etmiyordu. Göğsünü okşadım; umutsuzluk enerjimin geri kalanını yutarken omuzlarım çöktü ve bedeninin üzerine yığıldım. Kulağımın dibinde kalp atışları titriyor, nefesleri tıkırdıyordu.

Yaşıyor, ama ya zihnini yok ettiysem? Ya bir daha uyanamazsa?

Kase küçük bir kızken benden ilk alındığında kalbim paramparça olmuştu. Onu tekrar bulmak tüm ruhumu onardı ama çatlaklar kaldı. Onu bir kez daha kaybetmenin son darbe olacağını biliyordum. Kendimi toparlayamayacaktım. Lanet olsun güçlü olmaya, lanet olsun taht çalmaya. Kırılacaktım ve tanrılara beni bu acımasız dünyadan kurtarmaları için yalvaracaktım.

Kasvetli varlığımın çoğunda, gidebileceğim en güvenli yer olan emin ışık, gün doğumu gözlerinde ve gölge büyüünde yaşadı.

"Bana geri dön," diye fısıldadım, parmak uçlarım göğsünün çizgilerini okşuyordu. Vücudu titredi. Gözlerim keten gömleğine dökülen sert gözyaşlarına karşı kenetlendi. "Eğer hiç uyanmazsan senden sonsuza dek nefret edeceğim, Kase Eriksson. Söz veriyorum edeceğim."

"Yalancı," diye karşılık verdi kaba bir ses.

Yarım nefes kadar donakaldım, sonra başımı öyle bir kaldırdım ki boynum patladı.

Kase bana baktı, Nightrender ve loncasıyla ilk tanıştığımda takındığı aynı kötücül sırtış ağzının köşesiyle alay ediyordu.

Parmaklarım göğsüne saplandı, tişörtünü kavrarken kıvrıldı. Bir sonraki hamlem ne olacaktı? Beni tanıyor muydu? Geri mi dönmüştü, yoksa bıçağı karnıma saplamak için ona açık bir fırsat vermek için beni kandırıyor muydu?

Yine mi?

Uzun süre merak etmedim. Kase güçlü, güzel ve sert elini yanağıma götürdü. Başparmağıyla gözyaşlarımı sildi. "Bağlılığını hak etmek için ne yaptım bilmiyorum Malin Strom, ama buna değer veriyorum."

Boğazımın arkası, kenarları balla kaplanmış gibi kalınlaştı. Göğsümde bir basınç oluştu, ta ki kalınlığın içinden bir hıçkırık fişkırana kadar ve ben onun üzerine düştüm, öksürene kadar boynuna yapıştım.

Kase beni göğsüne bastırdı, yüzünü tenime gömdü. Dudakları boynuma değdiğinde ve tenime öpücükler kondurduğunda omurgamda hoş bir ürperti mırıldandı.

Vücudu hâlâ altımda kafeslenmişti, geri çekildim ve yüzüne baktım. Kase saçlarımı ıslak yanaklarımdan çekip duruyor, sanki henüz gerçek olduğuma inanmıyormuş gibi yüzümün her çıkıntısını ve kıvrımını inceliyordu. Etrafımızda sabırla bekleyen diğerlerini düşünmeden ağzımı onunkine yapıştırdım.

Bir anda dumanlar yükselmeye başladı ve ben de büyücümün onun düşüncelerini daha fazla çalma çabasını görmezden geldim. Yeteneklerimi bastırma konusunda daha yetenekli hale gelmiştim. Niklas bunun gerçek kader yolunu kabul ettiğim için olduğuna inanıyordu.

Bunun kaderle bir ilgisi olduğunu düşünmüyordum. Her şey tüm bedenimin ve ruhumun bu adamı öpmeyi saplantı haline getirmesiyle ilgiliydi ve hiçbir parçam mesmer'ın araya girmesine izin vermeyecekti.

Kase de beni aynı şekilde öptü. Nazik ya da tatlı hiçbir şey yoktu. Sanki uzun süre aç kaldıktan sonra birbirimizi yemeye can atıyormuşuz gibi davranıyorduk.

Öpüşmeyi kestiğinde Kase uzun bir süre bakışlarımı tuttu.

Dudaklarının kıvrımını takip ettim ve fısıldadım, "Sensin, değil mi? Her şeyi geri çekemedim ama yeterliydi. Bana yeterli olduğunu söyle."

"Yalanların çoğunu ortaya çıkardın." Boynumu okşadı ve bana daha sıkı sarıldı. "Ama hatırladığım kadarıyla, sahip olduğum inançların aldatma olduğunu açıkça görebiliyorum."

Boğuk bir hıçkırık ikimizin de başını kaldırmasına neden oldu.

Hâlâ yakınımnda toplanmış olan diğerlerini neredeyse unutmuştum.

Tova gözlerini gökyüzüne dikmiş, durmadan kırışırtıyordu. Dagny ilk kez Luca'nın koluna yapışmış, adama yakın durmaktan rahatsız olmamış gibi görünüyordu. Elinin tersiyle gözlerini kuruladı.

Kendimi Kase'den ayrılmaya zorladım ve ayağa kalktım, kalkmasına yardım etmek için elini tuttum.

Kase bacaklarındaki kiri ve kurumuş otları temizledikten sonra tereddütlü bakışlarını hırsız kalabalığına ve ailemize doğru kaldırdı. Aralarındaki mesafeden dolayı, Kryv'in boğazında düğümlenen duyguları duyduğundan şüpheliydim.

Kase ellerimi uçları kansız kalana kadar sıktı. "Benim için bu kadar çok şeyi riske attığınız için hepinize aptal demek istiyorum. Ama . . ." Boğazını temizledi.

Sözünü bitirmesine fırsat kalmadan, yara bere içinde ve gözleri yaşlı Ash, Kase'nin bedenine çarptı ve sıksa kollarını Gece Yaratan'ın beline doladı.

Kase homurdandı ve elimi bırakmak zorunda kaldı, geri düşmemek için Ash'in kemikli vücuduna yapıştı. İki nefes daha aldıktan sonra çenesi titredi ve Ash'in başının arkasını göğsüne bastırdı. Kase yüzünü çocuğun siyah saçlarına gömdü, kaşları çatılmıştı.

Daha fazla Kryv düştü. Raum ve Vali her iki omzunu da kavrayarak Kase onları itene kadar onu salladılar. Hanna bacağına yapıştı ve Ash ona mızırızlanan bir küçük kıza benzediğini söyleyene kadar onu çıkarmak için hiçbir şey yapmadı.

Kız Nightrender'dan uçtu ve kardeşine saldırdı, öfkeli bir şekilde ellerini sallarken göğsünü çimdikledi.

Tova Kase'nin kulağına fiske vurdu. "İnatçı kıçının akıllanmasının zamanı gelmişti."

Gözlerini devirdi ve bir sonraki ticaret meydanı ziyaretinde ona en sevdiği kavrulmuş fındıklardan bir kasa alacağına dair içten bir söz verdi. Lynx ve Gunnar, Kuzey Krallığı'nın büyükelçisine yaptığı tehditlerden bahsederken Fiske ve Isak onun kollarını sıktı.

Kase başını ovuşturdu. "Birini tanıdığımı hayal meyal hatırlıyorum. Gerçekten savaşla mı tehdit etti?" Gunnar sırtarak alay etti. "Tıpkı senin onun kafasını kesmekle tehdit ettiğin gibi."

"Kahretsin," diye homurdandı Kryv ayrılmadan önce ve Niklas için bir yol açtı.

Falkyn ellerinin arasında bir iksir kesesi savurdu.

Kase kaşlarını çatı. "Bu kadar kendini beğenmiş görünme. İtiraf et, bana ulaşmanın tüm yollarını öğrenmek hoşuna gitti."

"Mesmer hakkında çok şey öğrendim ve koleksiyonuma ekleyeceğim birkaç yeni destan var, doğru. Ama bana bir iyilik borçlusun, lonca liderinden lonca liderine. Eğer Falkyn'lerin Felstad üzerinden büyük bir mal kaçırması gerekirse, bunun olmasına izin vereceksin ve bana yakınmayacaksın."

"Tamamdır." Kase kıkırdadı ve Niklas'ın sırtını sıvazladı ama bir süre sonra ayıldı. "Teşekkür ederim. Eğer seni tanıyorsam, ki tanıyorum, haftalardır uyumadığına hiç şüphe yok."

"Bu gece, yarın ve belki de ertesi gün düzeltmeyi planladığım bir gerçek. Ve Felstad'daki odanızı kullanmak istiyorum. Bana güvenin, Junie ve ben yatağınızdan çok memnun ayrılacağız."

Junius, "Niklas," diye azarladı ama Niklas bunu inkâr etmedi. Hatta Kase'ye, onu tartışmaya cesaretlendiren bir bakış attı.

Kase'nin gözleri karardı ve bu sadece Niklas'ın sırtışını aydınlattı.

Kardeşlerim kalabalığın arasından çıktı. Hagen ve Kase, Hagen kolunu uzatmadan önce uzun uzun bakiştılar. Kase kardeşimin kolunu kavradığı anda Hagen onu kucakladı.

Kase şefkate karşı sertleşti ama Hagen onu daha sıkı tuttu.

"Masque av Aska'da konuşmak için çok az zamanımız oldu," dedi Hagen. "Ama sana olan borcum asla ödenmeyecek, Kase Eriksson. Kız kardeşim için hayatından vazgeçen çocuktan, ailemi özgürleştiren adama ve kalbindeki kadın için hayatını ortaya koyacak olan hırsıza kadar, sana olan borcumu asla ödeyemeyeceğim kardeşim."

Kase'nin yüzü son kelimeyle gerildi ve sessizce bir kolunu Hagen'in omuzlarına doladı, çekilmeden önce sırtına beş kez vurdu.

Bard oradaydı. Kase de benim gibi olacak ve Ozan Strom'la ilgili çok az iyi anıya sahip olacaktı. İkimizi de kovmuştu ama nehir kenarından ayrıldığımızdan beri Bard asık suratlı, kırgın ve şiddetle sadıktı. Katıldığı her kasvetli sohbette, ailesinden geriye kalanları savunma arzusu ortaya çıkıyordu.

Jens'in hayatına son verdiği için boğucu bir suçluluk duygusu taşıyordu. Onu nasıl iyileştireceğimi bilmiyordum -hatırasını almama izin vermiyordu- ama o nasıl sonsuza dek değiştiyse, biz de öyle değiştik.

Hayatımda ilk kez ona güvenmiştim. O da Hagen kadar benim kardeşimdi. Bard

Kase'yi kucaklamadı ama iki adam kollarını hızlıca kavuşturdu.

"Sana karşı asla adil olmadım," diye itiraf etti Bard. "Sana ya da Malin'e, ama bizi kurtardığın için, ailemi kurtardığın için son nefesime kadar sana sadığım."

"Her zaman," dedi Kase. "House Strom benim de bir zamanlar sahip olduğum tek şeydi."

Bard'dan sonra birkaç Falkyn onu karşıladı. Luca onu kucakladı ve kulağına öyle bir şey mırıldandı ki Kase neredeyse gerçekten gülümseyecekti. Hemen ardından Dagny onu ince kollarının arasına aldı ve beni öldürdüğü için ona bir isim taktı.

Kase dönüp baktı, yüzü solgundu ve biraz da dehşetle bana baktı. "Ne?"

Dagny yüzünü buruşturdu. "Hatırlamış olabileceğini düşünmüştüm. Malin bunu tamamen çalmış olmalı."

"Bir amaç için," diye azarladım, sonra başımı Kase'ye doğru eğdim. "Önemli değil."

Kase kolumu tutarak beni kendine doğru çekti. Gözlerinin arkasındaki karanlık sıcaklık, omurgamdan aşağıya doğru kıskırtıcı bir ürperti gönderdi. Bana bu şekilde bakmasını sağlamak için her şeyi yapardım.

"Sana ne yaptım?" Her kelime sıkılmış dişlerinin arasından tıslıyordu.

"Beni tanımıyorsun ve belli ki bir cenaze ateşinde kavrulmamışım. Ben iyiyim." Elimi göğsüne koydum. Hızla atan kalbinin gümbürtüsü benimkiyle aynı zamana denk geliyordu. "Luca'nın illüzyonlarını kullandık."

Gözleri karardı ve bunun öfkeden kaynaklandığından emin değildim. Kase sadece benim duyabileceğim şekilde sesini alçalttı. "Benim felaketim olacaksın, kadın. Seni katledişimin anısını alıp *diğerlerini* bırakman ne kadar da uygun."

Dudaklarımı yaladım. "Ne demek istediğinden emin değilim."

"Biliyorsun," diye fısıldadı. "Ve Skydguard Kulesi'ndeki o gece, yalnız kaldığımız anda senin için planladığım şeyin yarısı bile değil."

Tüm tanrılar.

Tenim alev alan bir çıra gibi yandı. Gözlerimi Kase'nin omzunun üzerinden geçirdim. "Uzun birkaç gün oldu. Biraz dinlenmeliyiz."

Güneş ağaçların ardında daha yeni kaybolmaya başlamıştı. Bir yatak odasına duyduğum ani ilgiye aldanmayıp gülenler de vardı.

Kase bir parça haince sırıttı. "Endişeli misin?"

Parmaklarımı kemerinin üst kısmına geçirdim ve sert kalçalarının benimkilere çarpması için çektim. Çene çizgisini öpüp kulağına doğru ilerlediğimde gözleri şaşkınlıkla açıldı.

"Hayır," diye fısıldadım. "Açgözlü."

Bakışlarını benimkilerden ayırmadan, "Mal haklı. Fırsatımız varken herkes dinlenmeli." "Tanrım," diye küfretti Hagen ve başını salladı.

Tova ve Dagny göz kırptı ama Ash ve Hanna itiraz ederek Nightrender'la kalmak istediklerinde ısrar ettiler. İki çocuğun gitmesi için Raum ve Vali'nin Lynx'in gizli şekerli meyvelerinden bazılarını vaat etmesi gerekti.

"Odam Niklas'ın elinde. Onu almak konusunda yalan söylemiyordu," dedi Kase, yalnız kaldığımızda sert bir sesle.

"Umurumda değil." Boynuna bir öpücük kondurdum, dilimin ucu kaslarında bir iz bıraktı.

Keskin bir nefes aldı ve belimdeki tutuşunu sıkılaştırdı. "Benimle gel. Nereye gidebileceğimizi biliyorum."

Parmaklarımı onunkilere geçirdim ve Felstad harabelerinden uzaklaşarak ağaçların arasına doğru onu takip ettim.

O bir kez daha benimdi ve kafasına asla unutamayacağı bir düzine yeni anı yerleştirme planlarım vardı.

HAFIZA HIRSIZI

Kase beni harabelerden yarım boy uzağa götürdü. Limericks, kristal dereler ve göletler, yosunlu ağaçlar ve çalılardan oluşan bir ormandı. Gizli bir sığınağı kolayca saklayabileceğiniz bir yer.

Kase elini benim elime koyarak büyük, nemli bir kayanın tepesine çıkmama yardım etti. Bir damla Buzlu su tepeden aşağıdaki dar bir dereye akıyordu. Kase çiçekli bir ağaçtan beyaz çiçek sarmaşıklarından oluşan bir duvarı geri çekti. Bu hareket havada tatlı bir bal çiçeğinin dalgalanmasına neden oldu.

Sarmaşıkların arkasında, iki yüksek beyaz kavak ağacının arasına sıkışmış bir kulübe vardı. "Nedir bu?" diye sordum. Kayadan inmek için elini kabul ederek sordum.

"Felstad'ı bulduğumuzda eski bir duvar yığınının başka bir şey değildi. Bir şekilde yaşanabilir hale getirmek için çalışırken burada kaldık."

"Tüm lonca bunun içine mi sıkışmış?"

"Soğuk gecelerde," dedi, kapının üzerindeki uzun, güneşten yıpranmış deri deriyi geri çekerek.

Başlık kirişinin altına eğildim ve içeri adım attım. Duvarlar çimen, kil ve posttan yapılmıştı ve iyi işlenmiş bir ahşap kiriş iskeleti etrafında şekillendirilmişti. Bir köşede ateş yakmak için bir çukur ve yığınla kil kâse ve kap vardı. Toprak zemin kürkler ve dokuma kilimlerle kaplıydı ve tüm duvar boyunca uyumak için samanla doldurulmuş bir yastık vardı. Kryv Loncası'nın soğuk gecelerde ısınmak için bir araya sıkıştığını hayal edebilecek kadar büyüktü.

Yıpranmış yorganlar ve eski kürkler pedi kaplıyordu ve birkaç kuş tüyü yastık arka duvar boyunca dizilmişti. Hızlı bir düşüş gibi içimi bir çırpıntı kapladı ama dibinde harika bir şey bekliyordu.

Bir ateş çubuğu yeni bir alevle tısladı. Kase teneke bir fenerin içinde solmuş bir mum yaktı. Ateş çubuğundaki kıvılcımı üflerken gözlerini benden hiç ayırmadı. Işık yüz hatlarını yumuşak bir parlaltıya büründürmeye yetti ve ellerimi ondan bir an daha uzak tutamadım.

Kase de aynı şeyi hissetmiş olmalı ki kulübenin ortasında çarpışmamız iki adım sürdü. Saçlarımı parmaklarına doladı ve yüzümü istediği açıya doğru eğdi. Talepkâr öpücüğünü karşılamak için dudaklarımı ayırdım. Dili sıcak ve muhtaçtı. Onun tadı temiz bir yağmur gibiydi, son nefesime kadar sarılacağım unutulmuş bir hazine.

Kase'nin çılgın parmakları elbisemin bağcıklarını çözdü. Sabit adımlarla beni kulübenin kirişlerinden birine sırtladı. Kalçalarımı benimkilere bastırarak beni oraya sabitledi.

Kemerine gittiğimde ellerim titredi. "Neredeyse seni bir daha asla sen olarak göremeyeceğimi düşünüyordum."

"Her gece seni hayal ettim. Seni arzuladım." Kase elbisemin kollarını omuzlarımdan çekti ve çıplak tenimin kemikli çıkıntılarını öptü, sonra yüzümü avuçlarının arasına sıkıştırdı. "Beni hiç kaybetmedin, gerçekten. Sana geri dönmek için savaşmaktan vazgeçeceğime ölürüm daha iyi. Ve sen pes etmeyecek kadar inatçısın."

Ağzına karşı güldüm. "Sana asla durmayacağıma söz vermiştim."

Gölgeler gözlerini ıslattı ve beni yeni bir şeyle, çaresiz bir şeyle öptü. Elbisemin geri kalanını sıyırıp ve her yerimi ona açtı. Kase inledi, bir göğsümü avuçladı, diğer eliyle kalçamı kavradı ve bizi kürk kaplı yatağa yöneltti.

Yürürken, öpüşürken ve birbirimizi tırmalarken kemerini sıyırdım. Tek mola, Kase gömleğini çıkarmak için geri adım attığında geldi, ama bir sonraki nefeste saçlarımı yumrukladı ve ağzımı onunkinin üzerine eğdi. Sanki aynı anda birden fazla giysi için ayrı kalamazmış gibi.

Kollarına geri döndüğümde tırnaklarımı omuzlarına geçirdim ve Kase acının ısırganlığıyla titrediğinde sııttım.

Ellerinden biri göğsümden boğazıma doğru kayd ve beni geri iterek öpücüğü kesti. Gözlerinde arzusun sıcaklığı parlıyordu. "Yatağa uzan."

Tanrım! Eğer bu şekilde konuşmaya devam ederse kanayarak emrettiği her şeyi yapardım. Sesinin ipeksi karanlığı kemiklerime, kanıma, ruhuma kadar işledi. Dudaklarım aralandı, sert ve keskin nefeslerimi daha fazla tutamadım.

Ben yumuşak kürklerin ve yorganların üzerine yerleşirken, Kase beni ateşli bakışlarına kilitledi. İzlerken dilinin ucu dudaklarını ıslatarak dışarı kayd. Botlarını çıkardı, sonra dikkatli ve kararlı elleriyle pantolonunu sıyırdı.

Adamı sevmeseydim, bana bakışından, planladığı şeyden sağ çıkamayacakmışım gibi yatakta sinsice ilerleyişinden korkabilirdim.

Yaklaştığında, dizlerimi nazıkçe birbirine yapıştırdım. Boğazından yavaş bir gümbürtü çıktı. Bir elini göğüs kemiğime koydu ve sert bir eliyle dizlerimi birbirinden ayırırken beni yatağa sabitledi.

"Kendini benden sakla," dedi, ağzını boynuma dayadı, tenimi öptü ve ısırıp, "ve aklımı kaçırmama neden olmanın bedelini ödeyeceksin."

"Beni tehdit etme. *Kanıtla*," dedim ve ağzını tekrar benimkine bastırdım.

Kase kaburgalarımı öptü ve avuçlarını göğsümde gezdirerek göğüslerimi avuçlarının arasına aldı. Başım geriye düştü, gırtlığım açıldı; bedenim artık benim değildi. Gölgeleri çağırır gibi zevki çağırdı ve birkaç dakika içinde kalbim göğsümün içinde şiddetli bir fırtına gibi hızlandı.

Kase ağırlığını üzerime bıraktı ve kalçalarını uyluklarımın arasına yerleştirdi. Benimle alay ediyor, yaklaşıyor ama beni asla tamamen içine almıyordu.

"Ne bekliyorsun?" Göğsünü öperken nefesim kesilmişti, parmaklarım sırtındaki yara izlerinin gergin çıkıntılarında geziniyordu.

Kase ellerimi vücudundan sıyırdı ve bir eliyle iki bileğimi başımın üzerine çekti. "Sabırlı ol. Kanıt istedin ve kanıt bulacaksın."

Serbest eli kalçalarımın arasından kayıp beni kısıp, ürpertici bir zirveye taşıırken bir sonraki yakıcı öpücüğe doğru inledim. Daha fazla dayanamayacağımı düşündüğüm anda Kase'nin ağzı bedenimi yuttu. Dişlerinin ve dilinin tenimdeki sıyrıkları kalbimi bir düzine parçaya ayırmakla tehdit ediyordu.

"Kahretsin, senin tadına hasret kaldım," dedi soğuk nefesini göğsümde tenim çakıllanana kadar üflerken. Bakışlarını yukarı çevirdi ve bana hınzırca bir sırıtış fırlattı. "Beklediğime değdin."

Bunun nefes aldığım son gece olacağından hiç şüphem yoktu. Kase Eriksson beni en güzel şekilde bitirecekti.

Alnını benimkine dayayan Kase sonunda bileklerimi çözdü ve ellerimizi başımın iki yanında birleştirdi. Acı verici derecede şehvetli bir emeklemeyle, birbirimize uyana kadar ileri doğru itti.

Yeterince yaklaşamayınca bacaklarımı beline doladım ve aramızda mesafe kalmayana kadar topuklarımı bacaklarının arkasına gömdüm.

Beni sadece fiziksel olarak değil, kalbimin her bir parçasını nasıl doldurduğunun güzelliği karşısında hıçkırarak ağladım.

Kalçalarını oynatmaya başladığında gözümün kenarından sıcak bir damla yaş düştü. Öpüp uzaklaştırdı.

Yavaş yavaş ilerliyorduk ama çok geçmeden hızımız çılgınca bir koşuşturmaya dönüştü ve kulübenin ahşap direkleri, doldurulmuş yatak onlara çarptığında inledi. Kase bir elini başımla duvar arasına koydu, beni her zaman koruyor, her zaman güvende tutuyordu.

"Hiçbir büyücü, hiçbir lanet büyü benim olanı alamaz. Sen *benimsin* Malin," diye homurdandı alt dudağımı ısırırken. "Söyle."

Bedenim yeni bir varoluş düzlemine geçmişti. Kelimeleri oluşturmak çok büyük bir görev gibi görünüyordu, ama her itişte bitkin bir fısıltı çıkıyordu. "Ben her zaman senin oldum."

Mum ışığı, sıcaklık, vücutlarımızın telaşı, ben ürpererek haykırana kadar birlikte yandı. Kase sert bir hamle daha yapıp adımı inletirken bakışlarımı tuttu.

Üzerime çöktü, ikimiz de nefes nefese kaldık ve sanki tüm bunlar bir rüyaymış gibi birbirimize tutunduk.

Kase tatlı bir öpücükle omzunun üzerine yuvarlandı ve beni göğsüne çekti. Nemli saçlarımı alnımdan çekip beni öptü, sonra gözlerinde gölge olmadan bana baktı.

"Malin." Burnumun ucunu öptü. "Seni seviyorum. İçimdeki her iyi parça da, her karanlık ve acımasız parça da seni seviyor. Ama seni sevmek pek çok hayatı tehlikeye attı."

Yüzünün yan tarafını okşadım. "Nasıl yani?"

Kase çenemi kavradı, dudaklarımızı birbirinden kıl payı ayırdı. "Kelleleri alırdım, kalpleri alırdım, senin için tüm bu krallığı vicdan azabı duymadan yok ederdim."

Parmaklarımı saçlarına doladım. "Sana ne demiştim? Kaba ol, kötü ol, lanet olası kötü adam ol, ama bu anlarda benim ol. Ben senin olduğum kadar sen de benimsin, Kase Eriksson."

Sırıttı, sonra beni tek bir nefes bile alamayacak hale gelene kadar öptü.

NIgHTRENDER

"M Alin, hayır!"

Soğuk hava nemli tenime çarptı. Karanlıkta gözlerimi kırıştırdım, elimi göğsüme götürdüm, sanki vahşi kalbimin kırılmasını engellemeye çalışıyordum.

"Kase." Malin'in halsiz sesi beni gerçekliğe bağladı.

Nazik avuç içi uzanıp omzuma sürtündüğünde ürperdim. Tek kelime etmeden onu kollarıma çektim, teninin sıcaklığı kafamdaki soğuk ve korkunç düşünceleri kovaladı.

Boğucu kavrayışından ürmedi. Hayır, Malin Strom onu ezmeme izin verdi. Başımın arkasını okşadı, boynumdaki gerginlik azalmaya başlayana kadar okşadı ve alnımdaki teri öptü.

"Sen gerçeksin." Alnımı omzunun kıvrımına koydum ve onu içime çektim. Vücudunda hâlâ benden izler taşıyan tatlı bir bal dilimiydi. Kollarım beline dolandı. "Sen buradasın."

"Buradayım," diye yatıştırdı ve çenemin kenarına öpücükler bıraktı. "Bir kâbus mu?" Boynuna doğru başımı salladım.

Malin eğilerek oturdu ve katlanmış bacaklarının üzerine bir kürk örtü çekti. Sırtarak kalçasını okşadı.

Kıkırdadım. Bir şey söylemesine gerek yoktu. Ne beklediğini çok iyi biliyordum. Çocukken birimiz kâbus gördüğünde hep böyle yapardık. Tekrar uzandım, başımı onun bacağına koydum ve nazik parmakları saçlarımla oynamaya ve başımı ovmaya başladı.

Malin'in çocukken başını kucağıma koyduğu geceler bana nasıl örgü örüleceğini öğretmişti. "En baştan başla. Kısrakların seni rahat bırakmasının tek yolu bu."

Homurdandım. "Bunu sana kim söyledi?"

"Bir çocuk. Her zaman samanlıktaki en zeki kişinin kendisi olduğunu düşünen biri. Şimdi, oyalanmayı bırak. Dışarı

o."

Bu konuda konuşmak istemedim. Canlı görüntüler sanki kafamdan koparılmış gibiydi, ama ben onları tam olarak şekillendiremedim. Ama kalbimin derinliklerinde bir yerde, bunun bir rüyadan daha fazlası olduğunu biliyordum. Doğrusunu söylemek gerekirse, büyük ölçüde bir uyarı gibiydi.

"Çocukluğumdan beri gördüğüm bir rüya," diye fısıldadım, saçlarımla oynadıkça rahatlarırken kollarım bacaklarına sarıldı. "Seninle ilgili."

"Beni rüyanda gördüğün için bu kadar huzursuz uyanmana kızmalı mıyım, emin değilim."

Alay ettim ve avucunu öptüm. "Biri seni kaçırdı ve ben sana zamanında ulaşamıyorum. Seni kanlar içinde buluyorum ve etrafıma baktığımda katilinle karşılaşıyorum." Gözlerimi kapattım. "Hep ben oluyorum."

Malin'in eli saçlarımda durdu. "Kase, bunun sadece bir rüya olduğunu biliyorsun."

"Evet ama rüyalar yüzleşmek istemediğimiz korkularımızı göstermenin bir yolunu bulur." Sırt üstü yuvarlandım

ve ona baktı. "Benim yolum tehlikeli. Senden uzak durmanın nedeni de bu. Benim hayatımın seninkinin sonu olacağı korkusu hep var."

Malin yüzünün yan tarafını okşadı. "Sensiz boş bir hayat yaşamaktansa seni severek korkunç bir sonla karşılaşmayı tercih ederim. Ben ikincisini yaşadım ve bir daha da yaşamayı düşünmüyorum."

Elini elime aldım ve parmak eklemlerini öptüm. "Bunu duyduğuma sevindim. Gitmene izin veremem, bu yüzden anlaştık."

Malin gülerek tekrar yanıma uzandı, bir kolunu ve bacağını vücuduma doladı. Yanağı göğsüme yaslanmıştı ve kendimi daha huzurlu hissettiğim bir an düşünemiyordum.

Doğal olarak, bu an çok çabuk bozuldu.

Eski kulübenin çökmesini engelleyen kirişlerden birine ağır bir darbe indirildi.

"Pekâlâ, yeterince yalnız zaman geçirdin!" Tova'nın sesi duvarları çınlattı. "Çabuk dışarı çıkın. Bu eski kulübeyi ikinizin de üzerine yıkılana kadar sallayacağım. Yapmamız gereken hamleler var."

"Niklas günlerce ortadan kaybolacağını söyledi," diye bağırdım. "Ben de aynısını yapmayı planlıyorum."

"Doğru ama bu, bu gece dolunay olduğunu fark etmeden önceydi. Bazı nedenlerden dolayı Raum ve Vali oldukça endişeli. Şimdi acele edin."

İnledim ve Malin'in omuzlarına daha sıkı sarıldım. "Kaçabiliriz. Onları en azından bir haftalığına bırakırız."

Göğsümü öptü ve elimden çekildi. "Hırsızların liderinin görevi asla bitmez. Ben varım, Kase Eriksson. Bu gece, yarın. Hayatın ne kadar çabuk değişebileceğini biliyoruz, bu yüzden seninle hiçbir anı boşa harcamamak için güçlü planlarım var."

Bu kadın için ciğerlerimdeki tüm nefesi verirdim. Ellerimi başımın arkasında birleştirdim, yanakları pembeleşene kadar giyinmesini izledim, sonra kendim giyindim ve onu Felstad'ın ana harabelerine kadar takip ettim.

Harabelerin ön avlusunda, Falkyns ve Kryv sıcak bira içip lavaboları kullanarak sabah için hazırlandılar.

İçimdeki gerginlik beni girişte durmaya itti. Bu duvarların içindeki her insan benimdi. Sapkın, hırsız bir ailenin değer verdiğim bir parçasıydı. Neredeyse onları benden koparmak, gittiklerini bile bilmemek, Kara Saray'a karşı bir nefret ve bu insanların bana verdiği gözü kara sadakate karşı bir sevgi yumağı yarattı.

Malin omzunun üzerinden bana baktı. Sanki ne düşündüğümü çok iyi biliyormuş gibi gülümsedi ve elini uzattı.

Parmaklarımı onunkilere geçirdim ve ilk kez Felstad'a adım attığımı hissettim.

"Nihayet." Gunnar kırık çıkıntılardan birinden bize baktı, bacaklarından biri kenarda sallanıyordu. Kıkırdadı, sonra güvenli bir şekilde düşene kadar duvarın kenarından aşağıya doğru tırmandı. Çömelerek yere indi ve sırtarak tekrar ayağa kalktı. "Seni bir daha göremeyeceğimizi sanıyordum."

"Aman Tanrım, gideli birkaç saat oldu," dedi Malin. "Yeterince uzun değil," diye mırıldandım.

Gunnar güldü ve bizimle birlikte avlunun ortasına doğru yürüdü. Raum ve Vali'nin lonca üyelerinin çoğunu topladığı yerden birkaç adım ötede Malin'in elini çektim.

"Bana bir dakika verin."

Bakışlarımı takip etti ve sırtarak beni serbest bıraktı. Yalnız başıma, bir çiftin deri ve flakon doldurduğu su fiçilerinden birine gittim.

"Hawker."

Hob sarsıldı ve benimle yüzleşti. Nehir kenarındaki geceden kalma morluklar hâlâ yüzündeydi ama kibirli sırtışı çok geçmeden geldi. "Ah. Bugün sana hangi isimle hitap edeyim? Bu kelimeyi son söylediğimde

Nightrender beni boğacağını düşündüm."

Kadını ona baktığımda namluya doğru büzüldü. Onu suçladığımdan değil. Son karşılaşmamız pek de hoş olmamıştı, tüm kasvetli sırlarını sevgilisine vermiş, sonra da onu tehdit etmiştim.

Görgü kurallarına, nezakete ya da genel olarak kibarlığa alışık değildim ama tedirginliğimi içime gömdüm ve Hob'a kolumu uzattım. "Sana minnettarım. Ne yaptığınızı ve aldığınız riskleri biliyorum. Malin'e olan sadakatin için sana minnettarım."

Hob bana baktı, sanki sözlerim onu da benim kadar sinirlendirmişti. Ama bir süre sonra ön kolumu tuttu. "Bunu duydu, aşkım. Kanayan Nightrender'da bir müttefikimiz var."

Inge biraz daha dik durdu. "Ödeşlik diyelim o zaman. Maskeden önce bizim için ne yaptığını biliyoruz. Kardeşlerime olan borçlarımın ödenmesini ayarladığını biliyoruz."

"Ne demek istediğinizi anlamıyorum."

Gülümsedi. "Tabii ki. Ne kadar aptalım. Nightrender gibi bir adam asla bu kadar ... iyi bir şey yapmaz, değil mi?"

"Asla." Neredeyse gülümsemesine karşılık verecektim, neredeyse içimin hafiflediğini hissedecektim. "İkiniz de Kryv'in korumasına sahipsiniz. Her zaman."

Hob çenesini eğdi ve kolumu bıraktı. Başka bir şey söylemeden arkamı döndüm. Malin Strom'un ötesindeki herhangi biri için duygu sınırı eşiğe ulaşıyordu.

"Kase." Raum elini sallayarak beni kalabalığı yararak merkeze doğru ilerlemeye çağırdı. "Bu gece dolunay var."

"Beni yataktan kaldırması için Tova'yı bu yüzden göndermediğini söyle. O zaten bizi bilgilendirdi."

Tova homurdandı. "Sanırım önümüzdeki yarım tur boyunca temel yaşam ihtiyaçlarınızı karşılamamız için ikinizi de yatağınızdan kaldırmamız gerekecek."

"İstediğin kadar yatakta kal," dedi Raum. Heyecanlandığında her zaman yaptığı gibi ses tonu yükseldi, "ama bunu bu geceden sonra yap. Hatırlamıyor musun?"

"Lanet hayatımın geri kalanı boyunca hatırlamam gereken şeyleri düşünmemek istiyorum. Şimdi neyi unuttum?"

"Fae! Hemlig'e koşarak gönderdiğin."

Alnımı ovuşturdum. Beynim anılarla karmakarışık olmuştu. Malin, Ivar'ın büyüünün pelerini alıp götürmüştü. Nefreti ve acıyı almıştı ama geride kalan pek çok an vardı.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Nidhug. Suikast."

Raum'un gülümsemesi düştü. "Ne suikastı?"

"Leydi Magnate. Tanrılar, sanırım iki küçük çocuk var, onları öldürmemi istedi. Hemlig'de bir yerdeler. Niall'ın gelecekteki tahtının tehdit edilmemesi için ve Ivar'dan önce bunu yapmamı istedi."

Ağzımı kapattım. Luca çemberin karşısında duruyordu. Lanet olsun. Bilmiyordu. "Ne?" diye sordu.

"Annem bunu senden neden istedi?"

"Luca-"

"Ne biliyorsun, Kase? Söyle bana."

Çenesi gerildi. Hiç gözünü kırpmadı. Onun iyiliği için bunu diğerlerinden uzakta yapmayı tercih ederdim ama çok az zaman vardı. Aklıma gelen anılarla birlikte Raum haklıydı. Gitmemiz gereken bir toplantı vardı.

"Ivar ölüyor," dedim, sesim alçak ve sertti.

Luca irkildi ama gözlerini başka tarafa çevirmedi. "Nasıl?"

Britta'nın bana anlattıklarını, haydut Elixist'i ve Grym Hanesi'nin soyuna yönelik iki potansiyel tehdidi hızlıca tekrarladım.

"Sadece mesmer ya da kadim soylardan gelen kana sahip olduklarını varsayabilirim." Bir düşünce boğazıma bir darbe gibi çarptı. Uzanıp Dagny'nin koluna dokundum. "Britta birinin erkek olduğunu söyledi. Genç bir çocuk. Dag, ya ... Kesin olarak bilmiyorum ama ya bu ufaklıklardan biri gayrimeşru bir varis olabileceği için bir tehdit oluşturuyorsa?"

Keskin bir nefes çekerken gözyaşları kirpiklerinin üzerinde parlıyordu. "Sence tüm tanrılar, Kase. Sizce oğlum orada olabilir mi?" "Bence bu çok gerçek bir olasılık."

Tova ve Lynx, Dagny titreyip hıçkırıklarını tutmaya çalışırken kollarını omuzlarına doladılar.

Luca dişlerini birbirine geçirdi ve Dagny nefesini toparladıktan sonra onun bakışlarına karşılık verdi.

"Luc. Eğer oysa ..." Acı dolu bir bakışla bir elini onun koluna koydu. "Seni çok uzun süre yanlış değerlendirmişim."

"Dag, yapma."

"Hayır," dedi. "Düşündüm ki Sadece denemediğini düşünmüştüm."

Luca'nın gözleri karardı ve kızın üst kolunu sıkıca kavradı. "Onu bulmaya çalışmaktan hiç vazgeçmedim. Tanrım, o lanet yerde ne kadar uzun süre kaldığını düşününce-" Gözlerini parmak uçlarındaki dövmelelere eksik olan dövmeyle dikti. "Seni orada düşünmenin beni nasıl öldürdüğünü biliyor musun? Neden seni serbest bırakmama izin vermedin?"

Dagny'nin gözlerinden yaşlar süzüldü. "Luca, bu senin yapman gereken bir seçim değildi. Tüccarlar geldiğinde saklanamazdım ve ben Senin yanında olamadım-"

"Bana baktığında sadece Niall'ı görüyorsun," diye araya girdi karanlık, somurtkan bir sesle.

Dagny yüzünü buruşturdu ve şefkatle onun elini tuttu. "Niall'ı görmüyorum. Kaybettiğim bir hayatı görüyorum. Aramızda üstesinden gelinemeyecek kadar büyük bir acı var ve şimdi zihnimde şekillenmesine izin verdiğim tüm yanlış anlamaları görüyorum. Neyi mahvettiğimi görüyorum."

"Dagny-"

"Şimdi olmaz," diye tersledim, bunun için kendimden nefret ediyordum ama zaman yoktu. Ses tonumu yumuşattım. "Daha sonra. Eğer kanlı bir suikastla ilgili bir buluşmamız olursa, ben gittiğime göre Leydi Magnate'in başka birini tutması ne kadar sürer sence?"

"Evet, sana sormakla hata etti," dedi Tova.

"Başınızı dik tutun," diye ısrar etti Lynx. "Bu ufaklıkların kim olduğunu kesin olarak bilmiyoruz."

"Öğreneceğiz," diye tersledi Luca. "Eğer Von olma ihtimali bile varsa, gidiyoruz." Dagny ciyakladı.

"Onun adını hatırlıyor musun?"

"Tanrılar, Dag." Luca'nın gözleri vahşileşmişti. "Lanet aklımı başka ne meşgul ediyor? Sen. Onu. Sen. O."

Dagny o kadar titredi ki tüyleri diken diken olacak sandım. Luca yine küfretti, sonra onu kollarının arasına aldı. Dagny onun göğsüne doğru bir inilti bıraktı. Luca onun buz gibi sarı saçlarını okşadı ve kulağına yakın bir yerde eski dilde fısıldadı. Kara Saray'ın serf kızı sinirlerinin kendisini paniğe sürüklemesine izin verdiğinde yaptığı bir şeydi bu.

Özel bir anda davetsiz misafir gibi hissederek geri adım attım. Raum omzuma bir el attı. "Hazırlanalım mı o zaman?"

Malin yanıma geldi ve parmaklarını parmaklarımın arasından geçirdi. Parmaklarını sıktım ve ona yumuşak bir gülümseme verdim, sonra tekrar Kryv'e baktım. "Hazır ol. Yapmamız gereken anlaşmalar var."

HAFIZA HIRSIZI

P Belki de düşündüğümden daha kötü biriydim. Gecenin karanlığına gömülmek, vücuduma silahlar kuşanmak, bir planın soğukluğu damarlarımda dolaşmak gibisi yoktu. Bu şekilde başlamadım. Dönemeçler boyunca, zalimlik, çaresizlik ve hilelerle, kötü adamlar böyle yapıldı.

Yıkık dökük ibadethanenin yanındaki karanlık alana bakarak sııttım. Kase koyu renkli kapüşonunu başına geçirdi, gölgeler omuzlarını sardı ve sanki buradaki yerini hiç unutmamış gibi karambit bıçağını parmaklarının etrafında döndürdü.

Birçok Falkyn Felstad'da Hob ve Inge ile birlikte nöbet tutmaya devam ederken geri kalanımız buluşma için Kara Saray'a tehlikeli bir şekilde yaklaştı.

"Bunu nasıl yapıyorsun, Mal?" Dagny yanıma sokularak fısıldadı. "Sen de benim gibi kalbini kaybettiğinde soğukkanlılığını nasıl koruyorsun?"

"Soğukkanlılığımı koruyamıyorum. Hatırladığınız gibi, sırf onu görmek için gizlice Skydguard kulesine girmiştim.

Sen nasılsın?"

Karanlık gökyüzüne baktı. "Dört tur boyunca bilgi karşılığında tüccarlarla yattım. Lord Magnate'in Grym soyunun tüm utanç verici parçalarını sakladığına dair söylentiler vardı ama kimse nerede olduğunu bilmiyordu. Oğlumu bulmak için kendimi mahvettim, yine de onu kucağıma alma, onu yeniden içime çekme şansı için her şeyi yeniden yapardım."

Kolumu omuzlarına dolayarak onu kendime doğru çektim. "Dag, sen mahvolmuş değilsin. Sen acımasısın. Sen tanıdığım en cesur kadınlardan birisin. Eğer oğlun oradaysa, onu bulursak, onun için cehenneme gidip geleceğinden asla şüphe duymayacak. Yaşayacak, büyüyecek ve bir gün çocuklarının çocuklarına savaşçı annesinin destanlarını anlatacak."

Yanaklarındaki gözyaşlarını silerken hıçkırdı. "Tanrılar hayatımızda ne oyunlar oynuyor. Hayatının bu hale geleceğini hiç düşünmüş müydün? Kara Saray'ın en büyük düşmanını seven gizli bir kraliçe?"

"Hayır," dedim yumuşak gri gökyüzüne gülümseyerek. "Günlerimi Strom Evi'ndeki o samanlıkta geçireceğimden emindim."

"Benim de hayatım için çok farklı umutlarım vardı. Bir serf olarak bile bana ışık veren şeyler vardı."

Gözlerinin nemli çimlere düştüğünü ve tekrar kalktığında bakışlarının Luca'nın sırtında olduğunu gözden kaçırmadım. Fiske ve Isak'ın arasında durmuş, kemerine bir kılıç bağlamıştı.

Elini sıkarak sesimi alçalttım. "Luca ile hikayeniz nedir? Ondan nefret mi ediyorsun yoksa başka bir şey mi düşünüyorsun karar veremiyorum."

Islak yanaklarında bir parça pembe leke vardı. "Hayal ettiğim o hayat, o ışık parçaları, onlar

onu."

"Aranızda ne oldu?"

Dagny dudaklarını yaladı ve bana baktı. "Benim babam da Kara Saray'da bir serfti, tıpkı benim gibi. Yürümeye başladığımdan beri o topraklarda yaşıyorum. Yaşlarımız birbirine çok yakın olduğu için Luca'yla büyüdüm, sonra da Kase ve Kryv geldiğinde onlarla birlikte büyüdüm. Luca bana karşı nazikti; bana bir hizmetçi gibi davranmadı; statümden bir kez bile bahsetmedi. Ben sadece Dagny'ydim.

"Bir gün, dajım Öteki Dünya'ya göçtükten birkaç hafta sonra, kederim beni oldukça hasta etti. Ama bir serfin hastalanmasının ne önemi vardı ki? İşlerin hala yapılması gerekiyordu. Luca benim illüzyonumu çaldı ve meşgulumuşum gibi görünmemi sağladı, ama gerçekte tüm işlerimi o yapıyordu. Sonra benim için mutfaktan yarım düzine ballı kek çaldı. Sanırım her şey o anda değişti."

"Ne zaman değişti?" Ben sordum.

Dagny uzun bir iç geçirdi. "Onu sevmeye başladığım zaman." Devam etmeden önce birkaç nefes almak için elleriyle yüzünü kapattı. "Elbette bunu bir sır olarak sakladım. Ondandır. Bir serf, Kara Saray'ın varisiyle bir hayatı nasıl düşünebilirdi ki? Ta ki beni öpene kadar." Ağzının köşesinde bir gülümseme belirdi. "On sekizinci yaşımın arifesinde bahçelerde. Bunu beklemiyordum ama elimi tuttu ve sert bir şekilde onu öpmek için çok geç kaldığımı, bu yüzden onun yerine adım attığımı söyledi."

Kıs kıs güldüm. "Luca'nın yapacağı bir şeye benziyor. Bunu sana çevirir, sonra da kendini kahraman yapar."

"Kaçtığımız o yasak anlarda kendimi hiç bu kadar güvende hissetmemiştim. Hiçbir şey olamazdı. İkimiz de bunu biliyorduk. Sanırım gerçeği görmezden gelmeyi seçtik. Bazen Luca Furen'deki zorunlu eğitiminden döndükten sonra kaçmayı hayal ederdik. Yakalanmamakla akıllılık ettiğimizi sanıyordum ama sandığım kadar görünmez değiliz."

Çenem gerildi. "Niall?"

Dagny alt dudağını dişlerinin arasında sürükledi ve başını salladı. "Luca'nın yüksek akademiye gittiği gece Niall beni köşeye sıkıştırdı. Bedenimi Kara Saray'ın oğullarına vermeye bu kadar istekli olduğumu hiç bilmediğini söyledi."

Dagny'nin elleri öfkeyle mi yoksa korkuyla mı titriyordu, emin olamadım. Seğirmeleri durana ve sesi sakinleşene kadar onları elime aldım.

"Bir kez, Mal. Gitmeden önceki gece Luca'yla bir kez birlikte olmuşum. Bu benim en hassas anım ama Niall onu kirletti. Luca ve ben dikkatli olduğumuzu sanıyorduk, yalnız olduğumuzu sanıyorduk. Ama belli ki değiliz."

Dagny'nin gözleri bir nefret kıvılcımıyla parladı. "Luca Grym bana gerçek bir aşığın nasıl olması gerektiğini gösterdi, ama Niall ... umursamadan aldı. Sonra, haftalar sonra, birazının vadesi geldiği belli olduğunda, Lord Magnate beni Niall'ın odasına kilitleti. Sahip olduğu ve istediği gibi kullanabileceği bir nesne gibi."

"Dag." Midem bulandı.

"Her seferinde Luca'yı düşündüm. Geri dönmesi için dua ettim. Niall ağabey olabilir ama Luca'dan korkuyor, onun gücünden korkuyor. Ne de olsa Luca'nın büyüsü hafıza büyüsüne en yakın olanı. Ivar bunun için ona kızıyor, bence çünkü Lord Magnate'in mesmer'deki gücüne rağmen yüzük onu seçmiyor. Ivar'ın buna layık olmadığına inanıyorum."

Ama onun nazik, onurlu oğlu vardı. Bir parçam Luca kraliçenin yüzüğünün yakınında durursa altın rünlerin tıpkı benim etrafımda olduğu gibi tutuşacağından şüpheleniyordu. Taht için savaşmak istemememin bir başka nedeni de buydu. Kanayan şey üzerinde hak iddia eden çok fazla kişi vardı.

"Sonra Von doğdu," dedi Dagny. "Tanrım, tıpkı bir Grym'e benziyordu."

Onun elini tuttum. "Niall'a ait olduğunu söylemiştin ama Luca'nın olabilir mi?"

"Bunu hiç düşünmedim. Niall bana daha çok sahipti, ben de sadece ..." Gözlerini kapattı. "Babasının kim olduğu önemli değil, Ivar onu yine de aldı ve Niall beni Lark'a gönderdi. İşinin bittiğini söyledi."

ve diğerleri benden faydalanacaktı. Kryv duyduğunda bana ulaşmaya çalıştı ama o zamana kadar Lark'ın kapısından giren piçlerin biraz zevk için sırlarını ne kadar istekli bir şekilde ortaya döktüğünü keşfetmiştim."

Lark Cheer'in evinde kalmayı seçtiğini biliyordum ama daha önce yaşadıklarını anlatırken kadının kırılgan olmadığına şüphe yoktu. Demirden oyulmuştu.

"Ya Luca? Sizi ayıran neydi?"

Gözlerini kapattı. "Muhtemelen benim acım. Bir patron kılığında benim için geldi. Onunla birlikte gitmem için yalvardı ama ben oğlumu aramaktan vazgeçmedim. Ona beni terk ettiğini söyledim. Ona çok kötü şeyler söyledim."

"Dag, kendine karşı nazik olmalısın. Yaşadığın dehşeti hayal bile edemiyorum."

"Sanırım Luca'yı zihnimde kötü adam yaptım. Ben acı çekerken ve oğlum kaybolurken onun kitaplarıyla, yeni sevgilileriyle zengin bir hayat yaşadığını hayal ettim. Bunca zamandır aradığını fark etmemiştim." Tereddüt etti. "Yanlış anlamayın ama Kase'nin kaçırılmasına biraz sevindim. Sanki dualarıma cevap bulmamda kaderin bir parmağı varmış gibi. O Kara Saray'da olmasaydı, Von başka bir suikastçının elinde ölecekti. Bundan hiç şüphem yok."

Elini tekrar sıktım. "Bu kadar acıdan sonra hayalini kurduğun hayata kavuşma şansını yakaladığın için çok mutluyum."

Dagny homurdandı. "Ah, Mal. O rüya gibi hayat artık yok."

"Yani emin misin?" Kase'nin yanına giden Luca'ya baktım. "O Kara Saray'dan düştü. Ivar ya da Niall adımlarına hükmetmeden hayatını yaşayabilir. Bana öyle geliyor ki siz ikiniz istediğiniz hayatı yaşayabilirsiniz. Özgür, statüsüz, aranızda hiçbir seviye olmadan."

"Çok fazla söz söylendi, çok fazla öfke. Beni önemsiyor ama Luca artık beni sevmiyor. Reddedilmemden sonra değil."

Aynı fikirde değildim ama Dagny o kadar kesin konuştu ki tartışmak için zaman ayırmadım. Onun yerine önümüzü işaret ettim. "Dag. Vakit geldi."

Önüme odaklandığında keskin bir nefes dışlarının arasından kaydı. Ağaçların arasından geçen bir patikadan, kalın kürk mantolu ve hasır şapkalı bir adam ibadethaneye doğru yürüyordu.

Kryv'ler ellerinde silahlarla bir sıra oluşturdular. Ash ve Hanna'nın ellerinde bile küçük stiletto bıçaklar vardı. Falkynler Niklas ve Junius'un arkasına düştü. Elixist keselerinden birini ellerinin arasına aldı, parmaklarında altın yüzükler vardı.

Hagen ve Bard birbirlerine bir şeyler mırıldandılar ve ben de onların yanında durmayı düşündüm. İki kardeşimin, özellikle de Bard'ın Kase Eriksson'la omuz omuza durduğunu görmek kalbimde hoş bir düğüm oluşturdu.

Jens olmadığı için bir sızı vardı. Sert bir adamdı, ama Jens Strom burada olsaydı, ailesini bir arada görmekten tarifsiz bir mutluluk duyacağını fısıldayan bir ses vardı.

Bulutlara baktım. Umarım şu anda gülümsüyordur ve tanrıların birasından kocaman bir boynuz kaldırıyor.

"Sözünüzü kesmekte tereddüt ediyorum. Düşüncelere daldığınızda, sözünüz kesildiğinde sinirlendiğinizi hatırlıyorum." Dikkatim dağılmışken Kase arkamdan geldi. Yüzü pelerininin altındaki gölgelere gömülmüştü. Bir tutam saçımı yüzümden uzaklaştırdı, gülümsemesi soldu. "Seni rahatsız eden ne?"

"Pek çok şey var ama buluşmamız gereken bir hedef var." "Ve eğer sıkıntınız varsa, işaret bekleyebilir."

Bu adamın tatlı ve kötü sözlerle kalbimi patlatacak yöntemleri vardı. Dudaklarını usulca öptüm. "Sıkıntılı şeyler düşünmüyordum. Jens'in bizimle gurur duyduğunu, bizi büyük salondan izlediğini umuyordum. İnanmadığını biliyorum-"

Dudaklarıma dokunan parmakları beni susturdu. "Öyle. Tanrıların büyük salonunu elle tutulur bir yer haline getirebilecek biri varsa o da Jens Strom'dur." Kase başımın yan tarafına bir öpücük kondurdu. "Tüm olanları konuşacak vaktimiz olmadı ama senin için yas tutuyorum Mallie. Hagen ve Bard için. Hatta onun ölümü yüzünden biraz da kendim için yas tutuyorum. Jens Strom beni hayatta tuttu ve keşke bunun için ona teşekkür edebilseydim."

Beline sarıldım ve yanağımı kalbine yasladım. "Keşke gerçeği daha önce bilseydim. Yapabileceğimiz konuşmaları. Kayıtsızlık içinde harcadığımız zamanı."

"Biliyorum. Şimdi onun için harekete geçiyoruz. Fedakârlığını onurlandırmak için."

Yeni ve tehlikeli bir şemaya hıçkırarak başlamayı reddederek gözyaşlarımın arasından gözlerimi kııptım. "O zaman harekete geçelim, Nightrender."

"Ön tarafta bana katılır mısın?" Elini uzattı.

Kalbim yerinden fırladı. Masque av Aska ile ilgili planlarında önemli roller oynamıştım ama rolüm henüz netleşmemişken onun yanında durmamın istenmesi, kalbinin söylenen tüm sözlerden daha derin olduğunu ilan ediyordu.

Elini kabul ettim ve dudaklarını parmak eklemlerimin üzerinde gezdirdi. Titreyen fae'lerin beklediği ön tarafa adım atmadan önce, Kase gözlerini gölgeledi ve sanki onun karanlığını aynı şekilde taşıyormuşum gibi görününe kadar beni soğuk büyüyle sardı.

"Sen . . düşündüğümden daha büyük bir ekibin var," dedi fae kalın bir yutkunmayla.

Kase alay etti. "Seni uyarmıştım Nidhug, yerine getiremeyeceğim hiçbir tehditte bulunmam. Şimdi o mektupları Kader Okyanusu'nun dört bir yanına gönderip seni yurtsuz bir adam olarak damgalayayım mı? Burada Kara Saray'ın ikinci oğlu Luca Grym'in yanında durduğumu görebilirsin."

Luca öne doğru bir adım attı. Fae onun yüzüne bakıp sertleştiğinde kahkahası koyu ve alçaktı. "Kara Saray'ın bir mektup üzerindeki mührü büyük bir güce sahiptir."

"İstedığınızı aldım, bu yüzden adımı kimseye göndermenize gerek yok." Nidhug ellerini ovuşturdu. Bir elindeki yıpranmış bez bandajlara dikkat ettim. "Kampı buldum, birkaç üst düzey muhafız buldum. Lanet olsun, o kadar sıkılmışlar ki, birkaç brän borusu onları şarkı söylemeye zorladı."

Kase aralarındaki mesafeyi kapattı. Başını eğdi, siyah gözleri gergin fae'yi içine çekti ve Nidhug kaçamadan Kase onun çenesini kavradı. Sert bir çekişle, Kase fae'yi burun buruna getirdi. "Sana güvenmiyorum, Nidhug. Bildiğim kadarıyla bizi bir tuzağa doğru sürüklüyor olabilirsin."

"Hayır. Yapmazdım."

"İçimi rahatlat ve bu oyunu benim seçtiğim şekilde oyna. Hikâyeni ona anlatabilirsin." Başını Junius'a doğru eğdi. "Ama yalan söylersen bunu anlayacaktır. Güven bana dostum, yalancılar onun umurunda değil. Ağzında kötü bir tat bırakırlar. Ya da anılarını ona ver, biz de ne bildiğini kendi gözlerimizle görelim." Kase bana döndü, yüzünde sinsi bir sırıtiş vardı. "Sen hangisini seçiyorsun?"

Nidhug'un çenesini daha büyük bir güçle

kavradı. "Anılarımı ver, ben-"

"İyi seçim." Kase Nidhug'ı yeterince güçlü bir şekilde serbest bıraktı, fae tökezledi.

"Hayır, bunun benim seçimim olduğunu kastetmemiştim, ben-"

"Isak," diye tekrar araya girdi Kase. "Lynx, Malin için hareketsiz kalmasını sağla."

Kase yanımdan geçerken durakladı ve sanki bana dokunmaktan kendini alamıyormuş gibi başparmağını alt dudağıma değdirdi.

Lynx kollarından tutup fae'yi diz çökmeye zorladığında Nidhug inledi. Lynx büyük avuçlarından birini Nidhug'un başının yan tarafına dayadı ve adam biraz yığılana kadar orada tuttu. Hâlâ uyanıktı ama yatağına yattığı anda uykuya dalacakmış gibi görünüyordu. Isak eliyle Nidhug'un gözlerini kapattı. Yaptığı büyüün Nidhug'un zihnini kararttığına dair tek ipucu korkunun yumuşak iniltileriydi.

Bunu tahmin etmemiştim. Sınırlarım parmaklarımı titretti ama sırtım dik bir şekilde ilerledim. Günlerimin geri kalanı Gece Yaratan'ın yanında geçecekti. Bir Kryv olarak, her yönden onun gibi. Cesur ve şüphesiz biraz da hınzır olmam gerekecekti.

Fae'ye ulaştığımda kulağına eğildim ve fısıldadım, "Yolculuğun boyunca gördüğün her şeyi düşün. Sonra onları bana vermelisin."

Başparmağımla çenesini aşağı çekip dudaklarını ayırdığımda Nidhug inledi. Onu öpmedim. Hayır, Kase'nin tadı hâlâ dudaklarımı yakıyordu ve onu kirletmek istemiyordum.

Dudaklarım dokunmadan olabildiğince yakın bir şekilde fae'ninkilerin üzerinde gezindi ve sıcak nefesini içime çektim. Eski soğanların tadına ve biranın yakıcılığına bakılırsa, ağzını en az bir gündür temizlememişti. Dilimdeki kokuyu görmezden geldim ve ciğerlerim daha fazlasını kaldıramayana kadar içime çektim.

Kafamın içinde dumanlı şekiller oluştu. Karanlığın sisleri sivri tepeler oluşturdu. Gri bir girdap bir ateş çukuruna dönüştü. Alevlerin etrafında, dağ gecesi rüzgârının ısırmasına karşı kürklere sarırmış iri, kambur muhafızlar vardı.

Gölgeler ateşin etrafında dans eden sarhoş muhafızlarla birlikte hareket ederken kahkahalar zihnimin içinde süzülüyordu. Yıldızlara şarkılar söyleniyordu ve bir gök muhafızı kabaca yapılmış ham deriden bir davula vurarak ezgiler çalıyordu.

Nidhug onların arasında oturmuş, birliğe bira sağlamış ve söylediği gibi onları sarhoş etmişti. Ama eğlence sırasında muhafızlardan biriyle konuşmayı da ihmal etmemişti. Omuzlarındaki kalın, sıırım gibi kürke, yüksek rütbesini simgeleyen yaldızlı bir zincir takılmıştı.

"Bunlar neden önemli ki? Görünüşe göre size başka bir yerde daha iyi hizmet verilebilir."

"Ben de öyle diyorum." Muhafız borusunu kaldırarak yıldızlara kadeh kaldırdı. "Lanet olası ev Gözetmenlerle doluyken hepimizi lanet olası soğuğun içine itmek de neyin nesi?"

"Gözcüler mi? Hapishanelerden mi?"

Gök muhafızı omuz silkti. "Sanırım bir şekilde." Kalın bir parmağıyla iki tepenin gölgesine doğru işaret etti. "Piç Evi bir hapishaneden başka bir şey değil."

"Piç Evi mi?"

"Biz öyle diyoruz. Halk onların Ivar'ın piçleri olduğunu düşünüyor ama kesin olarak bilmiyoruz."

"Kesin olarak bilmiyoruz ama neden buraya gönderildiklerini hiç merak etmediniz mi?"

"Ah, hayır, merak ettim," dedi muhafız derin bir baş sallamasıyla. "Bildiğim kadarıyla, duyduğum kadarıyla, Lord Magnate onları kirli bir sır gibi kilit altında tutuyor. Muhtemelen hileli sihirlerini göstermelerini bekliyordur. Ivar'ın büyücülerini ne kadar sevdiğini bilirsin."

Muhafız boynuzunun yarısını yutarken Nidhug başını salladı ve zayıf bir içki daha aldı. "Demek onları gördün."

"Hayır. Kanayan yerin nerede olduğunu bile bilmiyorum. Biz sadece sınırı korumak için buradayız."

"O zaman orada olduklarını nereden biliyorsun?" Nidhug'un endişesi bu anı hatırlayınca arttı.

"Sanırım bilmiyoruz. Ivar ve gök muhafız lordu dışında kimse yerini bilmiyor."

Şahsen, yeni lordunun bir risk olduğunu düşünüyorum. Eskiden bir hırsızdı, biliyorsunuz."

Nidhug daha fazlasını öğrenmek için bastırdı, kalbinin hızlanma şeklinden içindeki merakın onu ele geçirdiği belliydi. Çoğu dolandırıcıda vardır. Her zaman bir şeyler bilmek ister, her zaman komplo kurar, her zaman birine karşı kullanabileceği bir koz bulmaya çalışırdı.

Hafıza solmaya başladıkça duman toplanmaya başladı. Son kalıntılar Nidhug'un şu sorusuydu: "Gölgeli Alver hakkında ne biliyorsun? Gözlerini geceye çeviren kişi."

Muhafız durdu ve boynuzunu dudaklarının yarısına kadar kaldırdı. "Kötücül'den mi bahsediyorsun?"

"Evet." Nidhug ellerini birbirine vurdu. "Korkulacak türden biri mi yoksa yetenekli bir illüzyonist mi?"

Muhafız dudaklarını yaladı. "Benim tavsiyem, kanama mesafenizi koruyun, Fae. O kaybolmadan önce

Onca tur boyunca insanları öldürdüğünü gördüm. Kötücül ve diğer birkaç Alvers kaçmaya çalıştı, bilirsiniz, dönüşler önce. Muhafızların kemiklerini kırdı, gözlerini kanattı. Tüm bunları ölümden korktukları için yapabildi. Seni nazikçe öldüreceğini mi sanıyorsun, hayır. Eğer bir korkunuz varsa, yalvarıncaya kadar kanınızı akıtarak size işkence eder."

Nidhug'un anısının ekşi tadı dilime battı. Duman kamp alanını yuttu ve sesler boş düşüncelere karıştı, büyülenmişliğim hiçliğe dönüştü.

Gözlerim çırpınarak açıldı. Nidhug yere yığılmıştı. Lynx ve Isak şimdiye kadar onu terk etmişlerdi.

Sırıttım ve parmaklarımı fae'nin yanağında gezdirdim. "Geri dönmemeyi düşündün. Sana söz veriyorum, muhafızın anlattığı şey, ona ihanet edersen yapabileceği en kötü şey değil."

Ayağa kalkıp Kryv Loncası'yla yüzleşirken bana biraz korkuyla baktı. "Kampı buldu ama muhafızlar bu evin yerini bilmiyorlar. Tek bildikleri Gözcüler tarafından korunduğu."

"Bana verilen süre içinde elimden geleni yaptım," dedi Nidhug, sesi kısık.

"Yine de onu nasıl bulacağını bilen biri var." Sesim karardı. Onun düşüncesi daha acımasız bir yanıma ele geçirmişti. "Eero. Muhafız tüm skydguard lordlarının yeri bildiğini söyledi."

Falkyn'lerden bir tıslama yükseldi. Niklas iksir kesesini savurmayı bıraktı ve Junius birkaç nefes boyunca beni inceledi.

"Gerçek," diye fısıldadı.

"Güzel," dedi Kase. "Eski dostumuzla buluşmak için zaten geç kalmıştık."

Kase bir adım öne çıktı, gözleri fae'nin üzerindeydi, parmaklarını parmak eklemlerimin üst kısımlarında gezdirecek kadar uzun süre durakladı. "Sen üzerine düşeni yaptın, Nidhug. Anlaşmamızın sona erdiğini düşün."

Fae ilk kez derin bir nefes aldı. "Gitmekte özgür olacak mıyım?"

"Çılgılık at, kaç, oyun fişlerini yağmala. Umurumda değil."

Sırıttım. Hiçbir işaret Nightrender'dan tam anlamıyla kurtulamazdı.

Fae ayağa fırladı ve Kase'den bir adım uzaklaştı. Parmakları tozlu şapkasının kenarına gömüldü ve benimle Gece Yaratan arasında bakışlar kaçırmaya devam etti. "Kullandığı o büyüü hiç görmedim."

Kase bana ateşli bir bakışla kilitlendi, dile getirilmemiş bir arzuyla dolu bir bakış. "Çünkü onun gibisi yok." Nidhug cevabı aldı ve hızla Nightrender'dan uzaklaşmaya çalıştı.

Kase gözlerindeki gölgeler gidene kadar gözlerini kırıştırdı ve elimi tutarak bizi gruba geri götürdü. Bard yaklaşırken onu inceledi.

"Konuşmak istediğin kelimeler var mı Ozan?" Kase sordu.

Kardeşim başını salladı. "Hayır, sadece ... cehennem, seni izlemek sinir bozucu. Maskeli baloya kadar Nightrender'ın ahırdaki sıska küçük olduğunu bilmiyordum ve şimdi Tanrım, bazen dehşet saçıyorsun."

Bir kahkaha attım ve Kase'nin elini sıktım. Hagen Bard'ın omuzlarına vurdu ve Bard bile küçük bir tebessüm edene kadar güldü.

"Kase!" Isak bağırdı. Kocasının başı geriye düşerken Fiske'nin kolunu kavradı ve gözlerini gökyüzüne dikti.

Kalbim boğazıma sıçradı. Fiske'nin gözleri süt gibiydi ve hızla ileri geri seğiriyordu. "Kahretsin," diye mırıldandı Kase. Beni daha yakına çekti. "Kendinizi hazırlayın. Korkunç bir şey olmak üzere olur."

NIGHTRENDER

Fiske'nin imgelemleri sadece birkaç dakika sürüyordu ama her seferinde onu dizlerinin üzerinde soluk soluğa bırakıyordu. Gözlerinin koyu kahverengisi geri döndüğünde loncalar etrafını sarmıştı. Isak, konuşabilecek kadar nefesini toplayana kadar güven verici bir eli sırtında tuttu.

"Ne gördün?" Ben sordum.

Fiske bakışlarını kaldırdı. "Hiç böyle bir şey yaşamadım."

"Bu kadar çabuk mu geldin?" diye fısıldadı Isak, endişesi yüzüne kazınmıştı. "Hemlig'e gidersek bir şey mi olacak?" Gunnar sordu.

Malin elimi sıkıca kavradı, sonra diğer eliyle kolumu kavradı ve tırnaklarını kaslarıma geçirdi. Onun korku telaşını mesmer'a ihtiyaç duymadan anladım. Fiske'nin gelecekteki kasvetli şeylere dair verdiği son önsezi, tüm loncamı unutmam ve sevdiğim kadından nefret etmemle sonuçlanmıştı.

"Fiske." Sesim sert ve karanlık çıkıyordu. "Ne oldu?"

"Kötü bir şey olacağına dair bir uyarı değildi," dedi. "Daha çok bir değişim uyarısı gibiydi. Eğer bu yolda ilerlersek hayatlarımızın asla eskisi gibi olmayacağına dair bir uyarı. Kryv'le ilgili her şeyi değiştirecek bir şey olacak."

Değişim binlerce farklı anlama gelebilir. Ölüm, savaş, bir keşif. Malin'e baktım. Ya bu kez Fiske'nin imgelemi onun benim için kaybolduğu anlamına geliyorsa? Malin'i kaybetmekten daha kötü bir değişim olamazdı.

Karanlıkta gözlerimle buluştu, küçük bir gülümseme sundu ve sonra başını omzuma yasladı. Onun yanımda olması, sanki yaşama sebebi benmişim gibi bana sarılması, belki bencil, korkak bir piçtim ama onu riske atamazdım.

Kimse için değil.

"O zaman ne yapmak istiyoruz?" Gunnar sordu.

Küçüklerin peşinden gitme hamlesine karşı durmak, onları unutmak ve işi Norn'lara devretmek için ağzımı açtım; Dagny'nin beni affetmesi gerekecekti.

"Hemlig'e gidiyoruz," dedi Malin.

Nefesimin altından küfrettim.

Sesi çok emin, çok kararlıydı. Bana baktı. "Doğru mu? Bu Dagny'yi oğluyla yeniden bir araya getirebilir. Kendimizden biri için savaşmaktan vazgeçmeyeceğimizi sanıyordum."

Vay canına, kanayan bir kraliçe gibi konuşuyordu. "Ama onun oğlu olup olmadığını bilmiyoruz," diye karşı çıktım.

Malin gözlerini kısmıştı. İyi bildiğim bir bakıştı bu. Çocukluğumdan beri ne zaman onu kızdırsam ya da öfkesini çekecek bir şey söylesem böyle bir bakışla karşılaşıyordum.

"Ve senin adını hatırlayıp hatırlamayacağını bilmiyorduk, Nightrender."

Dirseğini kavradım. "Seninle konuşmam gerek."

İtiraz edemeden onu diğerlerinin yanından çektim. Bunu birkaç mırıldanma ve kıkırdama izledi. Masque av Aska'dan önceki adam değildim. Hata yok, Kryv da bunu biliyordu. Adımlarıma artık gün batımı saçlar ve tartışmayı seven bir ağız rehberlik ediyordu.

Tek başıma, Malin'i yüzüme bakması için döndürdüm. "Bu hamleye o kadar kolay karar verilemez." "Yeterince basit görünüyor."

"Yangına aceleyle müdahale edemeyiz çünkü küçük çocuklar risk altında. Doğu'da bu günlük bir olay."

"Bana bunun Dagny'nin aradığı şey olabileceğini iliklerinize kadar hissetmediğinizi söyleyin. Acısını iyileştirmek için bir şans. Sadece onun için değil, Luca için de."

"Ayrıca her kırık kalbi onaramayız."

Malin dudaklarını büzdü. "Bana doğruyu söyle, Kase Eriksson. Seni duraklatan nedir? Çünkü benim tanıdığım adam halkı için cehenneme kadar yürür. Bunun Dag ve Luca için de geçerli olduğunu sanıyordum."

Hırlamaya yakın sert bir iç geçirdim. "Öyle."

"Fiske'nin söylediklerinin tedirgin edici olduğunu anlıyorum ama sen hiçbir zaman küçük bir tedirginliğin seni harekete geçmekten alıkoymasına izin vermedin. Kahretsin Kase, Kuzey'de kanlı bir savaşta savaştın."

"Sorun sensin," dedim usulca. "Tereddüt etmemin nedeni sensin."

Malin'in yüzü yumuşadı. Hiçbir şey söylemedi, sadece yaklaştı ve yüzümün yan tarafına sıcak bir avuç bastırdı.

Dokunuşa doğru eğildim. Ona sahip olamayışımın anısı hep var olacaktı. Sanki kalbime kazınmış gibi, parçalanmanın acısı beni asla terk etmeyecekti.

"Fiske en son maskeli balodan bir gün önce böyle güçlü bir önsezi yaşamıştı. Yapamam... ya bu sefer kaçırılan, zarar gören ya da *öldürülen* sen olursan? Bunun düşüncesi bile içimi öyle bir korkuyla dolduruyor ki, sanki dünyayı ikiye bölebilirmişim gibi hissediyorum."

Malin parmaklarını boynumun arkasına geçirdi. Bana bunun olmayacağını söyleyerek korkumu boşa çıkarmadı; sahte güvenceler vermedi.

"Birini sevmenin bedeli budur. Bir gün onu kaybedebilirsin." Dudaklarıma nazik bir öpücük kondurdu. "Bir daha asla kötü bir şey olmayacağına dair söz vermiyorum ama ne olursa olsun, sana geri dönmek için her zaman mücadele edeceğime ve tırnaklarımla kazıyacağıma söz verebilirim. Öteki Dünya'da bile. Bu benim sana yeminim."

Nabzım hızlandı. Bu fikir o kadar hızlı yerleşmişti ki, her zaman orada olmalıydı. Yüzünü ellerimin arasına aldım. "Bundan daha fazlasını yap. Benimle gerçek bir yemin et. Bu gece."

Malin yumuşak bir nefes verdi. "Kase."

"Ciddiyim. Kalbim senindir; her zaman öyleydi. En eski anılarımdan beri sen oradaydın. Ama Alver yeminleriyle gelen bir bağ var, öyle güçlü bir bağ ki bir *förvirring* bile onu kıramaz."

"Ama plan yapmak için gereken zaman-"

"Sen ve benden başka hiçbir şeye ihtiyaç yok. Tanık yok, büyük bir şenlik yok, sadece saf, dürüst yeminler."

Malin'in gözleri cam gibi yaşlarla doldu ama gülümsedi. "Eğer onu da dahil etmezsen Tova seni öldürür."

"Kardeşlerin de öyle. Tova'ya iki düzine erik alacağım ve bir günlüğüne Bard ve Hagen'den saklanacağım." Onu kollarımla sararak kendime çektim. "Benimle yemin et." diye fısıldarken dudaklarım onunkilere değdi.

Gözleri benimkiler arasında gidip geliyordu, ağzı açıktı. Birkaç nefes aldıktan sonra başını salladı ve bedenimi onu dik tutuyormuş gibi kavradı.

"Evet." Malin alnını benimkine dayadı. "Tanrım, evet."

Onu sertçe, açgözlülükle, neredeyse acıtacak kadar tutkuyla öptüm. Çekildiğimde gözyaşları yanaklarımı ıslattı ama o güldü. Onu tekrar tekrar öptüm, ta ki planımızı bitirmek için Kryv'e dönmek zorunda kalana kadar.

"Hemlig'e gidiyoruz," dedim kalbim hızla çarparak. "Ama önce Skydguard Lordu ile bir görüşmemiz daha var."

Niklas'ın yüzü zalim bir sırtışıla kıvrıldı. "Hemen toplanmaya başlayacağım." "Dinlen," dedim Kryv'a. "Şafakta yola çıkıyoruz."

Felstad'a geri dönüş yolculuğunu yapmadık. Raum bunun yerine mağaralarla dolu kayalık bir yamacın yakınında kamp kurmak için gizli bir yer aradı.

Vücudum beklentiyle titredi. Oyalanmak için Hanna ve Ash'in uyuması için bir yer ayarlanmasına yardım ettim, nöbetleşe bir gece nöbeti ayarlanmasını sağladım, sonra Gunnar ve Tova'yı takip etmeleri ve Nidhug'u bir hafıza hırsız hakkında gevezelik edebileceği fikrine kapılmadan önce Klockglas'ı terk etmeye teşvik etmeleri için gönderdim.

Eğer reddederse, ne yapacaklarını biliyorlardı.

Her şeye rağmen vücudum sakinleşmemişti. Kalbim her an göğsümden fırlayacaktı. Malin'in kampın kenarında durduğunu, saçlarının uçlarını çekiştirdiğini, alt dudağının dişlerinin arasında ezildiğini gördüm.

Kahretsin, kadın onu ısırp koparacaktı.

Sırttım ve aceleyle kampı geçtim. Beni görünce gözleri büyüdü; yüzü kızardı.

Başparmağımı yanağında gezdirdim. "Malin Strom, seni rahatsız ediyor muyum?" "Pek çok yönden."

"Hazır mısın?"

Gözlerini Kryv ve Falkyns'in uyumak için kürklerinin ya da paltolarının üzerine uzandıkları kampa çevirdi. "Onları çıkardığımız için üzülecekler."

Gülümsemem soldu. "Beklemeyi tercih ediyorsan bunu yapmamıza gerek yok. Eğer daha fazlasını istiyorsan." "Hayır." Parmaklarını tuniğimin etrafına doladı. Omuzlarından kalçalarına kadar bana bastırdı.

"Hayır, konuyu açtığınızdan beri aklıma başka bir şey gelmiyor, sadece ortaya çıktığında hayatınızdan endişe etmeniz konusunda sizi uyarıyorum."

Güldüm ve birlikte seyahat ettiğimiz fenerlerden birini elime aldım. "Buna degecek."

Geldiğimiz anda seçtiğim mağaraya bizi götürürken Malin elime yapıştı. Mağaranın ağzı dardı ama tabanı pürüzsüz taşlarla kaplı geniş bir mağaraya açılıyordu. Girişe bir rulo kürk yerleştirmiştım ve içeri adım attığımızda onları topladım.

Fenerin alevini yakıp duvarların üzerinde kızıl gölgelerden oluşan bir pelerini tutuştururken ellerim titriyordu. Malin sinirlerimi fark ettiyse de bir şey söylemedi. Doğrusunu söylemek gerekirse, onun da benim gibi için için kıvrandığından hiç şüphem yoktu.

Mağaranın içinde en az otuz adım ilerledikten sonra, yuvarlak bir çıkıntıda durdum, kürkleri serdim, feneri ortaya koydum, sonra bir tarafa diz çöktüm. Malin diğer tarafa geçti.

"Bunun nasıl yapıldığından emin değilim," diye fısıldadı.

"Fiske ve Isak'inkine tanık oldum. Onlar bir planın ortasında yaptılar, Niklas ve Junie de kendi planlarını yaptıklarında bir kaçakçılık işindeydiler. Görünüşe göre lonca hayatı romantik yeminlere yol açmıyor."

"Daha fazlasına ihtiyacım yok."

"Başlangıçta ne istediğini söylersin, sadece sonu aynıdır." Elini tuttum. "İstersen önce ben gideyim."

Başını salladı ve bakışlarımı tuttu. Sesim boğazımın arkasında düğümlendi. Daha önce hiç böyle bir duygu yoğunluğu yaşamamıştım. Kanımda böyle bir sıcaklık. O an daha yeni başlamıştı ki sansasyonel bir doğruluk patlaması beni susturdu.

Kelimelerimi bulmam on nefesten fazla sürdü.

"Malin Strom, kalbimi sana adıyorum. Kocan, koruyucun, sevgilin ve arkadaşın olacağıma yemin ediyorum. Tüm günlerimiz boyunca sadece senin olacağıma yemin ediyorum, sonra da tüm zamanlar boyunca Öteki Dünya'da."

Malin gülümsedi, gözleri parlıyordu. "Kase Eriksson, senin karın olacağıma, sana tüm kalbimi vereceğime yemin ederim. Senin için güvenli bir yer, bir sevgili, bir arkadaş olacağıma yemin ederim. Tüm günlerimiz boyunca sadece senin olacağıma yemin ederim, sonra da tüm zamanlar boyunca Öteki Dünya'da."

Göğsümün ortasında bir sızı yandı. Malin irkildi ve kalbinin üzerindeki boşluğu ovuşturdu. Avucunu öptüm ve karambitimi botumdan çıkardım. "Alver yeminleri mühürlemek için kan kullanır."

Malin tereddüt etmeden elini uzattı. Neşe anlamına gelen basit bir rune oydum. Gözlerini kapattı ama irkilmedi. Avucumu aynı rünle keserken şefkatli olmaya çalıştı, sonra işini bitirdiğinde parmak uçlarıma bir öpücük kondurdu.

Elimi uzattım ve onun kanlı elini benimkinin üzerine koydum. "Sahip olduğum güç tüm günlerin boyunca senindir," diye fısıldadım.

"Sahip olduğum güç tüm günlerin boyunca senindir," diye taklit etti.

Parmaklarımız kenetlendi, avuçlarımız birleşti.

Öfkeli bir sıcaklık damarlarıma hücum etti. Rüzgâr, gölgeler ve ateşli ışık etrafımızda dönüyordu. Alnım Malin'in alnına düştü. Karanlığımın soğuğuyla, sıcak mesmerin ezici ısırganlığı çarpıştı. Onun yakınında olmak için bir çekim vardı. Karşı koyarsam beni fiziksel olarak hasta edecekmiş gibi bir his.

Koşuşturma başladığı gibi aniden sona erdi. Malin gözlerini tekrar açtığında, kısa bir an için gecenin örtüsü yeşilin parlaklığını örttü.

Aşkta edilen Alver yeminleri güçlüydü. Güçler paylaşıldı, hatta mesmer parçaları bile eşler arasında paylaşılabildi. Isak çoğu zaman önsezilerinden birinin ne zaman gerçekleşeceğini Fiske'den önce bilirdi. Niklas'ın doğruluk serumları konusunda eşi benzeri yoktu ve Junius yalanların tadına bakma eğilimini geliştirmişti. İki Anomali Alvers olarak Malin ve benim ne yapacağımızı ancak tahmin edebilirdim.

Mesmer önemli değildi, şu anda değil. En önemli şey onun bana ait olmasıydı. Ben de ona aittim. Bizden başka hiçbir şeyin bunu bozmaya gücü yetmezdi.

Birkaç nefes boyunca onu inceledim. Parmaklarım burnunun çizgisini, yanaklarındaki çillerin tozunu, dudaklarının dolgunluğunu sanki ilk kez görüyormuş gibi izledi.

Malin tekrar tünüğümü kavradı ve beni vücuduna doğru çekti. "Sen benimsin, Kase Eriksson."

Dudaklarını dudaklarıma çarpmadan önce cevap verecek zamanım olmadı. Kahretsin, onu yuttum. Dilim onun kine sürtündü, açgözlü bir çekiş ve kıyafetleri çekiştirdi. Tüm birikim, heyecan, ellerimin altında tenini hissetmek için öfkeli bir tutkuya dönüştü.

Bir çılgınlık içinde, aramızda hiçbir şey kalmayana kadar tunikleri, botları, pantolonları savurduk. Kürk rulosunu bize doğru sürükledim, altıma pürüzsüz bir post koydum ve mağaranın duvarına yaslandım. Malin bacaklarını kalçalarımın üzerinde birleştirdi.

İnledim. Tenime bastırıldığı merkezinin sıcaklığı beni kendimden geçirmeye yetmişti. Bakışlarını tutarak başparmaklarımla göğüslerinin üst kısımlarını okşadım. Ürperdi ve omurgasını eğerek daha da yaklaştı.

Parmaklarım nereye giderse, ağzım da onu takip etti.

Malin başımın arkasını yerinde tutarken inledi ve teninin tatlı sıcaklığını dilimde tatmam için bana özgür bir saltanat verdi. Dişleri kulağımı, boynumu tırmalıyordu. Ağzım tenini çiğ bırakırken bana karşı sallandı ve parmaklarım vücudunu kenara getirmek için uyluklarının arasında çalıştı.

Hayal kırıklığına uğramış bir gerginlikle Malin geri çekildi. Gözleri parlak yeşil bir ateşle kaynıyordu. Bir eli kalbimin üzerinde olan Malin parmaklarını aramıza kaydırды ve beni ellerinin arasına aldı.

Tanrılar. Kontrolü ele geçirdiği anda elimde kalan güç de uçup gitti. Tam bir nefes alamayana kadar bana işkence etti. Kadere inanmamı sağlayacak bir an varsa, o da şimdiki andı. Yolum Malin Strom'u sevmek için tasarlanmıştı. O benim karanlığıma mükemmel bir şekilde uyuyordu, ruhlarımızın önceden bir araya gelmemesi mümkün değildi.

"Bana emrediyorsun," dedim sert bir sesle. Beline yapıştım, hareketlerini yönlendirdim. "Bunu biliyor musun? Senden başka kimsenin önünde eğilmem."

Malin beni, benim onu öptüğüm kadar çaresizlikle öptü. Aramızda boşluk yoktu ama yine de yeterince yakın değildik. Alnım omzuna düştü, uzunluğumu merkezine doğru hizalarken öpücüğü kırdı.

Birlikte kayarken ağzını ayırdı. Bir an nefes almaktan başka bir şey yapmadık, gözlerimiz birbirimize kilitlenmişti. Bana karşı hareket etmeye başladığında, neredeyse çözülüyordum.

Ellerimi kalçalarına koydum, etine gömüldüm ve hızını karşıladım. Avuçlarını mağaranın duvarına dayadı.

"Kase," diye nefes aldı. Böyle anlarda onun dudaklarından adımı duymak... Daha fazla istediğim bir şey düşünemiyordum.

"Mal . . . tanrılar."

Belini kollarımla sardım, sıkıca tuttum. Vücudu titriyordu. Nefes nefese hıçkırarak ismimi tekrar tekrar söylemesi boynumun kıvrımlarını ısıttı, ta ki birlikte ayrılana kadar. Gözlerimi kaldırdığımda alnımdan ter damlıyordu. Nefes alamıyordum. Malin, kalbinin öfkeli gümbürtüsüne karşı başımı göğsüne yasladı. Bedenini kavradım; onu bırakmayı reddettim.

Bu hiç bitmesini istemediğim bir andı. Çocukken ruhuma işleyen kızın, en derin korkularımı bilen tek kızın, benim onun için yaktığım kadar dünyayı benim için yakacak olan kızın tüm yaşamlar boyunca benim olduğu an.

Sonuna kadar bağlıyız.

NIgHTRENDER

"W Sana ne oldu böyle?" Raum kampın diğer ucundan bağırdı.

Ağaçların kenarında durakladık. Gölgelelerin ötesine adım attığımız an ay ışığının parıltısını yakaladı, onun kurnaz gözleri tarafından görüldük.

Onun sesiyle birlikte düzinelerce göz etrafımızda dönerek ikimize kilitlendi. Tedirginlikten tüylerim diken diken oldu. Dikkatlerin üzerime çevrilmesini istediğim zamanlar oluyordu ama çoğu zaman kendimi gölgelerle çevrelemekten ve incelemelerden uzak durmaktan memnun olurdum.

"Neler oluyor?" Hob teneke bardağı dudaklarına götürdü ve tek kaşını kaldırarak yudumladı.

"Ne?" Malin'in önünde koruyucu bir adım attım. Az önce ne yaptığımızı bilen ve söyleyecek acı sözleri olan biri varsa, ilk önce benden geçerdi. Yeminleri Hemlig sonrasına kadar loncalardan saklamaya karar vermiştik. Odak noktamız Piç Evi'ni bulmak ve bu süreçte Eero'yu yok etmek olmalıydı ama belki Raum ellerimizdeki kesik rünleri görebilirdi.

Ta ki Malin kolumu tutana kadar. "Kase, bak."

Ay ışığına adım attığında gözlerim büyüdü. Omuzlarını karanlık dalgalar kaplamıştı, sanki gölgesi saydam bir pelerin gibi onu takip ediyordu. Ama bundan daha fazlası vardı. Ellerimizin birleştiği yerde, siyahın soluk sisleri bir parça yaldızlı ışıkla birlikte dönüyordu.

Nabzım hızlandıkça gölgeler ve ışık daha da derinleşti.

"Ve kanayan gözlerin!" Raum bir kez başladığında nasıl duracağını bilemedi. "Gözlerine bak."

Aynı anda Malin ve ben birbirimize baktık. Dudakları bir solukta ayrıldı. Gözlerimden birinin onunkine çok benzediğini varsaydım. İki ayrı renk, dökülen biranın tatlı şarapla çarpışması gibi birbirine karışmıştı.

Onun güzel yeşili ve benim altın rengimin canlı bir karışımı.

Malin'in parmak uçları gözlerimden birinin üzerinde gezindi. "Bu nasıl oldu?"

Tova loncaları itip kaktı, bize ters ters baktı ve sonra ellerimizi birbirinden ayırdı. Avuç içlerimizdeki rünleri görünce boğazının arkasından derin bir hırıltı çıkardı. "Siz aptallar yemin ettiniz, değil mi?"

Tek bir cevap bile veremeden üzerimize kaos yağdı.

Loncaların kadınlarından gelen vahşi bir saldırı, mağaramızdan hiç ayrılmamış olmayı dilememe neden oldu. Dagny boynumu sıkacakmış gibi hırladı. Tova bana bakmayı reddetti. Malin'e de aynı muameleyi yaptı, bizden hışımla uzaklaştı ve ağzını kavrulmuş fındıkla doldururken kampın karşı tarafından dik dik baktı. Junius kaşlarını çatı ve değer verdiği insanlarla asla yemin etmemekle ilgili bir şeyler mırıldandı.

"Bu sadece bize fayda sağlayacak," dedi Niklas. "Birbirinizden ne gibi güçler alacağınızı kim bilebilir? Bu

Fiziksel olarak sizi değiştirdi, mesmerinize ne yapacağını sadece hayal edebiliyorum, ama her şeyin ortaya çıkışını izlemekten zevk almayı planlıyorum."

Hagen ve Bard'ı görünce Malin'i tekrar arkamdan itmeye başladım. Bard'ın ona karşı pek de nazik bir geçmişi yoktu ve Hagen muhtemelen boğazımı kesmek üzereydi. Onun göremeyeceği bir yerde arkamda olması daha iyiydi.

Ama Bard'ın yüzünde alaycı bir gülümseme vardı ve Hagen bir an duraksadıktan sonra tutmam için kolunu uzattı. Dikkatle n kollarımızı kavuşturduk.

"Sanırım bu bizi artık gerçek kardeşler yapıyor," dedi Hagen.

Söylenebilecek onca kelime arasında, bu kadar basit bir cümlenin kalbimi kavrayacağını hiç tahmin etmemiştim. Konuşmak için kendime gvenemedim ve sadece başımı salladım.

Çoğu için bu bir sürpriz değil, bir kutlamaydı. Beni sindirmeye hazır görünen kişi Gunnar'dı.

"Ne söylemen gerekiyorsa söyle," dedim ona, bir ağacın gövdesine yaslanmıştı, kollarını kavuşturmuştu, gözlerinde zehirden başka bir şey yoktu.

"Yapmamayı tercih ederim."

"Gunnar," dedi Malin, sesinde biraz kalp kırıklığı vardı. "Herkesin dışında senin mutlu olacağını düşünmüştüm." "Mutlu mu? Bir araya geldiğiniz için mi? Çok heyecanlıyım. Daj'ımın kız kardeşi Nightrender." Bana doğru döndü. "Artık Kryv'in ötesinde benim kanayan ailemsin. *ok mutluyum.*"

Sözleri ses tonuna uymuyordu. Tıslamaya ve tükürmeye devam etti ama sanki sırayla duyduğu en tatlı habermiş gibi konuşuyordu.

"Junius," dedim. "Yalan mı söylüyor?"

"Olabilir. Olmayabilir de." enesini kaldırdı ve Tova'nın yanına gitti. Kahretsin, halkımız sinir bozucuydu.

"Yalan söylemiyorum," diye tersledi Gunnar. "Ama kanadığım herkes gölgeler içinde aşk yaşamaya devam ediyor ve ben bundan bıktım. Daj ve maj'ımın birlikte zgr olmalarına asla izin verilmedi, Kuzey'deki teyzem ve amcam birlikte olabilmek için sürgüne zorlandı, şimdi de sen. Bir kraliçe ve Nightrender. O piç kurusuna inat Ivar'ın büyük salonunda yemin etmeliydin. Ve kesinlikle bizi de dahil etmeliydiniz."

Ağzımın kenarı seğirdi. Junius'tan da betardi. "Biz saklanmak için bir mağarada yemin etmedik."

Malin, "Tüm bu olanlardan sonra, Alver yeminlerinin bağlantısı olmadan devam edemezdik," dedi.

"ok güçlüler," diye ekledi Niklas. "şnlara bir bakın. Belli ki bir şeyler değişmiş."

Lynx bir eliyle Gunnar'ın omzuna vurdu. "Merak etme, kk prens. Eğer seninle yemin edecek talihsiz bir ruh bulmayı başarırsan, sana her krallığın imreneceği bir şenlik düzenleyeceğiz."

Gunnar onu elinin tersiyle itti. "Yemin ettiğimde Daj, Ash ve Hanna dışında kimse davet edilmeyecek."

Hanna'yı devrilmiş bir kütüğün üzerindeki yerinden aldı ve boynunun arkasına tneyene kadar kızı omuzlarının üzerinde salladı.

Bir adım ne çıktım, ortam sakinleştike gülümsemem azaldı. "Bunu daha sonra konuşabiliriz ama şimdi dikkatimizi Kara Saray'a çevirmeliyiz."

Kryv ve Falkyns başlarını sallayarak yumruklarını göğüslerine vurdular ya da silahlarını kaldırdılar.

"Nehir bendinden sonra Eero'nun özel odasına kapanacağından hiç şüphem yok." Gözlerimi kararttım. "Kara Saray Kötü Niyetlisi'nin tam olarak nerede olduklarını bilmesi iyi bir şey."

Havlamalar ve kkremeler yaprakları salladı. Düşmanımız için yapılan çağrılar yıldızlara kadar yükseldi. Eero'yu bulacak, kıracak, sözümüzü dinlemesini sağlayacak, sonra da kaderine razı olacaktık. Eero'yu bulmaya gidecek grubu ayarlamak birkaç nefes aldı.

"Sürekli geride kalıyorum," diye mırıldandı Hob.

"Senin kadınının içinde senin küçüğün var," dedim. "Öteki Dünya'da uyanma ve başka bir adamın senin olanı büyütme riskini almak mı istiyorsun?"

Hob dudakları parşömen kâğıdı inceliğine gelene kadar ağzını sıkı. "Korkunç düşünceleri nasıl şekillendireceğini biliyorsun, Nightrender. Bu saf bir manipülasyon ama işe yarıyor."

İşportacı Inge'nin yanına gitti, sanki her an biri gelip onu kapabilirmiş gibi bir kolunu omuzlarına doladı ve Falkyn loncasının yarısıyla birlikte Felstad'ı savunmayı kabul etti.

"İşaretlerinizle tanışın," dedim diğerlerine dönerek. "Hadi gidip eski dostumuzu ziyaret edelim."

Eero'nun ihanetinin tamamını şimdi hatırladım. Loncasının hayatından çok penge'e olan aşkından Malin'i Ivar'a vermeye çalışmasına kadar.

Yakalanmama o sebep olmuştu ama tüm bunlardan bir parça da olsa hayır çıkmıştı. Kötücül olarak, skydguard'ın nereye bindiğini biliyordum; hazinecilerin nerede yaşadığını biliyordum; skydguard'ın yeni lordu da dahil olmak üzere herkesin nerede ikamet ettiğini biliyordum.

Batı kapıları, maskeli balo avlusunun hemen ötesindeki hafif bir tepeye yerleştirilmişti. Birkaç uzun ev çimenleri dolduruyordu ama benim dikkatimi çeken uzak köşedeki daha küçük, daha dar olan evdi.

Burnumdan derin bir nefes çektim, biraz nefreti kucakladım ve ilk girenlere döndüm.

Gunnar'ın ensesini kavradım. Küçük evi işaret ettim. "Raum toplamda sekiz skydguard tespit etti. Dördü kapının dışında, dördü de içeride. Ne yapacağınıza dair bir planınız var mı?"

"Evet," dedi Gunnar. "Arkadaşımız için çok yaratıcı olmayı planlıyorum."

Onu bıraktım ve Malin'le yüzleştim. Üçü de siyah giyinmiş olan kardeşlerinin arasında duruyordu. Arkasında Isak ve Lynx duruyordu, kılıçlarını kuşanmışlardı ve karıma yaklaşması halinde Eero'nun zihnini karartmaya hazırdılar.

Bir avucumu yanağına koyarak onu kendime çektim. "İşe yarayıp yaramayacağını bilmiyoruz."

Sırıttı. "Olmasa bile, beni geride tutamayacaksın. Yüzümü görmesini, yanlış insanları tehdit ettiğini ve onlara ihanet ettiğini bilmesini istiyorum. Ve eğer bu ikisinin-" kardeşlerini işaret etti, "onun yaklaşmasına izin vereceğini düşünüyorsan, kendini kandırıyorsun."

Niklas yüzüklerini düzeltirken, "İşe yarayacak," dedi. "Tamamen ona odaklanacak. Gunnar, bundan birkaç yudum al." Bir şişe bira uzattı. "Baş ağrına iyi gelecektir dostum."

Gunnar şişeyi aldı ve dudaklarına götürdü. Kolunun tersiyle ağzını sildi. "Şansımız yaver giderse bu iş çabuk biter."

"Ah, kendi şansımızı kendimiz yaratalım," dedi Niklas. Ses tonundaki hafifliğin altında biraz kin vardı. Şüphesiz Niklas Tjuv, bir zamanlar Eero'da kardeşi gibi sevdiği Falkyn'in ve neredeyse hepimizin ölümüne neden olan düşmanın anılarıyla bir savaş içindeydi. Niklas kolumu dürttü. "Kase, Luca seni bekliyor."

Midem sıkıştı. Bu plan farklı hissettiriyordu. Hazırlanmak için daha az zaman, daha fazla bilinmeyen, işin içinde çok fazla duygu vardı.

Malin'in parmak eklemlerini dudaklarıma götürdüm. "Bunu daha da zorlaştırıyorsun."

Kıkırdadı ve avucunu yüzümün yan tarafına dokundurdu. "Başkası olsa alınabilirdi

bu kelimeler."

"Ama senin için?"

"Ne dediğinizi biliyorum ve inanın bana, bunu siz de zorlaştırıyorsunuz. Ama kötü ve zalim olmana izin vereceğim çünkü tüm krallığı dehşete düşürebilecek kapasitedesin. Ve bana düşündüğünden daha yetenekli olduğumu söyleyen kişinin Nightrender olduğuna inanıyorum."

"Sözlerimi bana karşı kullanma." Parmaklarımı saçlarında gezdirerek durakladım. "O sana dokunmaz. Anladın mı?"

"Hiç şansı olmazdı." Ağzımın kenarını öptü. "Seni yakında göreceğim. Sonuna kadar savaş."

Onu terk etmeyi reddetmeden önce kendimi geri dönmeye zorladım.

Bahçelerin karanlığında, Eero kaçmaya çalışırsa Kryv ve Falkyn'lerin çoğu orada olacaktı. Ash ve Hanna'nın davullarının sabit ritmi ağaçların arasından ürkütücü bir şekilde akarken ağzımı zalim bir sırıtma kapladı.

Vücudumu karanlığa gömdüm ve evin önündeki skydguard'ın koşuşturmasını keyifle izledim.

Davul sesleriyle birlikte emirler yağdırıyor, yerlerinden ayrılmadan çılgınca kaynağını arıyorlardı.

Korku baş döndürücüydü. Tanrım, umarım Eero'dan geliyordur. Ash ve Hanna'nın davullarının ritmini tanıyacak biri varsa o da oydu.

Çimenlerin üzerine yayılan büyüm Malin'e ve onunla buluşacak olanlara görünmeden ilerleme avantajı sağlayacaktı. Evin arka tarafına ulaştığımda gölgelerimi geri çektim. Sazdan çatının üzerine çıkarken soğuk kanıma işlemişti.

Sessiz hareketlerle merkeze doğru tırmandım. Luca beni orta sırtta karşıladı. Kirişin üzerine çıktı ve ben yanına yerleşirken gözlerini evin önündeki çimlerden ayırmadı.

"Ona karşı iyi bir görüş açım var," diye mırıldandı.

Yumruklarım sıkıldı ve kan beynime hücum etti. Dış evi koruyan dört skydguard bir emir bağırdı ve ön patikadan yaklaşanlara doğru koşmaya başladı.

"Daha yakın olmalıyım."

"Kase . . . cehennemler. Burada olmamız gerekiyor."

Luca'yı görmezden geldim ve sırt boyunca karnımın üzerinde sürünerek altımdaki sahnenin gelişimini izledim. Hedefi ortaya çıkarmak için yem kullanan planlar her zaman riskliydi ama Malin'i lanet olası bir dikkat dağıtıcı olarak kullanan planlar bir anda en nefret ettiğim planlar haline gelmişti.

Daha çok, bunun anlamını tartışmak zor olduğu için.

Gök muhafızları maskeli baloya yapılan saldırıdan sorumlu olanları katletmek için haftalardır eğitiliyordu. Malin ve Hagen mükemmel bir dikkat dağıtıcı olabilirdi. Eero'nun korumasını azaltmak için bir şans, ama bu benim tüm bu olanlara karşı duyduğum hoşnutsuzluğu azaltmadı.

Dışarıdaki dört muhafızdan gelen bir kükreme, çatının kenarındaki tutuşumu sıkılaştırdı. Kılıçlarını kaldırıp Malin'e saldırdılar.

Öncü paraşütçü beş adım atmıştı ki şiddetli bir çatırtı bacaklarını, ayak parmakları neredeyse geriye doğru uzanana kadar bükte. Çılgınca bir acıyla çığlık attı ve yere yığıldı. Acısı bir nefes daha sürdü, sonra boynu korkunç bir şekilde yanlış büküldü ve çığlıkları sustu.

Bard, Hagen ve Malin'in arasına girerek elini kaldırdı ve kalan üç skydguard'ı geri itti.

Davulların sesi daha da yükseldi. Sabit bir savaş ritmi, biraz hasar verme fikriyle tenimi karanlık, baş döndürücü bir heyecanla kaldırdı.

Luca dikkatimi çekmek için tısladı. "Gel buraya seni paranoyak piç. Kendine güveniyor musun?"

bir kadınla dövüşür müsün, dövüşmez misin? Bana bir kadının yeteneğine biraz güvenmenin uzun bir yol kat ettirdiği söylendi." Dişlerimi birbirine geçirdim ve kendimi duman deliğine doğru geri çekilmeye zorladım.

Dudağım kıvrıldı. Eero içerideki dört skydguard'ının arkasına sinmişti. Elinde bir kılıç, diğerinde bir kese. Niklas'ın onu avladığını bildiği için Kara Saray'dan birkaç iksir getirmiş olması hiç de şaşırtıcı değildi.

Onun kanını dökmenin zevkini tadabiliyordum. "Şimdi."

Luca'nın omzuna bir şaplak attım. "Luca, şimdi."

"Tanrılar, sabır. Sen karmaşık bir illüzyonsun." Luca gözlerini kapattı, odaklanırken alnının ortasında bir damar patladı.

Luca ne zaman görüntümden bir parça çalsa, sanki damarlarıma soğuk su doluyordu. Sanki her parçamdan küçük parçalar alarak neye benzediğime, büyücümün neler yapabileceğine, kanayan sesimin neye benzediğine dair yürüyen bir hafıza oluşturunuyordu.

Ürperdim ama Eero'nun uzun evinin içine odaklandım. Boğuk hıçkırıklar, kemik ve deri kırılmaları evin önünde son buldu ve geri dönüp Malin'i kontrol etme dürtüsüne karşı koydum.

Çok geçmeden ön kapı çarparak açıldı. Ön taraftan bir skydguard içeri girdi, Gunnar omzundaydı.

"Birger, bıçağı bırak," diye bağırdı iç muhafızlardan biri arkadaşına.

Gunnar gök muhafızının yanağını okşadı. "Hayır, onun saçmalıklarını dinleme. O bıçağı alacaksın ve ben sana söyleyene kadar arkadaşlarına vurmayı bırakmayacaksın."

"Tanrılar. Birger, dur." Eero'nun önündeki bir iç gökyüzü muhafızı kılıcını uzattı.

"Uh-uh," dedi Gunnar parmağını kaldırarak. "Siz çocuklar bunun olmasını istiyorsunuz. Hareketsiz durmak istiyorsunuz."

Şimdi uslu Skyd'lar olun ve kımıldamayın." Dört muhafız titredi ama dondu kaldı.

Karanlık bir şekilde kıkırdadım. Gunnar loncaya katıldığından beri zihin konusundaki becerilerini korkunç boyutlara ulaştırmıştı. Ama bir seferde bu kadar çok kişiyi ele geçirdiğini ilk kez görüyordum. Gunnar irkilince Hagen oğlunun arkasından dolandı. Bir eli oğlunun omzundaydı ve Gunnar biraz daha güçlenmiş gibiydi.

Eero'yu koruyan muhafızlar mermer gibi hareketsizdi.

Gunnar başını sallayarak dışarıdaki tek muhafızı sessizce öne doğru itti.

Bir sonraki nefeste adam bıçağını çılgınca savurarak saldırdı. Boğazlara, kulaklara, uzuvlara saldırdı; donmuş orta muhafız, yanında ölmekte olan bir muhafız tarafından itildiğinde, vahşi skydguard bıçağını onun gözüne sapladı ve adamı bir kan gölünün içine düşürdü.

"Kendinize gelin, sizi piçler! Geri itin ve kadını alın!" Eero elindeki keseyi karıştırarak bağırdı.

"Hazır," diye fısıldadı Luca, gözleri hâlâ kapalıydı.

Altımızdaki duvarlardan gölgeler kazınıyor, sanki ahşap kalaslardaki damarlardan koyu mürekkep dökülüyordu.

Eero küfretti ve duvara yaslandı.

"Bu kadar yeter." Gunnar bir elini kaldırdı, yüzü acıyla buruşmuştu. Hagen, gök muhafızı katliamını durdurana kadar oğlunun omzunu kavradı.

Gölgelerin içinden bir görüntüm odanın ortasına doğru adım attı. Botlarım kanın içinden geçtiğinde iz bırakacak kadar gerçekçiydi.

"Geri çekil, Kase!" Eero getirdiği iksirin bulunduğu keseyi havaya kaldırdı.

"Sana söyledim, işaretlerimi asla gözden kaçırmam," dedim çatıda, ama ses odadaki illüzyondan geldi.

İşaret üzerine, Gunnar ve Hagen evi terk etti.

Eero çaresizce kaçmaya çalışırken keseyi ayakta kalan son skydguard'a ve benim illüzyonuma fırlattı. İçindeki tozlar beyaz alevlere dönüşürken saklanmak için atladı. Büyülenmiş gök muhafızı yüzüstü yere düştü. Alevler kirisleri ve direkleri yalayarak muhafızların ölümünü ve kanını yuttu. İllüzyonum gölgelerle sarılmıştı.

Eero başını kaldırdı, dumana karşı öksürüyordu.

Aptal. Çok tahmin edilebilir.

Aceleyle yapılmış bir plan, doğru, ama Eero'yu tanıyorduk. Niklas eski dostunun bir şekilde korkakça bir saldırı yapacağını tahmin etmişti. Muhtemelen onun için muhafızlarının hayatını feda edecekti, biz de hazırlandık. Her işaret temiz ve hazır. Malin ilk dikkat dağıtıcıyı getirecekti. Gunnar muhafızların çoğunu etkisiz hale getirecekti. Benim çalınan illüzyonum Eero'nun elini zorlayacak ve elindeki her türlü güvenli kaçıışı boşa çıkaracaktı.

Eero'nun gözleri hâlâ illüzyonumun yeniden şekillenen şekline kilitlenmişken, duman deliğinden çatıya doğru kaydım ve onun sırtına indim.

Ayaklarım yere çarptığı anda arkasını döndü. Gözleri fal taşı gibi açıldı, tökezledi.

"Merhaba Eero," dedim, gözlerimdeki siyah rengin her zerresini ıslatarak. Çenesini avucumun içine aldım ve dişlerini, kanını ya da acısını düşünmeden sıktım. "Niklas seninle konuşmak istiyor."

Tahta kepenkler çarparak açıldı; uzun evin içine daha fazla kese atıldı. Yere değdiklerinde, garip bir rüzgâr, alevler yok olana kadar her alevi bir kasırga gibi dışarı çekiyor gibiydi.

Kalan dumanın acısına karşı gözlerimi kırıştırdım ve Luca'nın duman deliğinden bıraktığı, ucunda bir ilmik olan ipe uzandım.

Eero beni defetmeye çalıştı. Botumu dizine vurarak onu yerinden oynattım. Haykırdı ve tökezleyerek yere düştü.

"Hazır." Duman deliğinde Lynx bir el salladı. O ve Fiske şimdi Luca'nın yanına çömelmişlerdi.

Birkaç hızlı hareketle ilmeği Eero'nun boğazına geçirdim. Terden sıırıslıkam olmuş yanaklarından birini okşadım. "Sıkı tutun, Eero. Bir yolculuğa çıkıyoruz."

İpi çektim ve Eero kulübesinin güvenliğinden duman deliğine doğru çekildi. Karanlık geceyi dolduran en tatlı sesler onun çığlıklarıydı.

HAFIZA HIRSIZI

Niklas neredeyse iki gün boyunca gözlerini Eero'dan ayırmamıştı. Tüm gün boyunca sinir bozucu, hüzünlü, neredeyse sersemlemiş bir ifade takınmıştı.

Kelimelere gerek yoktu, yüzü ve tavırları loncaların yarısını tedirgin etmeye yetecek kadar korku veriyordu.

Niklas, uçuşunun kenarından kaymış ve keyifli bir çılgınlığın içinde kendine yer bulmuş bir adama benziyordu.

Falkyn lideri bir fıçı suyun üzerine oturmuş, yavaşça mayalı ekmekten ısırıklar alıyor ve Eero'nun kanlı yüzüne gülümsüyordu. Ivar'ın skydguard lordunu kaçırdığımızdan beri Niklas eski lonca kardeşine hiçbir şey söylememişti, ne bir tehdit ne de bir söz. Eero'ya dokunmak için hiçbir girişimde bulunmamıştı.

Sessizliğin tüm bunları yapmanın bir yolu vardı. Gelecek acının, ıstırapın ve intikamın sessiz bir yemini.

Eero'nun bilekleri Kryv'in uzun gemisinin direğine bağlanmıştı. Eero'yu aldıktan sonra Hob'u ve geride kalanları bilgilendirmek için üç Falkyn'i Felstad'a geri gönderdik, sonra hemen gemilere bindik, bazıları çalındı ve Hemlig'e doğru yola çıktı.

Niklas, Eero'yu ihanetiyle en çok incittiği kişilerle bir arada tutmak için siyah Kryv gemisiyle yola çıkmakta ısrar etti.

Bir deniz suyu serpintisi Eero'yu huzursuz uykusundan uyandırdığında, Niklas'ın yerinden kımıldamadığını ve ona bakmaya devam ettiğini fark ettiği anda inledi.

"Bir şeyden vazgeçeceğimi mi sanıyorsun Nik? Bundan sonra senin kazandığını görmek istediğimi mi sanıyorsun?" Niklas çiğnemeye devam etti, gülümsemeye devam etti.

"Bir şey söyle!" Eero kükredi. Hiçbir şey söylemedi.

Eero kan tükürdü ve tiksintiyle gözlerini kaçırdı. "Hiçbir şeyden vazgeçmeyeceğim." Gözleri yanımda duran Kase'ye döndü, kolu sahiplenici bir şekilde omuzlarıma dolanmıştı. Eero dudak büktü. "Kötü niyetli, Ivar'a kadının hakkında her şeyi anlattığımı biliyor muydun? Onun kim olduğunu biliyor; her şeyi biliyor. Artık onu avlamaktan vazgeçeceğimi mi sanıyorsun?"

Kase'nin derisinden karanlık çileler fişkırdığında ve gözleri şiddetle yandığında elimi kalbinin üzerine koydum.

"Benim hakkımda dili bağlı," diye fısıldadım. "Yalan söylüyor."

Eero güldü, ağzında kuruyan kanla dişleri pembeleşmişti. "Artık değil, Malin. Kendi kardeşin yaşlı Jens'in boynunu kırdığında, mesmer'ı da onunla birlikte öldü."

Jens'in ölümünden bahsetmek tüylerimi diken diken etti. Uzun gemi Bard'ın duyamayacağı kadar büyük değildi. Gözleri kapandı ve çenesini düşürdü.

"Şimdi nefes almaya çalış Hafıza Hırsızı," dedi Eero. "Kaç varis vardı ve kaç kaldı? Bana öyle geliyor ki Ivar senin gibi insanları öldürmekte, hayatta kalmakta olduğundan daha başarılı."

Kase o kadar hızlı hareket etti ki onu durdurmayı düşünecek zamanım olmadı. Tek bir hamlede karambit bıçağını Eero'nun parmaklarından birine sapladı. Eero haykırdı ama Kase saçlarından tutup Eero'nun başını geriye doğru çekince ve kanlı parmağı yüzünün önünde tutunca sesi kesildi.

"Lord Magnate'in koruma için lordlarından birini Kara Saray'a davet etmemesi size de garip gelmiyor mu? Aslında, sizi korumak için sadece sekiz skyd'ını önerdi." Kase kanlı parmağı inceledi, ağzının kenarında zalim bir gülümseme belirdi. "Sanki Lord Magnate, ıslah olmuş hırsızının kaçırılıp kaçırılmamasını gerçekten umursamıyormuş gibi."

"Muhtemelen babama bir iyilik yapmıştır," dedi Luca, kürek çekmeye yardım ettiği bankta dönerek. "Bir hırsızla yemin etmek onun hoşuna gitmezdi. Muhtemelen sarayı o piçten kurtarmanın yollarını arıyordu."

Kase alay etti ve parmağının ucuyla Eero'nun ağzıyla oynadı. Gördüğüm manzara karşısında öğürme isteğimle savaştım.

Eero titremeye başlayınca Kase yakınına eğildi, sesi keskindi. "Onunla bir daha konuşursan bunu tamamen yutarsın."

Kase, Eero'nun saçlarını serbest bıraktı ve parmak kütüğünü, ona yedirme tehdidinin bir hatırlatıcısı olarak eski Falkyn'in önüne koydu.

Eero öne doğru yığıldı, solgun ve terliydi.

Niklas bir lokma ekmeğin içinden kıkırdadı ama ürkütücü bakışlarından bir şey kaybetmedi. Raum pruvadan, "Yanaşmaya hazırlanın," diye bağırdı.

Yüz adımdan daha az bir mesafede, Hemlig'in beyaz, kayalık kıyı şeridi şafağın ilk ışıklarıyla parılıyordu.

Kürekler yer değiştirdi, kürek çekmekten çok rehberlik etmek için kullanılıyordu. Raum baş direkte yerini aldı, kara suyu inceliyor ve gemiyi tehlikeli kayalıklardan geçiriyordu. İki Falkyn gemisi peşimize takıldı ve biz kıyıya doğru manevra yaparken tam olarak bizi takip ettiler.

Küpeştenin üzerine eğildim ve manzarayı seyre daldım. O güne kadar sadece Skítkast'a gitmek için denizi geçmiş ve Hemlish kıyılarındaki eşsiz zirveler ve beyaz kumlarla ilgili büyük hikâyeler duymuştum.

Ağarmış taşlardan oluşan uğursuz dağlar, keskin kaya parçaları ve sık ormanlarla toprağı yarıyordu. Deniz vahşiydi ama kaya resifinin ötesine geçtiğimizde sahillere don mevsimindeki Klockglas'a benziyordu. İnci gibi kum, nemli yosunlu tepeler patikaları sudan uzaklaştırana kadar uzanıyordu.

Falkyn gemileri bağlandıktan ve loncaları kıyıda bizimle birlikte durduktan sonra, Kase çemberin başına geçti. Gözlerini siyahla parlattı ve bizi sık kavak ağaçlarından oluşan bir koruluk tarafından gizlenene kadar bir patikaya götürdü.

Kase çömeldi ve sivri bir taş kullanarak toprağa kaba bir harita kazıdı. "Nidhug'un hafızasına göre, skydguard kampı burada, değil mi?"

Dağa benzeyen bir şeyin etrafına bir küre çizdikten sonra bana baktı.

"Evet." Yanında diz çöktüm ve kampın arkasını işaret ettim. "Muhafızlar, birliklerin yerleştirildiği yere bakarak malikânenin burada bir yerde olduğuna inanıyor gibiydi."

"Kesin olarak bilmenin tek bir yolu var." Kase iki Falkyn'in Eero'yu dizlerinin üzerinde tuttuğu yere döndü.

Daha fazlasını söylemesine gerek yoktu. Hatırayı çalardım. Kader bizi biraz olsun sevseydi, bundan zarar görmeden kurtulurduk. Eero'ya doğru yürüdüm. Zayıf olduğu halde bana ters ters baktı ve ağzını kapattı.

Kase yanımda duruyordu, elinde bıçak, gölgeler ikimizin etrafını sarıyordu.

Eero'ya, "Piç Evi hakkında bildiklerinden vazgeçersen bu iş daha kolay olacak," dedim. Parmak uçlarım yüzüne uzandı. Gerekirse lanet ağzını zorla açardım ama ona dokunduğum anda parlak bir

kafamda bir görüntü parladı.

Geri sıçradım. Kase beni belimden yakaladı. "Ne oldu?"

Gözlerimi kırptım, biraz afallamıştım. "Bilmiyorum. Dokunduğumda bir şey gördüğümü sandım."

"Acele etmeliyiz," dedi Tova. Ses tonu canlıydı ama onu cesaretlendirmeye çalıştığını anlayacak kadar iyi tanıyordum.

"Anıyı alacağım, Eero," dedim ona. "Sen istesen de istemesen de."

Ona bir kez daha uzandım, ama bu sefer avucumun tamamını yüzünün yan tarafına yerleştirdim. Bir güç beni kavradı, zihnimi duman, ışık ve şekilsiz görüntülerden oluşan bir çılgınlık içinde tutuşturdu ve kafatasımda sahneden sahneye geçene kadar ileri geri döndü.

"Tanrılar aşkına," diye soluk soluğa Eero'nun yüzüne yapıştım. "Ona bir şey yapıyor," diye bağırdı Kase.

"Hayır!" Başımı salladım. "Hayır, ben onun ... Tanrım, Kase, anısını görebiliyorum." "Nefes almadan mı?"

Başımı salladım ve gözlerimi kapattım. Kase'nin anısına adım attığımda yaşadığım neredeyse aynı nefes kesici his beni Eero'nun kafasının içine çekti. Tamamen onun düşüncelerinin yanında yürümüyordum ama yakındım. Eero haykırdı ve tanrılara, büyü'nün ona bir fırının alevinden daha sert bir beyin ağrısı vermesini umdum.

Ivar'ın özel odasının anısı kafamı doldurdu. Büyük kürkler duvarları ve zemini kaplıyordu. Derin bir nefes aldığımda kuzineden çıkan duman boğazımı yakıyordu. Köşede, Lord Magnate güçlü bir karanfil ve nane kokusuna sahip bir fincandan yudumluyordu. Eero bir masanın üzerinde durmuş Hemlig'in haritasını tarıyordu.

Onun anısı gözlerini kaldırdı. Bedenim hareketsiz kaldı. Doğrudan bana bakıyor gibiydi, sanki bir anının gölgesi beni hissedebiliyordu. Sanki geçmiş bir ana adım atmıştım ve özüm hissediliyordu.

Uzun zamandır sahip olduğum Mesmer değişiyordu.

Sert bir el bileğimin etrafında kıvrıldı. Kase. Gözlerim kapalı olmasına rağmen dokunuşunu hissediyordum. "Titriyorsun," diye fısıldadı.

"Neler olduğunu bilmiyorum ama... benimle kal." "Her zaman."

"Nasıl karşılıyor?" Tova diğer tarafımdan fısıldadı.

"Alver yeminleri güçlüdür," dedi Junius'un sesi rüzgârı aşarak.

Tanrılar aşkına, bana olan şey bu muydu? Bir başkasına dokunabilir ve aradığım anıyı nefes almadan alabilir miydim? Sanki oradaymışım gibi içine girebilir miydim? Dönüşler için en kolay yol, bir işaretin anılarını düşünmesini sağlamaktı. Onları dışarı çıkarmaya zorlamak yorucu ve zaman zaman acı vericiydi.

Şimdi, sanki büyücüm istediğim düşünceyi sorunsuzca yaratabiliyordu.

Eero'dan gelen bir inilti beni çılgın düşüncelerimden uzaklaştırdı. Loncalardan gelen sesleri engelledim ve odaklandım.

Eero'nun Ivar'la görüşmesi kısa sürdü ama Lord Magnate Hemlig tepelerindeki bir malikaneden bahsetti.

"Çocukta mesmer'ın ipuçları var. Grym Hanesi için müthiş bir katkı mı yoksa bir kayıp mı olduğunu görmek için onu büyötmeyi planlıyorum," dedi Ivar. "Kadın korunmalı ve yetenekleri bizim yararımıza kullanılmalı. Burası büyük bir gizlilikle korunacak. Anlayın, yerini bilmenizin tek nedeni, daha güvenilir muhafızlarımın bilmediği imkânsız kapılardan sızma yollarını görmenizdir. Bundan herhangi birine bahsedersen, dilini kuzgunlara yem ederim."

Eero gizliliğini kanla ilan ettikten sonra malikânenin yerini gösteren haritayı inceledi. Detaylara olan dikkati benim için bir hediye idi. O parşömeni inceledikçe ben daha çok şey öğrendim.

Elimi Eero'nun yüzünden çektim ve zihniyle olan bağlantım kayboldu. Omuzlarım çöktü ve Kase'nin sıcak avuç içi bir anda sırtımın alt kısmında belirdi.

"İyi misin?"

Başımı salladım, hınzırca bir dokunuşla sırttım. "İnanılmazdı. Sanki zihnine anıyı hatırlaması için komut verebiliyordum ve ona dokunmak bizi birbirimize bağlıyordu. Kase, sanki oradaymışım gibiydi."

Eero inledi ve başını ovuşturdu.

Acısı Kase'nin hain sırtışıını ortaya çıkarmış gibiydi. Kase beni çabucak öptü. "O halde düşmanlarımız düşüncelerini korumalı."

Övgü belli belirsizdi ama göğsümün ortasında ısıniyordu. "Doğu yollarından gitmeliyiz. Bir tepayı kesen dar bir tünel var. Malikâne, her tarafı uçurum ve ormanlarla kaplı bir vadide saklı. Gözcüler olacak."

Raum, "Onlarla ilgileneceğiz," dedi.

"Çabuk ol," dedi Kase. "Onu yakaladığımıza göre Ivar her şeyi bir araya getirebilir."

Niklas, Eero'nun yanına geldi ve ilk kez konuştu.

"Eski kardeşlerinle kal, sevgilim." Sadece nefretle dolu olanların yapabileceği türden korkutucu bir sırtışıla gülümsedi. "Döndüğümde biraz sohbet ederiz."

Her kelimesi buzla kaplıydı ve Eero ilk kez gerçekten korkmuş görünüyordu.

HAFIZA HIRSIZI

Ero'nun hafızası bize iyi hizmet etti. Dağ geçitleri arasındaki vadide gökyüzü muhafızlarının çadırları ve gecekondularından oluşan kümeden neredeyse bir boy uzakta yuvarlanan kayalık patikaları takip ettik. Havayı kaplayan ceviz dumanı ve baharatlı etler, yakınlarda bir kamp alanı olduğuna dair tek işaretti.

Kase yolumuzu gölgelerle kararttı. Tova Hanna'nın, Dagny Ash'in ve Luca da Dagny'nin eline sarıldı. Korku katıydı, sanki uzanıp herkesin dehşetine dokunabilirdim. Yeminimin bir sonucu muydu? Bilmiyordum ama kayalık bir yamacı tırmanırken kendi tiksintilerimden daha fazlası tenimde dalgalanıyordu.

Zirvede Raum kenardan baktı ve yumruğunu havaya kaldırdı. Bir o yana bir bu yana üç kez göz gezdirdikten sonra yumuşak bir cıvata dan kayarak hırsızların arasına karıştı.

"Bir uzun ev var," dedi. "Bir düzine Gözcü, birkaç serf. Burası olmalı."

Kase, Niklas'la omuz omuza duruyordu; iki lonca lideri de bu plana eşit derecede yatırım yapmıştı. Dagny ne Kryv ne de Falkyn'di; o hepimize aitti ve o evde sırlar yaşıyordu. Onun acı dolu dönemlerini onarabilecek sırlar.

Fiske'nin uyarısı kafamda çınladı.

Bu gece hayatlarımızı değiştirecek bir şey vardı. Böyle bir değişikliğin ne kadar ölümcül olacağını kim söyleyebilirdi ki? Kase parmaklarını benimkilerin arasından geçirdi ve elimi güven verici bir şekilde çekti. Hata yoktu, korkumu hissetmişti.

"Bölgelere girin. Nik-" Kase Falkyn'e baktı. "Sen ve loncan alanı alın." Niklas göz kırptı. "Tamamdır."

"Kryv evi alacak."

"Ben içeri giriyorum." Dagny, Isak ve Fiske'yi iterek geçti. Kase,

"Dag, sen bir savaşçı değilsin," diye karşı çıktı.

"Beni durdurmaya çalış Kase Eriksson ve ne kadar iyi

dövüştüğümü gör." "Ben de giriyorum," dedi Luca.

Tova ve ben sırtıtmamak için kendimizi zor tutarak birbirimize baktık.

Kase kaşlarını çatı. "Bu lanet loncayı ben mi yönetiyorum yoksa söylediğim her şey reddediliyor mu?" "Daha iyi şeyler söyle," diye mırıldandım, "seni geçersiz kılmayacaklar."

Kase bana ters ters baktı ama Ash'e Dagny'ye fazladan bir hançer vermesini işaret etti. Onu Dagny'nin elinde parçaladı, sonra Luca'nın ensesini avuçladı. "Sonuna kadar savaş."

"Onları yakacağız. Harekete geçmeye hazır olun," dedi Niklas, kemerindeki keseyi karıştırırken. Avucunun içinde beş tane cilalı siyah taş vardı. Zirvenin kenarına tırmanıp taşları aşağıdaki uzun eve fırlatmadan önce başka bir şey söylemedi.

Sağır edici bir gümbürtü ayaklarımızın dibindeki taşları salladığında Kase'nin göğsüne doğru tökezledim.

Kalın, beyaz duman kütleleri gece gökyüzüne yükseldi ve aşağıdaki Gözcülerin kükremeleri onu takip etti.

Niklas sırtarak ellerini birbirine sildi. "Gidelim mi?"

Falkyns ve Kryv tepenin yamacından atlamadan önce başka söze gerek yoktu. Dolambaçlı patikadan aşağı, gizli eve doğru koştular, gölgeler onları görüş alanından çıkardı. Kase çıkıntıda durmuş, avuçlarını açmış, onlar çimenlere ulaşana kadar loncaları gözlüyordu.

Yumruklarını sıkarak karanlığı serbest bıraktı, sonra bileğimi tuttu ve beni göğsüne bastırdı. Kase beni sert ve hızlı bir şekilde öptü ama geri çekildiğinde nefeslerimiz ağırlaşmıştı.

Yüzünü kapatıp iki kardeşimle birlikte patikadan aşağı koşmadan önce tek söylediği "Bana dönün" oldu.

"Görünüşe göre benimle birliktesiniz hanımlar. Ve tabii ki Luca," dedi Gunnar gümüş yayına bir ok yerleştirirken.

Masque av Aska tehlikeliydi ama bu farklıydı. Daha önce hiç savaşa girmemiştim. Kryv, Strom Evi'nde üvey babamın muhafızlarıyla savaştığında bile. Tamamen değersizdim ve Lynx zihnimi uyuşturarak beni uyutmak zorunda kalmıştı.

Bu gece savaşmam gerekecekti. Bir lonca liderinin kanayan karısı olmalıyım. Bir kraliçe.

Uzun eve doğru koşmaya başladığımızda korku yerini adrenaline bıraktı. Uzun evi çevreleyen uzun otların kenarında bir sıra Gözcü, loncalarla karşılaştı. Çeliğin çelik üzerinde kayması midemi bulandırdı. Et ve kemiği kesen bıçakların iğrenç, ıslak sesleri çığlıkların ve komutların üzerine yükseliyordu.

Niklas'ın yanıcı keselerinden çıkan duman hâlâ havayı ekşitiyordu ama loncalar geri çekiliyordu. Ta ki bir Gözcü öne çıkana kadar.

Ellerini kaldırdı ve bir sonraki nefeste iki Falkyn acı içinde çığlık attı. Bacakları bükülmüş halde yere yığıldılar. Bir Falkyn'in uyluk kemiği derisini yarmıştı.

Bir Rifter.

Junius loncasının dayanması için haykırdı. Niklas, Alver Gözcüsü'ne beyaz taşlardan oluşan bir yaylım ateşi fırlattı. Taşlar yere çarpar çarpmaz bir tıslama duyuldu ve ardından hastalıklı, pis bir koku yayıldı. Elimi burnuma götürdüm ve boğazımın arkasındaki yanmaya karşı hızla ilerledim.

Rifter, zehirli bir iksir olduğu şüphesiz olan tıslayan dumandan kaçmaya çalıştı ama bu Junie'ye Falkyn'lerine ulaşması için, Hagen'a da Gözcüler ve loncalar arasında sıçraması için zaman kazandırdı. Kardeşim ellerini uzattı. O büyüü engellerken hava daha da soğudu.

"Hanna!" Ash'in gıcırtilı çığlığı çınladı.

Tanrım. Kız kardeşime doğru atıldı.

Hagen, onun hareketlerini taklit eden küçük kıza biraz da dehşetle baktı. Ona gitmesi için bağırdı. Hanna herkesi görmezden geldi ve ellerini kaldırdı.

Hava daha da soğudu, sanki bir ayaz fırtınası içeri girmiş gibiydi. Rifter Gözcüsü eğildi ve kustu.

Arkada duran ve henüz hiç mesmer göstermemiş olan bir başka Gözcü, iç organlarını çimlerin üzerine fırlattı.

Hagen bir kakhaha attı ve Hanna'ya gülümsedi. "Tanrılar aşkına, kızım! İtmeye devam et, bunu benimle yapabilir misin? Bu onları yiyip bitiriyor."

Hanna başını salladı ve alt dudağını ısırды. Hagen diğer tarafa geçerken o da bir tarafa geçmeye başladı. Büyülerini görebilseydim, Gözcülerin içindeki gizli Alver'leri çevreleyen bir çember gibi parlayacağını, onları engelleyeceğini, büyü yapma yeteneklerini istila edeceğini ve bu süreçte onları şiddetli bir şekilde hasta edeceğini hayal ettim.

Alvers'in bastırılmasıyla, loncalar saldırılarına daha fazla hız kattı. Daha fazla çılgınlık. Kase'yi gördüm. Kara çeliği kayıptı ama elindeki seaksı öyle muhteşem bir şiddetle kullanıyordu ki büyülenmişim.

"Mal, içeri giriyoruz, acele et!" Tova bağırdı.

Nightrender'dan göz kırparak uzaklaştım ve Tova ile Gunnar'ın peşinden hızla gittim. Luca uzun evin girişinin yakınında duruyordu, gözleri kapalıydı. Ancak o zaman çoğu lonca üyesinin iki katı olduğunu fark ettim. İki Valis, iki Isaks. Birkaç benzerini çalmış ve onları Gözcülere yansıtarak kafalarını karıştırmış ve kapıya doğru bir yol açmıştı.

Luca bizi uzun eve sokarken "Geri çekiliyorum," diye bağırdı. Vali en yakınımızdaydı. Gözetmenine bir hamle yaptı, sonra hazırlandı. Luca'nın büyüünün onları serbest bırakmasının yarattığı kafa karıştırıcı hissi yaşayacaklarını bildiğim için ürperdim.

Kryv benden daha yetenekliydi. Her biri kılıçlarını bir kez daha kesmeden önce nefes almak için durakladı.

Evin ön tarafına çarptım. Serf bir kadın çığlık attı ve odanın ortasındaki uzun masada duran kalın bir sandalyenin arkasına saklandı. Ben bir adım daha atamadan bir böğürtü koptu ve çatı katındaki odaya çıkan merdivenden başka bir Gözcü bana doğru koşmaya başladı.

Kılıcını kaldıran Gözcü ortama nişan aldı. Saf içgüdülerim hareketimi yönlendirdi ve kemik hançerimin kenarıyla yarım yamalak bir blok oluşturmayı başardım. Kılıcının ucu kaburgalarımı sıyırdı ama iç organlarımı iskaladı.

Homurdanarak geri ittim, geri kaçmak için yeterli alan bıraktım.

Gözcü'nün gözlerinde bir çılgınlık vardı. Öfke, hiddet, kana susamışlık. Vurdukça tekrar tekrar üzerime geliyordu.

Geriye düştüm. Kalbim hızla çarparak saldırısını engelledim ve hançerim kırıldığında çığlık attım. Geri çekildi, son darbeyi indirmeye hazırdı.

Yapacak bir hamle yoktu. Kullanacak gerçek bir silah yoktu. Gözcü iri yarı ve kalın kaslıydı ama ben hızlıydım. Toplayabildiğim tüm güçle hançerimin sivri, kırık bıçağını Gözetmen'in kalçasının ortasına sapladım.

Acı içinde kükredi ama bu uzun sürmedi.

Hızlı bir nefes, ardından boğazda boğuk bir sesle kanın iğrenç, ıslak fokurtusu.

Gunnar'ın gümüş oklarından biri Gözcü'nün boynunu yardı. Adam birkaç nefes için ayaklarının üzerinde yalpaladı, sonra da masanın üzerine düştü.

Gunnar kolumu kavradı ve beni ayağa kaldırdı. Huzursuzluğumu çabucak üzerimden attım ve Dagny arka odalardan birine girerken onu takip ettim. Tova başka bir odaya gitti.

"Çocuklar nerede?" Luca inleyen serf kadına bağırdı. "Cevap ver bana!"

Kadın titreyen parmağıyla çatı katındaki bir odaya çıkan dar bir merdiveni işaret etti. Gunnar merdivene en yakın kişiydi ve onları ikişer ikişer götürdü. Luca, Dagny ve Tova'yı çağırırken ben de peşlerinden gittim.

Merdivenlerin tepesinde sadece bir kapı vardı. Görebildiğim bir Gözcü yoktu.

Gunnar gözlerini bana çevirdi. Başımı salladım ve nefesimi tuttum. Gunnar üst katın parmaklıklarına dayandı ve kapının mandalını tekmeledi. Tahtanın parçalanıp iç duvara çarpması için iki deneme yapması gerekti.

Gunnar yayını kaldırmış, okunu yerleştirmişti. Ben arkasına yapıştım. Kase bilmediğim bir odaya silahsız girdiğimi bilseydi beni öldürürdü.

"Bırak onu." Gunnar'ın sert sesi omurgamda dans eden soğuk bir ürperti gönderdi.

Omzunun üzerinden baktım ve nefesim kesildi. Kalın bir Gözcü, kar gibi saçları ve kocaman, dehşet dolu mavi gözleri olan genç bir kadını vücuduna yaslamıştı. Solgun boğazına bir bıçak dayamıştı.

"Bir adım daha atarsan onun işini bitiririm." Ne demek istediğini kanıtlamak için bıçağın kenarını kadının derisine bastırdı, kadının irkilmesine ve boynunun kıvrımından bir parça koyu kan damlamasına yetecek kadar. "Sen

Onun için mi geldin? Değdiğinden daha fazla bela. Çıldırılmış. Şimdi, onu yere bırak ve-"

Gözcü'nün başı geriye savrulurken kadın çığlık attı, Gunnar'ın okunun ucu kafatasının derinliklerine saplanmıştı. Muhafız yere düştü ve kızı da beraberinde sürükledi. Gunnar yarım nefes içinde bir ok daha yerleştirdi ve fae kadına doğru koştu.

Ölü Gözetmen'in üzerinden atladı ve Gunnar üzerine doğru yükseldiğinde sarsıldı. Kavga etmesini, çığlık atmasını, belki de daha fazla Gözetmen çekmesini bekliyordum ama gözleri Gunnar'ınkilere kilitlendiğinde başı eğildi ve dudaklarına yumuşak bir gülümseme yayıldı.

"Sensin," diye fısıldadı, sesi meltemdeki bir şarkı gibiydi.

"Yanınızda bir çocuk var mı?" Dagny telaşla odaya koştu. "Bir oğlan. Dört tur. Burada mı?" Kız Dagny'yi inceledi, sonra tekrar Gunnar'a baktı. Kryv gözlerini ondan ayırmamıştı.

"O güvende mi?" diye sordu.

Gunnar gözlerini kırıştırdı ve güçlkle yutkundu. Başını salladı. "O burada bizimle birlikte. Çocuk onun oğlu." "Ben de öyle düşünmüştüm." Buz gibi saçlarının bir kısmını kulaklarının arkasına sıkıştırdı.

Gözlerim açıldı. Tanrılar aşkına, o bir Fae'ydi. Kulaklarının uçları sanki delinmiş, sonra da enfeksiyon kapmaya bırakılmış gibi kanlanmış ve şişmişti, ama berrak, keskin uçlara doğru sivrilmişlerdi.

Yavaşça ayağa kalktı ve Gunnar'ın uzattığı eli kabul etti. Ona temkinli bir gülümseme verdi, sonra odanın arka tarafına, hasır bir şiltenin arkasına doğru sürüklendi. İki kez tepindi. Döşeme tahtalarına çarpan bir elin çıkardığı sese karşılık verdi.

Eğildi ve iki gevşek tahtayı kaldırdı. Karanlıkta, kavrulmuş fındık rengine dağınık bir saç kafası ortaya çıktı. Küçük bir çocuk fae'ye baktı ve "Güvende misin?" diye fısıldadı.

Gülümsedi. "Güvenli."

Luca yuvarlak yüzünü odaya çevirdiğinde Dagny boğuk bir hıçkırık çıkardı. Luca onu belinden yakaladı. Çocuğun gözleri Dagny'nin solgun gözleriyle aynı değildi. Ama koyu maviydi, berrak bir deniz gibi.

Luca'nınkilerle neredeyse aynıydılar.

Kolunu Dagny'nin beline doladığında çenesi de aynı şekilde gerildi. Ivar'ın ikinci oğlu onunla tanıştığundan beri ilk kez hareketsiz ve sessizdi.

Çocuk fae'nin eteklerine sarıldı.

Onun dağınık saçlarını okşadı. "Güvende. *Maj*." Kadın Dagny'yi işaret etti. "Hatırladın mı? Bu kelime hakkında konuşmuştuk. *Maj*."

Çocuk gözlerini önce Dagny'ye, sonra tekrar fae'ye çevirdi. "Yumuşak mı?" Kız gülümseyerek başını salladı.

Dagny burnunu çekti ve Luca'nın belini bıraktı. Küçük bir adım attı, sonra dizlerinin üzerine çöktü. "Ne oldu?"

... size ne diyorlar?"

Kadının bacağına daha sıkı sarıldı ve başını salladı.

"Ona zalim bir isim takmışlar. Babasızlar için bir isim," dedi Fae. "Ama ona yeni giysiler getirmeye gelen kadın onu bebekken tanıyordu. Annesinin ona ne isim verdiğini bildiğinde ısrar ediyor. *Siz* oğlunuza ne isim verdiniz?"

"V-Von," diye fısıldadı Dagny.

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi kadın yine, yüzünde aynı tuhaf gülümseme. "Kadının duyduğu şey buydu."

Dagny bir elini göğsüne bastırdı ve sessiz gözyaşları yüzünden aşağı süzüldü. Luca onun yanında durdu ve omzunu sıkmak için uzandı. Dagny gözlerini çocuktan ayırmadı ama Luca'nın elini kendi eliyle kapattı. "Luc, sana benziyor. Sence-"

"Fark etmez," diye araya girdi Luca. "O her zaman benimdi. İkiniz de öylesiniz."

"Senin adın ne?" Gunnar fae'ye sordu.

Fae'nin yanaklarına sadece Gunnar Strom renk getirebilirmiş gibi görünüyordu. Onunla yüzleştğinde, ince yüzünün keskin kenarlarına pembe bir renk sıçradı. "Eryka."

"Lanet olsun." Tova kapı aralığında oflayıp pufladı. "Kanayan Ivar! Şimdi Doğu, Güney'le savaş halinde olacak."

"Ne?" Ben sordum.

Tova fae'yi işaret etti. "Adı ne? Eryka mı? Büyük fae prensi ortaya çıktığında hiçbiriniz dinlemiyor muydunuz? *Eryka* adındaki kayıp kuzenini arıyordu." Tova tekrar fae kadına döndü. "Sen bir prenses olabilir misin, fae?"

Eryka gülümsedi. "Pek iyi bir rüya değil. Teyzem çok fazla rüya gördüğümü söylüyor." Tova kollarını havaya kaldırdı. "İşte bu kadar. Savaş."

"Bu gece yıldızlarda savaş görmedim ama geliyor. Gücüne ulaşmak için bulman gereken bir parça var," dedi Eryka bana bakarak. "Neden bahsettiğimi biliyorsun. Yüzük, araman gereken bir anahtar."

Kaşlarımı çatmıştım. "Bir şey mi görüyorsun? Sen bir Profetik misin?"

"Yıldız kahini. Lord Magnate büyümden korktu ve beni buraya yerleştirdi."

"*Büyünden* mi korktu?"

"Güneyli fae büyü," dedi. Eryka Gunnar'ın bakışlarıyla karşılaştı, sonra dikkatini yere verdi. "Korkarım biraz teatral davranmış olabilirim. Yıldızlar aracılığıyla zamanın içindeki anları görüyorum ve hükümdarınız bu yetenekten oldukça etkilenmiş görünüyordu. Halkınızın burada sahip olduğu bir efsane gibi olduğunu söyleyip durdu. Ben de rolümü iyi oynadım."

"Açıkla," diye tersledi Tova.

"Adam hasta. Kısa bir süre için buraya garip büyüleri olan bir kadın gönderildi. Onu zehirlediği konusunda ısrar etti. Adam onu idam etmeye geldiğinde etkilerini gördüm. Kadın buradayken bana adamın benim gibi görebilen insanlardan korktuğunu ve onları sık sık öldürdüğünü söyledi. O öldüğünde sıranın bana geleceğini düşündüm." Eryka bakışlarını kaldırdı ve omuz silkti. "Transa girmiş gibi oynadım. Çok fazla kasılma, ilahi söyleme ve hükümdarınız beni ve çocuğu öldürmeye kalkışırsa korkunç kaderler fısıldama vardı. İşe yaramış gibi görünüyordu. O zamandan beri ziyaret etmedi ama ne zaman muhafızlar gelse, gözlerimi devirmekte oldukça ustalaştım. İşte böyle."

Gözlerini başının arkasına çekerek gösterdi, böylece ürkütücü beyazlar kaldı. Durduğunda, Eryka utangaç bir şekilde başka tarafa baktı. Sanki yalan söylediği için utanmış gibiydi.

Oda en az on nefes boyunca sessiz kaldı, sonra Gunnar derin ve sert bir kahkaha attı.

Güldü ve güldü, dizlerinin üzerine eğildi, göğsünü tuttu. Çok geçmeden derin bir nefes aldı ve elinin tersiyle gözlerini sildi. "Kahretsin, kadın. Bu şimdiye kadar gördüğüm en iyi şey. Ivar'a karşı bıçak çekmeye kimin ihtiyacı var, onu seğirterek ve çılgılık atarak göndereceğiz."

Gülümsemeye cüret ettim ama Eryka tekrar bana baktığında gülümsemem düştü.

"Bunu tekrar söyleyeceğim, ateş saçlı olanın garip bir yüzük aldığını gördüm," dedi. "Kabul etmediği takdirde ona ne olacağını da gördüm. Bu çok önemli."

"Neyin anahtarı?" Ben

sordum. "Bilmiyorum."

Tanrılar, kahinler sinir bozucuydu. Yarım parçalar verip gerisini kadere bırakıyorlardı.

"Acı geliyor." Eryka'nın ses tonu kollarımda bir ürperti yarattı. Bana, Tova'ya, sonra da Gunnar'a baktı.

"Kalpleriniz yakında kırılacak, keşke kırılmasa."

Nabzım başımın içinde güm güm atıyordu. Kapıya doğru hızlı bir adım attım. Kase'ye ulaşmam gerekiyordu. "Gitmeliyiz."

Elim kapının mandalına ulaştığı anda kapı çarparak açıldı. Vali ve Lynx nefes nefese, ter ve kan içinde içeri daldılar.

"Tanrıya şükür sizi bulduk," dedi Vali. "Sahildeki Falkyn'lerden bazıları geldi. Devriyeler ... devriyeler yaklaştı ve Eero nerede olduğumuzu bağırdı. Burası skydguard akınına uğramak üzere."

Kanım dondu.

"O zaman şimdi gidiyoruz." Luca üç adımda odayı geçti ve çığlık atan Von'u kucağına aldı. Çocuk hıçkırarak ve dehşete düşmüş bir halde fae kadına uzandı.

Luca tutuşunu gevşetmedi ve Lynx de bir elini çocuğun başına hafifçe koymadan önce sormadı. Çocuğun Luca'nın kollarında geriye yığılması hiç zaman almadı.

Gunnar Eryka'ya elini uzattı. "Gitmeliyiz. Seni kuzenine geri götürebiliriz."

"Ben de seninle geleceğim," dedi, sanki durum kritik değilmiş gibi gülümseyerek. "Hikayemiz burada başlıyor."

"Gunnar kaşlarını çattı, sonra okunu doldurdu ve Lynx ile Vali'yi takip etti.

Tova bana bıçaklarından birini uzattı. "Bunu kırma."

Onu aldım ve ellerimin titrediğini gizlemek için bir kez çevirdim. Kryv'in peşinden koşarken tek düşünebildiğim bu gecenin hayatlarımızı sonsuza dek değiştireceği uyarısıydı.

NIgHTRENDER

"Onu öldürdüğünde büyük bir acı çekeceğini umuyorum Nik," diye tersledim Falkyn'i. İki adamı dizlerinin üzerine çökmüş, nefes nefese kalmışlardı. Eero'yla birlikte beş Falkyn kaldı. Biz Piç kurusu kıyı devriyelerine planlarımızı haykırdığında onu gemilere geri sürüklediklerini söylediler. Sonra iki Falkyn bizi bulmak için kaçtı ve Niklas'a diğerlerinin Eero dönene kadar onu direğe sabitlemek için bulabildikleri keskin ve paslı her şeyi kullandıklarına söz verdiler.

"Bana hakaret etme dostum," dedi Niklas hırlayarak. "Bunu uzun zamandır düşünüyordum. Olağanüstü olacak. Bizden bu kadar nefret etmesine neyin sebep olduğunu merak ediyorum. Ben kendi adıma kendimi oldukça hoş buluyorum."

Alay ettim. "Açgözlülük, Nik. Saf, sefil açgözlülük."

Gözcüler ölmüştü ama skydguard birlikleri gelecekti, hiç şüphe yok. Gitmemiz gerekiyordu ve Malin'i henüz görememiştim. Niklas bana Alver yemininden bahsetti, iki Alver'i nasıl birbirine bağladığını, böylece biri tehlikede olursa diğerinin bunu hissedeceğini anlattı.

Hiçbir şey hissetmedim. Karımı aramak için uzun evi parçalamamış olmamın tek nedeni buydu. Ta ki savaş davullarının uzaktan gelen gümbürtüsü göğsümde bir panik dalgası yaratana kadar.

Alver yemin etsin ya da etmesin, eğer Malin'i yakında görmezsem, derimin altında kaynayan mesmer patlayacaktı.

Malin'in anıları çalma yeteneği değişmişti ama ben de değişmiştim. Gölgele daha hızlı geliyordu, en ufak bir adrenalın belirtisi, en küçük bir korku sızısı ve sanki büyümle dünyayı bükebilirdim. Daha güçlüydü. Daha acımasız.

Bayıldım.

"Gitme zamanı," dedi Niklas. Kanlı çimenleri taradı, şüphesiz Junius'u arıyordu. Onu kırık Falkyn'lerinin yanında gördüğünde Niklas parmaklarını ağzına soktu ve tiz bir ıslık çaldı. "Gemilere gidin!"

"Git," dedim, uzun eve doğru bir adım atarak. "Biz yetişiriz." Niklas başını eğdi ve iki yaralı Falkyn'i taşımak için yardıma koştu. "Kase." Bard kolumu yakaladı. "Malin nerede?"

"Onu almaya gidiyorum," dedim. "Kryv ile kalın ve gemilere gidin."

Bard Strom'un takip edeceğini bilmeliydim. Hagen çok geride değildi. Ash ve Hanna'yı Junius'la birlikte göndermiş, sonra da bize doğru koşmuştu. Oğlu ve kız kardeşi içerideydi; onu takip ettiği için suçlayamazdım. Davullar yaklaştı. Adımlarımı hızlandırdım.

"Kase, sırt!" Hagen omzumdan tutup beni yana döndürürken "Kase, sırt!" dedi.

Lanet olsun. Karanlığın içinden bir sıra skydguard zirvenin sırtına adım attı. Başlarındaki yüzbaşı kılıcını kaldırdı ve bir savaş çılgılığı dalgası geceyi sarstı. Kayalık patikalara döküldüler,

kaçan loncalar için büyük yığınlar halinde yarışıyorlar.

Hagen ve Bard'a "Gidip onu getirin," diye bağırdım ve Skyd'ların saldırısıyla yüzleştim. Korku oradaydı, bize duydukları nefretin, Lord Magnate'e hizmet etmeye olan bağlılıklarının altında gömülüydü. Gizli ama oradaydı. Bu gece kimse gerçekten ölmek istemiyordu.

En dehşete düşmüş olanları katletmenin yolları şekillenirken kafamda binlerce çığlık yankılandı. Kırık boyunlar. Uçurumun kenarından düşmek. Boğaza bir bıçak. Ezilmek. Bu gece ölüm getirebileceğim yollar konusunda hiçbir sıkıntı yoktu.

Benim büyücüm daha güçlüydü ama iki yüz adamı katletmek için mi? Birliklerini çökertebilir, Malin'e kaçması için zaman kazandırabilirdim. Çıkış yolunu sonra bulurum.

Ellerimi kaldırdığımda yanıma başka bir figürün adım atmasıyla irkildim. Bard zalim bir sırıtış takınmıştı. "Bütün eğlenceyi sen yaşama, küçük sıçan."

Tanrım. Bana verdiği ismi neredeyse unutmuştum. Malin onun faresiydi, ben ise sıçan. Yemeklerini yiyen bir haşere.

Piç herif. Gökyüzü muhafızıyla tekrar yüzleşirken ağzımdan bir gülümseme süzüldü. Muhafızların ilk sırası düz zemine çarptığında, ellerimin etrafında ipeksi gölgeler topladım ve kollarımı açtım. Karanlık bir sel, safları bir koçbaşı gibi dövdü.

Ellerimi kaldırdım, avuçlarımı büktüm ve gecenin şeritleri hayalet yılanlar gibi bacaklara, bellere, boyunlara dolandı.

Keskin, ekşi korku dilime sızdı, sanki her nefes onu yalayıp yutuyor, büyücüm harekete geçmeye ya da geri çekilmeye ihtiyaç duyana kadar daha fazla çekiyordu.

Muhafızların bir kanadını hedef alan bir yumruğumu kapattım, sonra başımı diğerine doğru eğdim. Her iki tarafta da en az yirmi skydguard yere düştü. Sol kanatta gölgeler göğüslerini demir çiviler gibi parçaladı, kaburgalarını pürüzlü parçalara ayırdı. Sağ tarafta, büyüm uzun bir bıçak gibi birimin her tarafını kesip her bir omurgayı kırdı, böylece yere düştüklerinde, gölgeler skydguard'ı ikiye katlamaya çalışmış gibi vücutları geriye doğru büküldü.

"Vay canına, Kase," dedi Bard. Sersemliğini üzerinden attı ve ellerini kaldırdı. Bard homurdanarak avuçlarını vücudunun üzerinde gezdirdi. Yarım düzine muhafız öne doğru yuvarlandı. Bir adamın çenesi korkunç bir açıyla bükülmüştü. Bir diğerinin kafatası açıktı. Dördü yere düşmeden ölmüştü, boyunları kırılmıştı.

Dehşet vericiydi. Cesetler sidik ve atık kusuyor, havayı kirletiyordu. Kemikler kırıldı. Kan kayaları lekeledi. Vali'nin sesi arkamdan gelip herkese takip etmelerini emrettiğinde, rahatlama yeni bir güç dalgası getirdi.

Bir anlık kızıl saç görüntüsü kalbimdeki endişeyi yatıştırdı. "Kase!" Malin ağladı.

"Git Mal," diye karşılık verdim gözlerimi gök muhafızından ayırmadan. "Arkandayım." "Seni tekrar terk ettiğim için beni deli sanıyor olmalısın."

"Tanrım." O kadın benim sonum olacaktı.

"Güçlü iradeli bir eşe hoş geldin kardeşim." Bard güldü ve başka bir skydguard'ı biçti. Nefesleri daha fazla çabayla geliyordu. "Kaçmaya mı çalışıyorsun?"

Gölgelerimin arasından kanlı bir sahne geçiyordu. Birçok kişiyi katletmiştik ve geri kalanlar ilerlemekte tereddüt ediyordu.

"Gidin!" Etrafımda döndüm, mesmer tutuşumu bıraktım ve Bard'la birlikte diğerlerinin peşinden koştum.

Malin arkalarından geldiğimi görünce Vali'yle birlikte koştu. Gök muhafızları yeniden toparlandı ve bağırarak ilerlemeye başladı. Artık çok azdılar ve fazla yaklaşılamayacak kadar korkmuşlardı. Cesaretleri tekrar toparlanana kadar gemilerimize yüklenmiş olurduk.

Malin'le birlikte evde bulunanlar zaten çok ilerideydi. Vali ve Malin

Ağaçlar. Bard ve ben takip ettik. Dallara tokat attım, çitlerin ve taşların üzerinden atladım. Kryv, Falkyn'lerle birlikte dağılacaktı, biz kıyıda çarpışana kadar herkes farklı yönlere gidecekti.

Dalgaların şiddetli çarpışmaları yaklaştığında ciğerlerim yandı. Bu lanet yerden neredeyse kurtulmuştum. Ağaçlarda hiçbir sorun yoktu. En son biz ayrıldık. Diğerlerinin sağ salim gemilere ulaştığına inanmak zorundaydım.

"Bu taraftan gittiler. Onları duyuyorum!" Vali başını eğerek bağırdı.

Rahat bir nefes aldım, Kryv'i, Falkyn'leri görmek, Dagny'nin oğluna kavuşup kavuşmadığını ya da buraya boşuna mı geldiğimizi anlamak için sabırsızlanıyordum. Kıyıya yaklaştıkça yol genişliyordu ama virajda kalbim durdu.

Vali yüksek sesle küfretti ve tökezleyene kadar kaydı.

Bizi bekleyenler Kryv değildi.

Yolda iki bitkin gök muhafızı duruyordu. Burunları kanlı, tunikleri ve muhafızları yamuktu. Kıyı devriyelerinden olmalı, çatışmadan kaçan birkaç kişi. Ve her iki muhafızın da Malin'in kalbine nişan aldığı bir ok vardı.

Kryv Loncası ile aldığım tüm risklerde, beni hiç bu kadar keskin, öfkeli bir panik sarmamıştı. İki skydguard bize öyle bir nefretle bakıyordu ki, içim yanıyordu. Zaman yavaşlıyor gibiydi.

Her hareket kafatasıma asla unutamayacağım bir anı olarak kazındı. İki muhafız da yaylarının kirişlerini germiş, oklarını fırlatmaya hazır bekliyordu.

"Malin, yere yat!" Vali hiç düşünmeden harekete geçti. Malin'i kollarının arasına aldı, koca gövdesiyle sardı ve çömeldi.

Kan başımda zonkluyordu ama yay kirişlerinin sefil tınısını, oklar uçarken havanın soluk soluğa çıkardığı sesi bastırmaya yetmiyordu.

Etine saplanan çeliğin iğrenç gümbürtüsünü susturmaya yetmedi.

"Vali!" Malin'in çığlığı beni sersemletti.

Omuzlarım çöktü. Vali öksürdü. İki ok omurgasının derinliklerine saplanmıştı. Öfke, nefret, korku, hepsi her türlü mantıklı düşünceyi boğdu.

Vali öne doğru yığılırken ellerimi kaldırdım. Kendi ıstırabımın çığlığıyla, yaylarını yeniden doldurmayı bile düşünmeden iki muhafıza en kara büyüden bir patlama fırlattım. Karanlığın çileği bedenlerini sörfteki bir kürek gibi kesti.

Parçalanmış bedenleri etrafa saçılırken iç organlar, kemikler ve kan yola sıçradı.

Vali daha fazla oturamaz hale geldiğinde başını yakalamak için tam zamanında Malin'in yanındaydım. "Hayır, hayır, Val." Yüzünü tuttum ve onu salladım. "Vali, bana bak. Bana bak."

Koyu renk gözleri ıslak ve cam gibiydi. Dudaklarından kan damlıyordu. "Her biri için bir yer ayıracağım. . siz piçlerin."

"Hayır." Okları daha derine sokmamaya dikkat ederek başını kucaklarken sesim kesildi. "Hayır, sen burada kal. *Kahretsin*, Val. Sen benimle kal." Yüzünü, göğsünü, onu sıcak tutacak ve nefes almasını sağlayacak her şeyi tutmaya devam ettim.

Vali benimkini arayan bir eli savurdu. Elini sıkıca kavradım. Vücudu titredi, sonra eli gevşedi.

"Val." Yüzünü taradım. Omuzlarını sıktım. "Vali!"

Malin'in eli koluma düştü. Hiçbir şey söylemedi. Ama benim kelimelere ihtiyacım yoktu. Vali'nin nefes almasına ihtiyacım vardı.

"Hayır."

Başımı kaldırdım.

Raum nefes nefese ve seğirerek on adım ötede durdu. "Hayır. Val. Hayır!"

Vali'nin yanına doğru kaydı. Vali ve Raum Kara Saray'da aynı odada yaşamışlardı. Raum'u en yakın Kryv'lerimden biri olarak görüyordum ama Vali ve Raum arasında onları gerçek, ayrılmaz kardeşler yapan bir bağ vardı.

Raum'un Vali'nin kıpırdamayan bedenini okşamasını izlerken kavrulmuş ve kabuk bağlamış kalbim parçalara ayrıldı. "Hayır. Kase, nefes alıyor mu? Neresinden vuruldu?" Raum kıyıya baktı. "Tova! Niklas! Al!

Burada, iyileşmeye ihtiyacı var. Kase, iyileşmeye ihtiyacı var. Nefes alıyor mu?"

Raum çığına dönmüştü. Vali'nin tuniğini, yüzünü çekiştirdi. Benim gibi o da omuzlarını salladı. Büyük, çiğ gözyaşları yanaklarından aşağı yuvarlandı. Nefesleri kesik kesik ve kısaydı.

"Vali, seni piç, bu hiç komik değil." Raum dişlerini gıcırdattı. "Uyan artık." Kırıldı, yüzü buruştu, sesi sivri cam gibiydi. "Uyan artık."

Raum Vali'ye yapışmış ve kendini kaybetmişti.

Çenemin kırılacağını düşünene kadar dişlerimi sıktım, Kryv arkadaşına doğru ilerledim ve Raum'u kopardım.

Onun yerine beni ezmesine izin verdim.

Raum biraz daha uzundu ama bana destek oldu, büyük kolları boynumu sıkıyordu. Yüzünü omzuma gömdü ve vücudu titremeye devam edene kadar acısını kükredi. Tuniğini kavradım, sırtına defalarca tokat attım.

Aklım Vali'nin, Kryv kardeşimin, kanayan *dostumun* gittiğini reddetti. Çatık kaşları, nadir kahkaha nöbetleri, sadakati gelecek günlere asla eklenmeyecekti.

Bu çok fazlaydı.

Kaldırılamayacak

kadar ağırdı.

Kalbimin bir parçası yanmış ve kararmış gibi, kontrolsüzce kanayan açık bir yara vardı.

Kryv her zaman kırılmaz bir birlikti. Her zaman böyle olması gerekiyordu. Şimdi, bir boşluk vardı.

Asla kaçamayacağımız bir boşluk.

HAFIZA HIRSIZI

W Felstad'a dönmedi.

Bu çok fazlaydı. Sayımızdan bir kişi eksilmiş olarak kapıdan geçmek, keskin acı hepimizi mahvedecekti.

Falkynler Skítkast'a sığınmayı teklif ettiler ve biz de hiç düşünmeden kabul ettik. Birkaç Falkyn, Hob, Inge ve Felstad'da kalan Falkynleri geri almak için şafaktan önce yelken açmıştı.

Ash yumuşak bir sesle, "Bence bunu isterdi," dedi. En sevdiği sustalı bıçaklarından birini havaya kaldırdı. Ash'in yanağını kavradım ve bıçağı aldım. "Sanırım bu onun en değerli parçası olacak."

Sustalıyı dikkatle Vali'nin ellerinin altına sıkıştırdım, sonra da ellerini üst üste koyarak ortasına yerleştirdim. Yüzü huzur doluydu. İnce siyah tuniği, elinde parlatılmış bir deniz baltası, koruma ve güç rünleri, kadife çiçeklerden çelenklerle çevrili giysileri içinde tam bir savaşçıydı.

Ash tutmam için elini uzattı ve küçük kayığın kenarından geçmeme yardım etti.

Ash beni bıraktığında Kase oradaydı ve elimi tuttu. Yüklü gözleriyle karşılaştım. Skítkast'a geldiğimizden beri bir kez bile gülümsememişti. Hiçbirimizin gülümsediğini sanmıyordum. Vali'nin kaybı yatıştırılamayacak bir acı bırakmıştı.

Arkamızda Falkynler ve Lark'tan Kryv Loncası'na değer veren birkaç kız ve oğlan saygı duruşunda bulundular.

Luca Dagny'nin elini tuttu ve diğer koluyla da kalçasında temiz, parlak gözlü bir Von taşıyordu. Çocuk Niall'dan çok Luca'ya benziyordu ama o ve Dagny hepimizden kan bağı olan babası konusunu bir daha asla açmamamızı istemişlerdi.

Onlara göre Von Luca'nındı ve söz konusu çocuk olduğunda Niall artık onların umurunda değildi. Bir gün bedelini ödeyecekti. Buna çoktan yemin etmişim ama isteklerine saygı duyabilirdim. Dagny ve Luca temkinli bir şekilde onca zaman önce bıraktıkları yerden devam ediyorlardı. Kırılan şeyleri tekrar bir araya getirmek zaman alacaktı ama çocuğun ikisine de ısınmasına yardımcı olmuştu.

Neredeyse büyük acılar çekmemiş gerçek bir aile gibi.

Isak ve Fiske tekneyi özel Skítkast fiyordunun yumuşak akışına doğru ittiler. Howl'un siyah sularında sürüklenirken bir su dalgası tekneye çarptı.

Kase ve ben Kryv Loncası'nın başındaki yerimizi aldık. Gunnar, Raum ve Lynx'in yaylarını tuttuğu sağ tarafa baktı. Tova yumuşak bir baş hareketiyle okçuların her birinin önünde yürüdü ve çelik altın alevlerle tutuşana kadar yağlanmış uçlarını yaktı.

Eryka Gunnar'ın yanında durmuş, tatlı bir halk şarkısı mırıldanıyordu. Junius'un ona ödünç verdiği büyük boy elbisesi ve omuzlarına dökülen karlı saçlarıyla bir prensese hiç benzemiyordu. Gunnar'a alışmıştı ve yanından neredeyse hiç ayrılmıyordu. Doğrusunu söylemek gerekirse, onun bunu umursadığını sanmıyordum.

Prenses Güney'den bahsetmemiști, Raum'a tanrıların Vali'yi kahkahalar ve savaş hikâyeleriyle karşıladığını söylediği bir an dışında hiçbir şeyden bahsetme zahmetine girmemiști.

Yıldızlardaki bir şey ona söyledi.

Yıldızların Fae prensesine hayal gördürmesi umurunda bile değildi. Onun sözleri Raum'un yüzüne neredeyse bir gülümseme getiriyordu. Bana kalırsa, onunla bütün gün yıldızlarla konuşabilirdi.

Raum okunu gökyüzüne doğrulttu. Diğerleri de onu takip etti. Normalde şakacı ve neşeli olan Raum şimdi bana gri bir fırtınayı hatırlatıyordu. Kase dışında kimseyle konuşmuyordu ve o zaman bile nadiren konuşuyordu. Raum gümüş gözlerini yarım bir nefes için kapattı. Tekrar açtığında, "*Tills vi ses igen.*" dedi. Tekrar karşılaşana kadar.

Hepimiz aynı cümleyi mırıldandık ve okların uçuşunu izledik.

Uzun tekne yavaşça alev aldı ama çok geçmeden yaldızlı alevler Howl'un karanlığını güzel bir parıltıyla tutuşturdu. Kase yumruğunu kalbinin üzerine vurdu. Ben de onu takip ettim. Falkyn ve Kryv bir dost ve kardeşe veda ederken, kıyı şeridi boyunca bir gümbürtü dalgası yankılandı.

Cenaze ateşinin alevleri söndüğünde, Skítkast'ın iç kasabasından on boy ötedeki seyrek ormanda büyük bir taşın üzerine tek başıma oturdum. Niklas cenaze töreninden beri buradan hiç ayrılmamıştı. Çoğu zaman tek başına oturur, Junius'un gönderdiği yemekten bir parça yerd. Çalışırken hep konuşurdu ve ben de gölgelerden onu izleyerek biraz teselli bulurdum.

Eero ayak bileklerinden kalın bir ağaç dalına asılmıştı. Çıplaktı, kan içindeydi. İnliyordu. Falkynler gelip gidiyor, her biri lonca liderlerinin Eero'yu yavaşça kanayacak yerlerinden stratejik olarak kesmesini izliyordu. Neredeyse tam bir gün boyunca orada asılı kalmıştı. Cildi hastalıklı bir mor renge bürünmüştü ve hayatı Öteki Dünya'ya doğru sallanıyordu.

Niklas, Eero'nun kan kaybından öleceğine karar vermişti. Yavaş yavaş. Niklas'a ihanetinin neden olduğu tüm acılar hakkında konuşması için zaman vermek için. Niklas bazen Eero'nun derisini yüzmeden önce yaşadıkları güzel anıları tekrarlıyordu.

Vali'nin nihai ölümünden sorumlu olan hainlerden birinin hak ettiği cezayı aldığını bilerek huzur bulmaya çalıştım. Ama teselli kısa süreliydi. Çoğu an, kalbime sızan sefil bir suçluluk duygusuyla doluydu.

Vali beni korurken ölmüştü. Bu gerçeğe karşı gözlerimi kapattım. "Yalnız kalmak ister misin?"

Kase kalın bir ağaca yaslanmıştı, tek gözünün garip yeşil-altın rengi her zaman kalmasından korktuğum bir acıyla parlıyordu.

"Hayır. Ben hep seni özlüyorum." Kayanın üzerine çıktım.

Kase kolunu omuzlarıma doladı ve sahiplenici bir ihtiyaçla beni kendine doğru çekti. Uzun bir süre sessizce oturduk, Niklas'ın Eero'ya eziyet edişini ürkütücü bir sakinlikle izledik. Niklas'ın canavarca yanları vardı ama sadıktı, bir dosttu. Bunu sadece loncası için değil, Kryv için de yapıyordu. Vali için.

"Sanırım kendimden biraz nefret ediyorum," diye fısıldadım.

Kase bana ters ters baktı. "Bunu neden söyledin ki?"

Sesim titriyordu, bu yüzden sakinleşene kadar durakladım. "Vali beni korurken öldü ve ... ve düşünmeden edemiyorum, neden onu uzaklaştırmadım, neden *onu* korumadım? Bu beni rahatsız ediyor ve kendimden nefret ediyorum ve-"

Sözlerim Vali öldüğü andan beri içimde tuttuğum hıçkırıklara dönüştü. Kase beni göğsüne bastırdı; elleri saçlarımı okşadı. Boynuma, başıma nazik öpücükler bıraktı ve gözyaşlarım kuruyana kadar yumuşak sözler fısıldadı. Ta ki ben bir damla daha akıtamayana kadar.

"Beni dinle." Yüzümü nasırlı avuçlarının arasında tuttu. "Sakin onun şerefini lekelemeye cüret etme.

Hayatta kaldığın için kendinden nefret ederek fedakârlık yapamazsın. O bir seçim yaptı ve seni seçti. Tanrılar, bu seçiminden dolayı onu tüm yaşamlar boyunca seveceğim."

Kase beni öptü. Umutsuzca.

Ayrıldığında nefeslerimiz düzensiz ve ağırdı. Çenemi eğmek için parmak eklemeni kullandı ve gözlerini bir duygu parıltısı kapladı. "Sen olmasaydın, Malin, bugüne kadar yaşayamazdım."

"Öyle söyleme," diye fısıldadım dudaklarına. "Her zaman birbirimize ulaşacağımıza yemin ettik, Öteki Dünya bile bizi durduramazdı."

Kase alnını benimkine bastırdı ve gözlerini kapattı. "Sana ulaşmak için Öteki Dünya'yı yakabilirim."

"Kötü ol, vahşi ol, ama benim ol." Ona yorgun bir gülümseme verdim, sonra ona sıkıca sarıldım, ay gökyüzünde asılı kalana kadar onun odunsu tenini soludum.

Ta ki Eero son nefesini verene kadar.

NIgHTRENDER

"T onunki bitmedi." Niklas eğilip Junie'yi öptükten sonra şapkasını çıkardı ve Falkyn'in yeraltı yuvasındaki büyük masada bir sandalyeye yığıldı.

Geçen hafta boyunca kendimizi dünyadan gizlemiş, yas tutmuş, hayatta kalmaya çalışmıştık. Felstad'dan Falkyn'ler Hob ve Inge ile birlikte gelmişti.

Klockglas'a dönmeye ne zaman hazır olacağımızı bilmiyordum ama Falkynler kendi topraklarında başka bir loncanın dolaşmasından rahatsızlık duyduklarına dair hiçbir işaret vermediler.

"Ne oldu?" Ben sordum.

"Adamlarım Kara Saray'dan haberlerle döndü." Niklas alnını kaşıdı. "Lord Magnate'e Hemlish kampının yok edildiği haberi ulaştı, ancak Fae Yüksek Mahkemesi'nden bir Güney kraliçesi, kızının Niall ile yemin etmesi için ittifak imzalamak üzere geldi. Tabii ki yeğenin sağ salim geri dönmesi şartıyla."

"Hayır, prens kız kardeşinin yemin etmesine izin vermemekte kararlıydı," diye tersledi Malin.

Junie'nin yüzü tiksintiyle buruştu. "Fae kraliçesi kızını, yeğenini dövülmüş bir tutsak olarak tutan eve yemin ettirmek mi istiyor?"

"Öyle görünüyor," dedi Niklas. "Kraliçe oğluna karşı geldi. İttifakı sağlam tutmak için Ivar, Kryv Loncası ve Falkyn Loncası'nın görüldükleri yerde öldürüleceklerini ilan etti. Kellelerimiz için Penge teklif ediliyor." Niklas dikkatini Luca'ya yöneltti. Von, Luca'nın omzuna yaslanmış usulca horluyordu ve arkadaşım, sanki küçük çocuklara babalık etmek her zaman onun hayatıymış gibi, çocuğun sırtında yatıştırıcı bir el tutuyordu.

"Luc, Niall senin de kelleni istedi."

"O alamaz," dedi Luca. "Onunkinden daha güzel ve ilk önce onunkini almayı planlıyorum."

"Dikkatli ol," diye uyardı Niklas. "Seni iyi tanıyorlar."

Dagny Luca'nın elini sıktı. "Aptal olma."

Onun parmak eklemlerini öptü. "Olmayacağım. İstersen beni buraya kapat, umurumda değil. Yeraltından projeksiyon yapabilirim. Ama biri Niall'ı köşeye sıkıştırırsa, onu bana vereceğine söz vermelisin."

Niklas eğlenmiş görünüyordu ve Luca'ya başıyla onay verdi. "Kötücül'e gelince, Ivar senden elini eteğini çekti. Sen çok fazla belasın. İdam edilmeni istedi."

"Ivar ölüyor. Onu bir daha görürsem idam edilen ben olmayacağım ama sonunu hızlandıracam," dedim.

"Doğru, ama Niall başka bir krallıkla yemin edip kanayan tahtı aldığında emri elinde tutacak. Bu da beni gizli kraliçemize getiriyor." Niklas parmaklarını şıklattı, gözleri Malin'deydi. "Ivar, Hafıza Hırsız Malin Strom'u yakalayan herkese Kara Saray'da kendi mülküyle birlikte lordluk verileceğine dair bir ferman çıkardı."

Vücudum kaskatı kesildi. Böyle bir ödülle Malin bir daha gün ışığına nasıl çıkacaktı?

Her bölgede halk onun peşinde olacaktı.

Malin boğazını temizledi. "Peki, ne yapacağız? Nereye gidersek gidelim hepimiz hedef alınıyoruz." "İşte o zaman yüzüğü bulup almak isteyeceksiniz."

Hepimiz o ince sese doğru döndük. Eryka, Gunnar'la birlikte boşluğa adım attı. Fae prensesi tuhaftı. Her zaman henüz gelmemiş şeyler hakkında konuşurdu.

"Kraliçenin yüzüğü hakkında bu kadar çok şeyi nereden biliyorsun?" Niklas sordu. Eryka Falkyn'e gülümsedi. "Onu gördüm."

"Evet, ama nasıl?"

Junie kıs kıs güldü. "Niklas yeni mesmer'ı anlamaktan hoşlanıyor."

"Ben de keyif alıyorum," dedi Eryka masada yerini alırken. Genç görünüyordu ama muhtemelen düşündüğünden daha yaşlıydı. Çoğu zaman fae'ler ölene kadar genç görünümelerini korurlardı. Gunnar yanına otururken prenses gülümsedi. "Gerçekleşmemiş olaylar görüyorum."

"Gelecek o zaman?" Niklas sordu.

"Bir bakıma. Gelecek her zaman değişkenlik gösterir. Ama bir keresinde hükümdarınızın karşısına çıktığımda bana kâhin demişti."

Malin masanın üzerine eğildi, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Eski kraliçelerin bir kâhin gibi geleceği görebildiği söylenirdi."

"Bu konuda hiçbir şey bilmiyorum ama beni buraya getiren çok şey gördüm. Karanlığın içindeki gümüş ok." Gunnar'a baktı. "O sendin. Seninle tanışmam gerekiyordu. Bir şekilde üç krallığı birleştirmeme yardım edeceksin."

"Bu görev için en uygun kişi olduğumdan emin değilim," dedi Gunnar. "Şu anda barış için çok az arzum var."

"Yine de," dedi Eryka yumuşak bir sesle, "o sensin."

Hagen odanın arka tarafında duruyordu. Yanındaki kardeşine bir şeyler fısıldadı. Bard kıkırdadı ve başını salladı.

"Ama seni gördüğümde," dedi Eryka Malin'e, "zaman içinde birkaç an bana net bir şekilde geldi - yapman gereken seçimler var. Senin olanı talep ettiğinde ortaya çıkabilecek olası gücü gördüm."

Malin alay etti. "Mümkün."

Prensese, "Dediğim gibi, gelecek her zaman bizim seçimlerimize bağlı olarak değişiyor," dedi. "Ve sonuçlarını kabul etmeye istekli olmalıyız."

Niklas uzun bir iç geçirdi. "Savaşmaktan, risk almaktan ve ölmekten yoruldum. Ama Fae Prensesi haklı olabilir. Tüm Doğu ensemizde, bizi katletmenin ya da köleleştirmenin yollarını arıyor. Benim gördüğüm kadarıyla birkaç seçeneğimiz var." Niklas her fikir için bir parmağını kaldırdı. "Kaçarız ve Doğu'nun Güney'le bir ittifaktan çok fazla güç kazanmasına izin veririz. Gizli kalırız ve köklerle ve toprakla yaşayan yeraltı halkı oluruz. Ya da savaşırız. O lanet yüzüğü çalar ve tahtı gerçek varise veririz."

Malin oturduğu yerde kıpırdandı. "Peki ya ben yönetmek istemiyorsam?" "Luca var," dedi Niklas. "O adil bir kral olur."

Luca dudaklarını üfledi. "Beceriksiz bir kral olurdum."

"Malin, güç sende," dedi Junius. "Kaderin seçtiği varis bu gücü eline alıp kaderini kabul ettiğinde toprakların ne hale gelebileceğini gördüm."

Kuzey'den bahsetti. Ülkenin lanetli kralıyla geçirdiği zaman hakkında bazı şeyler biliyordum. Junie'nin ağzından, tacı alma yolunda direnmişti. Ama bunu yaptığında Kuzey'in üzerinde yeni bir şafak doğmuş ve özgürlüklerini geri kazanmışlar.

Burada savaşmak ve muharebe etmek istemedim. Malin'i bunların ortasında görmek istemiyordum. Hayatım boyunca onu o lanet yüzükten uzak tutmaya çalıştım. Ama bu kadar çok kişi onu avlarken nasıl güvende ya da gerçekten özgür olabilirdi ki?

Eero doğru bir açıklama yapmıştı. Ivar kraliyet soyunu nasıl öldüreceğini biliyordu. Gücünü korumak için bunu birçok kez yapmıştı. Niall daha kötü olabilirdi.

Malin'in elini tuttum ve parmak uçlarını öptüm.

Bana baktı ve "Ne yapacağımı bilmiyorum" diye fısıldadı.

"Şu anda karar vermemize gerek yok," dedim. "Her zaman olduğu gibi plan yapacağız, sonra da seçimimizi yapacağız."

Malin odayı taradı, gözleri masanın ucundaki Fiske'de durdu. "Hemlig'e gidersek bir değişim başlayacaktır."

"Ne?"

"Fiske bir değişiklikten bahsetti. Loncamız Vali'nin kaybıyla değişti." Onun adını hassas bir saygıyla anıyordu. "Ama ya bu da değişimin bir parçasıysa? Yeni bir krallık." Tereddüt etti, sonra başını salladı. "Ama nasıl? Güney'in ordularına sahip olurlarsa Skydguard'la savaşma şansımız olmaz."

Odayı kasvetli bir sessizlik kapladı. Sayımız çok azdı. Doğru, müthiş bir mesmer yeteneğimiz vardı ama Kara Saray'ın kapılarına eşit bir savaş getirmeye yeter miydi? Bu, loncaların kanlı bir sonu olurdu.

"Yani ordularımız olsaydı, tahta giden yolun doğru olduğunu mu düşünüyorsun, Mal?" Gunnar sordu.

"Bilmiyorum ama bir şey beni burada tutuyor. Sanki bir şey beni kalmaya çağırıyor" diye itiraf etti.

"Kaçmak bana doğru gelmiyor. Ve eğer yeraltında kalırsak hepimizin birbirimizi öldürmesinden korkuyorum."

Birkaç temkinli kıkırdama masanın etrafında dalgalandı.

Malin iç çekti. "Ama biz ordu değiliz."

Raum, "Biz imkânsızdan kaçmayız," diye mırıldandı.

Bütün gözler ona çevrilmişti. Vali'yi kaybettiğinden beri çok az konuşmuştu. Bakışlarını Malin'e kilitledi. "Kryv'ler, Falkyn'ler, biz imkânsızdan kaçmayız. Plan yaparız, hırsızlık yaparız, hangi adımları atacağımızı bilene kadar plan yaparız."

Malin burnunu çekti ve başını salladı. "Doğru."

Fiske, "Yani yeni planımız bir ordu ve gizli bir yüzük bulmak," dedi. "Kulağa yeterince basit geliyor."

Umutsuz bir plandı. Tehdit ve rüşvetle atlatılabileceğimiz bir yol göremiyordum. Eğer Malin'i bu nefesten kurtarmanın bir yolu yoksa, o zaman onu dünyanın uzak köşelerine götürecek ve son günlerimize kadar güvende tutacaktım.

YAKLAŞIK ON GÜN SONRA, loncaları avlama baskısı daha da artmıştı. Fae'lerin skydguard'a katıldığına dair görüntüler Eryka'yı tedirgin etmişti. Kuzenine haber göndermiş ve ona ne olduğunu açıklamıştı. Henüz onun cevabını duymamıştı.

Bir zamanlar Kryv'e tapan ya da kötü anlaşmalar isteyen bel altı halk bile döneke olmuştu. İki Falkyn, loncalar için yiyecek topladıkları bir ticaret meydanında pusuya düşürülmekten kıl payı kurtulmuştu.

Tek çıkış yolunun Doğu'yu tamamen terk etmek olduğuna inanmaya başlamıştım. Belki de Kuzey'de bir yere sığınmak. Ama bu fikirden her bahsedildiğinde Malin'in burnu kıırıyordu.

Sanki odaya kötü bir koku girmiş gibi, yumuşak bir sesle yüzüğü aramaya biraz daha devam etmemiz konusunda ısrar ederdi.

Doğruyu söylemek gerekirse, neredeyse Ivar'ın onu yok ettiğine inanacaktım. Eryka bunun imkansız olduğunu düşünüyor gibiydi.

Gunnar benim yerime prensesin tarafını tuttu ve bu yüzden onu neredeyse loncadan atıyordum.

Sinirler yatıştığında ve öfkeler yatıştığında, Malin'le birlikte Niklas'ın bize verdiği odada saklandık. Ona sınırsız sarıldım, güneş yer üstündeki Howl'un üzerinde kaybolurken yüzündeki çizgileri takip ettim.

Göğsüme yaslandı. "Yüzüğü bulmamı istemiyorsun, değil mi?"

Gözlerimi kapattım ve burnuna bir öpücük kondurdum. "Tek istediğim senin güvende olmandı."

"Biliyorum. Ama aklımda hep annemin anısı var" dedi. "Jens'i aradığında ona

Kalkmama yardım etmeli. Kase, kaçmak istiyorum. Bunu itiraf etmek için korkak olduğumu biliyorum ama gitmek istiyorum. Sen varsın, parçalanmış, yaralı ailemiz var. Başka bir yerde bir hayat bulmak istiyorum ama bana seslenen bir şey var. İçimin derinliklerinde bir his bana kalmamı söylüyor. Bunu açıklayamıyorum."

Ona daha sıkı sarıldım. "Nornları ya da kaderi anlamıyorum ama hangi seçimi yaparsan yap, ben senin yanında olacağım. Bu seçimi benden asla alamayacaklar."

Uzun bir süre yüzümü inceledi. "Şu anda neyden korkuyorsun?"

"Başarısız olduğumu." Başparmağım alt dudağını çekiştirirdi. "Neyi seçersek seçelim, korkarım seni gerçekten güvende tutmamın bir yolu yok."

"Benim de aynı korkuyu yaşadığımı biliyorsun, ama senin için, değil mi?"

Onu vücuduma doğru çektim. Bacakları belime dolandı, böylece aramızda boşluk kalmadı.

"Nasıl kraliçe olunur bilmiyorum, Kase. Ben bir hafıza hırsızıyım, kraliyet değil."

İçimi çektim ve yanağımı alnına yasladım. "Dört kraliçenin hikâyesini hiç okudun mu?" Malin başını kaldırdı. "Annemin hatıralarında böyle bir masaldan bahsederdi. Neymiş o?"

İrkildim. Ölen annesi de aynı şeyi söylediyse, bunca zamandır kaçtığım gerçeklerden kaçamazdım.

"Efsaneye göre dört kraliçe, yıkılmış bir ülkeyi iyileştirecek hediyelerle kutsanacak. Seçim, bağlılık, onur ve kurnazlık."

"Tuhaf hediyeler."

"Nornlar tuhaftır." Kıkırdadım ve onu kollarımla daha sıkı sardım. "Bu hikâyeden nefret ediyorum. Her zaman nefret ettim çünkü senin soyunu ve seni tanıyorum. Değer verdiğin kişilere olan bağlılığın eşsiz."

"Demek ki bende seçme ya da kurnazlık yeteneği yok," dedi şakacı bir tonda.

"Eğer anlatılanlar doğruysa, korkarım ki seçim çoktan yapılmış. Yine de oldukça kurnazsınız."

"Seçim yeteneği alındı mı?" Malin dirseğine yaslandı. "Kuzey'den mi bahsediyorsun?"

Omuz silktim. "Tek bildiğim Gece Halkı Fae'lerinin kraliçesinin yapması gereken pek çok seçim vardı. Bir canavarı ve onun kralı olan bir katili sevmeyi seçti. Kraliçe olmayı seçti. Sana gelince, bana sadık olmaktan başka bir şey yapmadın. Çoğu gün hak etmediğim bir hediye."

"Yani, eğer bağlılık gösteriyorsam, o zaman umut var demektir. Ne de olsa Kuzey kraliçesinin işine yaradı." Zorla gülümsedim. "Çok fazla kan ve kayıpla, evet."

Malin gözlerini kapadı, sonra beni öptü. Sertçe. Acıyarak. Dili benimkine karşı sıcaktı ve bırakırsa elimden kayıp gidecekmişim gibi yüzüme yapıştı.

Gözyaşları yanaklarıma damladığında burnunu çektirdi ve geri çekildi. "Seni kendimi bildim bileli sevdiğimi bilmeni istiyorum ve bunu hak etmediğin tek bir gün bile olmadı - birbirimizi yeniden bulduğumuzda huysuzlandığın zamanlarda bile -."

"Bir itirafım var," dedim. "Ben de ne yapacağımı bilmiyorum. Eğer bu kraliçe hikayesi doğruysa, bununla yüzleşmek istemiyorum. Senin için risk almak istemiyorum, ama yemin ederim bir çözüm bulana kadar durmayacağım."

Bir zamanlar hayalini kurduğumuz hayatları yaşamanın bir yolu, Mallie."

"Avlanmadığımız ve korkmadığımız uzak krallıklarda."

Gülümsedim, dudaklarımı onunkilere değdirdim. "Kahramanların asla ölmediği ve acının var olmadığı masallar."

Malin parmaklarını saçlarımın arasından geçirdi. "Benim uzak krallığım senin olduğun her yerdir, Kase Eriksson. Raum'un dediğini yapalım derim. İşaretleyelim, plan yapalım, karar vermeden önce bir şansımız olup olmadığını görelim. Kim bilir, belki de kader bize bir işaret gönderir."

Sırttım. Kaderin berbat bir mizah anlayışı vardı ama eğer Nornlar bizi işaretlediyse, onların oyunlarından kaçmak mümkün değildi.

Onu öptüm. Ellerim ona dokundu. Uyku bizi alana kadar onun bedeninde, sıcaklığında, tutkusunda kayboldum.

Bir an için savaş, yüzükler ya da entrikalar hakkında hiçbir endişe yoktu.

Sadece biz vardık. Her zaman olduğu gibi.

Falkyn yuvasının koridorlarında bir boru çaldığında ne kadar zamandır uyuduğumuzu bilmiyordum. Yatakta sıçrayarak doğruldum. Malin göğsünü tutmuş, kendine gelmeye çalışıyordu. Kürkümden sıyrıldım ve aceleyle giyindim.

Koridorda Falkyns ve Kryv koşarak yanımızdan geçtiler, koşarken giyiniyorlardı, silahlarını çıkarmışlardı. Lynx'in kolunu tuttum. "Ne oldu?"

"Gece nöbetçileri Uluma'da bir şey görmüş. Ivar olduğunu düşünüyorlar."

Karanlık kollarımı ve omuzlarımı sararken yumruklarım iki yanımda sıkıştı. Malin kolumu tuttu ve parlak gözleri korkusunu daha mesmer tatmaya fırsat bulamadan ele verdi. Yerinde kalmasını isteme dürtüsüne karşı koydum. Nasıl olsa dinlemeyecekti.

Elini sıkıca tutarak yüzeye doğru koşuşturmayı takip ettik.

Yuva kıyından çok uzakta değildi ama deniz havası yüzüme çarptığında ciğerlerim yorgunluktan yanıyordu. Raum suyun kenarında durmuş, gecenin karanlığında gözlerini kısarak bakıyordu. Denizin üzerinde titreyen yüzlerce ışık yaklaşıyor gibiydi. Hem de hızla.

"Uzun gemiler," dedi Raum. "Düzinelerce ve düzinelerce."

"Ivar?"

"Henüz göremiyorum. Karanlık kanıyor."

Uzaktan bir boru sesi duyuldu. Savaşta yaklaşan orduları duyurmak için kullanılır. Eğer bu bir skydguard ordusuysa, neden anons etsinler ki?

Niklas yanıma gelirken, "Buradaki muhafızın tüm bunları duyduğuna şüphe yok," dedi. Deri ceketini çekiştirdi ve yaklaşan ışıkları inceledi. "Ama toparlanıyorlarsa fazla uzağa gidemezler. Bard Strom'un tuzak kurmakta oldukça zeki olduğu ortaya çıktı. Adamlarımın Skítkast skydguard için bazı sürprizler hazırlamasına yardım etti."

Bard'a hızlıca bir bakış attım. "Hala tuzak mı kuruyorsun?"

Bana bakmadı ve gözlerini ileriye dikti. "Hiç durmadım. Sen ve Mal sadece ilk kurbanlarımdınız."

Malin, ağabeyinin iki küçük çocuğa sık sık yaptığı samanlık işkencelerini hatırlayınca homurdandı ama tırnaklarının koluma batışına bakılırsa korku hâlâ büyüyordu.

"Bu doğru değil," dedim. "Ivar bir saldırıyı bu şekilde duyurmazdı." "O zaman kim yapar?" Malin fısıldadı.

Gunnar bir adım ötede durdu. Genç Kryv'i inceledim. Tamamen sakin görünen tek kişi oydu. Doğruyu söylemek gerekirse, oldukça sakindi.

"Gunnar-"

"Bir orduya ihtiyacın olduğunu söylemiştin," diye fısıldadı Gunnar, Malin'e bakarak. Hagen oğlunun arkasından yaklaştı. "Gunnar, ne yaptın sen?"

"Uzun zaman önce yapılması gereken şey." Gunnar daha fazla açıklama yapmadı. Bir başka boru sesi geceye karıştığında kan beynime sıçradı.

"Tanrılar adına!" Raum söyledi. "Bu Ivar değil!"

"O da kim?" Niklas tersledi.

Raum arkasını döndü, Vali'nin ölümünden beri ilk kez gerçek anlamda gülümsüyordu. "Bu kanayan Kuzey! Lanetli kral ve kraliçesi önden gidiyor."

Boğazım yapış yapış oldu. Bütün bir krallık kıyıya doğru ilerliyordu.

"Kuzey'e haber gönderdin mi?" Gunnar'a baktığında Hagen'ın sesi alçak, neredeyse çaresizdi.

"Kaçtım. Daha fazla kaçmayacağım, Daj. Sevdiğim insanların saklanarak yaşamasına seyirci kalmayacağım. Eryka bu krallıkta bir şeyler, bir değişim görüyor ve onların da bunun bir parçası olması gerekiyor." Denizi işaret etti. "Bu sadece onu geri kazanabileceğimiz anlamına gelebilir. Daha önce Maj ve amcalarımın yanında savaşmıştım. Bunu tekrar yapacağım."

"Herja." Hagen gözlerini kırıştırarak denize baktı. "Orada mı?"

"O bir savaşçı," dedi Gunnar. "En önde duracağından hiç şüphem yok."

Hagen'in yüzüne yayılan sırtışı kaçırmadım.

Gözlerim Malin'e döndü. Yüzü solgundu ama sırtı dimdikti. "Bir ordumuz var," diye fısıldadım.

Elini uzattı, tutmamı bekledi. Dokunduğumuzda gölgelerim her ikisini de sardı.

Bi

z. "O zaman, sanırım," dedi yumuşak, kararlı bir sesle, "savaşa gidiyoruz."

Işıklar yaklaştıkça onu yanıma çektim, rehberlik eden insanların üzerinde dans eden gölgeler

Gemiler. Öndeki gemi büyüktü ve Ferus soyunun kuzgun, diken ve çiçek sembollerini taşıyan bir bayrağı vardı.

Bir kadın bir ayağını direğe dayamış, kıvrımlı deniz yılanını yanına almıştı. Buz gibi solgun saçları rüzgârda dalgalanıyordu.

Kuzey kraliçesi.

Başka bir boru çaldığında sesi onu takip etti. "Seni görüyorum, Nightrender! Bunca yolu geldik, o yüzden gülümsesen iyi edersin!"

Bu andan, Malin Strom'u soyunun lanetinden uzak tutmaktan kaçınmak için harcadığım tüm sıralar, ağzımda bir kıvrımla, kanımda bir heyecanla başladı.

Yeni bir savaş başlıyordu ve tam da olmamız gereken yerde olduğumuz hissini inkâr edemezdim.

Merhaba Wicked Darling. Ben Malin. Neredeyse başımızı dışarı çıkaramayacaktık ve ne yazık ki bazılarımız çıkaramadı. Savaş yaklaşıyor. Hiç istemediğim ama kaderin bizi sürüklediği yol gibi hissettiğim bir savaş. Şimdi Kuzey Krallığı da savaşımıza katılıyor ve işler tersine dönmek üzere. Nasıl biteceğini bilmiyorum ama umarım [KRALLARIN VE HIRSIZLARIN DANSI](#)'nda bizimle birlikte savaşmaya devam edersiniz

Daha fazlasını mı istiyorsunuz? Nightrender ve Hafıza Hırsızı ile seksi bir bonus sahneye [BURADAN](#) göz atın

İletişimde kalalım!

[Wicked Darlings Grubuna Katılın](#)
[Facebook'ta takip edin takip](#)
[TikTok'ta edin Instagram'da](#)
[edintakip](#)
[Web sitesini ziyaret edin](#)

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

